

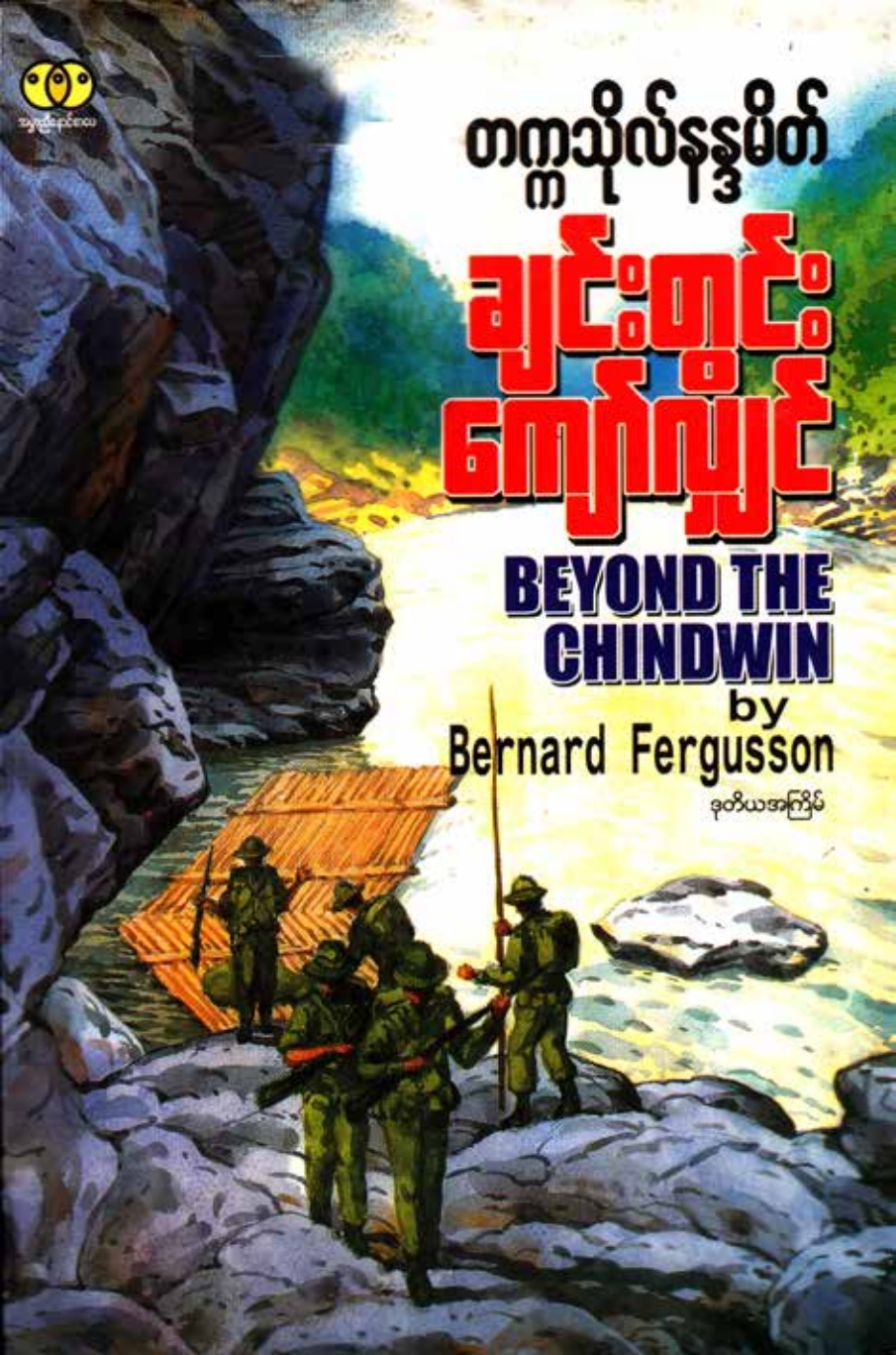
တက္ကသိုလ်နွေမိတ်

ချင်းတွင်း ကျော်လျှင်

**BEYOND THE
CHINDWIN**

by
Bernard Fergusson

ဒုတိယအကြိမ်

ဒို့တာဝန် အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဓာနကျသောတာဝန်ဖြစ်သည်

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ
နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများ
အား ဆန့်ကျင်ကြ
နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား
ဆန့်ကျင်ကြ
ပြည်တွင်း ပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် ၄ ရပ်

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး၊ အမျိုးသား
ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊
နိုင်ငံမာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် သော
နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် ၄ ရပ်

စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင်
တည်ဆောက်ရေး၊
ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
ပြည်တွင်း၊ ပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ၊ စိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်
အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား
ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် ၄ ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့်အကျင့်စာရိတ္တ ပြင်ပေးရေး၊
အမျိုးစုလမ်း ဓာတ်လက်ပြိုင်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေတစ်ခုစီများ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ
မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ပြင်ပေးရေး

အမြွှာညီနောင်စာအုပ် (၁၈)

ချင်းတွင်းကျော်လျှင်

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်

(ဒု တိ ယ အ ကြိ မ်)

BEYOND THE CHINDWIN

By

BERNARD FERGUSON

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - [၅၀၀၇၁၈၀၆၀၆]
မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်- [၅၀၁၄၅၄၀၆၁၂]

※

ပုံနှိပ်ခြင်း

ဒုတိယအကြိမ်၊ အမြှာညီနောင်စာပေ၊ ၂၀၀၇၊ ဇူလိုင်လ

စီစဉ်သူ- ကြည်နိုင်

မျက်နှာပုံးပန်းချီ- ပန်းချီသန်းမြင့်အောင်

ကွန်ပျူတာစာစီ- သိန်းသိန်းအေး၊ သိသိထွန်း

wizard

ထုတ်ဝေသူ

ဦးတင်ကိုဦး 'ရွှေရည်မြင့်မြတ်စာပေ'

အမှတ်(၅၈၀/ခ)၊ အောင်ရတနာလမ်း၊ သင်္ကန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

မျက်နှာပုံးပုံနှိပ်

ဦးဇော်မြင့်ဝင်း(ကာလာစုံပုံနှိပ်တိုက်)၊ ၁၈၄-ဘီ၊ ၃၁-လမ်း၊

ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်

ဦးဇော်မင်း၊ "w!zard ပုံနှိပ်တိုက်"

၁၉၇၊ ၃၃-လမ်း(အထက်)၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းဖလင်- အောင်ဇော် 'ပုံရိပ်ရှင်'

စာအုပ်ချုပ်- ကိုမြင့်

အုပ်ရေး- ၅၀၀

တန်ဖိုး- ၁၈၀၀ ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး- 'အမြှာညီနောင်စာပေတိုက်'

ဖုန်း- ၀၁ - ၆၁၁၁၉၆

အမြှာညီနောင်စာပေမှ ထွက်ရှိပြီးစာအုပ်များ

၁။ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် (သို့မဟုတ်)

ကောင်းကင်နှင့်မြေကြီးအား တောင်းခံသူ

၂။ စာရေးချင်သောသူများသို့ (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)

၃။ တတိယမီးကျည် (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)

၄။ ရွှေပြည်ကြီး (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)

၅။ ယုံကြည်ချက်အတွက် အသက်စွန့်သူများ (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)

၆။ သန်းခေါင်ယံခုနစ်မိနစ် (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)

၇။ တိုက်ပွဲအဆင့်ဆင့် (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)

၈။ ငှက်ဖန်ထရိုင်း (ထက်မြက်)

၉။ ဗေထီသံ (ကြည်နိုင်)

၁၀။ သံလွင်မြစ်ကမ်းတိုက်ပွဲ (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)

၁၁။ မြစ်ကြီးနားတိုက်ပွဲ (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)

၁၂။ အရိုင်းစံပယ် (အောင်လင်း)

၁၃။ မန္တလေးကိုဖြတ်၍ (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)

၁၄။ ခေတ်စမ်းဘာသာပြန် (စောရွှေဗိုလ်)

၁၅။ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် ကျောက်စာတိုင်စိုက်ထူပွဲ အမှတ်တရ

၁၆။ တောင်တက့တော ဆန်ကောနဲ့ကျားထောင်(တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)

၁၇။ ဖိလစ်ပိုင်အမျိုးသားအာဇာနည် ဒေါက်တာရီဇော် (မြတ်ငြိမ်း)

ယခု

၁၈။ ချင်းတွင်းကိုကျော်လျှင် (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)

ဆက်လက်ထွက်ရှိမည့်စာအုပ်များ

၁၉။ စည်းသုံးချက် ဝါးသုံးချက် (ကြည်နိုင်)

(စာပေဝိုင်းအက်ဆေးများ)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၄၀၀၁၄၂၀၁၀၇]

၂၀။ ငွေကျွန် (တင်မောင်မြင့်၊ မြတ်ငြိမ်း)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၅၀၁၄၁၀၀၆၁၁]

၂၁။ ဘဝဗာယာလား၊ အလှဗာယာလား (ထက်မြက်)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၄၀၁၀၄၁၀၆၀၈]

၂၂။ ဆယ်ပြည်ထောင်ချောတော့မပြုံး (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၅၀၁၂၀၃၀၅၀၉]

၂၃။ ရွှေလက်တို့ (ကြည်နိုင်)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၄၀၀၄၂၉၀၅၀၅]

၂၄။ သိပ္ပံစုံထောက် (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၅၀၀၃၅၁၀၆၀၃]

၂၅။ အသက်ကိုဖက်ရွက်ပမာ (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၅၀၀၁၂၄၀၆၀၁]

၂၆။ ဗန္ဓုလင်္ခံတပ် (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၅၀၁၃၄၁၀၅၁၀]

ဝင်းဂိတ်နှင့်ကျွန်တော်

“ဘယ့်နှယ်တုံး၊ ကိုရင်က သခင်ကြီး စစ်တပ်အကြောင်းချည်း
ရေးနေပါကလား။”

ကျွန်တော်နှင့် ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က စုံထောက်
မဂ္ဂဇင်းတွင် ကျွန်တော် မြန်မာပြန်နေသော ‘ချင်းတွင်းကျော်လျှင်’ကို
ညွှန်း၍ ပြောလာသည်။

ကျွန်တော်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပြုံးနေလိုက်၏။

‘ချင်းတွင်းကျော်လျှင်’မှာ ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်၏ ခရီးဝေးဖောက်ထွင်း
တိုက်ခိုက်ရေးတပ်ဖြစ်သော ‘ခြင်းဒစ်’တပ်ဖွဲ့ (ခြင်္သေ့တပ်ဖွဲ့)တွင် အမှတ်(၅)
စစ်ကြောင်းကို အုပ်ချုပ်၍ မြန်မာပြည်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့သော ဗိုလ်မှူးဖက်တပ်ဆင်
ရေးသားသော စာအုပ်ဖြစ်သည်။

ဖက်တပ်ဆင်သည် စစ်ပရိယာယ်ကြွယ်သော စစ်သားတစ်ဦးဖြစ်သလို
စာပရိယာယ်ကြွယ်သော စာရေးဆရာတစ်ဦးလည်းဖြစ်လေသည်။ ဤကား
ဖက်တပ်ဆင်အပေါ်တွင် ကျွန်တော်မြင်သော အမြင်တည်း။

ကျွန်တော်မိတ်ဆွေပြောသလိုပင် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်သည် ‘သခင်ကြီး
စစ်တပ်’ပင်ဖြစ်ပါ၏။ ရဲဘော်က ဗိုလ်ကို ‘သခင်ကြီး’ သို့မဟုတ် ‘သခင်’
ဟု ခေါ်ရသည်။ ဗိုလ်ကခေါ်လျှင် ‘ဘုရား’ဟု ထူးရ၏။

သို့သော် ကျွန်တော် ‘ချစ်’နေသည်မှာ ‘သခင်ကြီးစစ်တပ်’မဟုတ်။
ဝင်းဂိတ်၏ ‘ခြင်းဒစ်’ (ခြင်္သေ့)တပ်ဖွဲ့သာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ‘ကြိုက်’
နေသည်မှာ ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်၏ ‘ထွင်ဉာဏ်’နှင့် ‘အနိုင်မခံ အရေးမသေး
သော စိတ်ဓာတ်’ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် ချီးကျူးလိုသည်မှာ ‘ခြင်းဒစ်’တပ်ဖွဲ့မှ
‘ရဲဘော် ရဲဘက်’များဖြစ်၏။

ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်သည် ခရီးဝေး ဖောက်ထွင်းတိုက်ခိုက်ရေး သေနင်္ဂဗျူဟာကို စတင်၍ တီထွင်ခဲ့သူဖြစ်၏။ သူ့တပ်တွင် ပါဝင်ခဲ့သော ဗိုလ်မှူး၊ တပ်မှူး၊ အရာရှိ၊ အရာခံ၊ အကြပ်၊ တပ်ဘေး မှန်သမျှသည် အသက်ကို ဖက်ရွက်ပမာ သဘောထားခဲ့ကြ၏။ ရင်ကို မြေကတုတ်လုပ် သည် ဆိုသည်မှာ သူတို့ 'ခြင်းဒစ်'တပ်ဖွဲ့သားများအဖို့ ရိုးသွားခဲ့၏။

ကျွန်တော်က 'ခြင်းဒစ်'တပ်ဖွဲ့အား ဤသို့ချီးကျူးလိုက်သဖြင့် ကျွန် တော်အား မည်သူ့ 'လူ'၊ မည်ဝါ 'လူ'ဟု ကင်ပွန်းတပ်ကောင်း တပ်ကြ ပေမည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က မဖြေပါ။ လူမျိုးဟူသမျှတွင် ကောင်းကွက် ကလေးတစ်ခုတော့ ရှိစမြဲဟု ကျွန်တော် ယခုတိုင် ယုံကြည်လျက်ပင် ရှိပါသေးသည်။ နောင်လည်း သည်အတိုင်း ယုံကြည်နေမည်ပင် ဖြစ်ပါ သည်။

အထူးသဖြင့် Beyond The Chindwin ကို ကျွန်တော် မြန်မာ ပြန်ရခြင်းမှာ စစ်သမိုင်းအရသော်လည်းကောင်း၊ မြန်မာပြည်၏ သမိုင်းစဉ် အရသော်လည်းကောင်း 'ခြင်းဒစ်'တပ်ဖွဲ့၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ ထွန်းသစ်စ နိုင်ငံဖြစ်သော မြန်မာပြည်အတွက် အတုယူဖွယ်၊ အားတက်ဖွယ်များဖြင့် ပြည့်နက်နေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာပြည်မြောက်ဘက်ရှိ မိုးညှင်း၊ မိုးကောင်း၊ ဗန်းမော် ဒေသမှ လူများက ဝင်းဂိတ်၏ 'ခြင်းဒစ်'စစ်ဆင်ရေးကို 'ဖြတ်စစ်'ဟု ခေါ်ခဲ့ကြ၏။ ကျွန်တော်တို့မြေ၊ ကျွန်တော်တို့ပြည်ပေါ်တွင် အတုယူဖွယ် ဖြစ်ပွား ပေါ် ပေါက်ခဲ့သော 'ဖြတ်စစ်'ကို မြန်မာပြန်၍ မှတ်တိုင်ထူရခြင်းအတွက် ကျွန်တော် ဂုဏ်ယူမိပါသည်။

လူကတခြား၊ ဝါဒကတခြား ဆိုသည်ကို ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း သိပါစေ။

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်

[၁]

မဏိပူရတောင်ကြားလမ်းမှ မြန်မာပြည်သို့ ရှေးရှုချိတက်ခဲ့သော ကျွန်တော်တို့ စစ်ကြောင်းသည် ညအချိန်တွင်သာ ခရီးတွင်အောင် နှင်ခဲ့ ကြ၏။

နေ့ဘက်တွင် မော်တော် လော်လီများ ဥဒဟိုသွားလာနေသောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော်တို့စစ်ကြောင်းမှူးက ကျွန်တော်တို့ချိတက်မှုကို လျှို့ဝှက်နိုင်သမျှ လျှို့ဝှက်ထားလိုသည်က တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် ကျွန် တော်တို့သည် ညမှ ထွက်၍ ကျက်စားလေ့ရှိသော ဇီးကွက်ကဲ့သို့ ကျင့်သုံးခဲ့သည်။

နေဝင်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်တို့ ချိတက်ရပြီး နောက် တစ်နေ့ အရုဏ်တက်လာသည်နှင့် တစ်ချိန်တည်း၊ ကျွန်တော်တို့ အနားယူ အိပ်စက်ကြရသည်။ သို့ချိတက်စဉ် တစ်ညလုံး တစ်နာရီခန့်သာ ရပ်နား ရသည်။

လမ်းဆိုးလျှင် ဆိုးသလို၊ လမ်းကောင်းလျှင် ကောင်းသလောက် ခရီးပေါက်ခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ တစ်ညလုံး ချိတက်မှ ၇ မိုင်ခန့် ခရီးရောက်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံ ၁၈ မိုင်မျှ ခရီးဆန်နိုင်သည်။

မဏိပူရတောင်ကြားလမ်းမှ ကျွန်တော်တို့ စတင်ချီတက်ခဲ့သောနေ့ကား ၁၉၄၃ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၂ ရက်နေ့ပင် ဖြစ်၏။ ဤအချိန်တွင် မြန်မာပြည်မြောက်ဘက်အစွန်နှင့် အနောက်မြောက်ဘက်ဒေသတို့မှအပ မြန်မာပြည် တစ်ပြည်လုံး ဂျပန်လက်အောက်သို့ ရောက်နေပေပြီ။

ကျွန်တော်တို့သည် ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်၏ စီစဉ်ညွှန်ကြားချက်အရ ဂျပန်စစ်ကြောင်းနောက်ကျောမှနေ၍ တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီး နှောင့်ယှက်မှုများ ပြုလုပ်ရန် 'ခရီးဖောက်ထွင်းရေးတပ်'အဖြစ် ချီတက်ခဲ့ကြရသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ စစ်ကြောင်းမှူးကား ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်ပင်ဖြစ်၏။

အလွန်အေးမြသော ဇန်နဝါရီလပင် ဖြစ်လင့်ကစား မဏိပူရတောင်ကြားလမ်းတစ်လျှောက်တွင် ရာသီဥတုမှာ မလိုတမာနိုင်လှသည်။ မိုးရွာသည်အခါ သဲကြီးမဲကြီးရွာပြီး နေပူပြန်သောအခါ ကျောကော့အောင်ပူသည်။ အများအားဖြင့် ညဆိုလျှင် အရိုးကွဲမတတ်အေးသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့စစ်ကြောင်း၏ ရှေ့ပြေးလော်လီကားများပေါ်တွင် စစ်သားတစ်ယောက်အတွက် အပိုစောင် တစ်ထည်စီနှင့် ရိက္ခာများကိုတင်၍ ကျွန်တော်တို့ စခန်းရပ်နားမည့်နေရာတွင် စောင့်နေစေရသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် တစ်နာရီချီတက်ပြီးတိုင်း ၁၅ မိနစ်စီ အမောဖြေကြပြီး သန်းခေါင်ကျော်တွင် ၁ နာရီတိတိ အနားယူကြသည်။ ထို ၁ နာရီအတွင်း မည်မျှပင်မိုးရွာရွာ၊ နှင်းထူထူ လက်ဖက်ရည်အိုးတည်ဖြစ်အောင် တည်သည်။ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီး နာရီဝက်ခန့် အိပ်ကြရသည်။ ခရီးဆက်ရန် ခရာတုတ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျောပိုးအိတ်ကိုယ်စီဖြင့် အသင့်ဖြစ်နေပြီး ၃ ယောက်တစ်တန်း စီတန်း၍ ချီတက်ခဲ့သည်။

ဤသို့ ၃ ယောက်တစ်တွဲစီ တွဲ၍ ချီတက်ရသည်မှာ တစ်ယောက်

ချင်း လျှောက်ရသည်ထက် အမောပြေစေသည်။ အပျင်းပြေစေသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မယားအကြောင်း၊ သားအကြောင်း၊ ငည့်စားအကြောင်း၊ ရုပ်ရှင်အကြောင်းကို 'ဟာဝါး'ပန်းနိုင်ကြသဖြင့် အိပ်ချင်ပြေရုံမက ခရီးသွားရသည်ကိုလည်း သွားရမှန်းမသိခဲ့။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့ ညကျမှ အလုပ်လုပ်သော လမ်းဖောက်လုပ်ရေး အင်ဂျင်နီယာ အဖွဲ့များကို တွေ့ရသည်။ သူတို့သည် အားကောင်းသော မီးမောင်းကြီးများဖြင့် ပြိုကျလာသော မြေများကို ဖယ်ခြင်း၊ ကျိုးသွားသော တံတားကို ပြင်ခြင်း၊ ကားသွားရန် မဖြစ်နိုင်တော့သော နေရာများ၌ လမ်းသစ်ဖောက်ခြင်းဖြင့် အလုပ်များနေကြ၏။ သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့လိုပင် မော်တော်ကား အသွားအလာ ရပ်သွားသည့် ညအချိန်များ၌သာ အလုပ်လုပ်ကြရသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ၉ ညအတွင်း မိုင် ၁၂၀ ခန့် ခရီးပေါက်ခဲ့ပြီးနောက် ၁၀ ရက်မြောက်သည့် နံနက်တွင် 'အင်ဖား'သို့ ရောက်လာကြ၏။

'အင်ဖား'သည် တောင်ပေါ်တွင်ရှိသော လွင်မြင်ကြီးဖြစ်လေသည်။ ထိုလွင်ပြင်ကြီးအစွန်တွင် ကျွန်တော်တို့တပ်ဖွဲ့ စခန်းချရန်အတွက် တဲများ ထိုးထားသည်။

ဝါးလုံးကို တိုင်ထူ၊ ဝါးခြမ်းကိုခင်း၊ မြက်ခြောက်ကို ကာပြီး အပေါ်တွင် ငှက်ပျောရွက်များ မိုးထားသည်။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး မြေကြီးကိုကျောခင်းကာ ကောင်းကင်ကို မျက်နှာကြက်လုပ်လာခဲ့ရသော ကျွန်တော်တို့မှာ အစီအရီ ထိုးထားသော တဲများအတွင်း ကိုယ့်အစုနှင့်ကိုယ် နေကြရသောအခါ နတ်ဘုံခြောက်ထပ်တွင် ခံစားနေရသလို ပီတိဖြစ်မိသည်။

သို့သော် ထိုနေ့ နေ့လယ်တွင်ပင် မိုးက မဆုံးနိုင်၊ မတုံးနိုင်အောင်

သဲသဲမဲမဲ ရွာချလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့မှာ ကြွက်စုတ်ကလေးတွေလို ဖြစ်သွားကြ၏။ ထိုနေ့ညနေဘက်တွင် ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်ကိုယ်တိုင် ကျွန်တော်တို့စခန်းသို့ ရောက်လာပြီး 'အင်ဖား'မြို့တွင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ နေလိုက နေနိုင်ကြောင်း ပြောကြားသည်။ ကျွန်တော်တို့က ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေသည့် 'ရွာ'ကလေးတွင်ပင် နေပါတော့မည်ဟု အကြောင်းပြန် သဖြင့် ဗိုလ်မှူးချုပ်သည် ကျွန်တော်တို့ အခြေအနေကို အကဲခတ်ပြီး ညနေတိုင်း 'ရမ်'ထုတ်ပေးရန် ညွှန်ကြားသွားသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဆက်လက်ချီတက်ရန် အမိန့်မရသေးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ 'ရွာ'တွင် တစ်လတိုင်တိုင် နေထိုင်ခဲ့ကြရ၏။

မိုးကလေးက အဆက်မပြတ် ရွာနေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် စွတ်စွတ်စိုစို ဖြစ်နေကြသော်လည်း 'ရမ်'တန်ခိုးကြောင့် ခပ်ပျော်ပျော်ပင် နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ မနက်တိုင်း လူရော လားများပါ ခရီးခပ်ဝေးဝေးသို့ အသွားအပြန်လျှောက်ရင်း လေ့ကျင့်ခန်းယူရသည်။ ညနေဆိုလျှင် 'ရမ်' ကလေး ခပ်ထွေထွေဖြင့် သီချင်းဆိုကြ၊ ကကြရင်း အချိန်ကုန်ခဲ့သည်။

ဤရက်များအတွင်း ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်သည် အင်ဖားတွင် ယာယီ ဖွင့်လှစ်ထားသော ဌာနချုပ်ရုံးခန်း၌ အိပ်ခန်းတစ်ခန်းစာမျှရှိသော မြေပုံကြီး ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ချ၍ ဌာနဆိုင်ရာ အကြီးအကဲများနှင့် ရှေ့သို့ ဆက်လက်ချီတက်မည့် အစီအစဉ်ကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးလျက် ရှိသည်။

ဌာနဆိုင်ရာ အကြီးအကဲများသည် အခန်းဝတွင် ဖိနပ်ချွတ်ထား ခဲ့ပြီး မြေပုံပေါ်တွင် လေးဘက်တွား၍ မိမိတို့ ထင်မြင်ယူဆချက်များကို ထောက်၍ ထောက်၍ ရှင်းပြကြရသည်။ ထိုသို့ ရှင်းလင်းပြရချိန်၌ ဗိုလ်မှူးချုပ်က ကျွန်တော့်အား သီးသန့်တာဝန်တစ်ရပ် ပေးလိုက်သည်။ ထိုတာဝန်ကား မန္တလေး-မြစ်ကြီးနားလမ်းရှိ 'ဘုံချောင်းတံတား'

ကို ဖောက်ခွဲပျက်ဆီးရန် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ကျွန်တော်တို့ရွာတွင် တပျင်းတရိုကြီးနေရခိုက် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး 'ဝေဗဲလ်' ရောက်လာမည်ဟူသော သတင်းကို ကြားရ၏။ ထိုသတင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်တို့တပ်ထဲတွင် ဝေဖန်ချက်အမျိုးမျိုး ထင်မြင်ချက်အမျိုးမျိုး၊ ကောလာဟလအမျိုးမျိုး ပေါ်ပေါက်နေသည်။

အချို့က 'ခရီးဝေး ဖောက်ထွင်း တိုက်ခိုက်ရေးတပ်' ဆိုသည်မှာ ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်၏ စိတ်ကူးယဉ်ချက်အရ ဖွဲ့စည်းထားခြင်းသာဖြစ် ကြောင်း၊ ဂျပန်စစ်ကြောင်း နောက်ကျောမှ တိုက်ခိုက်ပျက်ဆီးရမည့် လုပ်ငန်းများလည်း မလွယ်ကူကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး 'ဝေဗဲလ်' က ကျွန်တော်တို့တပ် ချီတက်သင့်၊ မသင့် စစ်ဆေးရန် လာကြောင်းပြင် ပြောဆိုကြ၏။

ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်နှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဝေဗဲလ်တို့ ၂ ရက်မျှ ဆွေးနွေး ပြီးနောက် မြန်မာပြည်သို့ ဆက်လက်ချီတက်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ အတည် ဖြစ်သွားသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး 'ဝေဗဲလ်' သည် ကျွန်တော်တို့တပ်ဖွဲ့များကို စစ်မထွက်မီ တစ်နေ့တွင် စစ်ဆေးပြီး ဩဝါဒမိန့်ခွန်းစကား ပြောပါသည်။ ကျွန်တော် တို့သည် တပ်စခန်းချနေသည့်ရွာတွင် တစ်လနီးပါး အချိန်ကုန်ခဲ့ပြီးနောက် ပေဖော်ဝါရီလ ၁၂ ရက်နေ့တွင် မြန်မာပြည်သို့ စစ်ထွက်ခဲ့ကြရလေသည်။

[၂]

နေက ချစ်ချစ်တောက်ပူနေသည်။ ကတ္တရာစေးများက နေပူရှိန် ကြောင့် ပျော့အိနေ၏။ ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်ပြီး နောက်ခြေကို ကြွလိုက်သောအခါ ကတ္တရာစေးများ အတုံးလိုက် ကပ်၍ပါလာသည်။

ကြာတော့ ကျွန်တော်တို့ စစ်ဖိနပ်များသည် နဂိုထက် ၂ ဆမျှကြီးကာ ၃ ဆမျှ လေးလာသည်။

ကျွန်တော်တို့ အင်ဖားမှ စ၍ထွက်လာခဲ့သော ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၂ ရက်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့သည် ကျွန်တော်တို့၏ ဆင်ခြေထောက်ကြီးများကို သယ်ကာ ၂၂ မိုင် ခရီးပေါက်အောင် လျှောက်ခဲ့ရ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် မိုင် ၂၀ ကျော်ကျော် ထပ်၍လျှောက်လိုက်သော အခါ 'ပုလဲ'သို့ ရောက်လာကြ၏။

အင်ဖားနှင့် ပုလဲကြားရှိ လမ်းမှာ ကောင်းမွန်သည်။ လူသွားလမ်းနှင့် မော်တော်ကားလမ်းကို ယှဉ်၍ ဖောက်လုပ်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် နေ့လယ်ဘက်တွင် ကျွန်တော်တို့ တပ်ဖွဲ့များ ချီတက်နေစဉ် မော်တော်ကားများကလည်း ၃၃ဟို ပြေးလျက်ရှိသည်။

'ပုလဲ'တွင် တပ်ဖွဲ့တစ်ခုအား ၂၄ နာရီ ရပ်နားရန် အခွင့်ပေးသည်။ ကျွန်တော်တို့တပ်ဖွဲ့ 'ပုလဲ'သို့ ရောက်သွားသော ညနေတွင် 'ပုလဲ'သို့ ကျွန်တော်တို့ထက် စောစွာရောက်နေပြီး ၂၄ နာရီ အနားယူပြီးဖြစ်သော စကော့ ခေါင်းဆောင်သည် စစ်ကြောင်းသည် 'ပုလဲ'မှ 'မြင်းကုန်းနီး' စခန်းသို့ ချီတက်ရန် အသင့်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် မြန်မာပြည် နယ်နိမိတ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပြီဖြစ်၍ လှုပ်ရှားမှုဟူသရွေ့ ညအချိန်တွင်သာ ပြုလုပ်ကြရတော့သည်။

'ပုလဲ'တွင် ကျွန်တော်တို့တပ်မှ အရာရှိဖြစ်သူ ဂျွန်ဖရေဇာ၏ အသိများနှင့် သွားတွေ့သဖြင့် ကျွန်တော်တို့အား ညစာထမင်း ဖိတ်၍ကျွေးသည်။

'ပုလဲ'တွင် ၂၄ နာရီ ရပ်နားပြီး နောက်တစ်နေ့ညနောက်တွင် ကွေ့ကာဝိုက်ကာ ပတ်ကာ တည်ရှိနေသော တောလမ်းများအတိုင်း ချီတက်ခဲ့ကြ၏။ ၂ ရက်မျှဆက်၍ ခရီးဆန်လိုက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့သည်

'ကဆော်ချောင်'ရှိသော တောင်တန်းများနှင့် ချင်းတွင်းမြစ် ဖြတ်၍ဆင်းရာ တောင်တန်း၊ တောင်ထွတ်များကို လှမ်းမြင်ရသည့် တောင်တစ်လုံးပေါ်သို့ ရောက်လာကြသည်။

ထိုမှနေ၍ 'တမူး'သို့ အရောက်ချီတက်လာခဲ့ကြပြီး ချင်းတွင်းမြစ်ကို ဖြတ်ကျော်ရန် အတွင်း စစ်ပရိယာယ် ဆင်ကြ၏။

ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်၏ ယူဆချက်အရ ကျွန်တော်တို့၏ ခရီးစားဖောက်ထွင်း တိုက်ခိုက်ရေးတပ်၊ ချင်းတွင်းမြစ်ကို ဖြတ်ကျော်ရန် ကြံစည်နေသည် ဆိုသည်ကို ဂျပန်များ မသိအောင် ပုံးကွယ်၍ ရမည်မဟုတ်။

သို့သော် ချင်းတွင်းကို ဖြတ်ကူးလာသော ကျွန်တော်တို့တပ်ဖွဲ့များ၏ လက်နက်နှင့် လူအင်အားကို ဂျပန်များ အထင်မှားစေရန် စစ်ပရိယာယ် ဆင်ရန် ဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်မှူးချုပ် ဝင်းဂိတ်သည် ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး အလက်ဇန္ဒားအား အမှတ်(၁)နှင့် (၂) တပ်ဖွဲ့များဖြင့် 'အောက်တောင်'ဆိုသောနေရာများမှ စွယ်ယောင်ပြု ဖြတ်ကူးရန် အမိန့်ပေးပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်မှာမူ ကျန်တပ်ဖွဲ့များနှင့် 'တုန်ဟဲ'မှ ဖြတ်ကူးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဂျပန်များ တစ်လိမ်မှ နှစ်လိမ်အထိ ထပ်ဆင့်အလိမ်မိစေရန် နောက်ထပ်၍ ပရိယာယ်ဆင်ပြန်သည်။

ထိုပရိယာယ်မှာ ဗိုလ်မှူးဂျက်ဖရီအား ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်စေလျက် ဗိုလ်မှူးချုပ်အဆောင်အယောင် နောက်လိုက်နောက်ပါတို့ဖြင့် 'တုန်ဟဲ'ထက် တောင်ဘက်ကျသောနေရာသို့ သွားရောက်ကာ ဂျပန်တို့၏ အခြေအနေကို စုံစမ်းရင်း ထိုဒေသတစ်ဝိုက်ရှိ ရွာများမှ ဆန်၊ ဆီ၊ ဆားစသော ရိက္ခာများကို အလွန်အင်အားကြီးမားသော တပ်ကြီးတစ်ခု ရောက်လာမည့်အတွက် စုဆောင်းရမည်ဖြစ်ကြောင်း ဝါဒဖြန့်ရန် ညွှန်ကြားခြင်းပင်

ဖြစ်သည်။

ဤညွှန်ကြားချက်များအရ ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး အလက်ဇန္ဒား ခေါင်းဆောင်သော တပ်ဖွဲ့များနှင့် ဗိုလ်မှူးချုပ်ယောင်ဆောင်ထားသော ဗိုလ်မှူးဂျက်ဖရီတို့ တပ်များသည် 'တမူး'မှနေ၍ တောင်ဘက်သို့ မြင်မြင်ထင်ထင်ပင် ဆင်းလာကြပြီး ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်နှင့် ကျန်တပ်ဖွဲ့များမှာမူ ညအရိပ်ကိုခိုကာ ကိုယ်ယောင်ပျောက်၍ တောများတောင်များကိုဖြတ်၍ ချီတက်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်တပ်ဖွဲ့မှာ ဗိုလ်မှူးချုပ်နှင့်အတူ လိုက်ပါခဲ့ရသည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့သည် နေ့အချိန်တွင်နားပြီး ညမှ ခရီးဆက်ပြန်သည်။ ကျွန်တော်တပ်ဖွဲ့မှာ 'တမူး'တစ်ဝိုက်တွင် လေယာဉ်ဖြင့် ပထမဦးဆုံး လာရောက်ချပေးသော ရိက္ခာများကို ကောက်နေရသဖြင့် အချိန်အတော်လင့်သွားသည်။ ကျွန်တော်တပ်ဖွဲ့ 'တမူး'မှထွက်လာသည့်အချိန်တွင် အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်သုံးယောက် ခေါင်းဆောင်သော ကရင်၊ ကချင်နှင့် ချင်းတပ်သား ၁၀၀ ခန့်ပါသော အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့က ချင်းတွင်းမြစ်ကို 'တုန်ဟဲ'မှနေ၍ ဖြတ်ကူးပြီး နောက် 'အောက်တောင်'တွင် ဖြတ်ကူးသူများ၏ အခြေအနေကို စုံစမ်းရန် ဆင်းသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သတင်းရသည်။

'တမူး'မှချီတက်ခဲ့သော ကျွန်တော်တို့တပ်သည် နှစ်ညကြာပြီးနောက် လော်ရီကားလမ်းအဆုံး စခန်းဖြစ်သော 'သန်နန်'သို့ ရောက်လာကြ၏။

'သန်နန်'နှင့် ချင်းတွင်းမြစ်အကြားတွင် တောင်တစ်လုံးသာ ကာဆီးလျက်ရှိတော့သည်။ 'သန်နန်'မှ ကျွန်တော်တို့ထွက်လာသောနေ့တွင် ဗိုလ်မှူးချုပ် ဝင်းဂိတ်မှာ ချင်းတွင်းမြစ်တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်ရှိနေပေပြီ။ ချင်းတွင်းမြစ် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်ပြီးနောက် မည်သည့်အချိန်၊ မည်သည့်နေရာတွင် နောက်ထပ်၍ ရိက္ခာရမည်ကို မခန့်မှန်းနိုင်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ငါးရက်စာအတွက် ရိက္ခာခြောက်များကို ထည့်ယူလာ

ခဲ့ကြ၏။

လက်နက်ကြီးများနှင့် အခြားရိက္ခာများကိုမူ လားများပေါ်တွင်တင်၍ မတ်စောက်သောတောင်ကို စတက်ကာ ချင်းတွင်းသို့ ရှေးရွာလာခဲ့ကြ၏။

ညနေစောင်းမှ ခရီးထွက်ခဲ့သော ကျွန်တော်တို့သည် ညရှစ်နာရီ မတိုင်မီ ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှချီနှင့်သော စစ်ကြောင်းနောက်စွယ်ကို တွေ့ရ၏။

လမ်းမှာ မတ်စောက်ပြီး အကွေ့အကောက်များလှရာ ရှေ့မှချီနှင့်သော တပ်ဖွဲ့တွင်ပါသည့် လားများပေါ်မှ ပစ္စည်းအထုပ်များ လျှောကျကာ မြေကြီးပေါ်တွင် စုပုံနေသည်။ ကျွန်တော်သည် ရှေ့မှချီနှင့်သော စစ်ကြောင်းတပ်ဦးဆီသို့တက်၍ အခြေအနေကို ကြည့်ရှုသည်။ ကိုက် ၅၀ အကွာတွင် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး လျှောကျနေသော လားတစ်ကောင်ကျစီ တွေ့ရသည်။ တပ်သားများမှာ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးများကို ပြန်ချည်၍ လားပေါ်တွင် မြဲမြံအောင် တင်နေရခြင်းဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

ကျွန်တော်ခေါင်းဆောင်လာသော အမှတ်(၅)စစ်ကြောင်း၌ တောင်အတက်တွင် လား ၄ ကောင်မျှသာ အထုပ်လျှော့၍ကျခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော်က ဂုဏ်ယူမိနေ၏။

ရှေ့မှချီနှင့်သော စစ်ကြောင်းခေါင်းဆောင်ကိုလည်း အမှန်ဆိုတော့ အပြစ်မတင်သင့်။ လမ်းများမှာ မကြာမီက ရွာချထားသော မိုးကြောင့် ဗွက်ထကာ ချောက်ချီနေပြီး မြေကြီးများ တဖွဲဖွဲပြိုကျနေသည်။

နံနက်လေးနာရီခန့်တွင် 'သန်နန်'နှင့် ချင်းတွင်းအကြား တစ်ခုတည်းသာရှိသော စမ်းကလေးဘေး၌ ကျွန်တော်တို့ စခန်းချ ရပ်နားကြ၏။

လားအမြီးများက ကျွန်တော်တို့မျက်နှာကို မကြာခဏ လာ၍ရိုက်ခတ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ခဏခဏ အိပ်ရာမှန်းကြသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ရှစ်နာရီတွင် ဆမ်၊ ကွတ်၊ ကင်ဂလိုက်နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် အခြားစစ်ကြောင်းများရှေ့သို့ ရောက်အောင် လားများဖြင့် သွားကြသည်။ လမ်းမှာ လားပေါ်တွင်ထိုင်၍ လိုက်သွားနိုင်အောင် မကောင်းလှ။ သို့သော် မကြာမီ လမ်းကောင်းကိုတွေ့မည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် လားများကိုဆွဲ၍ အားခဲကာ လာခဲ့ကြ၏။

နှစ်မိုင်ကျော်ကျော်မျှ သွားမိသောအခါ လမ်းလက်ယာဘက်တွင် ကုန်းမြင့်ကျယ်ကလေးတစ်ခု တွေ့သဖြင့် လားများကို အထိန်းများနှင့် ထားခဲ့ကာ ကုန်းမြင့်ပေါ်သို့တက်၍ ရှေ့သွားရမည့်လမ်းကို လျှောက်ကြည့်ကြသည်။

ကိုက်နှစ်ဆယ်ခန့်မျှ မြင့်သော ကုန်းမြင့်ကလေးပေါ်မှ လှမ်းမျှော်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့ရောက်နေသော တောင်ခြေရင်းအောက်ဘက်၌ မြောက်မှတောင်သို့ စီးဆင်းနေသော ချင်းတွင်းမြစ်ကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်တို့ရှိနေသော နေရာမှ တောင်သည် အောက်သို့ ပြေ၍ ပြေ၍ ဆင်းသွားသည်။ သို့သော် ကွေ့ကောက်သောလမ်းကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ချင်းတွင်းရောက်အောင် ၅ မိုင်မျှ ခရီးနှင့်ကြရလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ ကျွန်တော်တို့ခရီးဆက်မည့် အရှေ့ဘက်တည့်တည့်တွင် တောများတောင်များသည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ထပ်ကာ ဆင့်ကာ ရှိချေသည်ကို မျက်စိတစ်ဆုံး မြင်ရသည်။ အရှေ့မြောက် မိုင် ၈၀ ခန့်အကွာတွင်ကား မီးတောင်ပုံသဏ္ဍာန်ရှိသော 'တောင်သုံးလုံး' တောင်တန်းကြီးသည် မိုးအထိ ထိုးထွက်နေသည်ကို တွေ့ရှိ၏။

ကျွန်တော်တို့၏ လက်ဝဲဘက်နှင့် မြောက်ဘက်တွင်လည်း ကျွန်တော်တို့ရပ်နေသောတောင်နှင့် ကျောရိုးတစ်ဆက်တည်းရှိနေသော တောင်တန်း

များကို မြင်ရသည်။

ထိုတောင်များမှာ 'ဟုမ္မလင်း' နောက်ဘက်တွင်ရှိသော တောင်များပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ရပ်လျက်ရှိနေသော နေရာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် တောတန်း တောင်တန်းများ ပြတ်နေပြီး ထိုလျှိုအကြားမှ ကြည့်လိုက်သောအခါ တစ်ဖက်ကမ်းပေါ်ရှိ ရွာကလေးတစ်ရွာကို မြင်ရသည်။ ကျွန်တော်တို့မြောက်ဘက် ၈ မိုင်ခန့်အကွာတွင် ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းပါး၌ ပေါက်ရောက်နေသော စိမ်းညိုညို တောတန်းအဆုံးတွင် 'မြေခို' ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။

ကျွန်တော်တို့အထဲတွင် ကင်ဂလိုက်တစ်ဦးတည်းသာ မှန်ပြောင်းပါရာ ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ယောက်တစ်လှည့်ကြည့်ရင်း ကျွန်တော်တို့၏ 'တကယ့်စွန့်စားခန်း' သည် ယခုမှ အစရှိပါသေးကလားဟု တွေးမိ၏။

မှန်ပြောင်းနှင့် ထပ်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဟိုအဝေးကြီးဆီတွင် မြူများ အုံ့ဆိုင်းနေသော တောင်တန်းကြီးကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်တို့သွားရမည့် နေရာကား ဟိုအဝေးကြီးဆီတွင်မြင်ရသော တောင်တန်းကြီး၏ ခရီးနှစ်ပြန်လောက်ပင် ဖြစ်သည်။

ဤမျှဝေးသော ခရီးရှည်ကြီးသို့ တောအထပ်ထပ် ရန်အသွယ်သွယ်ကို ဖြတ်ကျော်သွားရမည်ဆိုသောအခါ ကျွန်တော်သည် စိတ်ရောလူပါ မောသွားလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ကုန်းမြင့်ကလေးပေါ်မှ ဆင်းပြီး ချင်းတွင်းရှိရာသို့ လာခဲ့ကြရာ မကြာမီ လက်ဝဲ လက်ယာ ဖြာ၍ထွက်သွားသော လမ်းခွဲကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ မည်သည့်လမ်း လိုက်ရမည်ကို လမ်းခွဲဆုံတွင် ရပ်၍ စဉ်းစားနေစဉ် အိန္ဒိယစစ်တပ်မှ ကင်းထောက်အဖွဲ့ ရောက်လာ

ပြီး လက်ဝဲလမ်းချိုးအတိုင်း လိုက်သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။

လက်ယာဘက်လမ်းသို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ မကြာမီက လျှောက်သွားကြသော ခြေရာများကို တစ်ဝက်တစ်ပျက် တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် အိန္ဒိယ ကင်းထောက်အဖွဲ့နောက်သို့ မလိုက်ကြတော့ဘဲ လက်ယာလမ်းချိုးကလေးအတိုင်း လာခဲ့ကြရာ မကြာမီ ကင်းသမားတစ်ယောက်ကို လမ်းပေါ်၌ တွေ့ရ၏။

သူက တပ်မဟာဌာနချုပ်၊ လမ်း၏လက်ယာဘက်တွင်ရှိသည်ဟု လမ်းညွှန်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သူ့ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း လာခဲ့ကြရာ ဌာနချုပ်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်သွားကြ၏။

ဌာနချုပ်တွင် ချင်းတွင်းတစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်ပြီးနောက် တပ်ဖွဲ့အားလုံး ကျော်ဖြတ်နိုင်ရေးကို စီစဉ်ရန်ဖြင့် ရောက်နေသော ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်ကို တွေ့ရ၏။

ဗိုလ်မှူးချုပ်က “ဂျပန်များ နှောင့်ယှက်မှုမရှိသော်လည်း မြစ်မှာ ကျယ်ပြီး ရေစီးက မြန်သဖြင့် ဖြတ်ကူးရာတွင် မလွယ်ကူကြောင်း” ပြောပြသည်။

ကျွန်တော်က-

“ဒါဖြင့် မြေပုံပေါ်မှာတွေ့ရတဲ့ ‘ဝက်မထီး’ဆိုတဲ့နေရာက ဖြတ်ကူးရင် ဘယ်လိုနေမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သွားပြီးကြည့်ပါ့မယ် ဗိုလ်ချုပ်”

“ဝက်မထီးက ဒီကနေပြီး မြစ်အထက် ၃ မိုင်လောက်မှာ ရှိတယ် မဟုတ်လား။ အေး...ကောင်းပြီ။ မင်းက မင်းတပ်ဖွဲ့ကို တစ်ပါတည်းခေါ်သွား။ အဲဒီက ကူးနိုင်ရင် ဖြတ်သာကူး။ ကူးပြီးရင် ‘မြေခို’ရောက်အောင် လာခဲ့။ ဟုတ်လား။ ကျုပ်က ဒီနေရာကပဲ တပ်အားလုံးကူးနိုင်အောင် စီစဉ်ပေးမယ်။ တချို့တပ်တွေတော့ ကူးနေကြပြီ”

ဗိုလ်မှူးချုပ်ထံမှ အမိန့်ရပြီးနောက် ကျွန်တော်တပ်ကို ပြန်ခေါ်ရန် လာလမ်းအတိုင်း လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တပ်ဖွဲ့အား အိန္ဒိယစစ်တပ်ကင်းထောက်တပ်များကို တွေ့ရသော လမ်းခွဆုံ၌ တွေ့ရသည်။

ထိုလမ်းခွဆုံ၌ လက်ဝဲလမ်းချိုးအတိုင်းချိုးကာ ကျွန်တော်တပ်ဖွဲ့နှင့်အတူ ‘ဝက်မထီး’သို့ ရှေးရှုချိတက်ခဲ့ကြရ၏။

ဤတောလမ်းကလေးမှာ လူအသွားအလာ အလွန်နည်းပါးပုံရသည်။ လမ်းပေါ်တွင် ခွ၍ပေါက်ရောက်နေသော ချုံနွယ်နှင့် သစ်ပင်၊ ဝါးပင်များမှာ အတော်ထူထပ်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် လမ်းကိုထွင်၍ လာခဲ့ကြရာ လမ်းဘေးတစ်လျှောက်၌ လူခေါင်းခွံနှင့် အရိုးစုများကို တွေ့ရ၏။ ထိုခေါင်းခွံနှင့် အရိုးစုများကား ၁၉၄၅ ခုနှစ် ဂျပန်အဝင်တွင် မြန်မာပြည်မှ ပြေးလာကြသော စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တို့၏ ခေါင်းခွံနှင့် အရိုးစုများပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

မှောင်စမပျိုးမိ တစ်နာရီခန့်အလိုတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ချောင်းကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရှိဖြတ်ကျော်ပြီး လာခဲ့ကြရာ လယ်တောတစ်ခုသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြ၏။ ထိုလယ်တောမှ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ မျက်စိအဆုံးတွင် ရှည်လျားသော သစ်ပင်အုပ်များကို တွေ့ရ၏။

လယ်ကွင်းအဆုံးနှင့် သစ်ပင်အုပ်အစတွင် ချင်းတွင်းမြစ်သည် ဖြတ်၍ စီးသွားလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ပို၍ခြေသွက်လာကြပြီး ခရီးပြင်းနှင့်ခဲ့ကြရာ ကျွန်တော်မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့တွေ့လိုသော တွင်တွင်စီးနေသည့် ‘သလ္လာဝတီ’ကို တွေ့ရ၏။

သလ္လာဝတီကား ချင်းတွင်းမြစ်၏ အမည်ဟောင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ချင်းတွင်းမြစ်နှင့် ပြိုင်၍တည်ထားသော ‘ဝက်မထီး’ရွာကို ကမ်းလှမ်း

ပေါ်တွင် တွေ့ရသည်။ ရွာဟုသာဆိုသော်လည်း အိမ်ခြေမှာ ဆယ်အိမ်ပင် မပြည့်။

ရွာရှိလူအားလုံးမှာမူ ရွာကိုစွန့်ခွာသွားနှင့်ကြပေပြီ။

အိမ်တစ်အိမ်အောက်တွင် ထမင်းချက်နေကြသော အိန္ဒိယနှင့် 'အာသံ' စစ်သားအချို့ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်သည် ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းပါးပေါ်တွင် စုန်ချိဆန်ချိလျှောက်ရင်း ဖြတ်ကူးရမည့် နေရာကို ရှာနေသည်။

ကမ်းပါးမှာ မြင့်မောက်သည်။ ကျွန်တော်ရပ်နေသည့် နေရာတည့်တည့်တွင် မြစ်အကျယ်မှာ ကိုက်(၄၀၀)ခန့်ကျယ်၏။ ထိုနေရာ၏ အထက်နှင့် အောက်ဘက်တွင် ပို၍ပင် ရေပြင်က ကျယ်သေးသည်။

မြစ်အညာဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ မြစ်သည် ၃ မိုင်နည်းပါးမျှ အကောက်အကွေ့မရှိဘဲ ဖြောင့်တန်းစွာစီးလျက်ရှိသည်။ မြစ်အကြောက်တွင်မူ ပြေပြေကလေး ချိုးသွားသော အကွေ့တစ်ခုကို တွေ့ရ၏။

ထိုမြစ်ကွေ့၏ အောက်ဘက် ၃ မိုင်ခန့်တွင်မူ ဗိုလ်မှူးဝင်းဂိတ်၏ တပ်ဖွဲ့များသည် တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် မြစ်ကိုဖြတ်ကူးနေပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်သည် မြစ်အကြောက်မှ အညာဘက်သို့ လှည့်လိုက်သောအခါ ဝမ်းသာစရာတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ကျွန်တော်နှင့် ကိုက်(၄၀၀)ခန့်အကွာတွင် လူသုံးယောက်ပါသော တံငါလှေတစ်စင်းသည် ချင်းတွင်းမြစ်ကို တအိအိနှင့် စုန်ဆင်းလာသည်ကို မြင်ရ၏။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်လူများကို အိမ်အောက်တွင် ပုန်းနေစေပြီး ကျွန်တော် လက်ထောက်အရာရှိဖြစ်သူ 'ရွှန်ဖရေဇာ'အား ထိုတံငါလှေကို ခေါ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ကျွန်တော်တို့တွင် မြစ်ဖြတ်ကူးရန်ဆို၍ လူနှစ်ယောက်သာစီးနိုင်သော ရာဘာလှေ ၄ စင်းနှင့် ဒင်ဂီခေါ် အဝိုင်းသဏ္ဍာန်ပြုလုပ်ထားသော ရာဘာဖောင် နှစ်ခုသာ ပါလာသည်။

ရွှန်ဖရေဇာက သူ့တပ်ကြပ်တစ်ယောက်ကို မြစ်ကမ်းစပ်ရှိ ချုံတစ်ခုသို့ ဆင်းခိုင်းပြီး လှေအလားကို စောင့်နေစေသည်။

တံငါလှေသည် တအိအိနှင့် စုန်ဆင်းလာသည်။

တစ်ယောက်က ပဲ့ကိုင်ပြီး အခြားနှစ်ယောက်မှာမူ ငိုက်မျဉ်းနေကြ၏။

လှေ ချုံပုတ်နှင့်တည့်တည့်နေရာသို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တပ်ကြပ်က အသံကို ချိုနိုင်သမျှ ချိုချိုနှင့် တံငါလှေကို ခေါ်လိုက်၏။

ပဲ့ကိုင်သူရော၊ ငိုက်နေသူ လူနှစ်ယောက်ပါ ခေါင်းထောင်လာကြ၏။

တပ်ကြပ်သည် ချုံစပ်မှထွက်လာပြီး ကမ်းသို့ရောက်လာရန် လက်ပြ၍ ခေါ်လိုက်သည်။

တံငါသည် ၃ ယောက်သည် ကြောက်ရွံ့သည့်အမူအရာ လက္ခဏာကို မပြဘဲ ကမ်းသို့ တရွေ့ရွေ့ကပ်လာသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ရွှန်ဖရေဇာတို့ ကမ်းပါးပေါ်မှ ဆင်းပြေးပြီး တံငါ ၃ ယောက်နှင့် စကားပြောကြ၏။ တံငါများမှာ ရှမ်းအမျိုးသားများ ဖြစ်လေသည်။

သူတို့သည် သောင်ဒွတ်သို့ ငါးသွားရောင်းရန် ချင်းတွင်းမြစ်ကိုစုန်၍ လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့၏ ပြောပြချက်အရ ဟုမ္မလင်းအနီးအနား တစ်ဝိုက်တွင်သာ ဂျပန်များရှိကြောင်း သိရသည်။ ကျွန်တော်တို့က သူတို့လှေကို ခေတ္တငှားရန် ပြောသောအခါ သူတို့တွင်ပါလာသော ငါးများကို ဝယ်ပါက ငှားမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြကြသည်။

ကျွန်တော်က လှေထဲတွင်ပါလာသမျှ ငါးများကို သူတို့ပြောသည့်

ဈေးအတိုင်း ဝယ်လိုက်၏။ ထို့နောက် တပ်ကြပ်တစ်ယောက်အား လှေကို ပဲ့ကိုင်ခိုင်းကာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း တစ်ဖက်ကမ်းသို့ကူး၍ အခြေအနေကို လေ့လာသည်။ ကမ်းပါးမှာ မြင့်စောက်သော်လည်း ကျွန်တော် ထင်သလောက် ရွံ့ထူထပ်ခြင်းမရှိ၊ ချောင်းရုံးကလေးတစ်ခုကလည်း မြစ်နှင့် ဆက်ကာ ကမ်းပါးယံအတွင်းဘက်သို့ စီးဝင်နေသည်။

ကျွန်တော် 'ဝက်မထီး' ရွာရှိသော ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းဘက်ကို တစ်လှည့်၊ ကျွန်တော်ရောက်ရှိနေသော သည်ဘက်ကမ်းကို တစ်လှည့်ကြည့်ရင်း ကျွန်တော်တပ်ဖွဲ့တွင်ပါလာသော လူနှင့် လားများ ကူး၍ လွယ်၊မလွယ် ချင့်ချိန်နေမိသည်။

'ဝက်မထီး' မှမကူးဘဲ 'တုန်ဟဲ' သို့ပြန်သွားမည်ဆိုလျှင် ခရီး ၃ မိုင်ခန့်ကို ပြန်၍လျှောက်ရမည့်အပြင် 'တုန်ဟဲ' တွင်ကူးနေသူများကိုလည်း အနှောင့်အယှက်ပေးရာ ရောက်နေပေမည်။

ကျွန်တော်သည် 'ဝက်မထီး' မှပင် ကူးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်တပ်ရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ဝက်မထီးတစ်ရွာလုံး ငါးကြော့၊ ငါးကင်၊ ငါးချက်သောအနံ့တို့ဖြင့် နံ့စော်နေသည်။ အချိန်မှာ ည ၇ နာရီခန့်သာ ရှိသေးသည်။

တပ်သားအားလုံး ထမင်းစားသောက်ကာ တစ်နာရီခန့် အနားယူပြီးနောက် ၉ နာရီခွဲလောက်တွင် ချင်းတွင်းမြစ်ကို ဖြတ်ကျော်ရန် ဆုံးဖြတ်သည်။

[၃]

ည ၉ နာရီခွဲ၊ လမင်းကထိန်ထိန်သာနေသည်။
မြစ်ထဲသို့ အလျားလိုက်ထိုးကျနေသော သစ်ပင်ရိပ်များ ရေပြင်ကို

လေနှင့်တိုက်သည့်အခါတိုင်း ရွှေဘဝင်ကို ကြည်လင်သွားစေသော အရပ်များအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲနေသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိန်လင်းသော လရောင်အောက်ဝယ် သန့်ရှင်းသော မြစ်လေကို ရွှံ့ရှိက်ရင်း ကျွန်တော်လုပ်ရမည့် အလုပ်ဝတ္တရားများကို မေ့သလိုလို ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် တပ်တစ်တပ်လုံးမှာ ၉ နာရီခွဲသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြစ်ဖြတ်ကူးရန် တလှုပ်လှုပ်တရွရွ ဖြစ်နေလေပြီ။

ဗိုလ်ကြီးဒေးဗစ်ခေါင်းဆောင်သော ဆပွားမိုင်းနားအဖွဲ့သားများက 'ဝက်မထီး' ရှိ အိမ်ရှစ်အိမ်ကို ဖြိုဖျက်ကာ အိမ်တိုင်နှင့် ထုတ်၊ ယောက်၊ ပေါင်းကွပ်များကို ဖောင်များအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲလိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် ဝက်မထီးကမ်းဘက်ရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် ခြေရင်းတွင် တစ်လက်မခွဲခန့် တုတ်သော မနီလာကြိုးရှည်တစ်ချောင်းကို ချည်နှောင်ကာ ထိုကြိုးစကို လှေဖြင့်တင်ယူသွားပြီး မြစ်တစ်ဘက်ကမ်းတွင် 'တိုင်' အခိုင်အမာစိုက်၍ ချည်လိုက်သည်။ ဖောင်များသည် ဤကြိုးကိုအားပြုကာ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးခတ်သွားရန်ပင် ဖြစ်၏။

မြစ်က ကျွန်တော်တို့ထင်သည်ထက် ကျယ်ပြီး ရေစီးက ကျွန်တော်တို့ မှန်းသည်ထက် မြန်သည်။

ကျွန်တော်သည် မီးအိမ်ဖြင့် အချက်ပြမည့်သူများနှင့် ဝိုင်ယာလက်သမားအချို့ကို တံငါလှေဖြင့် ပထမဆုံး ကူးခိုင်းသည်။ ထို့နောက် သွားလမ်းနှင့် လာလမ်း နှစ်ခုဖြစ်အောင် အခြား အနီလာကြိုးတစ်ချောင်းကို ပထမကြိုးနှင့် ကိုက်(၂၀)ခန့် အကွာတွင် ချည်ထားစေသည်။

ညတစ်ညလုံး ရာဘာလှေများ၊ ဒင်ဂီများ၊ ဖောင်များအပြင် တံငါလှေပါ ကျွဲချင်းတွင်းကိုဖြတ်ကျော်ကြသည်။ သို့သော် နံနက် ၄ နာရီလောက်

ဘွင် လရောင် လုံးဝမရှိတော့ဘဲ မှောင်နှင့်မည်းမည်းဖြစ်လာသောကြောင့် မြစ်ဖြတ်ကူးခြင်းကို ရပ်လိုက်ပြီး တရားတမော အိပ်စေသည်။

မနက် ၆ နာရီခွဲတွင် အိပ်ရာမှထကြပြီး ဒုတိယနေ့ ဆက်၍ကူးကြ ပြန်သည်။ ဖောင်များ၊ ရာဘာလှေများ၊ ဒင်ဂီများနှင့် တံငါလှေတို့သည် ချင်းတွင်းမြစ်ကို ရက်ကန်းရှယ်သလို ကူသယ်ခေါက်သယ် လူးလာဆန်ခတ် ကူးနေကြ၏။

ညနေ ၆ နာရီထိုးတော့မှ ကျွန်တော်တို့ တပ်ဖွဲ့တစ်ခုလုံး ချင်းတွင်း မြစ် ဟိုမှာဘက်ကမ်းသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

တပ်သားအားလုံး ခြေမသယ်ချင်၊ လက်မသယ်ချင်အောင် ဖတ်ဖတ် မောနေကြသည်။ ဆူဗေဒါဘသန်းတို့ လူစုကမူ ချင်းတွင်းအရှေ့ဘက်ကမ်း တစ်လျှောက်တွင် ကင်းထောက်နေကြ၏။

ကင်းလှည့်အဖွဲ့မှ ဆက်သားတစ်ယောက် ကျွန်တော်ထံ ရောက်လာ ပြီး ရန်သူအရိပ်အယောင်များ မတွေ့ရကြောင်း သတင်းပို့သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် မြစ်ကမ်းပါးပေါ်တွင်ပင် တစ်ညစခန်းချရန် အမိန့်ပေး လိုက်၏။

နောက်တစ်နေ့ မနက် ၅ နာရီတွင် ကျွန်တော်တို့ အိပ်ရာမှထကြ ပြီး ခရီးဆက်ကြ၏။ သို့သော် သစ်ပင်ကြီးများ အုပ်ဆိုင်းနေပြီး၊ နေက လည်း ထွက်ပြု၍ မလာသောကြောင့် ညကင်းထေးကတ်ထားသည့် ဘသန်း တို့လူစုပင် လမ်းရှာမတွေ့ ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် ရောက်သည့်နေရာတွင် နေထွက်လာသည်အထိ ရပ်နား နေကြရန် အမိန့်ပေးလိုက်ပြန်၏။

နေလုံးကို နံနက် ၆ နာရီခွဲမှ မြင်ရသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် မြေခိုသို့ ရှေးရူနေသော မြေခိုမြစ်ဝှမ်းကို တွေ့လာရ၏။ ထိုနေရာတွင်

ရွာကလေးများကို တွေ့ရပြီး ရွာထဲတွင်ဝှက်ထားသော လှေများကို တွေ့ ရ၏။

ရွာခံလူများကိုကြည့်ရသည်မှာ ကျွန်တော်တို့အပေါ်တွင် ကရုဏာ သက်ပုံရသည်။ သူတို့က မြေခိုမြစ်ဝှမ်း အထက်ဘက်တွင် အင်္ဂလိပ်တပ် များ ရောက်နေကြောင်း ပြောကြသည်။

'မြေခို'လယ်ကွင်းများအလယ်တွင်ရှိသော 'ရွာ'ကလေးမျှသာဖြစ်၏။ လယ်ကွင်းများမှာ မကြာမီက ရွာချထားသောမိုးကြောင့် ရေများပြည့်နေ သည်။

မြေခိုသို့ ကျွန်တော်တို့အရင် ရောက်နှင့်နေသော မိုက်ကလ်ဘတ် ခေါင်းဆောင်သည့် အမှတ်(၃) စစ်ကြောင်းကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ မြေခိုသို့ရောက်ပြီး မကြာမီ အမှတ်(၄)စစ်ကြောင်း ရွာထဲသို့ဝင်လာသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီး ဝိုလာတို့တပ်ဖွဲ့မှာမူ မြေခိုနှင့် မိုင် ၄၀ ခန့်ဝေးသော 'တုန်မာကင်'ဆိုသော အရပ်သို့ ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်၏ အမိန့်အရ ချီတက် နေကြောင်း သိရသည်။

မြေခိုတွင် တစ်နာရီမျှနားနေရသည်။ ဤအတွင်း ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ် ကိုယ်တိုင် ခေါင်းဆောင်သော တပ်ဖွဲ့ကြီး မြေခိုသို့ရောက်လာသည်။

အင်ဖားမှ မြေခိုသို့အရောက် နောက်ရံတပ်အဖြစ် လိုက်ပါလာခဲ့ရ သော ကျွန်တော်တို့တပ်ဖွဲ့အား ယခုအချိန်မှစ၍ ရှေ့ပြေးတပ်အဖြစ် ချီတက်ရမည်ဟု ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်က အမိန့်ပေးထားသည်။

ထိုနေ့ညနေတွင်ပင် ဗိုလ်မှူးဝိုလာ စေလွှတ်လိုက်သော ဆက်သားတစ် ယောက် မြေခိုသို့ရောက်ရှိလာပြီး ၎င်းတို့အဖွဲ့ 'တုန်မာကင်'သို့ ချောမော စွာ ရောက်ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း သတင်းပို့သည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ မြေခိုမှ မိုင် ၄၀ ကွာသော 'တုန်မာကင်'တွင် ဗိုလ်မှူးကြီးဝိုလာတို့ ကောင်းမွန်စွာ

ရှိနေသည်ဟူသော သတင်းကြောင့် ဝမ်းသာသွားသည်။

ထိုထက်ဝမ်းသာစရာကား ထိုနေ့ညနေတွင်ပင် ကျွန်တော်တို့အတွက် ရိက္ခာများကို လေယာဉ်ဖြင့် လာရောက်ချပေးခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ဤသို့ ချပေးရာတွင် လေယာဉ်မောင်းသူသည် ကျွန်တော်တို့အတွက် စေတနာ ပုံကာ ကျွန်တော်တို့အတွက် စာများပါသော ချောစာအိတ်ကြီးကို ပထမဆုံး ချပေးလိုက်၏။ ထိုသို့ချပေးပြီးနောက် အောက်သို့ တစ်ဖန် ကြည့်လိုက်ရာ ချောစာအိတ်ချပေးသောနေရာမှာ ကျွန်တော်တို့ အချက်ပြထားသော နေရာ မဟုတ်ဘဲ ဂျပန် 'ကင်း' များရှိနေသည့် 'သောင်ဒွတ်' တစ်ဝိုက်တွင် ချပေးမိ ကြောင်း သိရသည်။

ဤသတင်းကို ရလျှင်ရချင်း ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်သည် တိုက်ကင်း အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့အား ချောစာအိတ်ကြီးကို ရအောင်ယူရန် စေလွှတ်လိုက်ပြီး ရပါက 'တုန်မာကင်' ရှိ ဗိုလ်မှူးကြီးမှီလာထံ သွားရောက်ရန် ညွှန်ကြား လိုက်သည်။

ချောစာအိတ်အထဲတွင်ပါလာမည့် စာများ၊ လက်ဆောင်များမှာ ကျွန် တော်တို့အတွက် အထူးအဖိုးတန်လှသည်။ ထိုထက်အဖိုးတန်သည်ကား ကျွန်တော်တို့အတွက်မဟုတ်ဘဲ ရန်သူ ဂျပန်များအတွက်ဖြစ်သည်။ ချော စာအိတ်ကိုသာ ဂျပန်များရရှိသွားပါက ကျွန်တော်တို့တပ်ကြီး အခြေအနေ ကို သူလျှိုလွှတ်၍ စုံစမ်းသည်ထက် ပို၍သိရှိသွားပြီး၊ ကျွန်တော်တို့၏ ရည်မှန်းချက်ကို သွက်သွက်ကလေး ချေမှုန်းလိုက်နိုင်မည်ဖြစ်၏။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ရှေ့ပြေးတပ်ပီပီ ကျွန်တော်တို့သည် အခြား စစ်ကြောင်းထက် စောစွာချီတက်ခဲ့၏။

ကျွန်တော်တို့တပ်နောက်မှ စကော့၊ ဆမ်နှင့် ကင်ဂလိုက်တို့ တပ်ဖွဲ့ များ အသီးသီးလိုက်ပါလာကြ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ကျွန်းတောကြီးကိုဖြတ်၍ ချီတက်ကြရသည်။ သစ်ရွက်များမှာ စိမ်းစိမ်းစို၍ ဖားလျားကျစေလျက်ရှိရာ ကျွန်တော်အဖေ T မှ မြထီးဆောင်းပေးထားသလို ရှိသည်။ အောက်ခြေမှ မြေကြီးကလည်း နေပြောက်ကလေး တစ်ချက်မှ မထိုးသဖြင့် အေးမြလှသည်။

ဤအခါ ဤရာသီမျိုး၌ ခရီးသွားရသည်မှာ ကြည်နူးဖွယ်ဖြစ်သည်။ မတ်၊ ဧပြီလ လောက်ဆိုလျှင် သစ်ရွက်များကြွေ၍ ရေကလည်းရှားသဖြင့် နေပူရှိန်နှင့် ရေငတ်သည့်ဒဏ်၊ ဖုန်တထောင်းထောင်းထသည့် ဒုက္ခမှာ မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ရသည်။

နေမွန်းတည့်ချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခုဘေး၌ ရပ်နားကြ၏။ ဤအတွင်း ရန်သူများ၏ လှုပ်ရှားမှုသတင်းကို ဝိုင်ယာ လက်မှ ပထမဆုံး ကြားရ၏။ 'မက္ကလပ်' ဆိုသော နေရာတွင် လူ ၂၆၀ ခန့်ပါသော ဂျပန်တိုက်ကင်းအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို တွေ့ရှိရကြောင်း သတင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ချီတက်ရမည်မှာ 'နမ့်ကရမ်' ချောင်းကမ်းဘေးတွင် တည်ရှိသော 'တုန်မီ' ရွာကလေးကို ဖြတ်၍ ချီတက်ရမည်ဖြစ်သည်။ ဂျပန်များရောက်ရှိနေမည်ဆိုသော 'မက္ကလပ်' သည် 'နမ့်ကရမ်' ချောင်း တစ်လျှောက်တွင်ပင် တည်ရှိလျက် 'တုန်မီ' ၏တောင်ဘက် ၅ မိုင် ကွာ သည်။

ကျွန်တော်တို့တပ်ဖွဲ့များမှာ အင်ဖားမှထွက်လာခဲ့ပြီး ချင်းတွင်းမြစ်ကို ဖြတ်ကျော်သည်အထိ ရန်သူဆို၍ တစ်ကောင်တစ်မြီးမှ မတွေ့ရသော ကြောင့် ပျော်ပွဲစားထွက်လာသကဲ့သို့ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ ချီတက်လာခဲ့ကြ သည်။

ယခု 'မက္ကလပ်' တွင် ရန်သူရှိနေသည်ဆိုသောအခါ တပ်ဖွဲ့တိုင်းက

လက်တည်စမ်းချင်နေကြ၏။

ကျွန်တော်သည် မြေပုံကိုဖြန့်ခင်းပြီး ကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိနေသော နေရာနှင့် 'မက္ကလက်' မည်မျှဝေးကွာပြီး မည်သည့်အရပ်တွင်ရှိသည်ကို လေ့လာလိုက်သောအခါ မက္ကလက်သည် ကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိနေသော နေရာ၏ မြောက်ယွန်းယွန်းတွင်ရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ မျဉ်းပြောင်းအတိုင်း ဆိုပါမူ မက္ကလက်သည် ကျွန်တော်တို့နှင့် ဆယ်မိုင်ကွာမည်ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် မက္ကလက်သို့ နံနက်တွင် အရောက်ချီတက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ရှေးရှုလာသောလမ်းမှ မြောက်ဘက်ယွန်းယွန်းဆီသို့ ဦးလှည့်ကာ ချီတက်လာခဲ့သည်။

၃ မိုင်မျှသွားမီသောအခါ 'မိုက်' ခေါင်းဆောင်သော စစ်ကြောင်းမှ စေလွှတ်ထားသော ကင်းထောက်တပ်စုကို လမ်းတွင်တွေ့ရ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် မြေပုံအတိုင်း ဆက်၍ချီတက်ခဲ့ရာ မြေပုံထဲတွင် ပြထားသော သစ်တောကို မတွေ့ရဘဲ နွဲများဖြင့်ပြည့်နေသော လမ်းကြောင်းကိုသာ တွေ့ရ၏။

ကျွန်တော်တို့ကိုထုတ်ပေးသော မြေပုံစာရွက်မှာ ဤဒေသကို အသေးစိတ် ဖော်ပြရာ၌ မှားယွင်းနေပေပြီ။

လမ်းကြောင်းမှာ ကိုင်းတောထဲတွင် ရှိနေပေပြီ။ ခြေဖဝါးချသာရုံသာ ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ စစ်ဖိနပ်ကြီးများဖြင့် နင်းလိုက်တိုင်း နွဲများ ရွံ့များ ကျွန်တော်တို့မျက်နှာကို လာစဉ်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ငိုအားထက် ရယ်အားသန်ကြရသည်။

တစ်မိုင်မျှ အားခဲ၍လျှောက်ပြီးနောက် မြေပုံတွင်ဖော်ပြထားသော လမ်းကို တွေ့ရမည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ သို့သော် မတွေ့ရသည့်ပြင်

မျှော်မဆုံး ရှုမဆုံးနိုင်သော ကိုင်းတောကြီးအတွင်းတွင် ပတ်ချာလည်နေပြီး စပါးကြီးအညိုခံထားရသလို ဖြစ်နေ၏။

ဝန်တင်လားများမှာ ရွံ့တောထဲတွင် နောက်ထပ်တစ်လှမ်းမျှ မသွားလိုတော့ဘဲ ပေးခံနေကြ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင်ရှိသော ကိုင်းပင်များကို ခုတ်လှဲကာ ရွံ့ဗွက်များပေါ်တွင် စုပုံလိုက်သောအခါမှ လားများသည် ထိုလမ်းပေါ်တွင် လျှောက်သွားတော့သည်။

ဤကဲ့သို့ ရွံ့နွံ ဗွက်အိုင်များကို တွေ့တိုင်း 'ကိုင်းလမ်း' ဖောက်၍ ပေးခဲ့ရာ ကျွန်တော်တို့သည် ၂၄ နာရီအတွင်း ထိုလမ်းမျိုး ၁၄ ခုကို လားများအတွက် ပြုလုပ်ပေးခဲ့ကြရသည်။

သို့တိုင်အောင် ကျွန်တော်တို့သည် ကိုင်းတောကြီးထဲမှ မထွက်နိုင်ဘဲ တဝဲလည်လည်ဖြစ်နေ၏။ တပ်သားအားလုံး ခြေကုန် လူပန်းဖြစ်ကာ မက္ကလက်တွင်ရှိနေသော ဂျပန်များကိုပင် သတိမရနိုင်တော့ချေ။ ဤအချိန်တွင် ဂျပန်များက ကျွန်တော်တို့ သတင်းကိုရပြီး ကျွန်တော်တို့ကို လာတိုက်လျှင်လည်း ကျွန်တော်တို့တစ်ဖွဲ့လုံး တစ်ယောက်မှ အသက်ရှင်၍ ကျန်နေမည်မဟုတ်။

ဤအတွင်း တပ်မဟာဌာနချုပ်မှ ကျွန်တော်တို့ထံ သတင်းရောက်လာသည်။

"ကိုယ့်လူတွေ တောဘဲငန်းတွေများ လိုက်ပစ်နေသလား။ တုန်မာကင်ကို လာခဲ့ပါ"

ကျွန်တော်မှာ ဌာနချုပ်မှသတင်းကို နားထောင်ရင်း ငိုအားထက် ရယ်အားသန်မိသည်။ 'ကိုင်းတောထဲတွင် ကျွန်တော်တို့ မျက်စိလည်နေကြောင်း' သတင်းပြန်ပို့လိုက်၏။

ကိုင်းတောထဲတွင် တစ်နေ့နှင့် တစ်ညလုံးလုံး မျက်စိလည်နေပြီး နောက်တစ်နေ့ညနေ ၄ နာရီလောက်တွင် ချုံပုတ်ကလေးများရှိသော တောကိုဖြတ်ကာ သစ်ပင်မြင့်ကြီးများ အစုလိုက် အစုလိုက် ပေါက်ရောက် လျက်ရှိသော နေရာသို့ ရောက်လာကြ၏။

အားလုံးလိုပင် ရွံ့ဗွက်များဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ပေကျံနေပြီး စိတ်လည်း တိုနေကြ၏။ အစုလိုက်ပေါက်နေသော သစ်ပင်မြင့်ကြီး၏ အရိပ်တွင် ထိုင်ရင်း ရှေ့သို့မျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ လယ်ကွင်းများနှင့်အတူ 'နမ့် ကရမ်'ချောင်းကို တွေ့ရသည်။

ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းတွင်မူ မက္ကလက်ရွာ။

ဤရွာတွင် ဂျပန် ၂၀၀ ခန့် ရောက်နေသည်ဟု ကျွန်တော်တို့ သတင်း ရထားသည် မဟုတ်လား။

ကျွန်တော်က ဂျပန်ကို တိုက်ရမလား၊ ဆုတ်ပေးရမလားဟု စဉ်းစား နေစဉ် တပ်သားတစ်ယောက် ပြေးလာပြီး ကျွန်တော့်ကို ကိုက် ငါးဆယ် ခန့် ရှေ့သို့ခေါ်သွားသည်။

သစ်ပင်မြင့်ကြီးများ၏ အောက်တွင် ပူပူနွေးနွေးပင် ရှိနေသေးသော မီးဖိုများနှင့် ဆင်ချေးတုံးများကို ဟိုတစ်စုသည်တစ်စု တွေ့ရ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် မက္ကလက်ရွာသားများထံမှ ဂျပန်သတင်းကို ရရှိကြ၏။ ဂျပန် ၅၀ ခန့် ဆင် ၄ ကောင်နှင့် ကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိနေ သော နေရာတွင် စခန်းချသွားကြောင်း။ လွန်ခဲ့သော ၄ နာရီခန့်က တောင်ဘက်စူးစူးသို့ ထွက်ခွာသွားကြကြောင်းဖြင့် သိရှိရသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ပူပူနွေးနွေးပင် ရှိနေသေးသော ဂျပန်တို့ ဖိုခဲ သည့် မီးဖိုတွင် ထင်းထပ်ထည့်ကာ ထမင်းချက်ကြသည်။ နမ့်ကရမ် ချောင်းထဲသို့ဆင်း၍ ရေမိုးချိုး အဝတ်လျှော်ကြသည်။

ထိုနေ့ညဘက်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် မက္ကလက်ရွာဘက်သို့ ကူးကာ ရွာမှ ၂ မိုင်အလွန်တွင် စခန်းချအိပ်စက်ကြ၏။

[၄]

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် 'မက္ကလက်'မှ တုန်မာကင်သို့ ရှေးစုချီတက် ခဲ့ကြသည်။

လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ကျွန်းပင်နှင့် ကိုင်းပင်များကို မတွေ့ရတော့ဘဲ ဝါးပင်များသာ မင်းမူလာသည်ကို သတိပြုမိသည်။

တုန်မာကင်သည် ရှမ်းရွာကလေးပင် ဖြစ်သော်လည်း သာတောင့် သာယာရှိသည်။ ရွာဘေးမှဖြတ်၍ စီးဆင်းနေသော 'နမ့်စကား'ချောင်းက လည်း တုန်မာကင်တစ်ဝိုက်ရှိ လယ်များကို ရေသောက်စေသည်။ တုန်မာ ကင်မှနေ၍ အထက်ဘက်သို့ မျှော်လိုက်လျှင် နမ့်စကားချောင်းတစ်လျှောက် ကန်သင်းချင်းဆက်နေသော လယ်ကွက်များကို မျက်စိတစ်ဆုံး မြင်ရသည်။

တစ်ဖက်တွင်မူ စိမ်းညိုညို ဆင်သေတောင်သည် တုန်မာကင်၏ ကျက်သရေကိုဆောင်နေသည်ဟု ထင်ရ၏။

'မက္ကလက်'မှ တုန်မာကင်သို့ သွားလမ်းမှာ တောင်ပူစာတောင်ခေါင်း တုံးတို့ဖြင့် ဆင်းချီတက်ချိဖြစ်သည်။ သို့သော် ရွာထဲသို့ရောက်သောအခါ မောလာသမျှ၊ ပန်းလာသမျှ လန်း၍သွားရ၏။

ရှမ်းအမျိုးသား အမျိုးသမီးများသည် ကျွန်တော်တို့ကို ပျူပျူငှာငှာ ဆီးကြိုကြခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။

တုန်မာကင်နှင့် တစ်မိုင်သာသာဝေးသော နှင့်စကားချောင်းကမ်းဘေး တွင် ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီးနီလာတို့တပ်ဖွဲ့ စခန်းချနေကြပြီး ထိုတပ်ဖွဲ့နှင့် ခပ် လှမ်းလှမ်းရှိ ဝါးရုံတောကြီးတွင် တပ်မဟာ၅၄၄ခုချုပ် ရှိနေသည်။

တုန်မာကင်သည် တောင်မှမြောက်သို့ ပြေးနေသော လမ်းကြောင်း ပေါ်တွင် တည်ရှိသည်။ ၎င်းနှင့် မိုင် ၂၀ ခန့်ကွာသောနေရာတွင် 'ဆင် နှာမောင်း'ရွာသည် တောင်နှင့်မြောက် ပြေးနေသော လမ်းကြောင်း၏ အရှေ့တောင်ဘက်၌ တည်နေ၏။

ထိုရွာသို့ တိုက်ကင်းအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို စေလွှတ်လိုက်သောအခါ ထိုရွာ တွင် ဂျပန် ၃၀၀ ခန့် တပ်စွဲထားကြောင်း သိရှိရသည်။

ကျွန်တော်တို့တွင် ရိက္ခာလက်ကျန်များ ရှိသေးသော်လည်း ရှေ့သို့ ခရီးဆက်လေလေ ရန်သူများနှင့်သာ ရင်ဆိုင်ရလေမည်ကို တွက်ချက်မိ သော ဗိုလ်မှူးချုပ် ဝင်းဂိတ်သည် 'တုန်မာကင်'တွင်ပင် လေယာဉ်ဖြင့် ရိက္ခာချပေးရန် အိန္ဒိယရှိ စစ်ဌာနချုပ်သို့ အကြောင်းကြားလိုက်၏။

တပ်မဟာဌာနချုပ်နှင့် စစ်ကြောင်း ၅ ကြောင်းတွင်ပါသော တပ်သား များအတွက် ရိက္ခာမှာ မနည်းလှ။ ရိက္ခာပို့သည့်လေယာဉ်မှာလည်း လုံလုံ လောက်လောက် မရှိသည့်အတွက် သုံးရက်လုံးလုံး ရိက္ခာချပေးမည်ဟု သိရသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် စစ်ကြောင်း ၅ ကြောင်းလုံး တုန်မာကင်တွင် အိပ်နေ မည့်အစား စစ်ကြောင်း ၃ ကြောင်းကို 'ဆင်နှာမောင်း'တွင် တပ်စွဲထား သော ဂျပန်တို့ကိုစေပြီး၊ ကျန်လူများက တုန်မာကင်ဒေသကို စောင့်ကြပ် ရန်နှင့် ချပေးသည့်ရိက္ခာကို စုဆောင်းရန် တာဝန်ပေးအပ်ရသော် သင့်မြတ် မည်မဟုတ်လားဟု ဗိုလ်မှူးချုပ်က နန်စကားချောင်းဘေးတွင် ပြုလုပ်သော ဆွေးနွေးပွဲ၌ တင်ပြသည်။

ဗိုလ်မှူးချုပ်အကြံပေးချက်ကို အားလုံးက သဘောတူကြ၏။

ထို့ကြောင့် ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၄ ရက်နေ့တွင် 'မိုက်'ခေါင်းဆောင်သော အမှတ်(၃)စစ်ကြောင်း၊ 'တင်'ခေါင်းဆောင်သော အမှတ်(၇)စစ်ကြောင်း

နှင့် စကော့ခေါင်းဆောင်သော အမှတ်(၈)စစ်ကြောင်းတို့ကို 'ဆမ်'အား ဦးစီးစေလျက် ဆင်နှာမောင်းသို့ တိုက်စစ်ဆင်ရန် စေလွှတ်လိုက်သည်။

ထိုနေ့တွင်ပင် အမှတ်(၄)စစ်ကြောင်းမှ တပ်ဖွဲ့သားများနှင့် ကျွန်တော် လူများသည် 'တုန်မာကင်'ဒေသ၏ လုံခြုံရေးနှင့် ရိက္ခာစုဆောင်းရေးတာဝန် ကို ထမ်းဆောင်ကြရ၏။

ဂျပန်တို့သည် သောင်ဒွတ်အနီးတွင် ကျွန်တော်တို့ ရိက္ခာပို့လေယာဉ် က မှား၍ချပေးခဲ့သော ချောစာအိတ်ကြီးကို ရရှိသွားကတည်းက ကျွန် တော် အခြေအနေကို သိနေကြပြီဖြစ်သည်။

တိုက်စစ်ဆင်ရန် 'ဆင်နှာမောင်း'သို့ တက်သွားခဲ့ကြသော တပ်သား များသည် ဂျပန်ကိုမတွေ့ရဘဲ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၆ ရက်နေ့တွင် ပြန်ရောက် လာကြ၏။ သို့သော် ဂျပန်ကိုမတွေ့ရသော်လည်း မိုးတွင်းအတွက် သို့ လှောင်ထားသော ဆန်ဂိုဒေါင်နှင့် အခြားရိက္ခာများကို ပျက်စီးနိုင်ခဲ့ပြီး ဆောက်လုပ်ဆဲဖြစ်သော တံတန်းလျားများကိုလည်း မီးရှို့နိုင်ခဲ့သည်။

ဂျပန်များသည် ကျွန်တော်တို့တပ်များ ရွာသို့မရောက်မီကပင် အရှေ့ စူးစူးသို့ ဆုတ်ခွာသွားသည်ဟု သိရှိခဲ့၏။

ကျွန်တော်တို့တပ်များ ဆင်နှာမောင်းသို့ ချီတက်နေစဉ်အတွင်း ဂျပန် တိုက်ကင်းအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့က တုန်မာကင် အောက်ဘက်တွင်ရှိသော 'တုန်ဇောမိ' ရွာကလေးသို့လာ၍ အားစမ်းသည်။ ကျွန်တော်တို့က အင်ကြီးအားကြီးနှင့် ဖိတိုက်လာသောအခါ ထွက်ပြေးသွားကြ၏။

လေယာဉ်မှချပေးသော ရိက္ခာများကို တပ်ဖွဲ့အလိုက် ဝေငှပြီးသော အခါ ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးပွဲထိုင်ကြသည်။

ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်၏ ရည်မှန်းချက်မှာ မူးမြစ်ဝှမ်းသို့ အရောက် ချီတက်ရန်ဖြစ်၍ သို့ချီတက်ရာတွင် ချင်းတွင်းမြစ်ကျဉ်းများနှင့် မဆွေ

အောင် ရှောင်ကွင်းရန်ဖြစ်သည်။

မူးမြစ်ကမ်းသို့ရောက်ရန်မှာ ပထမဦးဆုံး 'ဆီးဖြူ'တောင်တန်းခြေရင်းသို့ ရောက်အောင် ချီတက်ရမည်ဖြစ်သည်။ ဆီးဖြူတောင်တန်းသည် တုန်မာကင် အရှေ့ဘက် မိုင် ၂၀ ခန့်အကွာတွင် ရှိသည်။

အမှတ်(၄)စစ်ကြောင်းက ချက်ချင်းစ၍ ချီတက်ပြီး နေ့လယ်ဘက်တွင် စကော့နှင့် ရီလာတို့ဦးစီးသော စစ်ကြောင်း ၂ ကြောင်းက နောက်မှ လိုက်ပြီး၊ ကျွန်တော်ခေါင်းဆောင်သော စစ်ကြောင်းက နောက်တစ်နေ့ နံနက် ၃ နာရီတွင် ချီတက်ရန်ဖြစ်သည်။ ဆမ်ကွတ်နှင့် ကင်ကလိုက်တို့ စစ်ကြောင်းများက ကျွန်တော်ချီတက်ပြီး တစ်ရက်ကြာမှ လိုက်လာရန် ဖြစ်သည်။ 'မိုက်'ဦးစီးသော စစ်ကြောင်းမှာမူ ၎င်း၏ဆန္ဒအတိုင်း နမ့်ဇာရွာကိုဖြတ်၍ ဆီးဖြူတောင်တန်း တောင်ခြေရင်းအရောက် ချီတက်လာရန် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ချီတက်မည့်တောလမ်းမှာ ဂျပန်များမသိသောလမ်းဟု ကျွန်တော်တို့က ယူဆကာ လျှို့ဝှက်လမ်းသွယ်ဟု အမည်ပေးထားသည်။ ထိုလမ်းကို ဂျပန်များ သိမသိဆိုသည်ကိုမူ မည်သူမျှ တတ်အပ်သော ချောနိုင်မည်မဟုတ်။

ကျွန်တော်တို့သည် 'က'နှင့် ကြွေအံလောင်းကြရလေတော့မည်။ နောက်တစ်နေ့ နံနက် ၃ နာရီ၊ မနေ့က လေယာဉ်မှချပေးသော ရိက္ခာများကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကျောပိုးအိတ်များမှာ ပို၍လေးလာသည်။ အလွန်အိပ်ကောင်းသောအချိန်တွင် လူးလဲထ၍ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကိုလွယ်ကာ ခရီးထွက်ခြင်းမှာ စိတ်ချမ်းသာစရာမရှိ။

ကျွန်တော်တို့သည် ဂျပန်များမသိရှိသေးဟု ယူဆရသော 'လျှို့ဝှက်လမ်းသွယ်'သို့ အရောက်ချီတက်ကြရသည်။ သဲချောင်းကြီးတစ်ခုအတွင်း

သို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာသောအခါ အခြားစစ်ကြောင်းတစ်ကြောင်းသည်လည်း ကျွန်တော်တို့နှင့်ယှဉ်၍ ချီတက်နေကြောင်း သိရှိ၏။ တပ်မတော်ဌာနချုပ်၏ အစီအစဉ်မှာ စစ်ကြောင်းတစ်ခုနှင့်တစ်ခု ခွာ၍ ချီတက်ရန်ဖြစ်၏။ သို့သော် စစ်ကြောင်းတစ်ခုက ကျွန်တော်တို့နှင့်ယှဉ်၍ ချီတက်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် အိပ်ရေးမဝသဖြင့် စိတ်တိုနေစဉ် တပ်မဟာဌာနချုပ်၏ အစီအစဉ်ကို ဖောက်ဖျက်လိုက်သည်ကို တွေ့ရသည့်အတွက် ပို၍ ကျွဲပြီးတိုသွားကာ ကျွန်တော်တို့နှင့်ယှဉ်၍ ချီတက်နေသော စစ်ကြောင်းမှ စစ်ကြောင်းမှူး ဗိုလ်မှူးမိုက်ကယ်ဘတ်အား မချေမငစကားဆိုမိသည်။ နာရီဝက်ခန့်ကြာမှ ကျွန်တော် စကားလွန်သွားသည်ကို အားတုံ့အားနာ ဖြစ်မိသည်။ 'မိုက်'ဦးစီးသော စစ်ကြောင်းမှာ ၎င်း၏ဆန္ဒအတိုင်း 'နမ့်ဇာ'ရွာကိုဖြတ်၍ ဆီးဖြူတောင်တန်း တောင်ခြေရင်းအရောက် ချီတက်ရန် တပ်မဟာဌာနချုပ်က ခွင့်ပြုခဲ့လေသည်။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး စစ်ကြောင်းတစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဝင်၍တိုးမိနေသည်။ ဤသို့တိုးမိခြင်းဖြင့် နေရာထိုင်ခင်းနှင့် သောက်ရေအတွက် အခက်တွေ့စေသည်။ ရှေ့ကချီတက်နေသော အမှတ်(၄)စစ်ကြောင်းမှာ သစ်ပင်ကြီးများ ခုတ်လှဲဖြတ်တောက်၍ လမ်းထွင်နေရသောကြောင့် ခရီးမတွင်ဘဲ နောက်မှ လိုက်ပါလာရသော တပ်များက တစ်တပ်နှင့်တစ်တပ် ဝင်တိုးနေမိခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ထိုနေ့ညတွင် စစ်ကြောင်းအားလုံး 'နမ့်ကဒင်'ချောင်းကမ်းထက်၌ စခန်းချကြသည်။ ရေမှာ တပ်ဖွဲ့ဝင်များအားလုံးအတွက် လုံလောက်သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် 'နမ့်ကဒင်'ချောင်းအတိုင်း ချီတက်ကြရ၏။ ရေစပ်စပ်ရှိသော ဝါးတောကို လားများ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးများဖြင့် ဖြတ်၍ ချီတက်ရသည်မှာ ပင်ပန်းလှသည်။

ညနေ ၃ နာရီတွင် ညစခန်းချရန်အတွက် ရပ်နားနေသော ဘားမား ရိုင်ဖယ်တပ်ဖွဲ့ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် သူတို့စခန်းကို အတန်ငယ် လွန်အောင် ချီတက်သွားပြီး 'ဥျန်ဖရေဇာ' ရွေးချယ်ထားသော နေရာကောင်းကောင်းတွင် ညအတွက် ရပ်နားလိုက်၏။

'ဥျန်ဖရေဇာ' က ရှေ့မှချီတက်နေသော အမှတ်(၄)စစ်ကြောင်းကို ချောက်ကမ်းပါးတစ်ခု တားဆီးနေသည်ကို တွေ့နေကြောင်း။ ထိုချောက်ကမ်းပါးတွင် လားနှင့်လူများ ဆင်းနိုင်မည့်လမ်းကို ရှာနေကြကြောင်းဖြင့် သတင်းပို့သည်။ နေမဝင်မီ လမ်းကြောင်းရှာတွေ့ပြီဖြစ်ကြောင်း။ လားနှင့်လူများ အလွယ်တကူဆင်းနိုင်ရန် ပေါက်တူး၊ ပေါက်ပြားများဖြင့် ပြင်ဆင်နေကြောင်း ကြားသိရ၏။

မကြာမီ ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်က အခေါ်လွှတ်လိုက်သဖြင့် လိုက်သွားရသည်။ ဗိုလ်မှူးချုပ်က ကျွန်တော့်အား နက်ဖြန်တွင် ကျွန်တော့်တပ်ဖွဲ့ တစ်ခုတည်း ချောက်ကမ်းပါး အဆင်းလမ်းအတိုင်း 'ဘုံချောင်းတံတား' အရောက် ချီတက်ရန်၊ ဘုံချောင်းတံတားနှင့် ဘုံချောင်းမီးရထားသံလမ်းကို တတ်နိုင်သမျှ ဖျက်ဆီးဖောက်ခွဲရန် အမိန့်ပေးပါသည်။

ဘုံချောင်းတံတားနှင့် သံလမ်းမှာ မန္တလေးနှင့် မြစ်ကြီးနားအကြား တွင်ရှိသဖြင့် ထိုတံတားနှင့် လမ်းကိုသာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးနိုင်ပါက ဂျပန်တို့၏ တောင်နှင့်မြောက် ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းမှာ ကာလအတန်ကြာ ပြတ်တောက်သွားမည် ဖြစ်ပါသည်။

'မိုက်ကယ်ဘတ်' သည်လည်း ကျွန်တော့်နည်းတူ ဘုံချောင်းတံတား တောင်ဘက်မှ ရထားလမ်းကို ဖျက်ဆီးရန် တာဝန်ပေးခြင်းခံရသည်။ အမှတ်(၄)စစ်ကြောင်းမှာမူ 'ပျဉ်ပုံ' တွင် တပ်စွဲထားသော ဂျပန်တပ်ကို တိုက်ရန် တာဝန်ယူရသည်။

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်မှူးချုပ်ထံမှ ပြန်လာပြီးနောက် ချီတက်ရမည့် ခရီးစဉ်နှင့် ပြုလုပ်ရမည့် တာဝန်များကို ကျွန်တော့်တပ်ဖွဲ့ဝင်များအား ရှင်းလင်းပြောပြရသည်။

နံနက် ၄ နာရီခွဲတွင် စ၍ ချီတက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ဆိုင်ရာသို့ အမိန့်ပေးလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် သိုးမွေးခေါင်းစွပ်ရှည်ကြီးကို လည်ပင်းအထိ ဆွဲချလိုက်သည်။

တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းခဲ့သမျှ မြေအခင်းပေါ်သို့ ကျောထိမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေသည်။

[၅]

စစ်ကြောင်းအမှတ်(၄)က ပြုပြင်ထားသော ချောက်ကမ်းပါး အဆင်းလမ်းမှနေ၍ မြောက်ဘက်တည့်တည့်သို့ ကျွန်တော်တို့စစ်ကြောင်း ချီတက်နေသည့်အချိန်၌ မတ်လ ၁ ရက်နေ့၏ လင်းအရုဏ်သည် တောတောင်များအကြားမှ ပျို့အန်လာသည်။

ကျွန်တော်တို့ လက်ယာဘက်တွင်ရှိသော ချိုင့်ဝှမ်းကြီးအတွင်းမှ နှင်းမြူတို့သည် တလူလူပျံတက် လှုပ်ရှားနေကြ၏။ စောစောက သဲချောင်းကြီးတစ်ခုသာဟု ထင်မှတ်ခဲ့သော ချိုင့်ဝှမ်းကြီးမှာ ချောင်းကောနှစ်ခုတို့ ပေါင်းယှဉ်ရာ နေရာဖြစ်နေသည်ကို ချီတက်ရင်း သိလာသည်။ ဤနေရာကား 'ချောင်းကြီး' ဟု ခေါ်သောနေရာတည်း။

'ချောင်းကြီး' သည် မြောက်ဘက်သို့ မိုင်အနည်းငယ်ခန့် တက်ကာ အနောက်ဘက်သို့ ရုတ်တရက် စီးဝင်ပြန်သည်။ ဤသို့စီးဝင်ရာ၌ ဆီးဖြူတောင်တန်းကို ဦးတိုက်ရင်း ချောက်ကမ်းပါးကြီးတစ်ခုကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ ထိုမှဆက်လက်စီးသွားကာ မူးမြစ်နှင့်ပေါင်းဆုံပြန်သည်။ မူးမြစ်နှင့်

မြောင်းကြီးတို့ စီးဆင်းရာ မြစ်ဝှမ်းနှစ်ခုအကြားရှိ ဒေသက ကျွန်တော်တို့ မြေပုံထဲတွင် ထင်ထင်ရှားရှား ဖော်ပြထားခြင်းမရှိ။

ချောက်ကမ်းပါးအစွန်းမှ မျှော်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ မူးမြစ်နှင့် ချောင်းကြီးမြစ်ဝှမ်း ၂ ခုသည် တစ်ခုတည်းကဲ့သို့သာ မြင်ရသည်။

ထိုမြစ်ဝှမ်းကျယ်ကြီးကို ကန့်လန့်ဖြတ်လျက် အုပ်မိုးနေသည်ဟု ထင်ရသော တောင်တစ်လုံးသည် ထွက်ပြူးစနေရောင်ခြည်တွင် ခုံညား ထည်ဝါသော ကျက်သရေကိုဆောင်နေ၏။

ထိုတောင်ကား 'မန်းကျည်းတောင်စဉ်' တည်း။

မန်းကျည်းတောင်စဉ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက်ရှိသော တောင်ကား 'ကလပ်တောင်'ပင် ဖြစ်၏။ ဤတောင်နှစ်လုံး၏ ဟိုမှာဘက်တွင် မဲဇာ မြစ်ဝှမ်း၊ မဲဇာမြစ်ဝှမ်းထက် ပို၍ဝေးသောနေရာတွင်ကား မန္တလေးနှင့် မြစ်ကြီးနားကို ဆက်သွယ်ထားသော ရထားလမ်း။

ထိုရထားလမ်းပေါ်တွင် တောင်နှင့်မြောက် ဆက်သွယ်ရေးအတွက် အချက်အချာမြို့ကလေးဖြစ်သော အင်းတော်။

အင်းတော်နှင့် ဧရာဝတီမြစ်တို့အကြားတွင်ကား ဂန့်ဂေါတောင်တန်း သည် တောင်နှင့်မြောက် တန်းလျက်ရှိသည်။

မူးမြစ်ဝှမ်းနှင့် မီးရထားလမ်းအကြားတွင် တောင်စဉ်တောင်တန်းများ ကာဆီးလျက်ရှိသော်လည်း မီးရထားလမ်းသို့ ရောက်နိုင်သော တောင် ပေါက် လမ်းများရှိသည်။ ထိုတောင်ပေါက်လမ်းများတွင် ရထားလမ်းသို့ ရန်သူများ မချဉ်းကပ်နိုင်ရန်အတွက် အစောင့်များထားရန် အသင့်လျော် ဆုံးဖြစ်သည်။ လမ်းများမှာ နွေအခါတွင် မော်တော်ကားများသွားနိုင်သည်။ တောင်ဘက်တွင်ရှိသော 'ပင်လယ်ဘူး'မှ မြောက်ဘက်တွင်ရှိသော မန်စီ အထိ ရောက်နိုင်သည်။ မန်စီမှာ ချောင်းကြီး ဥယျမြစ်သို့ကျွေ့၍ စီးဝင်

သည့်နေရာနှင့် များစွာမဝေးလှ၊ တောင်ပေါက်လမ်းမှ အင်းတော် ရထား လမ်းသို့ ရောက်နိုင်သော 'ပင်လယ်ဘူး'၊ 'မန်စီ'၊ 'ပျဉ်ပုံ'နှင့် သရက်ကုန်း တို့တွင် ဂျပန်ကင်းတပ်များ စုထားသည်ဟု သတင်းရထားလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ချောက်ကမ်းပါးအဆင်းလမ်းမှ လာခဲ့ကြရာ မကြာမီပင် ကမ်းပါးအောက်ခြေသို့ ရောက်လာသည်။ ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ် ၏ ညွှန်ကြားချက်အရ ကျွန်တော်တို့သည် 'လျှို့ဝှက်လမ်းသွယ်'အတိုင်း လာခဲ့ကြရာ ဂျပန်တိုက်ကင်းအဖွဲ့များနှင့် လုံးဝမတွေ့ရ။ သူတို့မျှော်လင့် ထားသည့်လမ်းမှ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ချိန်တန်၍ ရောက်မလာသောအခါ ဂျပန်တို့သည် 'ဤလျှို့ဝှက်လမ်းသွယ်'ကို ဂရုစိုက်မိတော့သည်။ သို့သော် ဤအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့စစ်ကြောင်းက ဂျပန်တိုက်ကင်းအဖွဲ့ကို လွန်ကာ ရှေ့သို့ရောက်နေပေပြီ။

ကျွန်တော်တို့ ချီတက်ခဲ့သည်မှာ ဆယ့်ငါးရက်ခန့်ရှိပြီဖြစ်၍ ရန်သူနှင့် မကြာမတင် တွေ့ရတော့မည်ကို အဖွဲ့သားတိုင်း သိနေကြသည်။ ကျွန် တော်တို့ရှေ့က ချီတက်သွားသော အမှတ်(၄)စစ်ကြောင်းသည် ဂျပန်နှင့် ဝင်တိုးမိပြီဟု ထင်ရ၏။

သို့သော် သေနတ်သံ တစ်ချက်မျှ မကြားရ။

များမကြာမီ ကျွန်တော်တို့စစ်ကြောင်း ချီတက်နေရာသို့ ဗိုလ်မှူးချုပ် ဝင်းဂိတ် မြင်းတစ်ကောင်ဖြင့် ရောက်လာသည်။

သူသည် မြင်းပေါ်မှဆင်း၍ ကျွန်တော်နှင့် မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့် လမ်း အတူလျှောက်ရင်း ကျွန်တော်တို့စစ်ကြောင်း ရောက်ရှိသည့်နေရာ၊ ကျွန် တော်တို့ ဆက်လက်ချီတက်ရမည့်လမ်းကို ညွှန်ကြားသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ချိုင့်ဝှမ်းအနိမ့်ဆုံးအပိုင်းသို့ ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်ရာ မြေအနေအထားမှာလည်း ပြန်ပြူး၍လာသည်။ ဗိုလ်မှူးချုပ်သည် ကျွန်

တော်အား နောက်ဆုံးအမိန့်ကိုပေးပြီးနောက် မြင်းဖြင့် ရှေ့သို့ရောက်နေသော အမှတ်(၄)စစ်ကြောင်းရှိရာသို့ ထွက်ခွာသွားသည်။ ဤအချိန်မှစ၍ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်စစ်ကြောင်းကို ကျွန်တော်စိတ်ကြိုက်အတိုင်း စီမံခန့်ခွဲမှုရှိတော့သဖြင့် လေကိုရှုရသည်ကိုပင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိသည်ဟု ယင်ရသည်။

ကျွန်တော်သည် တောလမ်းကလေးအတိုင်း မချီတက်တော့ဘဲ တောများ၊ တောင်များကိုဖြတ်၍ ခရီးပြင်းနှင့်ခဲ့သည်။

စိတ်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြစ်သွားသော်လည်း ခရီးသွားရသည်တော့ မသက်သာ၊ တောင်တစ်လုံးကို ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ဖြတ်ကျော်ပြီးနောက် ချောင်းကျယ်တစ်ခုသို့ ရောက်လာသည်။ ချောက်ကမ်းပါးတွင် တဲအိမ်အချို့ကို တွေ့ရသဖြင့် ဆူဗေဒါဘသန်းအား သွားရောက်စုံစမ်းခိုင်းရသည်။

တဲအိမ်တွင်နေထိုင်လျက်ရှိသောသူများကား စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များဖြစ်ကြ၏။ ဤကဲ့သို့ မြို့ရွာစွန့်၍ တောထဲတောင်ထဲတွင် စစ်ပြေးနေကြသော လူစုများကို နောက်တွင် အတော်များများတွေ့ရ၏။ သူတို့သည် ဂျပန်တို့၏ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းမှုကို ကြောက်၍ ဂျပန်နှင့် လွတ်ကင်းရာအရပ်သို့ မိမိအိုးအိမ်ကိုစွန့်၍ ပြေးလာကြသူများဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ရောက်လာသော ချောင်းမှာ 'ချောင်းကြီး'ဟု ခေါ်ကြောင်း၊ 'ဝက်မှောက်ကန်'နှင့် အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ ရွာများတွင် ဂျပန်စစ်သားများရှိကြောင်း သိရသည်။ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များမှာ အပြင်လောကနှင့် အဆက်အသွယ်ပြတ်နေသည့်အလျောက် မည်သည့်ရွာတွင် ဂျပန်များရှိသည် မရှိသည်ကို တိတိကျကျ သတင်းမပေးနိုင်။

ကျွန်တော်သည် ရှေ့သို့ ခရီးဆက်ရန်အတွက် တောင်ကြောလမ်းကိုပင် ရွေးချယ်လိုက်သည်။ ဤဒေသတစ်ဝိုက်၌ တောင်ကြောပေါ်မှသွားသည်

မှာ မြေပြန့်လမ်းတွင် သွားရသလိုပင် ခရီးတွင်သည်။

ညနေဘက်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် 'ကဒေါင်'ချောင်းသို့ ရောက်လာကြ၏။ ချောက်ကမ်းပါးရှိ သစ်တောတွင် သစ်ခုတ်သမားများ နေ့လယ်ဘက်က သစ်ခုတ်လှဲသွားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်သည် ခုတ်လှဲထားသော သစ်ပင်များအလွန်ရှိ အကာအကွယ်ကောင်းသောနေရာတွင် ညစခန်းချရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့ကျောပေါ်မှအိတ်ကိုချပြီး၍ များမကြာမီ ဘားမားရိုင်ဖယ်တပ်သားအချို့နှင့် ကင်းထောက်ရန် တွက်လာသော 'ပိတာဘက်ချနန်'တို့ လူစု ကျွန်တော်တို့စခန်းသို့ ရောက်လာသည်။

သူတို့လူစုသည် ရွာတစ်ရွာသို့အဝင်တွင် ဂျပန်တို့ပစ်ခတ်ခြင်း ခံရကြောင်း ပြောပြသည်။ များမကြာမီ ဆမ်ကွတ်နှင့် ကင်ဂလိုက်တို့ ခေါင်းဆောင်သော စစ်ကြောင်းများလည်း ကျွန်တော်တို့ စခန်းချရာသို့ ရောက်လာသည်။

ထိုနေ့ညတွင် ကဒေါင်ချောင်းဖျား၌ စခန်းချပြီး နောက်တစ်နေ့စောစော ခရီးဆက်ကြရပြန်သည်။ ကျွန်တော်ချီတက်ရမည့်လမ်းကို ကန့်လန့်ဖြတ်၍ အရှေ့နှင့်အနောက်သို့ တန်းနေသော မော်တော်ကားသွားနိုင်သည့် လမ်းတစ်လမ်းကို တွေ့ရှိ၏။ မြေပုံပေါ်တွင် လူသွားလမ်းအဖြစ်သာ ဖော်ပြထားသော်လည်း ယခု မော်တော်ကားသွားသည့်လမ်းဖြစ်နေခြင်းမှာ ဂျပန်များက ပြင်ဆင်ဖောက်လုပ်ထားချက်ပင် ဖြစ်သည်။ လမ်းပေါ်တွင် မကြာမီကမှ အနောက်ဘက်သို့ လျှောက်သွားကာ ဂျပန်ဖိနပ်ရာများကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်သည် ဖိလစ်ခေါင်းဆောင်သော တပ်စုတစ်စုကို မော်တော်ကားလမ်း၏ အရှေ့နှင့်အနောက်ဘက်တွင် ကင်းချ၍ထားပြီး ကျွန်တော်

တပ်ဖွဲ့အား လမ်းကိုဖြတ်ကူးစေသည်။ ဖြတ်ကူးရသည့်နေရာမှာ ကိုက်ပေါင်း တစ်ထောင်ခန့်ရှိသည့် ကျွန်တော်တပ်ဖွဲ့အတွက် ၁၀ မိနစ်ကြာသည်။

ကိုက် ၅၀၀ ခန့်အရောက်တွင် နောက်မှ ဆက်သားတစ်ယောက် ပြေးလာပြီး သတင်းပို့သည်။ ဗမာအလုပ်သမားတစ်စု ကင်းချထားသော နေရာသို့ ရောက်လာကြောင်း၊ သူတို့နှင့်အတူ ဂျပန်များ၏ အထုပ်အပိုးများ ပါလာကြောင်း၊ ဂျပန်တိုက်ကင်းအဖွဲ့သည် သူတို့ရှေ့မှ ၁၀ မိနစ်ခန့် စော၍ အနောက်ဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားကြောင်း သိရသည်။ ကျွန်တော်သည် ဂျပန်လွယ်အိတ်ထဲမှ စစ်နှင့်ပတ်သက်သောပစ္စည်းများကို အလျင်စလို ရှာဖွေကြည့်ပြီး နေရာတကျပြန်ထားလိုက်သည်။ အလုပ်သမားများ လာဘ်ထိုး၍ ကျွန်တော်တို့နှင့် မတွေ့ရဟု ပြောရန်မှာလိုက်သည်။

တောမှာ ပို၍ထူလာသဖြင့် ခရီးက ဖင့်လာသည်။ 'ပင်လယ်ဘူး'နှင့် နီးလာလေ ကျွန်တော်တို့ရောက်နေသော တောင်ကြောမှာ ခရီးသွားရခက်လာလေဖြစ်သည်။ ဤအတိုင်းသာဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့စစ်ကြောင်းက တပ်မဟာဌာနချုပ်ထက်စော၍ ရှေ့သို့ရောက်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။

ကျွန်တော်က စိုးရိမ်ပူပင်နေစဉ် 'ဗိုလ်မှူးချုပ်'လာပြီဟု နောက်တစ်ဆင့်ကမ်း၍ ပြောလိုက်သံကို ကြားရ၏။ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ တွင် ဗိုလ်မှူးချုပ်သည် ကျွန်တော်နားသို့ ရောက်နေပေပြီ။

ဗိုလ်မှူးချုပ်က ကျွန်တော်စစ်ကြောင်း ချိတက်မှု နှေးကွေးပုံကို မကျေနပ်။ ကျွန်တော်က တပ်သားနှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်ကို ရှေ့မှ လမ်းရှင်းစေပြီး တရွေ့ရွေ့ချိတက်နေသည်။ ကျွန်တော် လမ်းထွင်ပုံထွင်နည်းမှာ မှားနေကြောင်း ဗိုလ်မှူးချုပ်က ပြောဆိုကာ လမ်းထွင်နည်းကို သင်ပြပေးသွားသည်။ သူပြပေးသော လမ်းထွင်နည်းမှာ ကျွန်တော်တစ်သက် မမှစရာ မရှိတော့ပေ။

ရှေ့က တပ်သားနှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်တည်းက လမ်းထွင်မည့်အစား တပ်အလိုက်ထွင်နည်းကို ထိုအချိန်ကစ၍ အသုံးပြုရသည်။

ရှေ့မှ တပ်သား ၃ ယောက်က လူသုံးယောက်စာ လမ်းထွင်သွားသည်။ နောက်မှ ၃ ယောက်စာကျယ်နေပြီဖြစ်သောလမ်းကို တတ်နိုင်သမျှ ထပ်ချဲ့လိုက်သည်။ နောက်သုံးယောက်က ထိုထက်ပို၍ ချဲ့လိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် တပ်စုတစ်စုက ဆင့်၍ဆင့်၍ ချဲ့လိုက်သောအခါ ဝန်တင်လားတစ်ကောင် ချောင်ချောင်ချိချိသွားနိုင်သော လမ်းဖြစ်လာလေသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်စစ်ကြောင်းသည် မြန်မြန်ထက်ထက် ချိတက်လာနိုင်ခဲ့၏။

ယခု ကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိနေသော နေရာမှာ မော်တော်ကားလမ်းနှင့် ၂ ဖာလုံခန့်သာ ကွာတော့သည်။ ထိုနေရာတွင် ကျွန်တော်တို့အား ဗိုလ်မှူးချုပ်က ခေတ္တနားခွင့်ပေးသည်။

နားနေခိုက် လက်ဖက်ရည်ကျိုနေစဉ် အရှေ့မြောက်ဘက် တစ်မိုင်ကွာလောက်မှ ကျယ်လောင်သော ပေါက်ကွဲသံ ၂ ခု ကြားရသည်။

လက်ဖက်ရည်ပူပူကို ကျိုက်ခနဲ မော့ချပြီးနောက် ထိုနေရာမှ ဆက်လက်ချိတက်ခဲ့ရာ မော်တော်ကားလမ်းသို့ ရောက်လာသည်။ ဗိုလ်မှူးချုပ်မှာမူ ကျွန်တော်တို့ထွင်ခဲ့သည့် လမ်းအတိုင်း လိုက်လာမည့် သူ့တပ်မဟာဌာနချုပ်ကို စောင့်ရင်း ကျွန်တော်တို့လက်ဖက်ရည်သောက်သည့်နေရာတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ယခုအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် ကားလမ်းပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ ဗိုလ်မှူးချုပ်၏ ဌာနချုပ်နှင့် ကင်းနိုင်သမျှကင်းကွာအောင် ရှေ့မှ ချိတက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ကတော်ချောင်မှ ထွက်လာကတည်းက ယခုလို ပထမဆုံးအကြိမ်

တာလမ်းမကြီးပေါ်သို့ ရောက်လာကာ တာလမ်းမကြီးအတိုင်း လမ်း
လျှောက်ရသည့်အတွက် ထူးဆန်းသလိုလို ဖြစ်နေ၏။

ကျွန်တော်သည် ရှေ့ပြေးတပ်နှင့် နောက်ရဲတပ်မှ တပ်သားများအား
ယာဉ်ခွင်းပုံးများဖြင့် အသင့်ရှိနေစေသည်။ ဂျပန်စစ်သား အပြည့်တင်လာ
သော လော်ရီကားများ သို့မဟုတ် ဂျပန်သံချပ်ကားကားများကို လမ်းပေါ်
တွင် ပက်ပင်းပါတွေ့နိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

တောထဲတွင် တစ်ယောက်နောက်မှ တစ်ယောက် တန်းစီချီတက်ခဲ့
သော်လည်း တာလမ်းမကြီးပေါ်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် သုံးယောက်တစ်တွဲ
စီ တွဲ၍ ချီတက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ လက်ညှိုးများမှာ သေနတ်မောင်း
ခလုတ်ကို ဖြုတ်ရန် အသင့်ရှိနေကြသည်။

ကားလမ်းမှာ ပြန်ပြန်ပြူး၍ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ သစ်ပင်ကြီး
များဖြင့် ကြည်နူးဖွယ်ရှိနေ၏။

အသည်းတထိတ်ထိတ် ရင်တဖိုဖိုဖြင့် ချီတက်လာခဲ့သော ကျွန်တော်
တို့သည် တစ်မိုင်မျှ ခရီးပေါက်လာသောအချိန်၌ ဆမ်ကွတ်၊ ကင်ကလိုက်
နှင့် စကော့တို့ခေါင်းဆောင်သော စစ်ကြောင်းများဖြင့် သွား၍တိုးမိနေတော့
သည်။

ကျွန်တော်တို့က တောထဲတွင် လက်မောင်းပြုတ်လှမတတ် ဖတ်ဖတ်
မောအောင် လမ်းထွင်နေချိန်တွင် သူတို့က ကားလမ်းမကြီးပေါ်တက်၍
ရဲရဲကြီးချီတက်ခဲ့ကြသည်။ သစ်သားတံတားအချို့ကိုလည်း ဖောက်ခွဲချိုးပစ်
ခဲ့သည်။

စစ်ကြောင်းချင်း တိုးနေသော ကျွန်တော်တို့ထံသို့ ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်
မြင်းစီး၍ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့စစ်ကြောင်းအားလုံး ဆက်လက်
ချီတက်ရန် အမိန့်ပေးလေသည်။

ကျွန်တော်တို့စစ်ကြောင်းက ရှေ့မှဦးဆောင်၍ ချီတက်ရ၏။ ကျွန်
တော်အား နေမဝင်မချင်း ရပ်နားခြင်းမပြုရန် ရပ်နားရာတွင် ၄ နာရီတိတိ
သာ ရပ်နားပြီး ထပ်မံချီတက်ရန် အမိန့်ပေးပါသည်။

ညနေ ၄ နာရီလောက်တွင် မိုးက သဲသဲမဲမဲရွာချသည်။ ခဏအတွင်း
ကျွန်တော်တို့မှာ ကြက်စုတ်ကလေးတွေလို ရွဲရွဲစိုနေကြ၏။ ကားလမ်းပင်
ဖြစ်သော်လည်း မိုးကြောင့် ခရီးနှင့်ရသည်မှာ နှေးကန်နေသည်။ ဝန်တင်
လားများကို ထိန်းရသည်မှာလည်း တဒက္ခ။

နေဝင်သွားပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့သည် ရွာကလေးတစ်ရွာအနီးတွင်
စခန်းချကြ၏။ မိုးစံသွားပြီဖြစ်၍ ညစာကို ချက်ပြုတ်ကြရသည်။ ထိုနေ့
ည ၁၁ နာရီတိတိအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့စစ်ကြောင်းသည် ညမှောင်
မည်းမည်းတွင် ဆက်၍ ခရီးထွက်ခဲ့ရပြန်သည်။

ကောင်းကင်တွင် မိုးသားများရှိနေသဖြင့် ဘာကိုမျှ သဲသဲကွဲကွဲ
မမြင်ရ။ ကျွန်တော်မှာ တွင်းတစ်တွင်းသို့ ချော၍ကျသွားပြီး ဒူးခေါင်း
လည်သွားသည်။ ဒူးနာသည့်ဝေဒနာမှာ တိုက်ပွဲစဉ်တစ်လျှောက်လုံး ဒုက္ခ
ပေးနေပေတော့သည်။

နံနက် ၄ နာရီတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ကားလမ်းမမှ ပဲခွာကာ
အရှေ့ဘက်သို့ ဦးတည်၍လာခဲ့ကြ၏။ ယခု ကျွန်တော်တို့ရောက်နေသော
နေရာကား နမ့်မော်ချောင်းစီးအတိုင်း အထက်သို့ ဆန်၍တက်ခဲ့သော
နေရာတည်း။

ကျွန်တော်တို့သည် စခန်းချရပ်နားရန်အတွက် နေရာကောင်းကောင်း
ကို ရှာကြ၏။ မတွေ့။ ကြည့်လေရာရာတွင် လယ်ကွင်းပြင်များကိုသာ
တွေ့ရသည်။ မိုးစင်စင်လင်းလာသည့်အခါမှ သစ်ပင်ခပ်ကဲ့ကဲ့ပေါက်နေ

သော တောင်ကုန်းကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ထိုနေရာတွင်ပင် စခန်းချလိုက်ကြ၏။

ထိုနေ့ကား မတ်လ ၃ ရက်နေ့တည်း။

ကျွန်တော်တို့တွင် နောက်တစ်ရက်အတွက်သာ ရိက္ခာရှိတော့သည်။ လေယာဉ်ဖြင့် ရိက္ခာလာချပေးရန် အကြောင်းကြားလိုက်က ဖြစ်နိုင်ပါ၏။ သို့သော် လေယာဉ်အလာကို စောင့်ရမည်ဖြစ်၍ ရက်ကြာသွားမည်သာမက ကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိနေသော နေရာကိုလည်း ရန်သူဂျပန်တို့အား သတင်း ပို့ရာရောက်နေပေမည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အနီးအနားရှိ ရွာများမှ ရနိုင်သမျှ ရိက္ခာကို ဝယ်ယူရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် မနက်စာစားပြီး နေ့လယ် ၁ နာရီခန့်တွင် ၃ မိုင်ခန့် ဝေးသော 'တောင်မော်' ရွာသို့ ရိက္ခာဝယ်ရန် ထွက်ခဲ့ကြ၏။ တပ်ဖွဲ့သား များမှာ လွန်ခဲ့သည့်ရက်က မိုးထဲလေထဲတွင် သဲသဲမဲမဲ လမ်းလျှောက်ခဲ့ ကြသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းကာ သစ်သားရပ်ကြီးများ လမ်း လျှောက်သလို ဖြစ်နေကြ၏။

တောင်မော်ရွာသားများက လွန်ခဲ့သည့်ညက ဂျပန်စစ်သား ၂၀၀ ခန့် 'ပင်လယ်ဘူး'ဘက်သို့ ဆင်းသွားကြသည်ဟု ပြောကြ၏။ သို့သော် ထိုစစ်သားများမှာ ရန်သူဂျပန်များ မဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော်တို့ 'ခြင်းဒစ်' အဖွဲ့သားများသာဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်သိနေသည်။

တောင်မော်ရွာသားများမှာ ဂျပန်များကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်တို့ အင်္ဂလိပ်စစ်သားများကိုလည်းကောင်း တစ်ခါမျှ မမြင်ပူးကြသဖြင့် ကျွန် တော်တို့ကိုပင် ဂျပန်လား၊ အင်္ဂလိပ်လား ခွဲခြားနိုင်ကြမည် မထင်ပါ။

သို့သော် သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့အား လိုသမျှရိက္ခာကို ရှာဖွေပေးကြပါ သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ရရှိသော ဆန်နှင့် စပါးများအတွက် ရွာသားများ တောင်းဆိုသမျှကို ငွေဒင်္ဂါးများပေး၍ ဝယ်ယူကြပါသည်။

တောင်မော်မှ ထွက်အလာတွင် မြေပုံတွင်ပါသည့် ချောင်းရိုးအတိုင်း လာခဲ့ရာ လားများ သွားမရ၍ ဒုက္ခတွေ့ရသေးသည်။ နောက်မှ ရွာသို့ ပြန်၍ သူကြီးကိုခေါ်ကာ သူကြီးပြသော လမ်းအတိုင်းသွားမှ ကောင်းစွာ ချီတက်နိုင်ပါသည်။

နမ့်မော် ချောင်းကမ်းပါးတစ်လျှောက်မှ ရွာကြီးရွာငယ်များမှာ စပါး ခင်းများ၊ ငှက်ပျောခင်းများဖြင့် သာယာစိုပြည်လှသည်။ စစ်၏ အနိဋ္ဌာရုံဟု တစ်စုံတစ်ခုမျှ မတွေ့ရ။ ကျွန်တော်တို့ 'ခြင်းဒစ်'အဖွဲ့သားများက သာယာ သော နမ့်မော်ချောင်းရိုးကို ယနေ့တိုင် မမေ့နိုင်ကြသေးပါ။

သာယာသောချောင်းရိုးထိပ်တွင် တောင်ပေါက်လမ်းတစ်ခု ရှိသည်။ ထိုတောင်ပေါက်လမ်းသည် တောင်ချိုင့်ဝှမ်းသို့ ရှေးရှုလျက်ရှိသည်။ တောင် ပေါက်လမ်းအမည်ကို 'မန်ကတ်'ဟု ခေါ်ကြ၏။

မန်ကတ် တောင်ပေါက်လမ်းမှနေ၍ တောင်ချောင်း ချိုင့်ဝှမ်းသို့ ရောက်သည်။ ထိုမှ မီးရထားလမ်းသို့ ရောက်သည်။ မန်ကတ်တွင် ဂျပန် များရှိနေမည်ဟု စိုးရိမ်မိသည်။ သို့သော် ဂျပန်တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရ သဖြင့် စိတ်အေးသွားခဲ့၏။

မန်ကတ်တောင်ပေါ်လမ်း၏ ရှုခင်းမှာ ပြောမပြနိုင်လောက်အောင် သာယာလှသည်။ တောင်ပေါက်လမ်းဝမှနေ၍ နောက်သို့မျှော်လိုက်လျှင် အေးချမ်းသာယာသော နမ့်မော်ချောင်းတစ်လျှောက်ရှိ ရွာများကို မြင်ရ၏။ ထိုရွာများ၏ ဟိုမှာဘက်တွင်မူ စစ်အရေးကြောင့် ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိသော

'ပင်လယ်ဘူး' သို့သွားရာ မော်တော်ကားလမ်းမနှင့် တောင်များ...။ ရှေ့သို့ ကြည့်လိုက်လျှင် ကျယ်၍ ပြန့်ပြူးသော 'တောင်ချောင်း' ချိုင့်ဝှမ်း။

တောင်ချောင်းချိုင့်ဝှမ်းမှ ၁၅ မိုင်အကွာတွင်မူ နိမ့်ချည်မြင့်ချည်ဖြစ်နေသော တောင်ကုန်းများ၊ သည်တောင်ကုန်းများ၏ အလယ်တွင် မန္တလေးနှင့် ဗန်းမော်သို့ပြေးသော မီးရထားလမ်း။

ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ဘက်တွင် တောင်တစ်လုံးသာ ခြားလျက်ရှိနေသော 'ဘန်းမောက်' မြို့၊ ဘန်းမောက်သည် ကျွန်တော်တို့နှင့် ၆ မိုင်ခန့်သာ ကွာသည်။ ဂျပန် တပ်ကြီးတစ်တပ် တပ်ခွဲထားသည်ဟု ကြားရ၏။ မန်ကတ်တောင်ပေါက်လမ်းမှ ရှေ့သို့ ၂၂ မိုင်မျှ ချီတက်ခဲ့သည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ၁၈ မိုင်မျှ ခရီးပေါက်ခဲ့သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးက 'ဘုံချောင်း' ၏ တောင်ဘက်တွင်ရှိသော 'နန်းကန်' ဘူတာတွင် ဂျပန် အယောက် ၂၀ ခန့် စောင့်နေကြောင်း အမိန့်ရှိ၏။ 'မဲဇာ' ဘူတာတွင်လည်း ဂျပန်များရှိသည်။ သို့သော် မည်ရွှေမည်မျှ မသိရကြောင်းနှင့် ထပ်လောင်း ကြားသိရ၏။

ဂျပန်များသည် 'နန်းကန်' မှ 'အင်းတော်' သို့ ကားလမ်းတစ်ခု ဖောက်လုပ်ထားကြောင်း၊ ထိုကားလမ်းသည် တက်လွင်ရွာကို ဖြတ်သွားကြောင်း၊ ဂျပန်တိုက်ကင်းများသည် ထိုကားလမ်းနှင့် ရထားလမ်းတွင် ကင်းလှည့်နေတတ်ကြောင်း သိရ၏။

၅ ရက်နေ့ ညနေဘက်တွင် ကျွန်တော်တို့စစ်ကြောင်းသည် 'တက်လွင်' ကို ဖြတ်၍ ချီတက်ကာ တောင်ဘက်သို့ ၃ မိုင်မျှ ခရီးပေါက်အောင် လာခဲ့ကြပြီး အရှေ့ဘက်သို့ တစ်ဖန် ခရီးဆန့်ကာ ညအိပ်စခန်းချကြသည်။

ယခုအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် ကျွန်တော်တို့ ဖောက်ခွဲပျက်ဆီးရမည့် ဘုံချောင်းတံတားနှင့် ၃ မိုင်မျှသာ ကွာတော့သည်။

[၆]

ဘုံချောင်းတံတားနှင့် ၃ မိုင်မျှသာ ကွာဝေးသောနေရာ၌ စခန်းချ ညအိပ်ရင်း ဒန်ကင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်တို့စစ်ကြောင်းတွင် ယခုအထိ အနှောင့်အယှက်မရှိပုံကို ပြန်၍ စားမြုံ့ပြန်နေကြ၏။

ချီတက်ခဲ့သောရက်ကို တွက်စစ်လိုက်လျှင် အင်ဖားမှ ဤနေရာသို့ ရောက်သည်အထိ ၁၈ ရက်ပင် ကြာခဲ့ပေပြီ။ တောအတန်တန် တောင်အဆင့်ဆင့်ကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရုံမက သဘာဝအတားအဆီးကြီးဖြစ်သော ချင်းတွင်းကိုပင် အောင်မြင်စွာ ဖြတ်ကျော်နိုင်ခဲ့ပေပြီ။

ကျွန်တော်သည် ဘုံချောင်းတံတားကို ဖောက်ခွဲပျက်ဆီးရန်အတွက် စောစောကပင် အစီအစဉ်များပြုလုပ်ကာ မည်သို့မည်ပုံ ဖောက်ခွဲရမည်ကို တာဝန်ကျသူများအား ပြောပြထားခဲ့၏။ တံတား၏ယက်မကြီးကို ဒိုက်နမိုက်ဖြင့် ဖြိုချရုံသာမက ရထားလမ်းသားတွင် ထီးထီးကြီးရပ်တည်နေသော ကျောက်ကမ္ဘကြီးကိုပါ ဖြိုခွဲလိုက်ရန် စီစဉ်ထားသည်။ သို့သော် ဖောက်ခွဲပျက်ဆီးမှုကို မည်သည့်အချိန်တွင်လုပ်ရမည်ကို မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။ ညထက် နေ့ဘက်တွင် ဖောက်ခွဲပျက်ဆီးရခြင်းမှာ မြင်မြင်ထင်ထင်နှင့် လုပ်ငန်းတွင်ကျယ်သည် မှန်သော်လည်း ဘုံချောင်းဒေတစ်ဝိုက်တွင် ဂျပန်ကင်းများ ဖျတ်လတ်စွာ လှုပ်ရှားလျက်ရှိသောသတင်းကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေ၏။

ဘုံချောင်းတံတားနှင့် ဘုံချောင်းကျောက်ကမ္ဘကြီးကို ဖြိုချပျက်ဆီးပြီးနောက် ထိုနေရာမှ ဘေးကင်းစွာ လစ်ထွက်လာနိုင်ရေး၊ ဧရာဝတီမြစ်ကို ကောင်းစွာဖြတ်ကူးနိုင်ရေးတို့မှာ ပို၍ ခက်ခဲသော ပြဿနာဖြစ်နေသည်။

သည်ပြဿနာကို စောစောကပင် ကျွန်တော်စဉ်းစားမိသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဘုံချောင်းတံတားကို ဖြိုခွဲပျက်ဆီးပြီး နောက်အိန္ဒိယသို့ တပ်

ခေါက် ပြန်ကြမည်လား။ ဧရာဝတီမြစ်ကိုပင် ဖြတ်ကူးမည်လား။

ရန်သူ ဂျပန်များကမူ ကျွန်တော်တို့ တပ်ခေါက်၍သာပြန်ကြလိမ့်မည် ဟု ထင်နေပေမည်။ သို့သော် သူတို့ထင်သည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာသောအခါ သူတို့သည် အင်နှင့်အားနှင့်ဖိ၍ မိမိရရ လိုက်လံသုတ်သင်ပေလိမ့်မည်။ ဖောက်လုပ်ပြီး ဖောက်လုပ်ဆဲ လမ်းများမှနေ၍ လျင်မြန်စွာဖြန့်ပြီး ဆည်ဝမှ ဗျိုင်းစောင့်သလို ကျွန်တော်တို့ ဧရာဝတီကို ဖြတ်ကူးနိုင်မည့်နေရာတိုင်းမှ အသင့်စောင့်နေပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့တွင်ပါလာသော ရာဘာလှေငယ်ကလေးများဖြင့် ဧရာဝတီကို ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး ကူးမည့်အစား လှေများများရနိုင်မည့် နေရာတစ်ခုမှ မြင်မြင်ထင်ထင်ပင် ဖြတ်ကူးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ရာဘာလှေကလေးများဖြင့် ညဘက်တွင် ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး ကူးနေလျှင် ဧရာဝတီတစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကျွန်တော်တို့တပ်ဖွဲ့တစ်ခုလုံးရောက်အောင် ညပေါင်းများစွာ ဖြတ်ကူးရပေသည်။

နေ့ဘက်တွင် လှေများများဖြင့် မြောင်ဖြတ်ကူးလျှင် တစ်နေ့တည်း တွင်ပင် ဖြတ်ကူး၍ပြီးနိုင်သည်။

ကျွန်တော်သည် ထီးချိုင့်မှဖြတ်ကူးရန် သတ်မှတ်လိုက်၏။

ထီးချိုင့်သည် ဧရာဝတီဆိပ်ကမ်းတွင် တည်ရှိသော သင်္ဘောဆိပ်မြို့တစ်မြို့ဖြစ်သည်။ ကသာမှ မိုင် ၂၀ ခန့်ကွာပြီး ဝန်းသိုနှင့်မူ ထိုထက်ပင် ပို၍ဝေးသည်။ ကသာနှင့် ဝန်းသိုတွင် ဂျပန်မြို့စောင့်တပ် ၂ တပ်၊ တပ်စွဲလျက်ရှိရာ ထိုတပ်များ၏ ရန်ကိုလည်း ကြိုတင်၍ သတိပြုသင့်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဧရာဝတီမြစ်ကို ဖြတ်ကူးနေပြီဟူသော သတင်းကိုရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့အား ပိုက်စိတ်တိုက်၍ လိုက်လံရှာဖွေပေတော့မည်။

ဝန်းသိုတွင်ရှိသော ဂျပန်တပ်သည် ပင်လယ်ဘူးကို ကျွန်တော်တို့ 'ချင်းဒစ်'တပ်အချို့က လာရောက်တိုက်ခိုက်ကြခြင်းကြောင့် ထီးချိုင့်ထက် ပင်လယ်ဘူးဘက်ကိုသာ ပို၍အာရုံစိုက်နေကြပေမည်။

ယနေ့ညမှာ မတ်လ(၅)ရက်နေ့ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်သည် ထီးချိုင့်မှ ဧရာဝတီမြစ်ကို (၉)ရက်နေ့တွင် ဖြတ်ကူးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဧရာဝတီမြစ်ကိုဖြတ်မကူးမီ ပထမလုပ်ငန်းဖြစ်သော ဘုံချောင်းတံတားနှင့် ဘုံချောင်း ကျောက်ကမူကြီးကို ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးရပေဦးမည်။

ဂျင်းဟာမန်၊ တပ်ကြပ်ပက်စတာနှင့် တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးရေးတပ်စုမှ တပ်သားတစ်ဝက်ခန့်တို့ကို ဘုံချောင်းတံတား ကမူကြီးအား ပေါက်ကွဲပျက်စီးရန် တာဝန်ပေးလိုက်၏။ 'ဖိလစ်စတီဗီ'နှင့် သူ့တပ်စုကို အစောင့်အဖြစ် ထည့်လိုက်သည်။

'နန်းကန်'တွင်ရှိသော ဂျပန်တပ်ကို ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင် နှိမ်ထားရန်အတွက် 'တော်မီရောဘတ်'အား တာဝန်ပေးပြီး မော်တာတပ်စုမှ တစ်ဝက်ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ဂျွန်ကား ခေါင်းဆောင်သော တပ်စုတစ်စု 'ပန်ဟဲရဲလ်'နှင့် ဘားမားရိုင်ဖယ်အဖွဲ့၊ ဂျွန်ဖရောနှင့် ရဲဘော်များကိုလည်း အဖွဲ့လိုက် တာဝန်အသီးသီး ခွဲဝေပေးလိုက်သည်။

'တော်မီရောဘတ်'နှင့် ဂျင်းဟာမန်တို့အဖွဲ့သည် ကျွန်တော်တို့ စခန်းချ ရပ်နားနေသောနေရာမှ တောင်ဘက် တစ်မိုင်ခန့်အကွာတွင်ရှိသော 'ကျိုက်အင်း'သို့ အတူတကွသွားရန်ပင် ဖြစ်သည်။ ကျိုက်အင်းသို့ရောက်မှ တော်မီရောဘတ်အဖွဲ့က ၆ မိုင်မျှဝေးသော နန်းကန်သို့ ချီတက်ရန်နှင့် ဂျင်းဟာမန်ခေါင်းဆောင်သောအဖွဲ့က တောလမ်းမှဖြတ်၍ 'ဘုံချောင်း' ကျောက်ကမူကြီးရှိရာသို့ ချီတက်ရန်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်မှာမူ ကျွန်တော်အဖွဲ့သားများဖြင့် အထက်ပါ

တပ်များ ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် ၁ နာရီအကြာတွင် ကျိုက်အင်းသို့ ချီတက်ရန်၊ ကျိုက်အင်းမှ အရှေ့ဘက်စူးစူးသို့ ရှေးရှုလျက် ၃ မိုင်မျှကွာသော ဘုံချောင်းဘူတာထိ အရောက်သွားရန်ဖြစ်၏။ ဘူတာသို့မရောက်မီ အလစ်မက်ဒေါ်နယ် ခေါင်းဆောင်သောအဖွဲ့က ရထားလမ်းမှ သုံးလေးမိုင်ခန့် အကွာအထိ လားများ၊ အခြားပစ္စည်းပစ္စယများကို ယူ၍သွားပြီး လုံခြုံရာတွင် စခန်းချနေရန် စီစဉ်ထားသည်။ ဒန်ကင်နှင့် ကျွန်တော်တို့မှာ ဒေးဗစ် ဝိုက်ဟက် ဦးစီးသော တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးရေးတပ်စု တစ်ဝက်ခန့်နှင့်အတူ တံတားကို ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးပြီးသည်အထိ ဘုံချောင်းဘူတာတွင် နေရန်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်အဖွဲ့အား ကျန်ရှိသည့် ခြေလျင်တပ်စုက စောင့်ရှောက်လိုက်ပါလာကြမည် ဖြစ်သည်။

'ဘုံချောင်း'တံတားမှာ ဘူတာ၏ တောင်ဘက်တွင်ရှိလျက် သံမဏိဘောင်ကြီးများ၊ ယက်မကြီးများဖြင့် အခိုင်အမာတည်ဆောက်ထားသည်ဟု သိရှိရ၏။

တံတားကို ဒေးဗစ်ဝိုက်ဟက် ခေါင်းဆောင်သော အဖွဲ့က ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးရမည်ဖြစ်ရာ ဖောက်ခွဲရာတွင် လိုအပ်သော ကိရိယာများကို ပြင်ဆင်ရန် ၂ နာရီ ၃ နာရီခန့် အချိန်ယူရမည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အရက်တက်လျှင်တက်ချင်း ဂျွန်ပရေဇာတို့အဖွဲ့အား စတင်ချီတက်ရန် တော်မီရောဘတ်နှင့် ဂျင်းဟာမန်တို့အဖွဲ့က နံနက် ၁၁ နာရီတွင် ထွက်ခွာရန်၊ ကျွန်တော်နှင့် ကျန်အဖွဲ့များက နေ့လယ် ၁၂ နာရီတွင် ခရီးစတင်ရန် ကန့်သတ်လိုက်၏။

ပေးအပ်သောတာဝန်များ ပြီးစီးပြီးနောက် တပ်ဖွဲ့ဝင်အားလုံး ပြန်စုရန် နေရာနှင့် အချိန်ကို သတ်မှတ်ပေးလိုက်၏။

မတ်လ ၈ ရက်နေ့ နေ့လယ်(၁၂)နာရီတွင် 'ကန်ဘောင်'မြစ်ဝှမ်းရှိ

ချောင်းကလေးနံဘေးသို့ တပ်ဖွဲ့ဝင်အားလုံး ရောက်လာကြရန်ဖြစ်၏။ ကန်ဘောင်မြစ်ဝှမ်းကား ၂၅ မိုင်ခန့် ဝေးလေသည်။

[၇]

မတ်လ ၆ ရက်နေ့။ မနေ့ညက စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း သက်ဆိုင်ရာအဖွဲ့များ သူ့အချိန်နှင့်သူ ချီတက်သွားပြီးနောက် နေ့လယ် ၁၂ နာရီတွင် ကျွန်တော်တို့တပ်ဖွဲ့ ခရီးထွက်ခဲ့ကြသည်။

ကိုက် ၄၀၀ မျှလောက် ခရီးရောက်သည့်အချိန်တွင် 'ကျိုက်အင်း' သို့ ရှေးဦးချိန်နှင့်သော တော်မီရောဘတ်တို့အဖွဲ့မှ ဆက်သားတစ်ယောက် ကျွန်တော်ထံ ရောက်လာသည်။

ကျိုက်အင်းတွင် ဂျပန်အချို့နှင့်တွေ့ပြီး တိုက်ပွဲဖြစ်နေသည်။ ဂျင်းဟာမန်တို့အဖွဲ့ကိုမူ နောက်ကိုဆုတ်စေပြီး ဘုံချောင်း ကျောက်ကမူကြီးသို့ တန်း၍ ချီတက်ခိုင်းထားကြောင်း၊ ဂျပန်အင်အား မည်မျှရှိသည်ကို မသိရကြောင်း၊ ကျည်ပစ်အားမှာ ပြင်းထန်ကြောင်း သတင်းပို့သည်။

ကျွန်တော်သည် ချက်ချင်းပင် ပါလာသောတပ်ဖွဲ့ကို ဘုံချောင်းသို့ အပြင်းချီတက်စေသည်။ ကျန်နေသော တပ်စုတစ်စုကို ဂယ်ရီရောဘတ်အား အုပ်ချုပ်စေလျက် ကျိုက်အင်းတွင် ဂျပန်နှင့်တိုက်နေသော တော်မီရောဘတ်တို့အဖွဲ့အား ကူရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ အလစ်နှင့် ဒန်ကင်တို့အား သူတို့၏တာဝန် ဆက်လုပ်ရန် ညွှန်ကြားပြီး ပီတာဒီဒေါ်ရင်အဖွဲ့ကို ခေါ်၍ ဂယ်ရီရောဘတ်နောက်သို့ ကျွန်တော်တို့ လိုက်လာခဲ့၏။

ကျိုက်အင်းရွာနှင့် နီးလာသောအခါ စက်ကလေးဆွဲသံများကို ကြားရ၏။ လက်ပစ်ဗုံးပေါက်ကွဲသံများကလည်း ကြီးကြားကြီးကြား ပေါ်လာသည်။ ကျိုက်အင်းရွာသို့သွားသည့် လမ်း၏ ညာဘက်တွင် တောမှာ

တစ်ဆက်တည်းဖြစ်နေသော်လည်း ကြားတွင် လယ်ကွင်းပျက်များခံလျက် ရှိ၏။ ကျိုက်အင်း အဝင်တွင် ဂယ်ရီရောဘတ်တို့ စက်ကြီးတပ်စိတ်က နေရာယူထားပြီး ရန်သူကို ချေမှုန်းနေသည်။ ကိုယ့်တပ်အချင်းချင်း တိုက်ပွဲ ဖြစ်မည်ကို စိုးရိမ်သည့်အလျောက် ဂယ်ရီရောဘတ်အား သတိထားရန် ပြောပြီး ရွာလမ်းအတိုင်း တဖြည်းဖြည်း တက်ခိုင်းရသည်။

ညာဘက် ချုံပုတ်တစ်ခုတွင် ဘီးလ်အက်ချ်၏ ရဲဘော်နှစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့က ဘီးလ်အက်ချ် ထိသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သတင်းပို့ ကြသည်။

ဤအချိန်တွင် စက်ကလေးတစ်လက် ဆွဲသံမှတစ်ပါး အားလုံး တိတ်ဆိတ်နေ၏။ စက်ကလေးပစ်သူသည် အရှေ့တောင်ဘက်ရှိ လယ်ကွင်း ထဲမှနေ၍ ကျွန်တော်တို့အား ဒုက္ခပေးနေခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော် မကြာမီပင် ပစ်သံရပ်သွားသည်။

ကျွန်တော်သည် တပ်စိတ်တစ်စိတ်ဖြင့် ရှေ့သို့တက်သွားသောအခါ လမ်းခွဆုံတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ လမ်းတစ်ခုမှာ တောင်ကုန်းကလေးတစ်ခု ကို ဖြတ်ကျော်သွားသည်ကို တွေ့ရပြီး တစ်ခုမှာ ရွာထဲသို့ တန်းဝင်သွား သည်။ လမ်းခွဆုံရှိရာ တောထဲတွင် ရဲဘော်တစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

သူက ဂျွန်ကား ဒဏ်ရာရနေသည်ဟု သတင်းပို့သည်။

ကျွန်တော်သည် လမ်းခွဆုံကိုကျော်၍ တစ်ဖက်သို့ကူးလိုက်သောအခါ ဂျပန်အလောင်း ၂ လောင်းနှင့်အတူ ခြေထောက်၊ ဒူးကောက်ကျွေးတွင် ဒဏ်ရာရနေသော ဂျွန်ကားကို တွေ့ရ၏။ သူ့အနီးအနားတစ်ဝိုက်တွင် ဂျပန်အလောင်း တစ်ဒါဇင်ခန့်နှင့် သေဆုံး ဒဏ်ရာရနေသော အင်္ဂလိပ် စစ်သားအချို့ကို တွေ့ရ၏။

ဂျွန်ကား ခံစားနေရသော ဝေဒနာက ပြင်းထန်လှသည်။

ကျွန်တော်သည် သူ့အား မော်ဖီးယားထိုးပေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။ ဂျွန်ကားက လက်ကာ၍တားရင်း...

“ကျွန်တော်တို့ဖြစ်ပုံကို အရင်သတင်းပို့ပါရစေ ဗိုလ်မှူး၊ ဆေးထိုးပြီးမှ ဆိုရင် ကျွန်တော်ခေါင်း မရှင်းမလင်းဖြစ်နေမှာစိုးလို့ပါ” ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျွန်တော်သည် စစ်သားပီသလှသော ဂျွန်ကားကို လိုက်လံစွာ ချီးကျူးလိုက်မိ၏။

သူပြောပြချက်အရ သူတို့သည် ကျွိုက်အင်းရွာသို့ အဝင်တွင် စစ်သား အပြည့်တင်လာသော ဂျပန်လော်ရီကားကြီးတစ်စင်းနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးမိ ကြောင်း၊ ဂျပန်များမှာ ရွာသားများအား မေးမြန်းစုံစမ်းပြီးနောက် လော်ရီထဲ သို့ ပြန်ဝင်ပြီးစအချိန်ဖြစ်ဟန်တူကြောင်း၊ ရင်ဆိုင်တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း ဂျွန်ကားတို့က ပစ်ထည့်လိုက်ရာ ဂျပန်စစ်သားအချို့ အလောင်းကောင် အဖြစ်သို့ ရောက်သွားကြောင်း၊ သို့သော် ကားမောင်းသူက ရုတ်တရက်ပင် ကားကိုစက်နှိုး၍ တောင်ဘက်စူးစူးသို့ မောင်းပြေးကြောင်း၊ ကားနောက် ဘက်တွင် ဂျပန်အလောင်း ၂ လောင်း ပါသွားသည်ကို တွေ့ရကြောင်း၊ ဂျွန်ကားသည် သူ့တပ်ကို ပြန်စုရန် စောင့်နေစဉ် စက်ကလေးတစ်လက် ယမ်း၍တူးလိုက်သံ ပေါ်ထွက်လာပြီး သူ့ဒူးကောက်ကျွေးကို လာထိကြောင်း၊ စစ်သားအချို့လည်း အထိခံရကြောင်းဖြင့် သိရှိရ၏။

ဂျွန်ကား၏စကားကို နားထောင်နေစဉ် ကျွန်တော်နောက်နားမှ ပစ်သံ ခတ်သံများ ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာလေသည်။ ကိုယ်ကို ချာခနဲလှည့်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ ယမ်းငွေ့တလူလူထွက်နေသော ရိုင်ဖယ်ကိုကိုင်းထား သည့် ပီတာဒိုဒေါ်ရင်နှင့်အတူ စောစောက သေပြီဟုယူဆထားခဲ့သော ဂျပန် ၂ ယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ လမ်းပေါ်တွင် ကိုယ်ကို တွန်လိမ် ၍ အသက်ထွက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

ကျွန်တော်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ဟင်းခဲနဲ့မှုတ်ထုတ်လိုက်လေသည်။

“တို့ဘက်က ဒဏ်ရာရတဲ့လူတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

ကျွန်တော်သည် သည်မေးခွန်းကိုဖြေရန် အကြိမ်ကြိမ်ကြီးစားခဲ့သည်။ သို့သော် မဖြေဝံ့။

ယခုမူ ဖြေရန်မဝံ့ခဲ့သော ပြဿနာကြီးနှင့် ပက်ပင်း လက်ငင်း တိုးနေပေပြီ။

ဤကားနှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့ဘက်မှ ဒဏ်ရာရခဲ့သူများမှာ ၅ ယောက်ဖြစ်သည်။ တပ်စုမှူးဌာနကား၊ ဌာနကား၏ တပ်စုမှူး တပ်ကြပ်ကြီး၊ ဌာနကား၏တပ်စုတွင် ပါဝင်သော တပ်စိတ် ၂ စိတ်မှ တပ်စိတ်မှူး ၂ ယောက်။ သူတို့ ၄ ယောက်လုံး ဌာနကားတပ်စုမှဖြစ်သည်။ တပ်စုမှူးရော၊ တပ်စု တပ်ကြပ်ကြီးရော၊ တပ်စိတ်မှူး ၂ ယောက်ရော တစ်ချိန်တည်း၊ တစ်ခါတည်း လမ်းမလျှောက်နိုင်လောက်အောင် ထိသွားခြင်းမှာ တပ်စု ခေါင်းဆောင် ဌာနကားအတွက်သာမဟုတ်၊ တပ်မှူးဖြစ်သူ ကျွန်တော့် အတွက်ပါ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျခြင်းဖြစ်သည်။

လမ်းမလျှောက်နိုင်သော လူနာများကို မည်သို့လုပ်ရပါမည်နည်း။

‘လမ်းမလျှောက်နိုင်တဲ့လူကို ထားပစ်ခဲ့’

ဤကား ရန်သူ၏စစ်ကြောင်း နောက်ဘက်တွင် ခရီးဝေး ချိတက် တိုက်ခိုက်ရန် ဖွဲ့စည်းထားသော ‘ခြင်းဒစ်’တပ်ဖွဲ့၏ စစ်စည်းကမ်းတည်း။ ရဲဘော်၊ အကြပ်၊ တပ်သားမှအစ စစ်ဆင်ရေးမှူးဖြစ်သည့် ဗိုလ်မှူး ချုပ် ဝင်းဂိတ်အထိ လိုက်နာရမည့်စည်းကမ်းတည်း။

ကျွန်တော်သည် စစ်သားတစ်ယောက်ဖြစ်၍ စစ်စည်းကမ်းကို လိုက်နာရပေမည်။

အကယ်၍ ကျွန်တော်သာ ဒဏ်ရာရပြီး သူတို့လိုလမ်းမလျှောက်နိုင်လျှင်လည်း ကျွန်တော့်ကို ထားပစ်ခဲ့ရပေမည်။

‘စစ်’ဆိုသည်တွင် စည်းကမ်းသည် အခရာမဟုတ်ပါလား။

စောစောက ဂျပန်စစ်လော်ရီကားကို ကျွန်တော်တို့က မတားဆီးနိုင်ခဲ့။ ကားပေါ်တွင် အသက်ရှင်နေသူမှာ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်သာ ရှိမည်ဟု ထင်ရ၏။ သို့သော် သူသည် ကျွန်တော်တို့ မည်သည့်နေရာတွင် ရောက်နေကြောင်းကို ဆိုင်ရာသို့ သတင်းမပို့ဘဲ နေမည်လော။ ပို့မည်သာ။

ဂျပန်တို့သည် အချိန်မရွေး ကျွန်တော်တို့နောက်သို့ ရောက်လာနိုင်၏။ လမ်းမလျှောက်နိုင်သော လူနာများဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် အဘယ်ကဲ့သို့ ခရီးတွင်နိုင်ပါမည်နည်း။

ကျွန်တော်တို့နှင့် အတူပါလာသော ဝန်တင်လားသုံးကောင်ပေါ်တွင် လူနာ ၃ ဦးကိုတင်၍ ကျန်လူနာ ၂ ယောက်ကို ထမ်းကာ ကိုက်တစ်ရာ ခန့်ဝေးသော ကျွိုက်အင်းရွာထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြ၏။ ရွာထဲတွင် လူတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရ။ တိုက်ပွဲကြောင့် တောထဲသို့ပြေးကုန်ကြပြီဖြစ်၏။

လူနာများကို ၎င်းတို့၏ ကျောပိုးအိတ်၊ သေနတ်များနှင့်အတူ အိမ်လွတ်တစ်လုံးပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်၏။ ထို့နောက် သောက်ရေအိုးထဲသို့ ရေအပြည့်ထည့်ကာ လူနာငါးယောက်အလယ်တွင် ချပေးထားလိုက်သည်။

“စေ့ထွက်ကတည်းက တစ်လျှောက်တည်း လျှောက်ခဲ့ရတာ ခုတော့ လျှောက်စရာမလိုတော့ဘူး။ ဘုရားသခင်ကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရဦး မယ်” လူနာတစ်ယောက်က ပြောလိုက်၏။

“ဘုံချောင်းတံတားကို ကောင်းကောင်းကြီး ကျိုးသွားအောင် ချိုးလိုက်စမ်းပါ”

လူနာတစ်ဦးဖြစ်သူ တပ်ကြပ်ကြီးဒေးလ်က အသံမာမာဖြင့် သတိ

ပေးနေသည်။

“ကျွန်တော်တို့အတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့ ဗိုလ်မှူး၊ ကျွန်တော်တို့အတွက် နိတ်ချပါ”

ဥျန်ကား၏စကားကို ကြားရသောအခါ ကျွန်တော်ရင်ထဲတွင် မချီ ငင်ကဲ ဖြစ်ရလေသည်။

သို့သော် သူတို့အတွက် ကျွန်တော် ဘာမျှလုပ်မပေးနိုင်။ သူတို့ ဘယ်နေရာတွင် ရောက်ရှိနေကြောင်းလောက်သာ ပြောပြနိုင်တော့သည်။

ကျိုက်အင်းရွာထဲနှင့် ရွာပြင် အနီးအနားတွင် ကျဆုံးကျန်ရစ်သော ရန်သူ့အလောင်း ၁၆ လောင်းတွေ့ရ၏။ အသက်နှင့်ကိုယ် အိုးစားမကွဲဘဲ လွတ်သွားသူမှာ လော်ရီကားမောင်းသူတစ်ယောက်သာ ရှိမည်ဟု ထင်ရ၏။ ကျဆုံးသူ ဂျပန် ၁၆ ယောက်အနက် ၅ ယောက်ကို ကျွန်တော် တို့ဘက်မှ ဂေါ်ရခါးတပ်ကြပ်၊ ဂျူရီမန်ရှိုင်တစ်ယောက်တည်းက သတ်ပစ် နိုင်ခဲ့၏။ ရွှင်၏ယူနီဖောင်းနှင့် ကျောပိုးအိတ်တွင် ကျည်ထိပ်ဖူး ဖောက် ထွက်သွားသော အပေါက် ၅ ပေါက်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဥျန်ကားတို့ လူနာတစ်စုအား နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ခြင်းဖြင့် နှုတ်ဆက် ကာ ကျောခိုင်း၍ ထွက်လာခဲ့ကြရ၏။ သို့သော်

ဘုံချောင်းသို့ ရှေးရှုသော တောလမ်းသည် အစရှာမတွေ့အောင် ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်နေပေသည်။

[၈]

ဘုံချောင်းသို့သွားရာ လမ်းကြောင်းကို စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် ရှာနေစဉ် တောင်ဘက်အရပ်မှ ပေါက်ကွဲသံများကို ကြားရ၏။

ဥျန်ကားတို့ ကျိုက်အင်းတွင် တိုက်ပွဲဖြစ်နေစဉ် ဘုံချောင်း ကျောက်

ကမူကြီးသို့ ချီတက်သွားသော ဂျင်းဟာမန်တို့လက်ချက်တော့ မဟုတ်တန် ရာဟု တွေးမိသည်။ ဤပေါက်ကွဲသံများမှာ အသက် ၃၀ မြောက်မွေးနေ့ ကို ရထားလမ်းအား ဖောက်ခွဲခြင်းဖြင့် ကျင်းပနေသော ‘မိုက်ကဲလ်ဗတ်’ နှင့် သူ၏အဖွဲ့သားများ၏ လက်ကျက်သာဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။

ကျွန်တော့်မှာ ဘုံချောင်းသို့ရောက်လိုစေကာ ပြင်းပြနေသည်။ ဘုံ ချောင်းတံတားကို ဖျက်ဆီးဖောက်ခွဲရန် ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်က အင်ဖား တွင်ရှိစဉ်ကပင် ကျွန်တော့်အား တာဝန်ပေးထားသည် မဟုတ်ပါလား။

ဂယ်ရီရောဘတ်အား လူနှင့် လားများကို မြန်နိုင်သမျှ မြန်အောင် ချီတက်ခဲ့ရန် အမိန့်ပေးပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် ပီတာဒိုဒေါ်ရင်ကို ခေါ်ကာ ရှေ့မှအပြင်းတက်ခဲ့သည်။

ဘုံချောင်းသို့ ရှေးရှုသော တောလမ်းကို ပြန်တွေ့ကာ ပြေးသလောက် နီးနီး လျင်မြန်သောခြေလှမ်းများဖြင့် လာခဲ့ကြရာ ညနေ ၅ နာရီကျော် ကျော်တွင် ဘုံချောင်းတံတားသို့ ရောက်သည်။

အဖွဲ့သားတိုင်း ကျင်းများတူး၍ နေရာယူထားပြီး ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ၏။

ဒေးဗစ်ဂိုက်ဟက်၊ တပ်ကြပ်ပိုက်နှင့် အချို့သော ရဲဘော်များကို တံတားပေါ်တွင် ခြေတွဲလောင်းချ၍ ထိုင်နေသည်ကို မြင်ရသည်။ လေ တညင်းညင်းတိုက်နေသည့် ညနေခင်းတွင် ခြေဆင်းလဲလှ အနားယူနေကြ သော အရပ်များကဲ့သို့...

ကျိုက်အင်းမှ အပြင်းချီတက်သော ဂျင်းဟာမန်တို့လူသိုက်မှာ ကျွန် တော်တို့မရောက်မီ နာရီဝက်ခန့်သာစော၍ ရောက်လာကြောင်း၊ တောထဲ တွင် လမ်းစပျောက်ကာ တစ်လည်လည်ရှိနေရာမှ တောချုံများကို ထိုး ဖောက်လာခဲ့ကြောင်း၊ ယခုမှ ကျောက်ကမူကြီးရှိရာ ရထားလမ်းအောက်

ဘက်သို့ ထွက်သွားပြီဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ဒန်ကင်က သတင်းပို့သည်။

ဘုံချောင်းတံတားကိုဖောက်ခွဲရန် တာဝန်ပေးခြင်းခံရသော ဒေးဗစ်ဝိုက်ဟက်နှင့် အဖွဲ့သားများက ဘုံချောင်းတံတားကို ည ၈ နာရီခွဲ၊ သို့မဟုတ် ၉ နာရီတွင် ဖောက်ခွဲရန် အသင့်ဖြစ်စေရမည်ဟု ကတိပေးကြ၏။ ရန်သူရတ်တရက်ရောက်လာပါက တံတားကို တတ်နိုင်သမျှ ဖျက်စီးနိုင်ရန် ပဏာမ ဖောက်ခွဲရေးအစီအစဉ် ပြုလုပ်ထားကြောင်း သတင်းပို့သည်။

တံတားကို အပြီးသတ်ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးရန်အတွက် ဒေးဗစ်ဝိုက်ဟက်တို့အဖွဲ့က ဆက်လက်ဆောင်ရွက်နေစဉ် ကျွန်တော်သည် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက်သောက်ရင်း အချိန်ဖြုန်းနေမိသည်။

ဒန်ကင်ကမူ လားများပေါ်သို့ အထုပ်အပိုးများ နေသားတကျတင်ရန်နှင့် သိမ်းစရာ၊ ဆည်းစရာပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းရန် ဆော်ဩနေသည်။

ည ၉ နာရီတွင် တံတားကို ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်တို့လူအားလုံး 'လစ်'ထွက်နိုင်ရန် အသင့်ပြင်ထားခြင်းဖြစ်၏။

၉ နာရီထိုးရန် ၅ မိနစ်အလို၌ ဒေးဗစ်ဝိုက်ဟက်ထံမှ သတင်းလာပို့သည်။

“၉ နာရီတိတိမှာ ဖောက်ခွဲပါမယ်။ ပထမဆုံး ပဏာမပြုလုပ်ထားတဲ့ ဒိုက်နမိုက်ကိုခွဲပြီး ဒုတိယအပြီးသတ် ဖောက်ခွဲပါမယ်”

၉ နာရီထိုးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပေါက်ကွဲသံတစ်ခုက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းကို ဖြိုခွင်း၍ ထွက်လာသည်။ ကမ္ဘာမပျက်မီ 'တော်လည်း' လိုက်ချင်းပင်တည်း။

တစ်တောလုံး ပဲ့တင်ထပ်သွားပြီးနောက် စောစောကထက်ပင် တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။

မကြာမီ လျှပ်စစ်ပြက်လိုက်သလို ထိန်လက်သောမီးရောင်ပေါ်လာ၏။ ဤအရောင်ဖြင့် မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရပ်လို ငြိမ်သက်နေသော ရဲဘော်များ၊ လားများ လန့်၍ပြေးမသွားအောင် ဇက်ကိုချုပ်ထားသော လားထိန်းရဲဘော်များ၊ ဟင်္သာပြဒါးရောင်ပြေးနေသော လမ်းနှင့် မြဲရောင်ရွန်းသော သစ်ပင်များကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရသည်။

ဤမြင်ကွင်းသည် ချက်ချင်းပင် ပျောက်ကွယ်သွားပြီးနောက် ပေါက်ကွဲသံကြီးက ဟိန်း၍ ဟိန်း၍ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ကမ္ဘာပျက်သကဲ့သို့ပင်တည်း။

တောအထပ်ထပ်၊ တောင်အဆင့်ဆင့်၊ လျှိုအသွယ်သွယ်ကို ကျော်ကာ ဖြတ်ကာ လွှားကာ ဟိန်း၍ဟိန်း၍ထွက်လာသော အသံကြီးကြောင့် ဇက်ချုပ်ထားသော လားများသည် ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ကန်ကြ၊ ကျောက်ကြသည်။ ခုန်ကြပေါက်ကြသည်။

ဘုံချောင်းနှင့် မနီးလှသောနေရာတွင် ထိုညအဖို့ အသက အသက စခန်းချနေကြသော မိုက်ကဲလ်ဗတ်နှင့် ဂျန်ဖရောတို့သည် ဤပေါက်ကွဲသံကြီးကို နားနားတွင်ကပ်၍ ဖောက်ခွဲလိုက်သလို ကြားကြရသည်ဟု သိရသည်။

၎င်းတို့နည်းတူ ကျိုက်အင်းရွာထဲတွင် ပစ်ထားခြင်းခံခဲ့ရရှာသော ဂျန်ကားတို့ လူနာ ၅ ယောက်သည်လည်း ထိုနေ့ညအထဲ ရန်သူဂျပန်တို့ သုတ်သင်ခြင်းခံခဲ့ရသေးလျှင် ကမ္ဘာပျက်သကဲ့သို့သော ဘုံချောင်းတံတားဖောက်ခွဲသံကြီးကို ကြားကြပေလိမ့်မည်။

သူတို့၏ ကိုယ်ကျိုးစွန့်မှု၊ အသက်ကို အသက်မမှတ်ဘဲ တပ်မှူးချမှတ်သော စည်းကမ်းကို လိုက်နာမှုတို့ကြောင့်သာလျှင် ကျွန်တော်တို့သည် ဘုံချောင်းတံတားကို အချိန်မီဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးနိုင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်အင်းရွာထဲတွင် ဒဏ်ရာသံသယဖြင့် လဲကျန်ရစ်ခဲ့သော ဂျွန်ကား တို့တစ်တွေသာ ဤပေါက်ကွဲသံကြီးကို ကြားရလျှင် သူတို့အသက်စွန့် ရကျိုးနပ်ပေပြီဟု တစ်စုံတစ်ရာသိမိသော အရသာကို ခံစားရပေမည်။

ကျွန်တော်တို့သည် တံတားကိုဖောက်ခွဲပြီးလျှင်ပြီးချင်း ရထားလမ်း အလွန် ၄ မိုင်ခန့်ကျော်ကျော်တွင် လားများ၊ ပစ္စည်းပစ္စယများဖြင့် လုံခြုံစွာ စခန်းချနေမည်ဖြစ်သော အလစ်မက်ဒေါ်နယ်ရှိရာသို့ 'လစ်ထွက်' လာခဲ့ကြသည်။

မကြာမီ အလစ် စေလွှတ်ထားသော လမ်းပြများနှင့်တွေ့ကာ စခန်းသို့ လာနေစဉ် နောက်ထပ်ပေါက်ကွဲသံကြီးတစ်ခုက ငလျင်ကြီးလှုပ်လိုက်သလို ပေါ်ထွက်လာပြန်၏။

ဂျင်းဟာမန်သည် ဘုံချောင်းတံတား ကျောက်ကမူကြီးကို ဖောက်ခွဲပျက်ဆီးလိုက်လေပြီတည်း။

[e]

မတ်လ ၇ ရက်နေ့။ အိပ်ရာမှနိုးလျှင်နိုးချင်း၊ ညက ဘုံချောင်းတံတား ဖောက်ခွဲခဲ့သည်ကို အမှတ်ရသည်။ 'တယ်တော်တဲ့ငါပါလား' ဟုလည်း စိတ်ကြီးဝင်မိသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် စခန်းမှ မြန်မြန်ထွက်လေ ကောင်းလေ ဖြစ်ပေမည်။ ယခုဆိုလျှင် ရန်သူများသည် ကျွန်တော်တို့နောက်သို့ တောလိုက်ခွေးလို အနံ့ခံ၍ လိုက်နေပေတော့မည်။

တပ်သားများနှင့်အတူ ချီတက်ရင်း ကျွန်တော်သည် တော်မီရောဘတ်အတွက် စိတ်ပူနေမိ၏။ ကျွန်ုပ်အင်းတွင် ဂျွန်ကားတို့အဖွဲ့ ဂျပန်နှင့်တွေ့ဆုံတိုက်ပွဲဖြစ်စဉ် ရှေ့သို့ဆက်၍ ချီတက်သွားသော တော်မီရောဘတ်အဖွဲ့

သည် ကျွန်ုပ်အင်းမှ ပစ်သံခတ်သံများကိုမှ မကြားမသိဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်။ ပစ်သံခတ်သံကြား၍ ပြန်လှည့်လာစဉ် ဂျပန်စစ်ကူတပ်များနှင့် လမ်းတွင်တွေ့လေသလား။

တော်မီရောဘတ်နှင့်ပါသွားသောအဖွဲ့မှာ လူ ၃၀ ခန့်သာရှိလေသည်။ ထို ၃၀ ထဲတွင်ပင် ဒဏ်ရာနှင့် လူ ၂ ယောက်ပါသေးသည်။

သူ့အကြောင်းကို စဉ်းစားလေ ပို၍ စိတ်ပူလာလေဖြစ်ရသည်။ ဘုံချောင်းကို ဖောက်ခွဲပြီးနောက် တပ်အားလုံးပြန်စုရန် သတ်မှတ်ထားသော ကန်ပေါင်ချိုင့်ဝှမ်းအတွင်းရှိ ချောင်းရိုးကလေးတွင်သာ သူ့ကိုတွေ့ရန် မျှော်လင့်ရတော့၏။

နေ့လယ် ၁၂ နာရီခွဲတွင် ခေတ္တရပ်နားကာ ထီးချိုင့်သို့ချီတက်နေသော ဂျွန်ဖရောဇာနှင့် ဝိုင်ယာလက်အဆက်အသွယ်ဖြင့် အခြေအနေကို မေးကြည့်၏။

'ရန်သူမတွေ့၊ အလားအလာကောင်းသည်' ဟု သူက သတင်းပို့သည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်၏ တပ်မဟာဌာနချုပ်နှင့် အဆက်အသွယ်ရသည်။

'၁၂:၀၀ နာရီတွင် ဘုံချောင်းတံတားကို အပြီးသတ် ဖောက်ခွဲပြီးကြောင်း၊ ၂၄:၀၀ နာရီတွင် ဘုံချောင်း ကျောက်ကမူကြီးဘက်မှ ပေါက်ကွဲသံကြားရကြောင်း' ဗိုလ်မှူးချုပ်ထံ သတင်းပို့လိုက်၏။

ဒေးဗစ်ဝိုက်ဟက်နှင့် အဖွဲ့သည် ဘုံချောင်းတံတားကို စိစိညက်ညက်ကြေအောင် ဖောက်ခွဲနိုင်ခဲ့ကြ၏။ တံတားတွင်ရှိသော ယက်မကြီး ၃ ခုအနက် တစ်ခုကို တံတားအောက် ပေ ၆၀ အထိ ဗုန်းဗုန်းပြိုကျအောင် ပြိုပျက်နိုင်ပြီး ပေ ၁၆၀ ခန့်ရှည်သော ယက်မတစ်ခုကိုမူ တစ်ဖက်က တိုင်ထိပ်ပေါ်တွင်တင်၍ အခြားတစ်ဖက်က ချောင်းထဲသို့ထိုးကျသည်အထိ

ပျက်စီးသွားစေသည်။ တံတားအောက်မှ ထူထားသော တိုင်အတော်များများ ကိုလည်း အစပျောက်ပစ်နိုင်သည်။ တံတားကို ဤမျှ ထိရောက်စွာ ပျက်ဆီးဖောက်ခွဲနိုင်ခြင်းမှာ ဒိုင်းနမိုက်ကို ဝက်အူရစ်သကဲ့သို့ ရစ်၍ ချည်ခဲ့သောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

ဒေးဗစ်ဝိုက်ဟက်၏ ကျွမ်းကျင်မှုကို ချီးကျူးထိုက်ပါပေသည်။ ညနေစောင်းတွင် မဲစာမြစ်ကမ်းဘေးရှိ ပိန္နဲကုန်းရွာသို့ ရောက်လာကြ၏။ ထိုရွာမှ မြစ်တစ်ဖက်သို့ ကူးနိုင်သည်။ ရေမှာ လေးပေခန့်သာ နက်သည့်ပြင် သစ်သားဖောင်တစ်ခုလည်း အသင့်ရှိသည်။

ဂျမဒါ အောင်ဖေက ရွာထဲတွင် ကျောက်ဖြစ်နေသည်ဟု သတင်းပို့ သဖြင့် ကြာကြာမနေရဲဘဲ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ သုတ်သုတ်ကူးကြရ၏။

မဲစာမြစ် အရှေ့ဘက်ကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ တောင်စူးစူးသို့ တစ်မိုင်ခန့် ခရီးနှင့်ကြပြီး စခန်းချလိုက်ကြ၏။ ၇ ရက်အတောအတွင်း မိုင်ပေါင်း ၁၁၃ မိုင်ခန့်ကို ပေါင် ၆၀ လေးသော ကျောပိုးအိတ်ထမ်း၍ လာခဲ့ကြရသဖြင့် အဖွဲ့သားအားလုံး မောပန်းနွမ်းနယ်လျက် ရှိကြပေပြီ။ ရန်သူနှင့်တွေ့ခဲ့ရပြီး ဖြစ်သောကြောင့်လည်း စိတ်ပါပန်းနေကြသည်။

မဲစာဒေသရှိတောမှာ အထူးထူထပ်သည်။ သို့သော် ရန်သူခိုအောင်း နေပုံမရ။

အကယ်၍ ရန်သူက လာတိုက်သည့်တိုင် သစ်တုံးများကို ဆင်ဖြင့် 'အောင်း'သည့် လမ်းကြောင်းတစ်ခုခုမှ ကျွန်တော်တို့လာခဲ့သည့်အတိုင်း လစ်ထွက်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ညနေလေးနာရီ မထိုးမီပင် ရပ်နားလိုက်ပြီး စခန်းချကြ၏။

ခရီးပန်းလွန်းသဖြင့် တာဝန်ကျသော ကင်းစောင့်ရဲဘော်အချို့မှအပ အဖွဲ့သားတိုင်း နေမဝင်မီ အိပ်ပျော်သွားခဲ့ကြလေသည်။

မတ်လ ၈ ရက်နေ့တွင်ကား တပ်သားအားလုံး ကန်ပေါင်ချိုင့်ဝှမ်း ရှိ ချောင်းရိုးကလေးဘေးတွင် ပြန်လည်စုစည်းရန် သတ်မှတ်ထားသော နေ့တည်း။

ယနေ့ ၁၂ နာရီတိတိတွင် ထိုနေရာသို့ရောက်အောင် ကျွန်တော်တို့ ခရီးနှင့်ရပေမည်။

ဒန်ကင်၊ အောင်ဖေနှင့် ရဲဘော်အချို့ကို စောစောကပင် လားများနှင့် အတူ စုရုံးမည့်နေရာသို့ တောတောင်များကိုဖြတ်၍ ချီစေသည်။ ကျွန်တော် တို့စစ်ကြောင်းကမူ ပိန္နဲကုန်းသို့ ပြန်သွားပြီး ထိုမှ ကန်ပေါင်ချိုင့်ဝှမ်းသို့ ရှေးရှုနေသောလမ်းအတိုင်း လာခဲ့ကြ၏။

စုရုံးမိမည့်နေရာသို့မရောက်မီ တစ်မိုင်ခန့်အလို၌ ဝိုင်ယာလက်အဆက် အသွယ်ပြုလုပ်ရန် အချိန်ကျရောက်လာသဖြင့် စစ်ကြောင်းကိုရပ်နားပြီး နေ့လယ်စာ စားခွင့်ပြုလိုက်သည်။

ဝိုင်ယာလက်အဆက်အသွယ်ပြုလုပ်သည့်နေရာတွင် ကျောက်ရှိနေကြောင်း သတင်းပို့လိုက်၏။ ဝိုင်ယာလက်အဆက် အသွယ်ပြုလုပ်ရန် တော့အတွက် ဂုဏ်ရှိစေသော ဝိုင်ယာလက်သတင်းတစ်ခုကို ရရှိသည်။

“အမှတ်(၁)အဖွဲ့ထံမှ သတင်းမပို့သည်မှာ ၁၀ ရက်ရှိပြီ။ စရာဝတီ ဖြတ်ကူးရေးများမှာ အန္တရာယ်များလိမ့်မည်ထင်ရသည်။ အမှတ်(၄) စစ်ကြောင်း အကြောင်းကိုလည်း ဘာမှသတင်းမရ၊ ရန်သူများ၏ ရထားလမ်း ပြင်ဆင်ဆောက်လုပ်ရေးကို တားဆီးနိုင်ရန်အတွက် ဆန္ဒအတိုင်းပြုလုပ်ရန် တာဝန်ပေးလိုက်သည်။ ဂန့်ဂေါတောင်တန်းတွင် လုံခြုံစွာစခန်းချလိုက် ချပါ။ သို့မဟုတ် ဆက်လက်ချီတက်ပါက တက်ပါ။”

ဤသတင်းအရဆိုလျှင် အမှတ်(၄)စစ်ကြောင်းမှာ ရန်သူများ၏ သုတ်သင်ချေမှုန်းခြင်းကို ခံလိုက်ရပြီး တောင်ဘက်သို့ရောက်နေသော

အမှတ်(၁)အဖွဲ့၏ ကံကြမ္မာသည်လည်း စိုးရိမ်ဖွယ်ရာဖြစ်နေပေပြီ။ သည် အတိုင်းဖြစ်လျှင် ရန်သူများ၏ စစ်ကြောင်းနောက်တွင် တက်တက်ကြွကြွ လှုပ်ရှားနေနိုင်သော စစ်ကြောင်းများမှာ ဗိုလ်မှူးချုပ်နှင့်အတူရှိနေသော စစ်ကြောင်း ၂ ကြောင်း၊ မိုက်ကဲလ်ဗတ်၏ စစ်ကြောင်းနှင့် ကျွန်တော်၏ အမှတ်(၅)စစ်ကြောင်းသာ ရှိတော့သည်။

ကျန်နေသောစစ်ကြောင်းများအနက် ကျွန်တော်စစ်ကြောင်းအား ဂျပန် များကို လိုက်လံသုတ်သင်၍ တတ်နိုင်သမျှ သူတို့၏ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းကို ဖျက်ဆီးရန် တာဝန်ပေးလိုက်ခြင်းမှာ ကျွန်တော်အား ဂုဏ်ပြု လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

သို့သော် ဂုဏ်နှင့်အတူ ပေးအပ်လိုက်သောတာဝန်ကလည်း မသေးလှ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် တက်သာဆုတ်သာရှိအောင် ဗိုလ်မှူးချုပ်ထံ အကြောင်းပြန်လိုက်၏။

“ကျွန်တော်အပေါ် ယုံကြည်အားကိုးသဖြင့် များစွာကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ညနေ ၅ နာရီတွင် ကျွန်တော်အစီအစဉ်ကို ပြန်ကြားပါမည်”

ရပ်နားရာမှ ကျွန်တော်တပ်ကို ခေါင်းဆောင်၍ ချီတက်လာရင်း ကျွန်တော်ခေါင်းထဲတွင် အတွေးအမျိုးမျိုး ပေါ်ပေါက်လာသည်။

ဘုံချောင်းတံတားနှင့် ကျောက်ကမူကြီးကို ဖောက်ခွဲခဲ့သော ကျွန်တော်ဗိုလ်ကို ဂျပန်တို့က မည်သို့ထင်ပါမည်နည်း။

ကျွန်တော်တို့ အိန္ဒိယသို့ ပြန်ပြေးလိမ့်မည်ဟုသာ ထင်ကြပေမည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ကား အနောက်သို့ပြေးမည့်အစား အရှေ့သို့သာ ခရီးဆက်ကြမည်ဖြစ်သည်။ အရှေ့ဘက်သို့ ခရီးဆက်လျှင် သဘာဝအတားအဆီးကြီးတစ်ခုဖြစ်သော ဧရာဝတီကို ဖြတ်ကူးကြရပေမည်။

ဧရာဝတီကိုဖြတ်ကူးရန်နေရာကို ကျွန်တော် ‘ထီးချိုင့်’တွင် သတ်မှတ်

ထားသည်။ ထီးချိုင့်သို့ချီနှင့်သော ဂျန်ဖရေဇာထံမှလည်း ဖြတ်ကူးရန် အလားအလာကောင်းသည်ဟု သတင်းပို့ခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်တို့အား အနောက်ဘက်သို့ ပြန်ပြေးမည်ဟု ထင်နေသော ဂျပန်သည် ရထားလမ်းနှင့် ချင်းတွင်းအကြားတွင် ကျွန်တော်တို့အား ချက်ကောင်းစောင့်၍နေပေလိမ့်မည်။ ဤအတွင်း ကျွန်တော်တို့က ဧရာဝတီ အရှေ့ဘက်ကမ်းသို့ ကူးနိုင်ပေမည်။

ဧရာဝတီအရှေ့ဘက်ကမ်းသို့ ချောမောစွာကူးပြီးပြီ ဆိုပါတော့။ အနောက်ဘက်ကမ်းသို့ မည်သည့်နည်းဖြင့် ပြန်ကူးရပါမည်နည်း။

ဤကား ကြီးမားသော အခက်အခဲပင် ဖြစ်၏။ ဖြေရှင်းရန် မလွယ်လှသော ပြဿနာပင်ဖြစ်၏။

စောစောက ယုန်တောင်ပြေ ခွေးမြောက်လိုက်ခဲ့သော ဂျပန်သည် ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်မှာရှိပြီး ရှေ့ဆက် ဘာလုပ်မည်ကို အတတ်သိကာ ကျွန်တော်တို့အား ဒုက္ခပေးနိုင်ပေတော့မည်။

ကျွန်တော် မည်သို့လုပ်ရပါမည်နည်း။
ဗိုလ်မှူးချုပ်ထံသို့ မည်သို့အကြောင်းပြန်ရပါမည်နည်း။

အကြောင်းပြန်ရန် အချိန် ၄ နာရီခန့် စောနေသေးသဖြင့် ဤအတောအတွင်း တစ်ခုခုတော့ ဆုံးဖြတ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ကာ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ် ဖြေလိုက်ရတော့သည်။

[၁၀]

တပ်သားအားသုံးပြန်စုရန် သတ်မှတ်ထားသောနေရာတွင် စောစောက ကျွန်တော်စေလွှတ်လိုက်သော ဒန်ကင်တို့လူစုမှတစ်ပါး အခြားသူများကို မတွေ့ရ။

နေ့လယ် ၁၁ နာရီတွင် လူစုံတက်စုံ ပြန်လည်စုရုံးရန် ချိန်းထားပါလျက် ယခု ၃ နာရီထိုးသည့်တိုင်အောင် နောက်ထပ်တစ်ယောက်မျှ ပေါ်မလာသေးသဖြင့် များစွာစိုးရိမ်မိ၏။

ဂျွန်ပရေဇာနှင့် အချိန်းအဆက်လုပ်ထားသည့်အတိုင်း ဝိုင်ယာလက်ဖြင့် အကျိုးအကြောင်း တိုင်ပင်ရသည်။

စုရုံးရမည့်နေရာတွင် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့တည်းသာ ရောက်သေးကြောင်း။ လူအားလုံးစုံရန် နောက်ထပ် ၂၄ နာရီတိတိ စောင့်နေမည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်က ပြောပြလိုက်၏။

ဂျွန်ပရေဇာက ထီးချိုင့်သို့ သူလျှိုများ စေလွှတ်စုံစမ်းခိုင်းရာ ရန်သူတစ်ယောက်မျှမရှိဟု သိရကြောင်း၊ မြစ်ကိုဖြတ်ကူးရန် လှေများ လုံလောက်စွာရှိကြောင်း၊ ကျွန်တော်စစ်ကြောင်းတွင်ပါသည့်လူများ မစုံလင်ဖြစ်နေသည့်အတွက် မြစ်ဖြတ်ကူးရေးကို နောက်တစ်ရက် ထပ်ရွှေ့ရမည့်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြောင်း၊ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ လူစုံသည့်အချိန်တွင် မြစ်ကို အလွယ်တကူပင် ဖြတ်ကူးနိုင်မည်ဟု ယုံကြည်ကြောင်းဖြင့် သတင်းပို့သည်။

ဂျွန်ပရေဇာထံမှ ရရှိသည့်သတင်းကို အခိုင်အမာယူကာ ညနေ ၅ နာရီတွင် ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်ထံသို့ ပြန်ကြားရမည့်အချက်ကို ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဤအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့စောင့်ဆိုင်းနေသော နေရာသို့ တော်မီရောဘတ်တို့အဖွဲ့ ပြုန်းခနဲရောက်လာသည်။

သူ၏အင်အားမှာ လျော့ပါး၍လာခဲ့ကြောင်း ကောင်းစွာသိသာ၏။ တိုက်ပွဲဖြစ်ပြီး လူစုကွဲသွားကြသည်။ အချို့ရဲဘော်များမှာ ဂျွန်ကားနှင့်အတူ ရှိနေကြမည်ဟု မျှော်လင့်သည်ဟု သူကပြောပြသည်။

ကျွန်တော်က ကျိုက်အင်းတွင် စွန့်ပစ်ထားခဲ့ရသော ဂျွန်ကားတို့လူစု၏ ကံကြမ္မာကို ဖွင့်ဟလိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော်ကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာပဲ ဗိုလ်မှူး၊ ကျွန်တော်သာ ကျိုက်အင်းရွာမအဝင်မရောက်ခင် နန်းကန်ဘက်ကို ထွက်မလာခဲ့ရင် ဒီလိုဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး”

သူသည် ဂျွန်ကားနှင့် ရဲဘော်များအတွက် ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေလေသည်။

တော်မီရောဘတ်တို့အဖွဲ့သည် တိုက်ပွဲနှင့်တိုးကာ လူစုကွဲသွားပြီး နောက် နန်းကန်သို့ ဆက်မသွားတော့ဘဲ နောက်ဆုံးစုရုံးမည့် ကန်ပေါင်ချိုင့်ဝှမ်းသို့ လာခဲ့ကြကြောင်း၊ တောထဲတွင် တစ်လည်လည်ဖြစ်နေ၍ ချိန်းဆိုသည့်အချိန်တွင် မရောက်လာနိုင်ကြောင်း သိရှိရ၏။

ညနေ ၅ နာရီတွင် ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်၏ ဌာနချုပ်သို့ ကျွန်တော်အစီအစဉ်ကို သတင်းပို့လိုက်၏။

“ဧရာဝတီကို ဖြတ်ကူးရန် အခြေအနေအလွန်ကောင်းသည်။ ဖြတ်ကူးမည်။ ရွှေလီကြီးတံတားထိ ချီတက်၍ ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးမည်။ မတ်လ ၂၀ ရက်လောက်တွင် ရွှေလီတံတားသို့ရောက်မည်ဟု ခန့်မှန်းသည်”

အကယ်၍သာ ရည်မှန်းသည့်အတိုင်း ရွှေလီတံတားကို ဖောက်ခွဲနိုင်လျှင် မြစ်ကြီးနားသည် ရထားလမ်း၊ ကားလမ်းများ ပြတ်တောက်ကာ အထီးကျန်နေပေတော့မည်။

ဗိုလ်မှူးချုပ်ထံသို့ ကျွန်တော်ဆန္ဒကို ဖော်ထုတ်အစီရင်ခံလိုက်သော်လည်း ဗိုလ်မှူးချုပ်ထံမှ နောက်ထပ် ဘာမျှမကြားရ။ ကျွန်တော်ပို့လိုက်သော သတင်းကို ဗိုလ်မှူးချုပ်ကိုယ်တိုင် တွေ့မှ တွေ့ရပါလေစေဟု သံသယဖြစ်မိ၏။

ထိုနေ့ညတွင် ဂျင်းဟာမန်တို့အတွက် စိတ်တပူပူနှင့်ပင် အိပ်ရာဝင် ရသည်။

ဧရာဝတီကိုဖြတ်၍ ချီတက်စဉ် 'ပဲကုန်း' ဆိုသောရွာ၌ ရိက္ခာချပေးရန် ဌာနချုပ်သို့ သတင်းပို့ထား၏။ ပဲကုန်းမှာ ဧရာဝတီအရှေ့ဘက်ကမ်း မိုင် ၂၀ ခန့်အကွာတွင် ရှိသည်။ မြင်းခွာသဏ္ဍာန်တည်ရှိနေသော တောင် များအကြား ချိုင့်ဝှမ်းထိပ်တွင် တည်ထားသော ရွာဖြစ်သည့်အလျောက် လုံခြုံစိတ်ချရသော နေရာဖြစ်သည်။

ရိက္ခာကို မတ်လ ၁၂ ရက်နေ့တွင် ချပေးရန် သတ်မှတ်ထား၏။ နမ့်မော်ချောင်းတစ်လျှောက်ရှိ ရွာများမှ ဝယ်ယူလာခဲ့သော ရိက္ခာများမှာ လည်း ကုန်သလောက်ရှိပေပြီ။ ကျိုက်အင်းတွင် တိုက်ပွဲဖြစ်စဉ်က ဒဏ်ရာ ရလာသော လားတစ်ကောင်မှာ ပြန်၍ကျန်းမာလာရန် လက္ခဏာမရှိတော့ သဖြင့် ထိုလားကိုပင် သတ်၍စားခဲ့ရပေပြီ။

ယခုမှ မတ်လ ၈ ရက် ရှိသေးသည်။ ၁၂ ရက်နေ့မှ ရိက္ခာရမည် ဖြစ်ရာ ကြား ၄ ရက်တွင် ကျွန်တော်တို့ရိက္ခာပြတ်သည့် ပြဿနာနှင့် ကြုံရတော့မည်။ ထီးချိုင့်တွင် ရိက္ခာလာ၍ ချပေးရန် သတင်းပို့ကာ ရိက္ခာ ရနိုင်သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်ယာလက် ဘက်ထရီများမှာ 'အား' ကုန် သလောက်ဖြစ်နေပြီး အားသွင်းစက်မှာလည်း စက်နှိုးရန် ဓာတ်ဆီတစ်စက် မျှပင် မရှိတော့သဖြင့် နောက်ထပ် ဘာအဆက်သွယ်မှ မလုပ်နိုင်တော့ချေ။

နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ် ၁၂ နာရီတွင် ထီးချိုင့်သို့ ချီတက်ရန် ပြင်ဆင်နေစဉ် ဂျွန်ဖရေဇာထံမှ စိတ်သက်သာစရာ သတင်းတစ်ခု ရောက် လာသည်။

ဂျင်းဟာမန်တို့အဖွဲ့ မနေ့ညက ညဉ့်နက်မှ သူ့ထံသို့ရောက်လာကြ ကြောင်း သတင်းပင်ဖြစ်၏။

ထီးချိုင့်သို့ချီတက်ရာတွင် ရိုးပြတ်လယ်ကွင်းပြင်များကို ဖြတ်၍ ချီတက်ရသဖြင့် ရင်တခုန်ခုန် အသည်းတထိတ်ထိတ် ရှိလှသည်။ လူတစ် ယောက်ကို သုံးမိုင်ပတ်လည်မှ မြင်နိုင်လောက်အောင် မြေက ပြန့်ပြူး သည်။ ပုန်တထောင်းထောင်းထအောင် ချီတက်နေသော်လည်း ခရီးမတွင် လှပါ။ တောင်ဘက်တွင်ရှိသော ဘုရားဖြူကလေးမှာ လှမ်း၍ကြည့်လိုက် တိုင်း ဘယ်တော့မှ နီးလာသည်ဟု မထင်ရ။ ကျွန်တော်တို့သည် ရေဆန်ကို လှော်ခတ်နေရသကဲ့သို့တည်း။

ညနေ ၅ နာရီလောက်တွင် ဘိုင်စကယ်စီးလာသော ရွာသားတစ် ယောက်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်တို့အနားသို့ရောက်သောအခါ သူသည် ဘိုင်စကယ်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။

သည်တော့မှပင် ရွာသားဟန်ဆောင်ထားသူမှာ ကျွန်တော်တို့တပ်မှ ကရင်ရဲဘော်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိရတော့သည်။

သူသည် ဘိုင်စကယ်ကို ဖြည်းဖြည်းနင်းကာ ရှေ့မှ လမ်းပြသွား သည်။ မကြာမီပင် ဂျွန်ဖရေဇာတို့ စခန်းချနေသောနေရာသို့ ရောက်ကြ၏။

ဂျွန်ဖရေဇာက သူစခန်းချနေသော ရွာမှ ရွာသူကြီးကို သက်မကင်း ဖြစ်သည့်အတွက် စခန်းပြောင်းထားကြောင်း ပြောပြသည်။ သူပြောပြသည့် အတိုင်းလည်း သူကြီး၏လျှို့ဝှက်ချက်ကို မိုးချုပ်စတွင် ဖမ်းမိသည်။

အင်္ဂလိပ်တပ်များ ထီးချိုင့်အနီးသို့ ရောက်နေကြောင်း ကသာ ဂျပန် တပ်သို့ စာရေး၍ လွှတ်လိုက်သော ဆက်သားကစ်ယောက်ကို ဘားမား ရိုင်ဖယ်တပ်မှ ရဲဘော်တစ်ယောက်က ဖမ်းဆီးရမိလိုက်၏။

ကျွန်တော်တို့၏ မြန်မာပြည်တိုက်ပွဲစဉ်တစ်လျှောက်၌ ဤတစ်ကြိမ် သည်သာ တိုင်းရင်းသားတစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့အပေါ် သစ္စာဖောက် ကြောင်း ကျွန်တော်တွေ့ရသည်။

ဂျွန်ဖရောနှင့်အတူ ဂျင်းဟာမန်ပါရှိနေသည်။ ကန်ပေါင်ချောင်းတွင် လူစုရန်သတ်မှတ်ထားပါလျက် ပေါ်မလာသဖြင့် သူ့အတွက် ကျွန်တော် စိတ်ပူခဲ့ရသည်။ ယခု သူပြောပြတော့မှ အကြောင်းစုံရှင်းသွားတော့သည်။

ကန်ပေါင်ချောင်းစခန်းသို့ သူတို့အဖွဲ့ နံနက်ဆယ်နာရီခန့်တွင် ရောက်လာကြောင်း၊ သို့သော် တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရသဖြင့် စိတ်ပူကာ ဂျွန်ဖရောရှိနေသော စခန်းသို့ လိုက်သွားကြောင်း၊ ထိုနေရာ တွင် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ပါ ရှိနေမည်ထင်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။ ဒန်ကင်တို့ လူစုနှင့် တေလွဲကလေးလွဲသွားခြင်းပင်ဖြစ်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ယခုကား တော်မီရောဘတ်အဖွဲ့မှ လူအချို့မှအပ အားလုံး လက်စုံတက်စုံ ဆုံမိကြပြီဖြစ်၏။ ပျောက်ဆုံးနေသော တော်မီ ရောဘတ်၏လူများမှာ မော်တာအဖွဲ့သားများဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့ ဆက် လက်ချီတက်ရမည့် ခရီးအတွက် မော်တာအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့တည်းသာ အားကိုး စရာ ကျန်တော့သည်။

ထိုညအဖို့ ကျွန်တော်တို့ စိတ်ချလက်ချ အိပ်စက်ကြရ၏။ ကျွန်တော် တို့စခန်းကို မည်သူမျှသိမည်မဟုတ်ဟု ယုံကြည်ထားကြသည်။ သို့သော် မိုးလင်းသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အိန္ဒိယတိုင်းရင်းသားအချို့ ကျွန်တော်တို့ဆီ သို့ ရောက်လာသဖြင့် ညက စိတ်ချလက်ချအိပ်မိသည်ကိုပင် မိမိကိုယ်မိမိ အပြစ်တင်ရမလို ဖြစ်ရတော့၏။

အိန္ဒိယတိုင်းရင်းသားများသည် ကျွန်တော်တို့အား ကြက်ဥ၊ ငှက်ပျော သီး၊ နွားနို့ စသည်များကို လက်စောင်ပေးရင်း သူတို့ဒုက္ခကို တိုင်တည် ကြ၏။ ကျွန်တော်တို့မှာ ခေတ္တခဏမျှသာ လာရောက်ခြင်းဖြစ်၍ သူတို့ ဒုက္ခကို ဖြေရှင်းပေးရန် ခက်ခဲကြောင်း၊ ကျွန်တော်တို့တတ်နိုင်သည်မှာ သူတို့၏အမည်နာမများကို ရေးမှတ်ယူသွားပြီး လာဟိုရှိ သူတို့ဆွေမျိုးများ

အား သူတို့နှင့်တွေ့ခဲ့ကြောင်း ပြောကြားနိုင်ကြောင်း ရှင်းပြရသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် သူတို့၏အမည်နာမများကို စာဖြင့်ရေး၍ မှတ် သားထားခဲ့သော်လည်း နောက်ပိုင်းအချိန်များ၌ ကျွန်တော်တို့၏ စစ်စာရွက် စာတမ်းများနှင့်အတူ ထိုနာမည်စာရင်းလည်း ပျောက်ဆုံးခဲ့ရလေသည်။

[၁၁]

ဧရာဝတီကို တတ်နိုင်သမျှ မြန်မြန်ဖြတ်ကူးရန်အတွက် ချက်ချင်း ပင် ညွှန်ကြားလိုက်၏။

ဂျွန်ဖရောခေါင်းဆောင်သော တပ်စု၊ ဂျင်းဟာမန်ခေါင်းဆောင်သော ကွန်မန်ဒိုတပ်စု၊ ဖိလစ်စတီဘီ ခေါင်းဆောင်သော တပ်စုတို့က ရုနိုင်သမျှ လှေများကိုစုထားရန်နှင့် ထီးချိုင့်သို့ဝင်လာနိုင်သည့်နေရာဟူသမျှ၌ ကင်းချ ထားရန်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်ကမူ ကျွန်တော်၏ ပင်မစစ်ကြောင်းဖြင့် ၎င်းတို့တပ်စု ၃ စု ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် တစ်နာရီအကြာတွင် ထီးချိုင့်သို့ ချီတက် လာမည်ဖြစ်သည်။

တစ်အိမ်ထောင်လုံး ရှိသမျှ ပေါင်နံ့ပြီး အကောင်တစ်ကောင်တည်း ပုံ၍ အောထားသော ကစားသမားတစ်ယောက်၊ အံစာမဖွင့်မီ ရင်တထိတ် ထိတ်ခုန်နေသလို၊ ကျွန်တော်စစ်ကြောင်းတွင် ပါသမျှအင်အားဖြင့် ဧရာဝတီ ကို ဖြတ်ကူးရန်အတွက် ထီးချိုင့်သို့ချီတက်ရမည်ရှိသောအခါ ကျွန်တော်တို့ သည်လည်း ထိတ်လန့်စိုးရိမ်လျက်ရှိသည်။

ဂျွန်ဖရောတို့လူသိုက် ထွက်သွား၍ ၁၅ မိနစ်မျှ မကြာမီ ဂျပန် လေယာဉ်ပျံတစ်စင်း တောင်ဘက်အရပ်မှ ပြန်တက်လာကာ ကျွန်တော်တို့ စခန်းနှင့် ထီးချိုင့်မြို့အကြားတွင် လင်းတဝဲသလို ဝဲနေသည်ကို တွေ့ရ

တော့သည်။

လေယာဉ်ပျံသည် ထီးချိုင့်မြို့ပေါ်၌ မိနစ်အတော်ကြာ ပျံဝဲနေပြီး လာသည်လမ်းအတိုင်း တောင်ဘက်သို့ပင် ပျံသန်းသွားသည်။

စောစောက မှာကြားထားသည့်အတိုင်း ဂျွန်ဖရောစာသည် မြို့ထဲသို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း၊ ကျွန်တော့်ထံ ဝိုင်ယာလက်ဖြင့် ဆက်သွယ် လိုက်၏။

“လေယာဉ်ပျံက ဘာများလုပ်သွားသေးလဲ”

“စာရွက်တွေကြံချသွားတယ် ဗိုလ်မှူး၊ လက်နက်ချပါလို့ ရေးထား တယ် ဗိုလ်မှူး”

“ရန်သူအခြေအနေ”

“ရန်သူတစ်ယောက်မှမတွေ့ဘူး ဗိုလ်မှူး၊ တစ်မြို့လုံး တိတ်နေတယ်။ မြို့သူမြို့သားတွေ အိမ်ထဲမှာပုန်းနေကြတာနဲ့တူတယ်။ ထီးချိုင့်ရဲ့ အနောက် တောင်ဘက် ၈ မိုင်ကွာ တောမ၊ဆိုတဲ့နေရာမှာ ရန်သူ ၅၀ ကနေပြီး ၅၀၀ တွင်းမှာရှိတယ်လို့ သတင်းရတယ် ဗိုလ်မှူး”

ထီးချိုင့်နှင့် ၈ မိုင်အကွာတွင် ရန်သူအင်အား ၅၀ မှ ၅၀၀ အထိ ရှိနေသည်ဟု ဆိုသော်လည်း ဘာမျှမတတ်နိုင်တော့။

လားများအပေါ်တွင် အထုပ်အပိုးများ စနစ်တကျတင်၍ ပြီးစီးနေပြီး လှေများစု၍ ရရှိရန်ပြီ။

ကျွန်တော့်စစ်ကြောင်းတွင် အရာရှိ၊ အရာခံ၊ အကြပ်တပ်သား စုစု ပေါင်း ၃၁၈ ယောက်သာရှိသည်။

၅၀၀ အထိ အင်အားရှိသော ရန်သူက လာတိုက်လျှင်

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ဧရာဝတီတစ်ကြော၌ ပါသမျှကို ‘အော’ထားသော ကျွန်တော်သည် အံစာအဖွင့်ကို စိတ်တထင့်ထင်နှင့် စောင့်ရပေတော့မည်။

ရိုးပြတ်ငုတ်တိုသာရှိတော့သော လယ်ကွင်းပြင်များကိုဖြတ်၍ ထီးချိုင့် သို့ ချီတက်ကြရသည်။ ပင်လယ်ဘူးသို့ ချီတက်စဉ်ကလည်း ဤနည်း အတိုင်း ပုန်းစရာ လျှိုးစရာ တစ်ခုမှမတွေ့ရဘဲ ချီခဲရပုံကို သတိရမိသေး သည်။

ဘယ်အရပ်ကပင်ကြည့်ကြည့်၊ ကျွန်တော်တို့ချီတက်လာသည်ကို လယ်ပြင်တွင် ဆင်သွားသည်ထက် ထင်ရှားအောင်မြင်နိုင်သည့် ဤနေရာ မျိုးတွင် ဝပ်၍လျှိုး၍ ချီတက်နေသည်ထက် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ချီတက် ခြင်းက ကျွန်တော်တို့အတွက် ပို၍ဂုဏ်ရှိမည်ဟု ယူဆသဖြင့် ကျွန်တော် က ကျွန်တော့်ရဲဘော်များအား သုံးယောက်တစ်တွဲ တန်းစီ၍ ညီညာဖျဖျ ချီတက်စေသည်။

ရင်ဘတ်ကိုကော့၊ ခေါင်းကိုမော့၍ သော့သော့ကလေး ချီတက်လာ သော ကျွန်တော်တို့တပ်သားများမှာ ထီးချိုင့်မြို့သူမြို့သားများ၏ အမြင် တွင် တကယ့်အာဇာနည်သူရဲကောင်းကြီးများ ဖြစ်နေပေတော့မည်။

သို့သော် ကျွန်တော့်စိတ်ကား တထိတ်ထိတ်နှင့်။ ထိတ်လည်း ထိတ် ရပေမည်။ ဧရာဝတီတစ်ကြော၌ ပါသမျှကို ‘အော’၍ထားသော ကျွန်တော် သည် အံစာအဖွင့်ကို ဤသို့ စိတ်တထင့်ထင်နှင့် စောင့်ရမည် မဟုတ်ပါ လော။

ထီးချိုင့်မြို့ထဲသို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ဂတ်တဲကို ဦးစွာတွေ့ရ သည်။ ဂတ်တဲမှာ ကုန်းမြင့်ကလေးပေါ်တွင် တည်ရှိလေရာ ကျွန်တော် သည် ကျွန်တော့်ရဲဘော်များအား ဂတ်တဲမှအလွန် မြို့ထဲသို့ ဆက်လက် ချီတက်ရာ၌ ကမူဆင်ခြေလျှောတွင် ခေါင်းကိုမော့နိုင်သမျှမော့၊ ရင်ကို ကော့နိုင်သမျှ ကော့ပြီး တကယ့်စစ်သား ပီပီသသ ချီတက်စေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်ရဲဘော်များမှာ ပါးသိုင်း၊ မုတ်ဆိတ်မွေး ဝရပုစံနှင့်

ရုပ်အကျိကြယ်သီး မရှိသူက အများစုဖြစ်နေသည်။

ဤကဲ့သို့ ပုံပျက်ပန်းပျက်နှင့်ပင် ကျွန်တော်တို့သည် ထီးချိုင့်မြို့ထဲသို့ ဆက်လက်ချီတက်ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ မြို့ထဲသို့ဝင်စတွင် တစ်မြို့လုံးသည် သုသာန်တစ်ပြင် ကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် မြို့သူမြို့သား အများစုသည် အိမ်ထဲမှာ သာ တံခါးပိတ်၍ ပုန်းအောင်းနေကြသည်။ သို့သော် အိမ်ထဲ၌ မပုန်းဘဲ အပြင်မှာ အခန့်နှင့် ကြုံကြိုက်ရသော မြို့သားအချို့နှင့် ကျွန်တော်တို့ ဆုံမိသည့်အခါတွင် ကျွန်တော်တို့က တကယ့်မိတ်ဆွေရင်းချာ လက္ခဏာ ဖြင့် ပျူပျူငှာငှာကြီး ပြုံးရွှင်နှုတ်ဆက်သည့်အတွက် မြို့သားများက ကျွန် တော်တို့အပေါ်တွင် ရဲတင်းပြီး ရင်းနှီးစိတ်ဝင်လာသည်။

ဤသို့ဖြင့် ရန်သူမဟုတ်ဘဲ မိတ်ဆွေဖြစ်မှန်း သေချာသွားခြင်းကြောင့် မြို့လယ်လမ်းမတစ်နေရာတွင် ကျွန်တော်တို့တပ် ခေတ္တရပ်နားသည့်အခါ၌ မြို့သူမြို့သား ကလေး လူကြီး၊ ကျား၊မ မရွေး ကျွန်တော်တို့ထံ ဝိုင်းအုံ၍ လာရောက်နှုတ်ဆက်ကြတော့သည်။ မကြာမီပင် ဈေးဆိုင် အိမ်ဆိုင် တံခါး တွေဖွင့်ပြီး ထီးချိုင့်တစ်မြို့လုံး အုံးအုံးကြွက်ကြွက်နှင့် ပြန်လည် အသက်ဝင် လာတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့၏ လျှို့ဝှက်စခန်းမှ ထီးချိုင့်သို့ ချီတက်စဉ်အခိုက်၌ မဲဇာနှင့် ကွမ်းဘောင်တောင်ကြား အထက်ဆီနှင့် ဧရာဝတီမြစ် အောက်ပိုင်း ဆီတွင် နေရာကွက်ကျား ကွက်ကျား၌ မီးခိုးတန်းကြီးများ ကောင်းကင်ဆီ သို့ တလူလူတက်လာပြီး မိုးသားတိမ်လိပ်တို့နှင့်အတူ ပေါင်းစပ်သွားသည် ကို တွေ့ရသည်။ မီးခိုးတန်းတက်နေသည့်နေရာမှာ ၄-၅-၆ နေရာခန့် ရှိမည်ဟု ကျွန်တော်တို့ ခန့်မှန်းမိသည်။

“မီးခိုးတန်းတွေ သတိထားမိရဲ့လား ဗိုလ်မှူး”

ရွှန်က ကျွန်တော့်ကို သွေးတိုးစမ်းသလို မရဲတရဲနှင့် မေးကြည့်သည်။
“အင်း...မြင်သားပဲ”

“ကျွန်တော်တော့ အဲဒါကို မကြိုက်ဘူး ဗိုလ်မှူး၊ အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ အတွက် မကောင်းတဲ့လက္ခဏာတစ်ရပ်ပဲ။ မြန်မာပြည်က ကျွန်တော်တို့ ဆုတ်လာကြတုန်းက စစ်တောင်းတံတားတိုက်ပွဲ မဖြစ်ခင်မှာရော၊ လမ်း တစ်လျှောက်လုံးမှာရော ကျွန်တော်တို့ ဒီလိုမီးခိုးတန်းတွေနဲ့ ကြုံခဲ့ရတာ ပဲ။ ကျွန်တော်တော့ မဟုတ်ခါမှလွဲရော အဲဒီမီးခိုးတန်းတွေက ဂျပန်ဘက် သား ပဉ္စမတပ်သားတွေက အချက်ပြတဲ့အနေနဲ့ ရှို့ထားတယ်ထင်တာပဲ။ ခုလိုပတ်ချာဝိုင်းပြီး မီးခိုးတန်းတွေထအောင် ရှို့ပြလိုက်ရင် အဲဒီခလယ်မှာ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်ရှိနေတယ်လို့ ဂျပန်တွေသိအောင် အချက်ပေးတယ် ထင် တာပဲ။ ဘယ့်နယ်လဲ ဗိုလ်မှူး”

“အေးဗျာ၊ စောင့်ကြည့်သေးတာပေါ့”

ကျွန်တော်က ရွှန် စိတ်အေးအောင် ဣန္ဒြေမပျက်သာ ပြန်ပြောလိုက် ရသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်အတွင်းစိတ်မှာ အတော်တုန်လှုပ်နေပါသည်။ သို့သော် ကြောက်စရာ လန့်စရာနှင့် စိုးရိမ်စရာတွေကိုသာ ထပ်ခါတလဲလဲ တွေးနေလျှင်လည်း ရှေ့သို့ ဆက်လက်ချီတက်နိုင်တော့မည် မဟုတ်၍ စိတ်ပြန်တင်းရသည်။

ကျွန်တော့်အဖို့ အရေးအကြီးဆုံးမှာ ကျွန်တော့်ရဲဘော်များက ဒီမီးခိုး လုံးများ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို မသိရန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘားမားရိုင်ဖယ် တပ်သားများက ဒီမီးခိုးလုံးများ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို နောကျေအောင် သိထား ကြသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ရဲဘော်များ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် မှုံးဖီ မရအောင် ကူးစက်ပြောဆိုကြကုန်သဖြင့် မီးခိုးလုံးအကြောင်း တပ်သား အားလုံး သိကြကုန်တော့သည်။

“ဂျပန်လေယာဉ်ပျံက ကြံချသွားတာ အဲဒီစာရွက်တွေပဲ ဖိုလ်မူး”

ကျွန်တော်က ရှေ့ကို မည်သို့ဆက်လက်၍ ချီတက်ရမည်နည်းဟု စဉ်းစားနေစဉ်မှာပင် ဂျပန်က စောစောက ဂျပန်လေယာဉ်ပျံမှ ချသွားသော စာရွက်များ လာပေးသည်။ ၎င်းကြောညာစာမှာ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာနှင့် အူရဒူ စာ ၃ မျိုးဖြင့် ရိုက်နှိပ်ထားသည်။ ကြောညာချက်အားလုံးမှာ စစ်ထုံးစံအရ ဂျပန်တို့က ကျွန်တော်တို့တပ်သားများ စိတ်ဓာတ်ကျအောင် ဆွဲဆောင် ထားသော ဝါဒဖြန့် ကြောညာချက်များ ဖြစ်လေသည်။

သနားဖွယ်ကောင်းသော အင်္ဂလိပ်လက်အောက်ခံ စစ်သား အပေါင်းတို့-

မတ်လ ၃ ရက်နေ့ကဖြစ်ခဲ့သော တိုက်ပွဲတွင် သင်တို့တပ်သား အားလုံး တစ်ယောက်မကျန် အတုံးအရုံး ကျဆုံးခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ချင်းတွင်းမြစ်ကို တစ်ယောက်တလေမျှ မဖြတ်ကျော်နိုင်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရ သည်။ အလွန်အင်အားကြီးမားလှသော နိပုန်ဘုရင့်တပ်မတော်ကြီး မှာ သင်တို့ကို ပတ်ချာလည်ဝိုင်းမိရက်သား ရှိနေပြီဖြစ်၍ သင်တို့ လွတ်ရန် ခဲယဉ်းသည်။ အလွန်ကြမ်းတမ်းယုတ်မာ၍ တစ်ကိုယ် ကောင်းဆန်လှသော သင်တို့၏ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်များကို မယုံကြည် ပါနှင့်။ သူတို့သည် မနှစ်ကပြုမှုကျင့်ကြံခဲ့ကြသည့်အတိုင်း သင်တို့ အား တောကြီးမျက်မည်းအလယ်တွင် မျက်စိသူငယ်နှင့် ငတ်ပြတ် လေအောင် ပစ်ပြေးကြဦးမှာ သေချာသည်။ ထို့ကြောင့် ဤကြောညာ စာတမ်းကိုကိုင်ပြီး အနီးကပ်ဆုံး နိပုန်တပ်သားများနှင့် လာရောက် ပူးပေါင်းလော့၊ သင်တို့အား ကျွန်ုပ်တို့ ကောင်းမွန်စာပြုစုရန် အသင့် စောင့်ကြိုနေပါမည်။

ဂျပန်တို့သည် ကျွန်တော်တို့တပ်များအား ဆွဲဆောင်ရန်အတွက်

အထက်ပါကြောညာချက်မျိုးအပြင် အရပ်သားများအတွက်လည်း ဝါဒဖြန့် ကြောညာချက်များ လေယာဉ်ပေါ်မှ ကြံချသွားလေသည်။

အရပ်သားများအတွက် ကြောညာချက်တွင် ကျွန်တော်တို့နှင့် ဒေသခံ လူထုကို သွေးခွဲ၍ ရန်တိုက်ပေးထားပြီး အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်တွေကို လက်ရ ဖမ်းဆီးပြီး ရွှေဘိုထောင်ထဲမှာ ချုပ်ထားမည်ဟု လေလုံးထွားထားကြ၏။

သူတို့က ဒီလိုဝါဒဖြန့် သိမ်းသွင်းပြန်တော့လည်း ကျွန်တော်က နည်းပရိယာယ်တစ်ရပ်ဖြင့် တန်ပြန်ရဦးမည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန် တော်သည် အရပ်သားတွေရှေ့မှာပင် ကျွန်တော်တပ်သားတွေကို ကျွန်တော် ပတ်ပတ်လည်တွင် ဝိုင်းစုစေပြီး ဂျပန်တို့က လက်နက်ချခိုင်းသည့် ကြောညာ ချက်ကို ခပ်ကျယ်ကျယ်ကလေး ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဖတ်ပြပါသည်။

ကျွန်တော်ရည်ရွယ်ချက်မှာ ကျွန်တော်ရဲဘော်များ စိတ်ဓာတ်ကောင်း မွန်ပုံကို အရပ်သားများ မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ရအောင် ပြလိုခြင်းဖြစ်ရာ ကျွန်တော်မျှော်လင့်သည့်အတိုင်းပင် ရဲဘော်များက ဂျပန်ကြောညာချက်ကို ပြက်လုံးထုတ်၍ ဟားတိုက်ပစ်ကြပါသည်။

နောက်တစ်ဖန် ကျွန်တော်တို့တပ်များအား ဂျပန်တို့က လက်ရဖမ်း ပြီး ရွှေဘိုထောင်၌ ထည့်ထားမည်ဟူသည့် ကြောညာချက်ကို ဖတ်ပြသည့် အခါတွင်မူ ရဲဘော်တွေ ဒေါပွပြီး ဆူအော်လာကြပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့ လက်ယားလှပြီ ဖိုလ်မူး”

“ဘယ်သူက လက်ရဖမ်းမယ်ဆိုတာ ပြစမ်းပါရစေ”

“ကျားနဲ့ဆင် လယ်ပြင်မှာ တွေ့ချင်စမ်းတယ်ကွာ”

ရဲဘော်တွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် အော်ဟစ်ဆူပူနေကြသည်။ ကျွန်တော်က ကိုယ့်တပ်သားတွေ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေသည်ကိုကြည့်ပြီး ဝမ်းသာနေပါသည်။

ထီးချိုင့်မှနေ၍ တစ်ဖက်ကမ်းရှိ မြတောင်ရွာကြီးဆီသို့ ဧရာဝတီ မြစ်ကို ပထမဆုံးဖြတ်ကူးသည့်တပ်မှာ ကျင်းဟာမန်၏တပ်စုဖြစ်သည်။ ကျင်းတို့တပ်စု တစ်ဖက်ကမ်းသို့ရောက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နောက် တပ်စုများ ဖြတ်ကူးရန် လှေများအသင့်ဖြစ်ကြောင်း ဂျွန်က ကျွန်တော်ထံ သတင်းလာပို့သည်။

ကျွန်တော်က ထီးချိုင့်မြို့လယ်ကောင်ရှိ တောင်ကုန်းကလေးများပေါ် တွင် တော်မီရောဘတ်၏ စက်သေနတ်တပ်စိတ်များ နေရာအသီးသီးယူရန် အမိန့်ပေးပြီး မျက်ခြည်မပြတ် ကင်းစောင့်ခိုင်းထားသည်။

ထို့ပြင် တော်မီတို့တပ်မှာ စိန်ပြောင်းအနည်းငယ် ကျန်သေးသည်မို့ စိန်ပြောင်းတပ်စိတ်ရှိသမျှကိုလည်း ၎င်းတောင်ကမူကလေးများပေါ်မှပင် အချက်ကျကျ နေရာယူထားစေသည်။ တော်မီရောဘတ်မှာ ယခုလို စိန် ပြောင်း၊ စက်သေနတ် စသည့် လက်နက်ကြီးတပ်ဖွဲ့များနှင့် ကင်းစောင့် သည့် တာဝန်ကို အားကိုးရသည့်သူမို့ သူ့ကိုလွှဲထားခဲ့ကာ ကျွန်တော်နှင့် ဂျွန်က ဧရာဝတီမြစ်ဆိပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

ယခုမှပင် မြစ်မင်းဧရာကို ကျွန်တော် နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ ကြုံရပေ တော့သည်။ မြစ်ဧရာသည် ငွေသင်ဖြူးကြီးခင်းထားသလို ပြန့်ပြန့်ဖြူးဖြူး နှင့် တည်ငြိမ်စွာစီးဆင်းနေသည်။

ကျွန်တော်သည် အနီ ဧရာမြစ်ကို ငေးစိုက်ကြည့်ပြီး ဘေးမှပါလာ သည့် ဂျွန်ကိုပင် စကားမပြောနိုင်ဘဲ အတန်ကြာ စဉ်းစားခန်းဝင်နေမိသည်။ ဧရာဝတီသည် ဝါဆိုဝါခေါင် ရေဖောင်းဖောင်းမဟုတ်သည့်တိုင်အောင် ဟိုမှာ ဘက်ကမ်းနှင့် သည်မှာဘက်ကမ်းသည် တစ်မိုင်ခန့်မျှ အလှမ်းကျယ်သေး သည်။ ဒီမြစ်ကိုဖြတ်ကျော်ရန်အတွက် ယခုလို ထီးချိုင့်မြို့ကိုရောက်နေရ ခြင်းကိုပင် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်ရသေးသည်။

ဧရာဝတီမြစ်ပြင်သည် သောင်ပြင်နှင့် စီးတိမ်သောင်တိမ်တို့ရှိသည် ဆိုလင့်ကစား တကယ့်မြစ်ရေအနက် ပင်ကိုမှာ မိုင်ဝက်ခန့်ကျယ်သေး သည်။ ဒီခရီးကို ဒီတပ်ကြီးက ဖြတ်ကျော်ရမည့်အလုပ်မှာ လှေများမရလျှင် လုံးဝ ကူးဖြတ်နိုင်မည်မဟုတ်ရာ၊ ယခုလို လှေသမ္ဗန်အကူအညီရနိုင်သည့် မြစ်ကမ်းနဖူးမြို့ကို ရောက်လာခြင်းအတွက်ပင် အထူးဝမ်းသာ၍မဆုံးနိုင် အောင် ဖြစ်နေရသည်။

မြစ်ဆိပ်ကိုဆင်းသည့် လမ်းမကြီးတည့်တည့်မှ ဆင်းသွားလျှင် မြစ် ကမ်းစပ်သို့မရောက်မီ သောင်ပြင်ကျယ်ကြီးတစ်ခု ရှိနေသည်။ ၎င်းသောင် ပြင်၏ ဟိုဘက်စွန်းတွင် တဲငယ်ကလေးနှစ်လုံးရှိလျက် ထိုတဲနှစ်လုံးနား၌ အရွယ်အမျိုးမျိုး အစားစား လှေသမ္ဗန် ၆ စီးခန့် ဆိုက်ထားသည်ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။

မြို့သို့အရင်ရောက်နှင့်နေသော ဂျွန်က မြစ်၏ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ဖြတ်ကူးရန်အတွက် မြို့အနီးတစ်ဝိုက်မှ လှေအကြီးအသေး နှစ်ဆယ်ခန့် စုမိနေပြီဖြစ်သည့်အတွက် မကြာမီမှာပင် ထိုတဲကလေးများဆီသို့ လှေများ လာရောက်စုစည်းကြပါလိမ့်မည်ဟု ဝမ်းသာဖွယ်ရာ ကျွန်တော်ကို ပြောပြ သည်။

မြို့မှ မြစ်ဆိပ်သို့ဆင်းလျှင်ဆင်းချင်း ခြေဆစ် ဒူးခေါင်းမြုပ်ရုံမျှ ရေတိမ်ကလေးများကို ဖြတ်ကျော်ပြီးမှ သောင်ပြင်ကျယ်ကြီးကို ရောက် သည်။ သောင်ပြင်ကြီးကိုဖြတ်ကျော်မိမှ ရေစီးသန်သော မြစ်မကြီးသို့ ရောက်သည်။ လှေနှင့်ဖြတ်ကျော်ရမည့်နေရာမှာ ထိုနေရာပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် တပ်များ ဆင့်ကဲ ဆင့်ကဲ ဖြတ်ကျော်ရမည့်နေရာ များကို သေချာစွာလေ့လာပြီး ရှေးဦးစွာ တပ်စုနှစ်စု ဖြတ်ကျော်ရန်နှင့် အသေးစိတ် အမိန့်ပေးပြီး မြို့ပေါ်သို့ပြန်တက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော် စိတ်ချယုံကြည်ထားခဲ့သည့်အတိုင်းပင် တော်မီရောဘတ်၏ စက်သေနတ်တပ်ဖွဲ့များသည် မြို့လယ်တောင်ကုန်းများပေါ်တွင် အချက်ကျကျ နေရာယူထားရင်း မြို့၏တောင်ဘက်နှင့် အနောက်ဘက်များမှ လယ်ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးများကို လှမ်းမျှော်ကာ ကင်းစောင့်ပြီးသား ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော်က သူတို့ကင်းစောင့်နေရာမှ မှန်ပြောင်းနှင့် လှမ်းမျှော်ကြည့်ရာ ရွံ့ဗွက်ထူထပ်လှသော တောမနှင့် ထီးချိုင့်စပ်ကြားရှိ သုံးမိုင်ကျော် ကျယ်ဝန်းသည့် ရိုးပြတ်လယ်ကွင်းကြီးနှင့် ကျွန်တော်တို့ချီတက်လာခဲ့သည့်လမ်းကို တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ကြီး လှမ်းမြင်နေရသည်။

မြို့၏ မြောက်ဘက်မှာမူ ဂန့်ဂေါ်တောင်တန်း၏ အစွန်ဆုံးဖြစ်လေရာ မြို့နှင့်တော တစ်ဆက်တည်းဖြစ်နေကာ ရန်သူကို မမြင်သာဘဲရှိနေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က ရန်သူကို စိုးရိမ်ရမည်ထက် တော်မီခြေကုပ်ယူထားသည့် တောင်ကုန်းမှနေ၍ မှန်ပြောင်းနှင့် ဟိုဟိုဒီဒီ လှမ်းကြည့်ရင်း မြို့၏ရှုခင်းကို အထူးသဘောကျနေမိသည်။

ထီးချိုင့်မြို့၏ မြောက်ဘက်တွင် ကျွန်တော်တို့ စောစောက ချီတက်လာခဲ့သော မြို့ဝင်လမ်းမကြီးရှိ၏။ ထိုလမ်းမကြီးမှ ကျော်၍ကြည့်လိုက်လျှင် ဧရာဝတီမြစ်ဆီသို့ တံတောင်ဆစ်ကွေး ထိုးဆင်းသွားသော တောင်ရိုးတစ်ခုရှိ၏။ ထိုတောင်ရိုးပေါ်တွင် ထင်ထင်ရှားရှား ဉာဏ်တော်မြင့်မားလှသော ဘုရားကြီးတစ်ဆူကို သပ္ပာယ်စွာ ဖူးမြင်ရ၏။ မိုးကောင်းကင်ပြာပြာနှင့် နေသာသာအောက်တွင် ဘုရားမှ ရွှေထီးတော်သည် ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်နှင့် တဖိတ်ဖိတ် အရောင်လက်နေ၏။ ဘုရားနှင့် မနီးမဝေးမှ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို စောင်းတန်းရှည်လျားကြီးဖြင့် သွယ်တန်းထားရာ ထိုစောင်းတန်းကြီး၏ မှန်စီရွှေချ ခေါင်မိုးကလည်း အရောင်တဖိတ်ဖိတ် ထနေပြီး

ဘုရားထီးတော်နှင့် နင်လား၊ ငါလား၊ တောက်ပခြင်း ပြိုင်နေ၏။

မြို့၏ မြောက်ဘက်ဆီသို့ မျက်စိတစ်ဆုံး မျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် ဧရာဝတီမြစ်ကြီးသည် တောင်ရိုးတစ်ခု ကွယ်ခြင်းကြောင့် အစတုံး ပျောက်သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဤနေရာမှ ဟိုမှာဘက်တွင်မူ ရွှေလီမြစ်ဖျားဆီ အထိ သစ်ပင်များ စည်မျက်နှာပြင်ကဲ့သို့ ညီညီညာညာပေါက်နေသော စိမ်းစိုသည့် တောအုပ်ဒေသကို ခပ်ပျပျကလေး လှမ်းမြင်နေရ၏။

ထီးချိုင့်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တည့်တည့်တွင်မူ ဧရာဝတီမြစ်၏ တစ်ဖက်ကမ်းရှိ မြတောင်ရွာကြီးကို အထင်းသား လှမ်းမြင်နေရ၏။ မြတောင်ဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့် ကုန်လှောင်ဂိုဒေါင်ကြီးတစ်ခုမှာ မားမားမတ်မတ်ကြီးပေါ်လွင်နေ၏။ မြတောင်ရွာကိုကျော်၍ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် ပဲကုန်းရွာတစ်ဝိုက်မှ ပြာမိုင်းမိုင်း အရှေ့တောင်ရိုးကို ရေးရေးကလေး လှမ်းမြင်နေရ၏။

မှန်ပြောင်းဖြင့် မြို့တောင်ဘက်ကို မျက်စိတစ်ဆုံး လှမ်းကြည့်သည့်အခါတွင် ကျွန်တော်တို့ရှိနေသည့် မြစ်အနောက်ဘက်ကမ်း၌ တစ်မျှော်တစ်ခေါ် လယ်ကွင်းပြင်ကျယ်နှင့် ဗွက်တောများ၊ မြစ်၏အရှေ့ဘက်ကမ်း၌ မဲဇာတောကြီးများ။

ကျွန်တော်သည် လူလေးရာနီးပါးရှိသော ကျွန်တော်၏တပ်ကြီးနှင့် ဧရာဝတီမြစ်ကြီးကို အဖိတ်အစဉ်မရှိဘဲ ဖြတ်ကျော်ရမည့် ကျွန်တော်တာဝန်ကို အခိုက်အတန့်အားဖြင့် မေ့လျော့နေပြီး၊ ထီးချိုင့်မြို့၏ လေးဘက်လေးတန် သာယာသောမြင်ကွင်းကျယ် ရှုခင်းကိုကြည့်ပြီး အတန်ကြာကြည့်နူးနေမိ၏။

နောက်မှ တောမဘက်မှ ဂျပန်တပ်များက အချိန်မရွေး ချီတက်လာနိုင်ကြောင်း သတိဝင်လာသဖြင့် တော်မီကို ရန်သူအား တစ်စက်မှ မျက်

ခြည်ပြတ်မပေးဘဲ ကင်းစောင့်ရန် အထပ်ထပ်မှာကြားပြီး အရေးပေါ်လျှင် တော်မီထံ ပြန်လွှတ်ရန်အတွက် သူ့ထံမှ အော်ဒါရီဘော်တစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်နှင့်အတူ ခေါ်လာပြီး မြို့ထဲသို့ဆင်းလာခဲ့ပြန်သည်။

မြို့ထဲသို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ကျွန်တော် အရင်တွေ့ဆုံသူကား ဘီလ်ပင်ဖြစ်သည်။ ဘီလ်သည် နောက်တန်းတပ်ဖွဲ့ဝင် တပ်ဗိုလ်တပ်သား များနှင့်အတူ သူ့ကျောပိုးလွယ်အိတ်ပေါ်၌ထိုင်၍ ငှက်ပျောသီးစားနေရင်းမှ ကျွန်တော်ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ဆီးကြိုအလေးပြု၏။

“ကျွန်တော် ဧရာဝတီမြစ်ဆိပ်ကို ဆင်းကြည့်ပါရစေ ဗိုလ်မှူး၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါ”

“ဘာပြုလို့လဲကွ”

“ဒါလောက်တောင် အားခဲလာပြီးမှ ဒီမြစ်ကို မကျော်ဖြစ်ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော် ဧရာဝတီကို မမြင်ဖူးဘဲနေမှာစိုးလို့ပါ။ ဧရာဝတီကို အနီးကပ် မြင်ရရင် ကျွန်တော် သေပျော်ပါပြီ ဗိုလ်မှူး”

“အို...စိတ်သာချပါကွာ၊ မင်း ဧရာဝတီမြစ်ကို ခုပဲ ကူးဖြစ်မှာပါ”

ဘီလ်ကို စိတ်ကျေနပ်အောင်ပြောအပြီး ရှေ့သို့ဆက်၍ လျှောက်လာရာ တပ်စုမှူးအသီးသီးက သူတို့တွေ့ရသည့် အတွေ့အကြုံများကို ကျွန်တော့်အား ဆီး၍ သတင်းပို့ကြသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ၎င်းတို့သတင်းပို့ချက်ကို နားထောင်၍ အထိုက်အလျောက် အမိန့်များပေးခဲ့ရသည်။

“ဂျပန်တွေက ဟောဒီမြို့ မြောက်ဘက်က တောရိပ်ခိုပြီး ကျွန်တော်တို့ကို လာတိုက်မှာ မစိုးရိမ်ရဘူးလား ဗိုလ်မှူး”

တပ်စုမှူးတစ်ယောက်က ဆီးပေးပြန်သည်။

“ဟ...သူတို့လာတိုက်ရင်လည်း ခံချရုံပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့ဟာက ဘယ်နေရာမှ လုံခြုံတယ်ရယ်လို့ မရှိတော့ဘူး မှတ်ထားဟေ့၊ ဒါ စစ်ဖြစ်နေ

တာကွ သိလား”

ကျွန်တော်က စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် လှမ်းအော်ပစ်ခဲ့ရပါသည်။ သူကလည်း စိုးရိမ်၍ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က မြစ်ကိုဖြတ်ရမည့် တာဝန်ကြီးအတွက် ယခုလို ရင်လေးနေရချိန်တွင် ရှာရှာဖွေဖွေ အတွေးခေါင်ခြင်းကို စိတ်မရှည်နိုင်သည့်အတွက် အော်ငေါက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မြစ်ဆိပ်သို့မဆင်းမီ မြို့လယ်ဈေးပိုင်းသို့ ကျွန်တော်ရောက်လာချိန်တွင်မူ ဈေးသည်များ ရောင်းပန်းပွင့်လျက် အုံးအုံးကြွက်ကြွက်နှင့် ပွဲတော်ကြီးတမျှ ကြိတ်ကြိတ်တိုး စည်ကားနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

အစသော် စစ်သားတွေက အလကားယူလိမ့်မည်ဟု မယုံမရိုက်နေရာမှ ရဲဘော်တွေက ဆေးလိပ်၊ မီးခြစ်၊ ဆပ်ပြာကအစ လူသုံးကုန်ပစ္စည်းနှင့် သရေစာပေါင်းစုံကို မတန်တဆဈေးနှင့် ပေးဝယ်ကြသဖြင့် ဈေးသည်တို့ ရောင့်တက်လာပြီး ခါတော်မီပွဲတော်ကြီးတွင် သူ့ထက်ငါ အလှအယက်တိုးဝေ့ရှောင်းကြလေတော့သည်။

စင်စစ် တိုက်ပွဲချီတက်နေသည့် ရဲဘော်များအား မတန်တဆဈေးနှင့် ငွေပိုယူ၍ အမြတ်ကြီးစား ရောင်းချခြင်းကို အားမပေးထိုက်သော်လည်း ကိုယ့်ရဲဘော်များကိုယ်တိုင်က ငတ်ငတ်မွတ်မွတ် အလှအယက်ဝယ်ယူနေကြသည့်အတွက် ကျွန်တော် မည်သို့မျှ တရားဝင် မတားဆီးနိုင်တော့ဘဲ လက်မှိုင်ချထားလိုက်ရသည်။

မြို့သူမြို့သားအားလုံး၏ မျက်နှာမှာ မှီရသည့်မျက်နှာပမာ အလွန်ရွှင်ယူနေ၏။ ဒီကြားထဲတွင် ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှမမျှော်လင့်သော ရန်ကုန်သူ တယ်လီဖုန်းအော်ပရေတာ ကပြားမကလေးတစ်ယောက်နှင့် လာတိုးနေသေး၏။

အနီ ဂါဝန်ဝတ် ကပြားမ မိန်းမချောကလေးသည် နှစ်ထပ်အိမ်

ခပ်နိမ့်နိမ့်၏ အပေါ်ထပ်ပြတင်းပေါက်မှ ကိုယ်ကိုကိုင်ညွှတ်ပြီး ကျွန်တော်ကို ပျူငှာစွာ နှုတ်ဆက်၏။

“ရှင်တို့ကို ခုလိုတွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ မမျှော်လင့်ခဲ့ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မဖြင့် ရှင်တို့မြင်ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ အဆင်သင့်တော့ ဒီလိုပေါ့ဗျာ”

“ရှင်တို့ ဒီမြို့မှာ စခန်းမချဘူးလားဟင်”

“မဖြစ်သေးဘူး ညီမလေးရှေ့၊ ကျွန်တော်တို့က ဂျပန်တပ်တွေကို လိုက်ပြီး အနှောင့်အယှက်ပေးဖို့ ရှိသေးတယ်”

“ဒါဖြင့် ရှင်တို့ ဒီမှာမနေတော့ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“အေးဗျာ၊ ဒီတစ်ခါတော့ မနေနိုင်သေးဘူး၊ နောက်တစ်ခါဆိုရင် နေနိုင်ကောင်းပါရဲ့”

“ကျေးဇူးပါပဲရှင်၊ ရှင်တို့ကို ဘုရား မပါစေလို့ ကျွန်မ အမြဲ ဆုတောင်းပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ ဝှတ်ဘိုင်”

ကျွန်တော်က လူကြီးပီပီ စကားတိုတိုပြတ်ပြတ်ပြော၍ နှုတ်ဆက်လာခဲ့ရသော်လည်း မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် ပြုံးမလို ငိုမလို ကျန်ရစ်ခဲ့သော ထိုကပြားမလေး၏ သနားဖွယ်မျက်နှာကို ယနေ့တိုင် မြင်ယောင်နေမိသည်။

ကျွန်တော်တပ်က အဝယ်တော်ကြီး ပန်းဟီးကတော့ မြို့ထဲရောက်နေသည်မို့ သူ့အခွင့်အရေးကြိုခိုက် အသားယူပြီး တပ်အတွက် ရိက္ခာကို ဝယ်၍ မဆုံးနိုင်အောင်ဖြစ်နေသည်။ ပန်းဟီးဝယ်ထားသည့် ရိက္ခာမျိုးစုံ အနက် ဆန်၊ အာလူး၊ သစ်သီးဝလံနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များမှာ တောင်ပုံရာပုံ ဖြစ်နေသော်လည်း ကြက်ဥက တစ်မြို့လုံးလိုက်ဝယ်ပါမှ အလုံးတစ်ရာကျော်ပဲရသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ဒီအတိုင်းဆိုပါလျှင် လူလေးရာခန့်

ရှိသော ကျွန်တော်တို့တပ်အဖို့ ဘဲဥတစ်လုံးနှင့် သံဃာအပါးတစ်ထောင် ဆွမ်းလောင်းသလို အဝေမသင့် ဖြစ်ချိမ့်တော့မည်။

ပြီးတော့ အဝယ်တော် တပ်ထောက်တို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ‘ငိုဘ’ (ငါ့ဘို့)ကလေးများ ‘တွယ်’တတ်တာကို တွေ့ရပါသည်။ ဒီကိစ္စကိုတော့ ဘုရားစူး၊ မိုးကြိုးပစ် ဘယ်လိုပဲကျိန်ပြောကျိန်ပြော ကျွန်တော် သူ့အပေါ် ယုံစရာမရှိပါ။

ကျွန်တော်ရောက်သွားချိန်၌ ဝယ်ပြီးသား ရိက္ခာအပုံထဲတွင် ကွေကာ အုပ်၊ ခရသေတ္တာနှင့် ပိုလ်ဆင်ထောပတ် အစရှိသည့် ထိုစဉ်က အလွန် ရှားပါးသော ဈေးကြီးကြီးအစားအသောက်များကို တွေ့ရသဖြင့် မေးကြည့်ရာ “ကျွန်တော်စားဖို့ ကျွန်တော့်ပိုက်ဆံနဲ့ ကျွန်တော်ဝယ်ထားတာပါ ဝိုလ်မှု့”ဟု ပြောပါသည်။

နောက် သူသည် အဝယ်တော်ကြီးပီပီ စားလုံးသောက်လုံးလည်း ကြီးသူဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က ဘေးမှ မသိမသာအက်ခတ်ကြည့်နေရာ သူသည် ပစ္စည်းများ လိုက်လံဝယ်ရသဖြင့် ဗိုက်ချောင်၍လားမသိ၊ တရုတ်ခေါက်ဆွဲဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ ဘဲ၊ ကြက်၊ ဝက်၊ အကြော်အလှော်များကို မကြာခဏ မှာယူပြီး ပွဲတော်တည်နေသည်ကို လှမ်းမြင်ရပါသည်။

ကျွန်တော့်အချစ်တော် ဒန်ကင်နှင့် ဂျွန်တို့သည်ပင်လျှင် အဝယ်တော်ကြီး၏ ကောင်းမှုတော်ကြီးကြောင့် ထိုနေ့က တရုတ်ခေါက်ဆွဲဆိုင်မှာ ဗိုက်ဖောင်းအောင် အဝကြိတ်ခဲ့ရကြောင်း ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြောပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် ထိုနေ့က သရေစာ လုံးဝမစားဘဲ အငတ်ခံခဲ့ပါသည်။

သို့သော် တပ်ကြီးတစ်ခုလုံး၏ တာဝန်မှာ ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ်တွင် လုံးလုံးလျားလျား ကျရောက်နေသဖြင့် ထိုနေ့က အစာငတ်သည်ကိုပင်

ငတ်မှန်း သတိမထားမိခဲ့ပါ။

ကျွန်တော်သည် အစစအရာရာ သေချာပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် ထီးချိုင့်မှ မြတောင်ရွာကြီးဆီသို့ ဧရာဝတီမြစ်တစ်ဖက်ကမ်းကို ဖြတ်ကျော် ရေးအတွက် ဖရိုဖရဲမဖြစ်စေရန် အသေးစိတ် စီစဉ်ရသည်။

ချီတက်ရမည့်လမ်းမှာ မြို့ထဲမှ မြစ်ဆိပ်သို့ဆင်းသည့်လမ်း၊ ၎င်းလမ်းဆုံးလျှင် ရေတိမ်ရေစပ်ခရီး၊ ထိုမှလွန်လျှင် သောင်ပြင်၊ သောင်ပြင်မှ လှေနှင့်ကူး၊ ပြီးတော့ တစ်ဖက်ကမ်း အစရှိသဖြင့် လေးဆင့်ဖြစ်သည်။

မြစ်၏ ဟိုမှာဘက်ကမ်းတွင် ကျွန်တော်စေလွှတ်ထားသော ဂျင်ဟာ မန်၏ ရှေ့ပြေးတပ်စုက ရောက်နေနှင့်ပြီဖြစ်သည်။ တော်မီရောဘတ်၏ လက်နက်ကြီးတပ်ခွဲကိုလည်း တောင်ကုန်းများပေါ်မှာ အစောင့်ချထားပြီး ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုခရီးလေးဆင့်ကို တပ်မကြီး ချီတက်ရန်အတွက် အသုတ်လိုက် အသုတ်လိုက် စနစ်တကျ ဆင့်ကဲ ဆင့်ကဲ သေချာစွာ ကွပ်ကဲ၍ ချီတက်ရန် ကျွန်တော်က အသေးစိတ် ညွှန်ကြားစီစဉ်နေရ၏။

“ကဲ... ဂျယ်ရီတပ်စုက အရင်ကူး၊ ဟိုဘက်ကမ်းမှာ သင်္ဘောကလေး တစ်စင်း မြင်တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီသင်္ဘောကို မင်းတို့တပ်စုက ဟိုဘက် ကမ်း ရောက်ရောက်ချင်း ဖျက်ဆီးပစ်ရမယ်”

“ကောင်းပါပြီ ဗိုလ်မှူး”

ဂျယ်ရီတို့က တစ်ဖက်ကမ်းကိုရောက်ပြီး ထိုသင်္ဘောကို ဖျက်ဆီးရန် သွားသည်တွင် သင်္ဘောမှာ ဖျက်ပြီးသားဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရကြောင်းဖြင့် ကျွန်တော်ထံ ပြန်လည်သတင်းပို့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် တပ်သားတွေအားလုံး ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ကူးခိုင်းပြီး နောက် ကျွန်တော်သည် ပီတာကို ကျွန်တော်နှင့်အတူခေါ်၍ မြစ်ဆိပ်သို့

ဆင်းလာခဲ့သည်။

သောင်ပြင်ဆီသို့သွားရန်အတွက် ရေတိမ်ရေစပ်ကို ဖြတ်လိုက်သည့် အခါ ဒူးလယ် ပေါင်လယ်အထိ နွေးခဲနဲဖြစ်သွားသည်။ ထိုအခါကျမှ ချစ်ချစ်တောက်ပူထားသည့် နေ့ရှိန်ကို သတိထားမိတော့သည်။ သောင်ပြင် ကို ဖြတ်သည့်အခါတွင်မူ ဆွေ့ဆွေ့ခုန် ပူနေရုံမက သဲပူငွေ့က မျက်နှာကို ဖိန်းခဲနဲ ရှိန်းခဲနဲ လာ၍ဟပ်ပေသေးသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ယက်ကန် ယက်ကန်နှင့်ပင် လှေများဆိုက်ရာ သောင် ကမ်းနဖူးရှိ တဲကလေးနှစ်လုံးဆီသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာသည်။

တပ်စုလိုက် တပ်စုလိုက်ကတော့ မြစ်ကို ချောချောမောမောနှင့် မြန်မြန်ကြီး ကူးနေသည်။ လှေသမားတွေကလည်း မောရပန်းရမုန်းမသိဘဲ ချွေးတလုံးလုံးနှင့် အသက်ထွက်မတတ် အံ့ခဲ၍ ကြိုးစားပြီး ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် ကူးခတ်လှော်ပို့ပေးနေကြသည်။ တော်မီရောဘတ်တို့တပ်တွေ သည် ထီးချိုင့်မြို့က တောင်ပေါ်မှာပဲရှိသေးသည်။

နေ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျလာသည်။ ဒီတပ်ကြီးတစ်ခုလုံး ဒီပစ္စည်း တွေ၊ ဒီမြင်းတွေ၊ ဒီလားတွေနှင့် အဖိတ်အစဉ်မရှိအောင် နေမဝင်မိ ကူး၍မှ ပြီးပါ့မလားဟု ကျွန်တော် စိတ်တထင့်ထင့်နှင့် ဖြစ်နေသည်။ မှောင်သွားလျှင်လည်း မတတ်နိုင်တော့ပြီ။ အကယ်၍ မှောင်လျှင် အချက်ပြ ဆက်သွယ်ရေးလွယ်ကူအောင် အလက်မက္ကဒေါနယ်၏ တပ်စုတွင် အချက် ပြမီးအိမ် ထည့်ပေးကာ ဟိုဘက်ကမ်းသို့ ပို့ထားပြီးဖြစ်သည်။

အစက စောနှင့်မို့ ဘာကိုမှ သတိမထားမိ။ နောက်မှ သွော်စော်နံ့၍ ဟိုဘက်တဲထဲကို လှမ်းကြည့်ရာ၊ ဘူးသီးကြော် ကြော်နေသည်ကို တွေ့ရ သည်။ နေကလည်းစောင်းနေပြီ၊ ဝိုက်ကလည်း ဆာလာသည်။ ထို့ကြောင့် ပီတာက ဘူးသီးကြော်တစ်ပန်းကန် အပြေးအလွှားသွားဝယ်သည်။ ကျွန်

တော်သည် ထိုနေ့က စားခဲ့ရသည့် ဘူးသီးကြော်လောက် အရသာရှိသော ဘူးသီးကြော်ကို တစ်ခါမှ မစားခဲ့ရဟု မှတ်ထင်မိသည်။

မှီးစုပ်စုပ်မချုပ်မိ နာရိဝက်ခန့်အလိုတွင် ကျွန်တော်က တော်မိ၏ အော်ဒလီကို တောင်ပေါ်သို့ပြန်လွှတ်ပြီး တော်မိတို့ လက်နက်ကြီးတပ် စုစုံတကျဆုတ်ခွာပြီး ကမ်းစပ်လာရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

တော်မိ၏ လက်နက်တပ်ဖွဲ့သည် မြစ်ဆိပ်သို့ ဆုတ်ခွာလာသည့် အခါ ပိုမိုစနစ်ကျစေရေးအတွက် ဖိလစ်၏ စက်သေနတ်တပ်စိတ်ကို တောင်ပေါ်မှာပင် မူလနေရာအတိုင်း ထားခဲ့လေသည်။ တော်မိတို့ သောင်ပြင် မြစ်နဖူးသို့ရောက်ခါမှ ကျွန်တော်က ဖိလစ်တို့တပ်စိတ်ကို တပ်ချင်း အလှမ်းနီးစေရန်နှင့် အဝန်းအဝိုင်း ကျဉ်းစေရန်အတွက် မြစ်ဆိပ်သို့ ခေါ်ယူလိုက်ရသည်။

ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်နှင့် ကျွန်တော်တို့ချီတက်ရေး ပြည့်စုံသလောက် ရှိပေပြီ။ သို့သော်...

[၁၂]

တော်မိ၏ လက်နက်ကြီးတပ်ဖွဲ့ဝင် ရဲဘော်များ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးမည်ကြံရုံရှိသေး။ သောင်ပြင် မြစ်ကမ်းနဖူး၌ စိုပြည်နေသော မြင်ကွင်း ရုတ်ခြည်းပြောင်းသွားတော့သည်။ တစ်ဖက်ကမ်းမှ ရဲဘော်တို့သည် ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် တစ်မဟုတ်ချင်း ပျောက်သွား၍ လှေသမားတို့လည်း ဒီဘက်ကမ်းမှ တဲကလေးများရှိရာသို့ ပြန်လာရမည့်အစား ရေစုန်မျှော၍ ကြောက်အားလန့်အားနှင့် တအားလှော်ပြေးကြသည်။

“ဂျပန်တွေ၊ ဂျပန်တွေ”

မဟုတ်ခါမှလွဲရော၊ ဂျပန်တွေလာလို့ပဲ ဖြစ်ရမည်။

ကျွန်တော်သည် ဒီဘက်ကမ်း သောင်စပ်မှကြည့်ပြီး ရိတမှောင်ပျိုးစ အချိန်၌ ဟိုဘက်ကမ်းမှ မြင်ကွင်းကို ယခုလိုသုံးသပ်ကြည့်နေမိသည်။

မကြာမီပင် ဖြစ်ရပ်အမှန်ကို သိရတော့သည်။ သိရပုံမှာ ယခုလို ရေထဲမှီးထဲ အရေးအကြီးဆုံးအချိန်၌ ကျွန်တော်တို့လက်ထဲမှာ လှေတစ်စင်း တည်းသာရှိတော့သည်ဟူသည့် အမင်္ဂလာသတင်းဆိုးပင် ဖြစ်သည်။

ထိုလှေကလေးတစ်စင်းတောင်မှ ကံကောင်းထောက်မရှ် ရခြင်းဖြစ် သည်ဟုဆိုသည်။ လှေသမားတွေအားလုံး ဟိုဘက်ကမ်းမှ ပြန်အထွက်တွင် ဒီဘက်ကမ်း သောင်စပ်တဲကလေးများဆီသို့ ပြန်မလာဘဲ ရေစုန်မျှော၍ အတင်းလှော်ပြေးကြသည်တွင် ဂျွန်၏တပ်မှ အလွန်သတိကောင်းသော ကရင်ရဲဘော်တစ်ယောက်က အလှမ်းမီရာ လှေတစ်စင်းပေါ်သို့ ဖြုန်းခနဲ ခုန်တက်ပြီး လှေသမားများကို ၎င်း၏ရိုင်ဖယ်နှင့် ဇွတ်အတင်းချိန်၍ ကမ်းသို့ပြန်ကပ်ခိုင်းသည်။ နောက်မှ သူ့ဗိုလ် ဂျွန်ဖရေဇာက လှေသမား များကို ချောချည်တစ်ခါ၊ ခြောက်ချည်တစ်လှည့်ဖြင့် မေးသည့်အခါ ထီးချိုင့် မြို့ တောင်ဘက်မှနေ၍ ဂျပန်စစ်သား နှစ်ရာကျော် ချီတက်လာပြီဟု ပြောကြကြောင်းဖြင့် ရန်သူ့သတင်းကို ကြားရပါတော့သည်။

အခြေအနေက ဖြုန်းခနဲ ဆိုးဝါးသွားသည်။

ဂျပန်ကလည်း ဒီဘက်ကမ်းက ချီတက်လာပြီ။ ဟိုဘက်ကမ်းသို့ မကူးရသေးဘဲ ကျန်နေသေးသည့်ရဲဘော်က ခြောက်ဆယ်ကျော်၊ မြင်းနှင့် လားက ဆယ်ကောင်၊ လှေက စုစုပေါင်းမှ နှစ်စင်း၊ ကျွန်တော်တို့လက်ထဲမှ တစ်စင်းနှင့် ကရင်ရဲဘော်ပြန်ခေါ်လာခဲ့သည့် တစ်စင်း စုစုပေါင်းမှ နှစ်စင်း။

သို့သော် အကျပ်အတည်းဆိုက်ချိန်တွင် အဖြေပေါ်တတ်စမြဲဖြစ်သဖြင့် လှေသမားထွက်ပြေးသွားသော အခြားလှေတစ်စင်းကို ကရင်ရဲဘော်တစ်စု က ရှာယူခဲ့ပြန်သည်။ မိမိကိုယ်တိုင်က အခြေအနေ အလွန်ဆိုးဝါးနေသည်မို့

ညင်ညင်သာသာကျင့်သုံး၍ မနေနိုင်တော့ဘဲ ကျွန်တော်တို့လက်ထဲရှိ လှေ နှစ်စင်းမှ လှေသမားများကို သေနတ်မိုးပြီး တုတ်တပြက်၊ ဓားတပြက် နှင့် ကြိမ်းမောင်းထားရသည်။

ထို့နောက် ဂျပန်တို့အုပ်စုသွားမည်စိုးသဖြင့် ထီးချိုင့်မြို့လယ်က တောင်ပေါ်မှဆင်းပြီး ရေစပ်သို့ရောက်စပြုနေသော ဖိလစ်စား စက်သေနတ် တပ်စိတ်ကို ကျွန်တော်ဆီသို့ စခန်းသိမ်း ခေါ်ယူလိုက်ပြီး သောင်ပြင်ပေါ် တွင်ပင် ဘရင်းဂန်းများ ဒေါက်ထောက်ကာ မြို့ဘက်သို့လှည့်၍ ချိန်ထား စေပါသည်။

ဘုရားမ၊၍လားမသိ၊ ဖိလစ်စား ကျွန်တော်အနီးက သောင်ခုံပေါ်တွင် ဘရင်းဂန်းကြီးကို ဒေါက်ထောက်ပြီး နေရာယူလိုက်သည်ဆိုလျှင်ပင် အလင်း ရောင် လုံးဝကွယ်ပျောက်၍ မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်သွားတော့သည်။ ကျွန်တော် တစ်သက်တာတွင် ယခုလောက် မိုးချုပ်မြန်ခြင်းကို တစ်ခါမှ မကြုံခဲ့ဖူး ဟုပင် မှတ်မှတ်ထင်ထင် စွဲလမ်းနေမိသေးသည်။

လက်ထဲမှာ ရှိသမျှလှေတွေက အတင့်အသင့်ကြီးသည်ကား မှန်ပါ ၏။ သို့သော် ဝန်နှင့်အား မမျှသကဲ့သို့ပင် ကျွန်တော်တို့လူသိုက် တာဝန် ကို ကျေပွန်စွာ မထမ်းဆောင်နိုင် ဖြစ်နေသည်။

အမှောင်ထုက စိုးမိုးနေမြဲဖြစ်သည်။

ပိန်းပိတ်အောင်မှောင်နေသည့် ဤအမှောင်ထုထဲဝယ် ကျွန်တော်တို့ လူစုသည် လှေကျင့်မှုရပြီးသား ရဲဘော်များဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း ဆေးလိပ် မသောက်ရ၊ မိုးတိုးမတ်တတ် မနေရ၊ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ရ၊ အသံမထွက် ရဘဲ အခြားအရပ်ဆယ်မျက်နှာမှ ကြားသမျှ အသံဗလံများကို နားစွင့်နေ ရဆဲတွင် တောင်ဘက်ဆီမှ လေယာဉ်ပျံစက်သံများ ထင်ထင်ရှားရှား ကြားရသည်။

“ဘယ်သူမှ မလှုပ်ကြနဲ့ဟေ့၊ ကျောက်ရုပ်လို ငြိမ်နေကြ” ကျွန်တော်က အားလုံးကြားသာစေရန် လိုက်ခေါင်းသံပါအောင် အော်၍ အမိန့်ပေးလိုက်၏။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့မှာ လူတွေချည်းမဟုတ်၊ ဝန်တင်လား နှစ် ကောင်နှင့် ဂျန်ဖရေဇာ၏ စီးမြင်းတစ်ကောင်လည်း ရှိနေသေးသည်။

လေယာဉ်ပျံက တောင်မှမြောက်ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ဖြင့် လာနေသည်။ သူတို့ကလည်း သတင်းအတိအကျ ရ၍လားမသိ၊ ထီးချိုင့်မြို့ပေါ်သို့ ဦးတည်မသွားဘဲ မြို့၏အရှေ့ဘက် ခပ်တိမ်းတိမ်းမှ ကျွန်တော်တို့ရှိရာ သောင်ပြင်ကို ဦးတည်ပြီး လာနေသည်။ နီးလာလေ စက်သံတွေက ဆူညံ လေ ဖြစ်လာသည်။

နီးရုံမက လေယာဉ်ပျံက တဖြည်းဖြည်းနှင့် နိမ့်နိမ့်ဆင်းလာသည်။ အနားသို့ရောက်လေ နိမ့်လေ၊ နီးလေ စက်သံက ပိုဆူလေနှင့် နောက်ဆုံး တွင် ကျွန်တော်တို့ခေါင်းပေါ်သို့ တည့်တည့်အဖြတ်၌ ဂျန်ဖရေဇာ၏ စီးမြင်း ကြီးက အကြောက်လွန်ပြီး တအားကုန် ခုန်ပေါက်၍ ထီးချိုင့်မြို့ဆီသို့ ကဆုန်ချပြေးတော့သည်။

ရန်သူလေယာဉ်ပျံက နိမ့်နိမ့်ကလေး အနီးကပ်ကင်းထောက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သောင်ခုံဖွေးဖွေးတွင် ကျွန်တော်တို့လူစုကိုတော့ ဘယ်နည်းနှင့် မဆို မြင်တော့မှာပဲဟု စိုးရိမ်စိတ် ကြီးမားလွန်းသဖြင့် အသက်ပင်မရှုဘဲ ကျောက်ရုပ်လို ငြိမ်နေလိုက်ကြရသည်။ ဒီကြားထဲမှာ ဖရေဇာ၏ မြင်းကြီး က ကော့ကာနော့ကာဖြင့် ကဆုန်ပေါက်၍ ထွက်ပြေးလိုက်သေးသည်။

‘လေယာဉ်ပျံကတော့ တို့ကိုမြင်သွားပြီ၊ တစ်ပတ်ကျော့ ပြန်ဆော် တော့မယ်ထင်တယ်’ဟု ကျွန်တော် စိုးရိမ်နေမိသည်။

သို့သော် လေယာဉ်ပျံက ဘာမှမဖြစ်သလို မြို့မြောက်ဘက်ဆီသို့

ဝေါခနဲ ဆက်ပြီးပျံသွားသည်။

ဂျွန်ဖရေဇာ၏ စီးမြင်းကြီးကို ထိန်းကိုင်ထားရသော ကရင်ရဲဘော်ကလေး နယ်လဆင်သည် လူပျိုသုံးကလေးပီပီ လျင်မြန်ရုံမက သတ္တိလည်းကောင်း၊ သတိလည်းကြီးသူဖြစ်သောကြောင့် သူ့မြင်းလွတ်ထွက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြို့ဆီသို့ ကဆုန်ပေါက်၍ ထွက်ပြေးသွားသော ထိုမြင်းကြီးနောက်ကို မီလိုမိငြား ထက်ကြပ်ပြေးလိုက်သွားသည်။

နယ်လဆင် မြင်းကြီးနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွား၍ စက္ကန့် ၃၀ လောက် အကြာတွင်ပင် သေနတ်သံများက တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွင်း၍ 'တော်လည်း'ပဲ့တင်သံကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။

ဒက်...ဒက်...ဒက်...ဒက်
ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း
ရှီး...ညောင်...ရှီး...ညောင်

ထီးချိုင့်မြစ်ဆိပ် တောင်ထိပ်နဖူးဆီမှ ဝက်ဝက်ကွဲအောင် ပေါ်ထွက်လာသော ဂျပန်တို့၏ သေနတ်သံများဖြစ်သည်။ စက်သေနတ်တွေ တရစပ်ဖိုးမွန်အောင်ပစ်ရုံမက ၃ လက်မစိန်ပြောင်းတွေနှင့်လည်း တအုံးအုံး တဒိုင်းဒိုင်းထုသံ ကြားရသည်။

သို့သော် ကျည်လာသံ နားထောင်ကြည့်ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ဘက်ဆီသို့ လုံးဝမလာဘဲ ထီးချိုင့်မြို့တွင်းသို့ အရမ်းပစ်သွင်းနေကြောင်း သိရသည်။

ထီးချိုင့်မြို့တွင်းသို့ အတင်းပစ်သွင်းနေသောသူများ၏ လက်သံ နာခံရင်း ကျွန်တော်တို့သည် လှေများရောက်အလာကိုသာ စောင့်နေရသည်။ ကျွန်တော်တို့က ပြန်လှန်ပစ်ခတ်နိုင်ခြင်းမရှိ။

ဖရေဇာ၏မြင်းနောက်သို့ လိုက်သွားသော ကရင်ကလေး နယ်လဆင်

သည် မြင်းမပါဘဲ သုတ်ခြေတင်၍ ပြန်လာသည်။ ရန်သူကိုမမြင်ခဲ့ရဟု သူကပြောသည်။

အမှောင်ထုမှာ အနိုင်ဘက်သို့ လှသွားသောအချိန်တွင် ရန်သူများ၏ ပစ်သံခတ်သံများ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ ထီးချိုင့်မြို့ထဲတွင် မရှိတော့မှန်းသိသွားဟန်တူသည်။ များမကြာမီ လှေတစ်စင်း အမှောင်ထုထဲမှ ပေါ်လာ၏။ ကျန်နေသော ဘရင်းအဖွဲ့သားအချို့နှင့် ကရိမ်း၊ ပီတာ၊ ဒိုရင် အစရှိသူတို့ကို ထိုလှေပေါ်တွင် တင်ပေးလိုက်၏။ သူတို့တစ်တွေ လှေပေါ်သို့တက်နေခိုက် နောက်ထပ်လှေတစ်စင်း ရောက်လာပြီး သောင်စပ်တွင်ယှဉ်၍ ကပ်လာသည်။ နောက်ဆုံးအသုတ်ဖြစ်သော ကျွန်တော်တို့လူစု လှေပေါ်သို့ တက်ကြ၏။ ဒန်ကင်၊ ဂျွန်ဖရေဇာ၊ ကရင်တပ်ကြပ်ကြီး ဖိုးဖိုးထော်၊ ကရင်ရဲဘော်ကလေး နယ်လဆင်နှင့် ကျွန်တော်။

လှေပေါ်တွင် လူနှင့်ပစ္စည်းအလေးချိန်က အဆမတန် လေးနေသဖြင့် သောင်ကမ်းစပ်၌ ကပ်ထားသောလှေကို တက်ဖြင့်တွန်းချ၍ မရဘဲဖြစ်နေသည်။ သို့ဖြစ်၍ လှေသမားတစ်ယောက်၊ နယ်လဆင်နှင့် ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် ရေထဲသို့ဆင်း၍ လှေကို တွန်းချလိုက်၏။

ဤအခိုက်တွင်ပင် ရန်သူများ၏ ပစ်သံခတ်သံ ထပ်မံပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။ ဂျပန်များသည် ကျွန်တော်တို့ မြစ်ကိုဖြတ်ကူးနေပြီကို သိရှိပြီး ဖြစ်သည့်အလျောက် မြစ်ထဲသို့ တရစပ်ပစ်ခတ်ကြ၏။

သို့သော် မှောင်နှင့်မည်းမည်း ဖြစ်နေသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိနေသည့်နေရာကို အတိအကျမမြင်ရ၊ မှန်းဆ၍ ပစ်ခတ်နေခြင်းသာ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ကျည်ဆန်ထိပ်ဖူးများ ရေထဲသို့ တစ်စွပ်စွပ်ကျသွားသံများကို ကြားနေရ၏။ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့သို့ရောက်နှင့်

နေသော လှေထဲမှ စိုးရိမ်တကြီးမေးလိုက်သော ကရိမ်း၏အသံကို ကျက်လိုက်မိသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ” ဟု ကျွန်တော်က လှမ်းပြောရင်း လှေကို ရေထဲသို့ တွန်းချလိုက်သည်။ အရေးထဲတွင် လှေပဲ့ပိုင်းက သောင်စပ်ရှိ သဲနှင့် တိုက်နေသဖြင့် တော်တော်နှင့် တွန်းမရ၊ သဲမြေမှ လှေပဲ့လွတ်သွားသောအခါ ကျွန်တော့်မှာ ခါးလယ်လောက်နက်သည့်ရေထဲသို့ ရောက်နေပေပြီ။

စစ်ဖိနပ်ကြီးစီးပြီး စစ်ယူနီဖောင်းအစုံ ဝတ်ထားသည့်ပြင် နေ့လယ်က ဝယ်၍ရတတ်သမျှပစ္စည်းများကိုထည့်ထားသော ကျောပိုးအိတ်ကြီးကလည်း ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်တွင် ရှိနေသဖြင့် လှေပေါ်သို့ ရုတ်တရက် တံက်မရဘဲ ဖြစ်နေ၏။ လှေက ရှေ့သို့ရွေ့လာတိုင်း ရေက နက်သည်ထက် နက်လာသည်။ ကျွန်တော်သည် လှေဦးကို ဖက်တွယ်၍သာထားရတော့သည်။ လှေပေါ်သို့ရောက်နှင့်ပြီးသော ဖိုးဖိုးထော်နှင့် နယ်လဆင်တို့က ကျွန်တော့်ဘောင်းဘီနှင့် ကျောပိုးအိတ်ကိုဆွဲ၍ လှေဦးပေါ်သို့ မ,တင်ကြ၏။ သို့ တင်လိုက်တိုင်း လှေနံသည် ဘယ်ဘက်စောင်းလိုက်၊ ညာဘက်စောင်းလိုက် ဖြစ်သွားကာ ရေများ လှေထဲသို့ဝင်လာသည်။ သို့သော် ခဏကြာသောအခါ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး လှေဦးပေါ်သို့ ရောက်လာ၏။

ကမ်းပေါ်မှ ပစ်ခတ်နေသော ရန်သူ့ကျည်ဆန်များမှာ ယခုမှ ပို၍ များလာသည်။ ကျွန်တော်သည် အလျင်စလိုဖြင့် လှေပေါင်းမိုးထဲသို့ ခေါင်းဝင်လိုက်၏။ ဤတွင် ကျွန်တော့်အရပ်က ကျွန်တော့်ကို ဒုက္ခပေးတော့သည်။ ထိုင်သည့်အနေအထားဖြင့်ပင် လှေပေါင်းမိုးမှာ ကျွန်တော့်ခေါင်းနှင့်မလွတ်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော်သည် ထိုင်လည်းမထိုင်နိုင်၊ ထလည်းမထနိုင်ဘဲ ဖင်ပိုင်းက ပေါင်းမိုးအပြင်၊ ခေါင်းက ပေါင်းမိုးအထဲ

သို့ဝင်လျက် ကုန်းကုန်းကွကွ အနေအထားဖြင့် လိုက်ပါခဲ့ရသည်။ တစ်နည်းဆိုသော် ကျွန်တော်သည် မြစ်မင်းဧရာ ရေဇလာအား လေးဘက်ထောက်၍ ဖြတ်ကူးခဲ့သော ပထမဆုံး ဗြိတိသျှစစ်အရာရှိတစ်ယောက်အဖြစ် ဝမ်းမြောက်စွာ ဂုဏ်ယူနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသတည်း။

ရေလယ်တွင် လှေငယ်ဖြင့် ဗျာများနေခဲ့ရသော ကျွန်တော်တို့သည် ကရိမ်းတို့နှင့် မျက်ခြည်ပြတ်သွားခဲ့သည်။

တစ်ဖက်ကမ်းသို့အရောက်တွင် လှေသမားများအား ငွေဒင်္ဂါးများ ကျေနပ်လောက်အောင် ပေးခဲ့၏။ ထွက်ပြေးသွားသော လှေအချို့မှ လှေသမားများကိုမူ နေ့လယ်ပိုင်း လုပ်ခအတွက် မည်သို့မျှ ငွေပေးရန် မဖြစ်နိုင်တော့။

ဧရာဝတီ၏ တစ်ဖက်ကမ်းခြေတွင် ခြေချမိလျှင် ချမိချင်း၊ ကျွန်တော့်တပ်မှ အဖွဲ့သားများကို ရှာကြည့်သည်။ အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့။ မြစ်ရေက စီးနေသဖြင့် လှေများ အကွဲကွဲအပြားပြားဖြစ်သွားကြဟန်တူသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်လှေပေါ်တွင် ပါသည့်လူများကို ၂ စုခွဲလိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ရောက်နေသည့်နေရာမှ အထက်သို့လည်းကောင်း၊ အောက်သို့လည်းကောင်း ကျွန်တော့်တပ်ဖွဲ့သားများကို ရှာရန် စေလွှတ်လိုက်၏။

မြစ်အထက်ဘက်သို့ အရှာထွက်သွားသူများက ကရိမ်းတို့လူသိုက်ကို တွေ့ရှိပြီး ကျွန်တော်တို့ကို စုံစမ်းရန်လာသော တော်မီရောဘတ်တို့လူစုနှင့်လည်း ပက်ပင်းပါ တွေ့ရှိကြ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် လွန်ခဲ့သော တစ်နာရီခန့်ကပင် ဧရာဝတီတစ်ဖက်ကမ်း၌ စခန်းချရာနေရာကို ရှာဖွေရန် ထွက်သွားသော အလက်မဏ္ဍဒေါ်နယ်၏ လမ်းကြောင်းအတိုင်း လိုက်ကြရန် အဖွဲ့သားများကို အမိန့်ပေးလိုက်၏။

၁၀ မိနစ်အတွင်းတွင်ပင် တပ်သားအားလုံး အသင့်ဖြစ်နေသဖြင့် မြတောင်ရွာကြီးသို့ ဝင်ခဲ့ပြီး ထိုမှတစ်ဖန် အလက်မက္ကဒေါ်နယ်၏ လမ်းကြောင်းအတိုင်း ၁ နာရီခန့် ဆက်လက်ချီတက်ခဲ့ကြ၏။ လမ်းတွင် တော်မီဘာလိုးနှင့် ဆက်သားတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ နောက်ထပ် နာရီဝက်ခန့် ဆက်လက်ချီတက်လိုက်သောအခါ အလက်မက္ကဒေါ်နယ် ရှာဖွေရွေးချယ်ထားသောစခန်းကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော့်အသက် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်တွင် ထိတ်စရာ၊ လန့်စရာ အကောင်းဆုံးသော နေ့တစ်နေ့တော့ လွန်မြောက်ခဲ့ပါပြီ။

[၁၃]

ချင်းတွင်းကိုကျော်ရုံမက ဧရာဝတီကိုပင် အောင်မြင်စွာဖြတ်ကူးခဲ့ပြီဖြစ်သော ကျွန်တော်တို့သည် မြစ်ဧရာ၏ ဤမှာဘက်ကမ်း၌ စခန်းအကြာကြီးချနေမည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့၏ လုံခြုံရေးအတွက် စိတ်ချရခြင်း မရှိသလို စခန်းချသည့်နေရာမှ မြန်မြန်ထက်ထက်ထွက်ခွာ၍ လျင်မြန်နိုင်သမျှ လျင်မြန်စွာ ဆက်လက်ချီတက်ရမည်ဆိုလျှင်လည်း ကျွန်တော်တို့အတွက် ရူးမိုက်ရာကျချေတော့မည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော်တို့လိုပင် စစ်ချီစစ်တက် စစ်ထိုးသည့်ပညာ၌ မဟာဝိဇ္ဇာဖြစ်နေသော ဂျပန်တို့သည် ကျွန်တော်တို့ခြေလှမ်း မည်သို့လှမ်းမည်ကို မလွဲတမ်း အကဲဖမ်းနိုင်သောကြောင့်ပင်တည်း။

ထို့ကြောင့် တစ်ရက်နှစ်ရက်ခန့်သာ စခန်းချ ရပ်နားနေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ကျွန်တော်တို့ စခန်းချနေသောနေရာမှာ မြတောင်ရွာကြီးနှင့် ၃ မိုင်ခန့်ဝေးသောနေရာပင်ဖြစ်၏။ တောထူ၍ အသွားရအလားရခက်ခဲလေသည်။

ဤစခန်းမှနေ၍ ဌာနချုပ်နှင့် ဆက်သွယ်မှုရရန် ကြိုးစားကြည့်သည်။ သို့သော် အချည်းနှီး။

ထီးချိုင့်တွင် ကျွန်တော်တို့ရှိနေစဉ် လွန်ခဲ့သော ၂ ရက် ၃ ရက်က အခြားတပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ထီးချိုင့်တောင်ဘက် မိုင် ၂၀ ခန့်မှနေ၍ ဧရာဝတီကို ဖြတ်ကူးသွားကြောင်း၊ ဝှန်ဖရေဇာက ကြားသိခဲ့ရသည်။ ထိုတပ်ဖွဲ့မှာ ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး အလက်ဇန္ဒား ခေါင်းဆောင်သော အမှတ်(၁)စစ်ကြောင်းပင်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။ အမှတ်(၁)စစ်ကြောင်း၏ သတင်းပလင်းကို ကျွန်တော်တို့ မကြားခဲ့ရသည်မှာ အတော်ပင်ကြာခဲ့လေပြီ။ အမှတ်(၁)စစ်ကြောင်းသည် ထီးချိုင့်တောင်ဘက် မိုင် ၂၀ အကွာ တကောင်းအရပ်မှ ဧရာဝတီဖြတ်ကူးပြီးနောက် မည်သည့်ဒေသသို့ ဦးလှည့်၍သွားလေမည်ကို မခန့်မှန်းနိုင်။ ထိုစစ်ကြောင်းအား မိုးကုတ်ဒေသသို့ ချီတက်ရန် ညွှန်ကြားထားခြင်းပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွေးတောကြည့်ရသည်။

မြတောင်ရွာကြီးတည်ရှိရာ ဧရာဝတီမြစ်၏ ဤမှာဘက်ကမ်းသည် ဘေးအန္တရာယ်အပေါင်းမှ ကင်းဝေး၍ ကျွန်တော်တို့အတွက် နိဗ္ဗာန်၏ ထောင့်စွန်းကလေးဖြစ်နေသည်။ ဤမျှအေးချမ်းသာယာလှသဖြင့်လည်း အလွန်တိုတောင်းလှသောရက်များအတွင်း၌ မြစ်ဧရာ၏ ဤမှာဘက်ကမ်းရှိ နယ်မြေဒေသသည် ကျွန်တော်တို့အတွက် ထောင်ချောက်ပမာ ဖြစ်လာမည်ကို အိပ်မက်ပင် မမက်ခဲ့။

ဧရာဝတီနှင့် ရွှေလီမြစ်တို့ ပေါင်းဆုံတည်ရှိနေပုံကို ကြည့်လိုက်လျှင် ထိုမြစ် ၂ မြစ်အကြားရှိ နယ်မြေသည် ရေဗိုင်းသောကျွန်းသဖွယ် တည်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရမည်ဖြစ်၏။

သို့သော် စခန်းချနေသည့် ၁ ရက် ၂ ရက်အတွင်းတွင်မူ ကျွန်တော်တို့သည် ကျွန်တော်တို့ရောက်နေသော နယ်မြေဒေသ၏ အခြေမလှပုံကို

သတိမမူခဲ့။ ကျွန်တော်တို့တွေ့၍ပူနေသောအရာမှာ လေယာဉ်မှ ရိက္ခာ ချပေးရန်သာဖြစ်သည်။ ဌာနချုပ်နှင့် ဆက်သွယ်၍ မရှိခဲ့သဖြင့် ဌာနချုပ် မှတစ်ဆင့် ရိက္ခာရရှိရေးမှာ မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့။ ပဲကုန်းတွင် မတ်လ (၁၂)ရက်နေ့၌ လေယာဉ်မှ ရိက္ခာချပေးရန် စီစဉ်ထားခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့သည် ဧရာဝတီ၏ ထိုမှာဘက်ကမ်း၌ ရည်မှန်းသည်ထက် တစ်ရက်ပို၍ ကြာခဲ့သဖြင့် ပဲကုန်းသို့ချိန်းသည်နေ့တွင် မရောက်နိုင်တော့။ ထို့ကြောင့် ပဲကုန်းတွင် တစ်ရက်နောက်ကျ၍ ရိက္ခာချပေးရန် အကြောင်းကြားရန် စီစဉ်ရတော့၏။

မတ်လ ၁၁ ရက်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့ရပ်နားရာမှ ခရီးဆက်ကြသည်။ အလျင်လိုမှ အနေ့ဖြစ် ဆိုသည့်အတိုင်း တောမှာ တိုးမပေါက်နိုင်အောင် ထူနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်တို့ ထိုနေ့အထိ ချီတက်ခဲ့သည့် လမ်းခရီးတွင် ဤဒေသလောက် တောထူသောနေရာမျိုးကို မတွေ့ခဲ့ရသေး။

သို့သော် စစ်သားဆိုသည်မှာ အခြားလူများ မလုပ်နိုင်သောအလုပ်ကို ဇွန်နှင့်လုပ်ရသူများဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့သည် ဇွတ်တိုး၍ ရှေ့သို့ချီတက်လာခဲ့ကြ၏။

မတ်လ ၁၂ ရက်နေ့တွင် ရေများခန်းခြောက်နေသော ချောင်းတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။ ချောင်း၏အမည်မှာ မျောက်ချောင်းတည်း။ ရေခန်းနေသည်ဆိုသော်လည်း ချောင်းဝှမ်းထဲတွင် ဟိုတစ်ကွက် သည်တစ်ကွက် တည်ရှိနေသော ရေအိုင်ကွက်များ ရှိနေသည်။ ချောင်းတည်နေပုံကို ကြည့်၍ ချောင်းဝှမ်းသည် ကျွန်တော်တို့ရောက်လိုသော ပဲကုန်းရွာဘက်သို့ ဦးတည်နေသည်ဟု ထင်ရ၏။ မြေပုံကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ပဲကုန်းသို့ ရောက်နိုင်သောလမ်းကို တွေ့ရ၏။ အနောက်မြောက်ဘက်မှ လာသောလမ်း။

ထိုလမ်းမှာ ပဲကုန်းသို့ရောက်နိုင်သည့်တစ်ခုတည်းသောလမ်းဖြစ်ရာ ထိုလမ်းကိုလျှောက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ရှိနေကျလမ်းအတိုင်းမဟုတ်ဘဲ တောတွေ တောင်တွေကို ဖြတ်ပြီးမှ ရွာထဲသို့ ဝင်ရပေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် မျောက်ချောင်းအတိုင်း အထက်သို့ဆန်တက်ခဲ့ကြသည်။ နေ့လယ် ၁၂ နာရီတွင် ခေတ္တရပ်နား၍ ဌာနချုပ်နှင့် ဆက်သွယ်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်ယာလက်စကန်မှာ ဓာတ်အား မရှိသလောက်ပင် ကုန်ခန်းနေသည်။ ထီးချိုင့်တွင် ဘက်ထရီဓာတ်အား သွင်းရန်အတွက် လိုနေသော ဓာတ်ဆီကို လိုက်ရှာခဲ့ရသော်လည်း မရခဲ့။

ဝိုင်ယာလက် အော်ပရေတာသည် အစွမ်းရှိသမျှ ကြိုးစား၍ ဌာနချုပ်နှင့် အဆက်အသွယ်ယူကြည့်သည်။

ကျွန်တော်တို့က ကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိသည့်နေရာကို သတင်းပို့နေစဉ် တောင်ဘက်အရပ်မှ လေယာဉ်ပျံတစ်စင်းလာသံကို ကြားရ၏။ မကြာမီ ဌာနချုပ်မှ ကျွန်တော်တို့ ဧရာဝတီကို ချောမောစွာဖြတ်ကူးနိုင်သည့်အတွက် ချီးကျူးလိုက်သောသတင်းကို ရရှိသည်။

“ချီးကျူးသည်၊ ဒီနေ့ ရိက္ခာရသလား။ မရလျှင် ၁၄ ရက်နေ့ထိ စောင့်ပါ။”

ကျွန်တော်တို့သည် ရိက္ခာမရသေးသော်လည်း ကျွန်တော်တို့၏ ဇွန်စား ဆောင်ရွက်မှုအတွက် ချီးကျူးချက်ကို နှစ်သက်နေမိ၏။

မတ်လ ၁၂ ရက်နေ့ညတွင် ကျွန်တော်တို့သည် မျောက်ချောင်းချောင်းဖျားအနီး၌ စခန်းချကာ ၁၃ ရက်နေ့ မနက်တွင် ပဲနွယ်ကုန်းနှင့် မျောက်ချောင်းအကြား ကာဆီးထားသော တောင်ကမ်းပါးယံကြီးကို ပင်ပန်းကြီးစွာ ဖြတ်ကျော်ကြရ၏။

ခရီးမှာ ၄ မိုင်ခန့်သာရှိသော်လည်း တောင်ကမ်းပါးယံကြီး၏ အဆင်

မှာ မတ်စောက်လှသဖြင့် မြည်းများ၊ လားများ အသွားရခက်ကာ ခရီးမတွင်၊ နံနက်ကစ၍ ချီတက်လာခဲ့ပြီး ညနေ ၄ နာရီတိုင် ကျွန်တော်တို့ ရောက်ခဲ့သော ခရီးမှာ ထွက်လာခဲ့သည့်နေရာနှင့် ဘာမှမကွာလှ။ လှေကို တိုင်တွင်ချည့်၍ လှော်ခတ်နေသကဲ့သို့သာတည်း။

မြည်းနှင့် လားများ ဆင်းသက်နိုင်မည့်နေရာကို ရှာဖွေရန်အတွက် ဘသန်းနှင့် အောင်ဖေတို့ကို အခေါက်ခေါက်အခါခါ စေလွှတ်သည်။ သူတို့ပြန်ရောက်လာသည့်အခါတိုင်း “မသွားနိုင်ဘူး” ဟု ညည်းညည်းညူညူ ပြောသည်ကိုသာ ကြားရသည်။ တောင်ကမ်းပါးယံကြီးကိုဖြတ်၍ မျောက်ချောင်း ချောင်းထဲသို့ ဆင်းသည့်လမ်းတွင် အချို့နေရာ၌ ကျောက်ကမ်းပါးများသည် လူတစ်ကိုယ် ဝင်နိုင်ရုံသာ ကျယ်လျက်၊ အချို့နေရာတွင် လူနှင့် ဝန်တင်လားများပါဝင်နိုင်လောက်အောင် ကျယ်စေကာမူ၊ ရင်ခေါင်းလောက်ရှိသော ရေကို ဖြတ်သွားရသည့်အတွက် မြည်းနှင့် လားများအဖို့ ရေအောက်ရှိ ကျောက်ဆောင်ပေါ်တွင် ခြေကုပ်၍မရအောင် ဖြစ်နေသည်။

နောက်ဆုံး ဘယ်လိုမှ ဖြတ်ကျော်၍ မရသည့်အဆုံး ဒန်ကင်၏ အကြံပေးချက်အတိုင်း ဒင်နီရပ်၊ ဖိလစ်စတီဘီနှင့် ဖိလစ်တို့၏ တပ်စုသုံးစုကို ဘားမားရိုင်ဖယ်မှ မြန်မာရဲဘော် နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်နှင့်အတူ မြတောင်ရွာကြီးမှ တောင်ပေါ်သို့ရှေးရှုသော ရေဝေကုန်းတန်း လမ်းကြောင်းအတိုင်း ရှေ့မှချီတက်၍ ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော်တပ်ဖွဲ့များက နောက်မှလိုက်လာခဲ့ကြသည်။

၁၃ ရက်နေ့ညတွင် ကျွန်တော်တို့စစ်ကြောင်းသည် ဧရာဝတီမြစ်ဘက်တွင်ရှိသော ရေဝေကုန်းတန်းတွင် စခန်းချကြ၏။ ကင်က တောင်ပေါ်သို့ ကျော်ဖြတ်သည့်လမ်းကို ထိုနေ့ည နေမဝင်မီ တွေ့ခဲ့သောကြောင့် ၁၄ ရက်နေ့ မနက်တွင် ကျွန်တော်က ဦးဆောင်လျက် ထိုလမ်းကြောင်းကလေး

အတိုင်း လိုက်လာခဲ့သည်။

ပဲကုန်းသို့ ရိက္ခာချပေးမည့်လေယာဉ်သည် မနက် ၁၀ နာရီတွင် ရောက်လာမည်ဟု ခန့်မှန်းထားရာ ကျွန်တော်တို့သည် တစ်နာရီစော၍ ပဲကုန်းသို့ ချီတက်နိုင်ခဲ့ကြ၏။ ဒန်နီ၏ အချက်ပြမီးဖိုက အထင်းသားရှိပြီး ရိက္ခာကောက်ရန်အတွက် အစီအစဉ် အသင့်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဖိလစ်တို့တပ်စုက ယခုမှ နံနက်စာစားနေသည်။ သူတို့တပ်စုသည် အရက်တက်ပြီး တစ်နာရီအကြာမှစ၍ ချီတက်လာခဲ့သောကြောင့် လမ်းလျှောက်ရင်း အိပ်လာခဲ့ကြရသည်ဟု သိရ၏။

လေယာဉ်ပျံသည် ကျွန်တော်တပ်ဖွဲ့ဝင်အားလုံး ပဲကုန်းတွင် မစုမိမိ ရောက်လာသည်။ ရိက္ခာချပေးမည့် လေယာဉ်ပျံကို ကြည့်ရသည်မှာ အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသော ထမင်းပွဲကြီးကို တွေ့ရသကဲ့သို့ သွားရည်ကျစရာ ကောင်းလှသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ‘တုန်မာကင်’ တွင် ရိက္ခာချလေယာဉ်ကို မြင်ခဲ့ကြပြီးနောက် နောက်ထပ်၍ မမြင် မတွေ့ခဲ့ရသည်မှာ ၁၅ ရက်ပင် ကြာခဲ့ပေပြီ။ ထို ၁၅ ရက်အတွင်းတွင်လည်း အမျိုးမျိုးသော ဒုက္ခများကို ကျွန်တော်တို့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပြီမဟုတ်ပါလား။

လေယာဉ်ပျံမှ လေထီးများသည် တအိအိ တရွေ့ရွေ့ဖြင့် အောက်သို့ ကျလာသည်။ လယ်ကွင်းထဲတွင် လေထီးစများသည် ဖြူနီ၊ဝါသော ရောင်နံဖြင့် လှူဂုဏ်ကိုဆောင်နေကြ၏။

ကျွန်တော်တို့အတွက် ၅ ရက်စာရိက္ခာများကို ကောက်ယူရရှိသည်။ ထိုအထဲတွင် ဓာတ်ဆီ၊ သတင်းစာ၊ စာနှင့် ‘ဂွင်း’ တိုက်မှထုတ်ဝေသော စာအုပ်များ ပါလေသည်။ ကျွန်တော်တို့က ကြိုတင်မှာကြားထားပါလျက် ချပေးသော ပစ္စည်းထဲတွင် မပါဝင်သာပစ္စည်းများမှာ ကျွန်တော်တို့အတွက် အထူးလိုအပ်နေသော စစ်ဖိနပ်နှင့် ယူနီဖောင်းများပင် ဖြစ်သည်။ ဤပစ္စည်း

များ ယခုအခေါက်တွင် မပါကမူ၊ နောက်တစ်ခါ ရိုက္ကလေးယာဉ်လာလျှင် ပါလာမည်ဟု မျှော်လင့်ရ၏။

ထိုနေ့ နေ့လယ်တွင် အိမ်မှပေးလိုက်သောစာများကို အခေါက်ခေါက် အခါခါဖတ်ရင်း အချိန်ဖြုန်းကြ၏။ အိမ်မှစာများကိုဖတ်၍ အားရသလောက် ပျံ့မှ သတင်းစာများ ကောက်၍ကိုင်းကြသည်။ သတင်းစာများတွင်လည်း တိုင်းပြည်နှင့်ချီ၍ ထုတ်ဝေသော သတင်းစာကြီးများထက် တိုင်းများ၊ ခရိုင် များ၊ မြို့နယ်များမှ မိမိတို့ဒေသအလိုက် ထုတ်ဝေသော သတင်းစာငယ် ကလေးများကို ဖတ်ရသည်မှာ ပို၍အရသာရှိသည်။ မိမိရပ်ရွာ၊ မိမိဒေသသို့ ရောက်နေသလိုထင်ရသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် မိမိတို့ဒေသထုတ် သတင်းစာများကို ဖတ်ရင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဒေသနှင့်ပတ်သက်၍ နောက်ကြ ပြောင်ကြ ၏။ အလက်မက္ကဒေါ်နယ်မှာ စကော့အမျိုးသားဖြစ်ရာ ကျွန်တော်နှင့် ဒန်ကင်တို့က သူ့ကို စကြ ပြောင်ကြ၏။ သူ့ကို စရသည်မှာ စပင်နီ ယယ် ခွေးကလေးအား နားရွက်ကို ဟိုဘက်ကတစ်ယောက် သည်ဘက်က တစ်ယောက်ဆွဲ၍ စရသကဲ့သို့ ပျော်စရာကောင်းလှသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ကျွန်တော်တို့တပ်ဖွဲ့ဝင်များထက် ရှေ့သို့ ခရီး ရောက်နေသည်ကတစ်ကြောင်း၊ အမှတ်(၁)အဖွဲ့မှ ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး အလက် ဇနားတို့က ကျွန်တော်တို့ထက် တစ်ခဲခန်းမျှ ရှေ့သို့ကျူး၍ ရောက်နေသည် က တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ပဲကုန်းမှ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ထွက်ခွာသွားရန် စိတ်မကူးမိ။ ထို့ပြင် ကျွန်တော်တို့ အထူးလိုနေသော စစ်ဖိနပ်နှင့် စစ်ယူနီဖောင်းများကို နောက်တစ်ခေါက်လာ၍ ချပေးလိမ့်ဦး မည်ဟု မျှော်လင့်နေသောကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။

ပဲကုန်းတွင် ရေမိုးချိုးကာ အဝတ်အစားများ လျှော်မည်ဟု အားခဲ

ထားသော်လည်း ချောင်းမရှိဘဲ ရေတွင်းတစ်တွင်းသာရှိသဖြင့် အခက်တွေ့ ရသည်။ သည်အထဲတွင် မှာထားသောအင်္ကျီအသစ်နှင့် ဘောင်းဘီအသစ် များ ရောက်မလာသောကြောင့် ချေးအထပ်ထပ်နှင့် စုတ်ပြတ်နေသော အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီများကိုပင် ပြန်ဝတ်ရပြန်ရာ မျှောများကပ်ပါလာပြီး ပို၍ဆိုးသော ဒုက္ခကို တွေ့ရတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် နောက်တစ်နေ့မနက်ပိုင်းကိုလည်း ရက်အားအဖြစ် သတ်မှတ်ထားရာ ထိုနေ့နံနက်တွင် တပ်ကြပ်ကလေး လီသာလန်အား ကျွန်တော်ဆံပင်ကို ပလေးယားစီးကရက်ဘူးတွင်ပါသော အရပ်မှ ဘိုကေ ပုံစံအတိုင်း ညှပ်စေသည်။ လီသာလန်မှာ ယခင်က ဆံပင်ညှပ်အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်သူဖြစ်ရာ သူက ပလေးယားဘူးမှပုံစံအတိုင်း ညှပ်ပြီးသောအခါ ကျွန်တော်တပည့်တပန်းများက ကျွန်တော်ဆံပင်ပုံစံကို ဝိုင်း၍ ဩဘာပေး ကြ၏။ ကျွန်တော်မေးတွင်ရှိသော မုတ်ဆိတ်မှာလည်း ပလေးယားဘူးမှ ပုံစံအတိုင်းပင် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့ 'ခြင်းဒစ်'တပ်ဖွဲ့မှာ 'အထူးတပ်ဖွဲ့'ဖြစ်ရာ ကျွန်တော် တို့တပ်ဖွဲ့ကို ဦးစီးသော ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ် ကိုယ်တိုင် မုတ်ဆိတ်နှင့် ပါးမြိုင်းမွေးများထားပြီး တပ်ဖွဲ့ဝင်တိုင်းကိုလည်း မုတ်ဆိတ်ထားစေသည်။ သို့သော် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် မုတ်ဆိတ်မထားလိုသူအချို့အား ပလပ်ခွင့် ပေးထားသည်။

ထိုနေ့ နေ့လယ် ၂ နာရီခွဲတွင် ဖြန့်ထားသော ကင်းများကို ပြန်ရ စေပြီး၊ ညနေ ၃ နာရီတွင် အရှေ့တောင်ဘက်ဆီသို့ ချီတက်ခဲ့ကြ၏။ မထွက်ခွာမီ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်နစ်ယောက် ခေါင်းဆောင်သော ဘားမားရိုင် ဖယ် တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့သည် ကျွန်တော်တို့နှင့် ၅ မိုင်ကွာသော 'ယာဉ်ကွင်း' ဧရာ တွင် ၂ ည စခန်းချသွားပြီး ထိုနေ့နံနက်တွင်ပင် ထိုရွာမှထွက်ခွာသွား

ကြောင်း သတင်းရရှိသည်။

ညနေ ၄ နာရီခန့်လောက်တွင် ကျွန်တော်တို့ ရိုးပြတ်လယ်ကွင်းတစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်နေစဉ် ဂျပန်လေယာဉ်တစ်စီး ဖြန်းခဲနေရောက်လာပြီး ပေတစ်ထောင်လောက်မှနေ၍ ကျွန်တော်တို့ကို နှစ်ခါပြန် ကင်းထောက်ကာ တောင်ဘက်စူးစူးသို့ ပျံသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ကျားနှင့်ဆင် လယ်ပြင်မှာတွေ့သလို ကျွန်တော်တို့သည်လည်း ရိုးပြတ်လယ်ကွင်းပြောင်ပြောင်တွင်မှ ဂျပန်လေယာဉ်နှင့်လာ၍ တိုးမိခြင်းမှာ ကျွန်တော်တို့အတွက် ကံဆိုးခြင်းပင်ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်မိ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုအချိန်မတိုင်မီအထိ ဂျပန်တို့အား ခြေရာဖျောက်ထားနိုင်ခဲ့ကြ၏။ ယခုမူ ဂျပန်တို့က ကျွန်တော်တို့ခြေရာကို လေယာဉ်ဖြင့် ကင်းထောက်၍ ကောက်ယူ သွားပေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိနေသော နေရာကိုသိလျှင် ရန်သူဂျပန်တို့သည် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်အရပ်သို့ ခရီးဆက်မည်ကို ခန့်မှန်းနိုင်ကြပေတော့မည်။

သို့သော် ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်သက်သာရာရစေသော အချက်တစ်ချက်ကား ဂျပန်လေယာဉ် လာရောက်ကင်းထောက်ချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် အရှေ့ဘက်သို့ ချီတက်နေခြင်းပင် ဖြစ်၏။ အမှန်စင်စစ် ကျွန်တော်တို့ချီတက်ရမည့်အရပ်ကား တောင်အရပ်ပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့သွားရမည့်အရပ်ကို မြေပုံဖြန့်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ ရွာဆို၍ တစ်ရွာမှမတွေ့ရဘဲ ချောင်းများကိုသာ အမှတ်အသားပြထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ချောင်းများရှိပါလျက် ရွာဆို၍ တစ်ရွာမှမရှိဟုဆိုခြင်းမှာ ထိုချောင်းများသည် ကောနေသော ချောင်းခြောက်များသာ ဖြစ်ရမည်ဟု ဝှန်ဖရေဇာက ကောက်ချက်ချပါသည်။ သူချသည်ကောက်ချက်မှာ သွေးထွက်အောင်မှန်ကြောင်း၊ ထိုအရပ်သို့ ဆက်လက်ချီတက်သွားသောအခါ

လက်တွေ့ တွေ့ရပါတော့၏။

ချောင်းကောက်ကြီးများ၊ ချောင်းခြောက်ကြီးများသာ ဖြစ်သည့်အလျှောက် ရေဆို၍ တစ်ပေါက်မှမတွေ့၊ ရေမရှိမှ ရေငတ်သည့်ဝေဒနာမှာ ပို၍ပြင်းထန်လာသည်။ ပါလာသောရေကို အတင်းအကျပ်ဆုံးသော အမိန့်ထုတ်၍ ချွေတာနိုင်သလောက် ချွေတာကာ သောက်စေရသည်။ ဤအရပ်ဒေသရှိ မြေမှာ နီ၍ ဤအရပ်ရှိ အပင်များမှာ ကျွန်းပင်ပုများဖြစ်သည်။ ဤအရပ်ရှိ သက်ရှိသတ္တဝါများမှာလည်း ပုရွက်ဆိတ်အနီများသာတည်း။

ပုရွက်ဆိတ်နီများ ကိုက်ခဲလိုက်ပြီဆိုလျှင် ဘုရားတယူရလောက်အောင်ပင် နာကျင်လှသည်။ အကယ်၍ သင်သည် သစ်ပင်တစ်ပင်ကို သင့်အင်္ကျီလက်နှင့် ထိမိသည်ဆိုပါစို့။ ထိုသို့ထိမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သင်သည် အပ်ပေါင်းမြောက်မြားစွာဖြင့် ထိုးစိုက်ခံရသော ဝေဒနာတစ်မျိုးကို ခံစားရမည်မှာ မှချဖြစ်သည်။ ထိုဝေဒနာကို သင် မည်မျှကြာအောင် ခံစားရမည် ထင်ပါသနည်း။

၁ မိနစ်၊ ၂ မိနစ်

မဟုတ်ပါ။ သင်သည် ၁၅ မိနစ်ခန့် နာကျင်ကိုက်ခဲသော ဝေဒနာကို ခံစားရမည်သာ ဖြစ်သည်။

ဤအရပ်ဒေသသည် ဤသို့သော ဒုက္ခပေါင်းတို့ ခိုအောင်းရာ ပစ္စန္ဒရစ်အရပ်တည်း။

မတ်လ ၁၆ ရက်နေ့ နေ့လယ်ဘက်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် ရေအိုင်သုံးလေးခုကို တွေ့ရ၏။ ရေများ ပုပ်နေသော်လည်း သောက်နိုင်သည့်အနေတွင် ရှိသည်။ ထိုနေ့ညတွင် အတော်အသင့် ကောင်းမွန်သေးသော ရေအိုင်နှစ်အိုင်ကို ထပ်၍တွေ့သည်။ တစ်အိုင်ကို လူများအတွက်၊ တစ်အိုင်ကို လားများအတွက် ခွဲပေးလိုက်သည်။

ရေအိုင် ၂ အိုင်စလုံးပင် ရေတစ်စက်မျှမကျန်အောင် ခန်းသွားသည်။ သို့သော် တော်ပါသေး၏။ နံနက်ဘက်တွင် ရေအတော်အတန် ပြန်၍ထွက် နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ရေများကို ထပ်၍ဖြည့်ကြရသည်။

မတ်လ ၁၇ ရက်နေ့ နံနက်ဘက်တွင် ချီတက်ရာ၌ နေပူနှင့် ရေငတ်သည့်ဒဏ်ကို ပြန်၍ခံရပြန်သည်။ ချီတက်ရာလမ်းတစ်လျှောက်၌ အပင်ဆို၍ တစ်ပင်မျှမရှိ။ ခေတ္တရပ်နားချိန်တွင် သစ်ပင် သေးသေးသွယ် သွယ်ကလေး တစ်ပင်ကို မြင်မိပြီး၊ ထိုအပင်အောက်၌ အရိပ်ခိုမည်ဟု ကြံစည်ထားစဉ် ဒင်နီရှပ်က ကျွန်တော်ထက် အလျင်ဦးအောင် ထိုအပင် အောက်သို့ ရောက်သွားသည်။ ကျွန်တော်သည် ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက် သွားပြီး ဒင်နီရှပ်အား

“မင်းက ဒီအပင်မှာပဲ မြင်တတ်သလား၊ သွား...ဒီပြင်အပင် သွားရာ ပြီး နားချေ”ဟု ပြောလိုက်မိပါသည်။ ဤသို့ပြောမိသည့်စကားနှင့် ပြုမိ သည့် အပြုအမူအတွက် ကျွန်တော်သည် ယခုတိုင် ရှက်နေမိပါသည်။

နေ့လယ်တွင် ရေအိုင်တစ်အိုင်မှ မတော်သော်လည်း သဲချောင်းတစ်ခု အတွင်းတွင် ရပ်နားလိုက်သည်။ မြေမှာ သိပ်မာပုံမရသဖြင့် တွင်းများ တူးကြည့်သည်။ ၂ ပေခန့်အနက်တွင် မြေမှာ စိုထွက်လာသည်ကို တွေ့ရ သဖြင့် ၄ ပေအထိနက်အောင်တူးပြီး ရေများထွက်မထွက် စောင့်ကြည့် ကြသည်။ တွင်းပေါင်း ၆ တွင်းတူးသည့်အနက် တွင်း ၂ တွင်းမှ ရေ ထွက်လာသည်။ ရေထွက်သည်ဆိုသော်လည်း ဟောခနဲ ထွက်လာခြင်း မဟုတ်။ တဖြည်းဖြည်း တစ်စစ စိမ့်၍ထွက်လာခြင်းသာဖြစ်သည်။ ရေ အထွက်ကို ပင့်သက်၍စောင့်ရင်း၊ ရေငတ်သည့်ဝေဒနာကို ပျောက်စေရန် အိပ်ပျော်အောင် ကြိုးစားကြသည်။ မရ။ နာရီပိုင်းအတော်ကြာအောင် သည်းခံ၍ တစ်ဝက်စာနှင့် လူများအတွက် တစ်ဝသေးကံပြီး ရေဘူး

အပြည့်စီ ရရှိကြပါသည်။

နေပူကျဲကျဲတွင် စတည်းချခဲ့ကြသော ကျွန်တော်တို့အတွက် ထိုနေ့ ညနေဘက်တွင်လည်း မသက်သာလှပါ။ ညအိပ်စခန်းအဖြစ် သတ်မှတ် ထားသော ချောင်းမှာ ရေတစ်စက်မှမထွက်သော ချောင်းဖြစ်နေသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ရေရှိရာအရပ်ကို အနံ့အလွန်ခံ၍ကောင်းသော ဘားမား ရိုင်ဖယ်မှ တပ်သားများပင် ဤနေရာ၌ လက်မြောက်အရုံးပေးကြရ၏။ ထို့ကြောင့် ရေအတွက် မျှော်လင့်ချက်ကို 'နမ့်ပန်'ချောင်းတွင်သာ ထား ရတော့သည်။ မြေပုံပေါ်တွင်ပြထားသော နမ့်ပန်ချောင်းမှာ အားရစရာ ကောင်းလှသည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့် ၃ မိုင်အကွာတွင်ရှိသည်။

သို့သော် နမ့်ပန်ဒေသတစ်ဝိုက်သို့ သွားရေးလာရေးမှာ လွယ်ကူလှ သည်မဟုတ်။ မည်သည့်တောင်၊ မည်သည့်အပင်ကိုမှ အထောက်အထား ပြုစရာမရှိ။ မြေပုံပေါ်တွင်သာ ကွန်တိုကိုထောက်၍ ရောက်တတ်သလို သွားရမည့်ခရီးဖြစ်သည်။

ဤကဲ့သို့ အထောက်အထား အမှီသဟဲမရှိဘဲ ခရီးသွားရာ၌ ဒန်ကင် ၏ ခန့်မှန်းချက်မှာ အမြဲလိုလို မှန်လေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဒန်ကင် ကိုပင် ဆရာတင်ရတော့သည်။

ရေတစ်စက်မျှမရှိသော ချောင်းပေါင်းများစွာကို ကွေ့ကာပတ်ကာနှင့် ဖြတ်၍လာခဲ့ကြပြီးနောက် မတ်လ ၁၈ ရက်နေ့မြောက်သည့် နံနက်တွင် နမ့်ပန်ချောင်းနှင့် များစွာမကွာတော့ဟု ဒန်ကင် ခန့်မှန်းသောနေရာ၌ ရပ်နားလိုက်ကြ၏။

ဒန်ကင်သည် တကယ်ပင် တောကျွမ်းသူဖြစ်လေသည်။ တောကျွမ်း သူဆိုသဖြင့် သူ ဤဒေသတွင် ကျွမ်းကျင်စွာ သွားလာပူးသည့်ဟု ဆိုလို ခြင်းမဟုတ်။ တော၏အသွင်အပြင် အရိပ်လက္ခဏာကို ကျွမ်းကျင်ခြင်းသာ

ဖြစ်သည်။ သူ့လိုပင် တောကျွမ်းသူမှာ ဗိုလ်ချုပ်ဝင်းဂိတ်ဖြစ်၏။ ဝင်းဂိတ်သည် တစ်ခါတစ်ရံ တောထဲတွင် မျက်စိလည်သည်ကို ကျွန်တော် တစ်ခါမျှ မတွေ့ရ။

သင်မှတ်သားထားသော အရာတစ်ခုကို များမကြာမီ တွေ့တော့မည်ဟု ယုံကြည်နေလျှင် တောထဲတွင် သင်ရောက်ရှိသောနေရာကို အတိအကျ သိရန်မလိုဟု ယေဘုယျအားဖြင့် အဆိုပြုကြ၏။ သို့သော် ယခုခရီးတွင် ကား အထင်အရှား အမှတ်အသားပြုထားသော 'နမ့်မြစ်'မှာ ရန်သူဂျပန်များ အသင့်ကြို၍ စောင့်နေမည့်နေရာ ဖြစ်နိုင်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် နမ့်မြစ်ကိုဖဲ၍ ကြည့်၍ခွာ၍ သွားကြရတော့သည်။

နမ့်ပန်နှင့် များစွာမဝေးလှတော့ဟု သိရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ရပ်နားသည့်နေရာမှ မထွက်ခွာမီ လက်ဖက်ရည်တည်၍ သောက်ကြပြီး ဆက်လက်ချီတက်လာခဲ့ကြ၏။

နမ့်မြစ်အလွန် ၂ မိုင်လောက်ဝေးသည့်နေရာတွင် မော်တော်ကားသွား၍ရသော လမ်းတစ်လမ်းရှိနေပြီး ထိုလမ်းသည် အခြားကားလမ်းနှစ်လမ်းလည်း ဆက်သွယ်လျက်ရှိသည်ဟု ယုံကြည်ရသည်။

ကုန်လွန်ခဲ့သောရက်များက တောကြီးမျက်မည်းထဲတွင် တဝဲလည်လည် ဖြစ်ခဲ့ကြသော ကျွန်တော်တို့သည် များမကြာမီ လူသွားလူလာ ရှုပ်ထွေးသောဒေသသို့ ရောက်ကြရပေတော့မည်။ ထိုဒေသတွင် ကျွန်တော်တို့ခြေလှမ်းကို စောင့်နေသော သင်္ကေတသား ဂျပန်အား ကျွန်တော်တို့ ရှောင်ကွင်းနိုင်ပါမည်လား။

ကျွန်တော်တို့သည် ဤအရပ်ဒေသသို့ ရောက်လာခဲ့ရသော်လည်း ဤဒေသအကြောင်းကို ဘာမျှသိထားခြင်းမရှိ။ အိန္ဒိယမှ ဤအရပ်ဒေသသို့ ပေါက်ရောက်အောင် သတင်းစုံစမ်း ထောက်လှမ်းဖို့မှာလည်း ခရီးက

ဝေးကွာလှသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်တွင်လည်း ရွာဆို၍ တစ်ရွာမှ မတွေ့ခဲ့ရသောကြောင့် ဘာမှစနည်းနာ၍မဖြစ်။

ကျွန်တော်တို့သည် လူမနေသည့် တစ္ဆေကျွန်းပေါ်သို့ ရောက်နေသလို ဖြစ်နေလေသည်။

မိုးကုတ်နယ်မြေဒေသနှင့် မိုးကုတ်မှ ထီးချိုင့်နယ်မြေ ရောက်လုနီးအထိ ရှည်လျားကျယ်ပြန့်သော ဒေသတွင် ရန်သူဂျပန်တို့ မည်သို့လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်ကို ကျွန်တော်တို့ မသိ။ ထို့ကြောင့် ဂျွန်ဖရေစာတပ်မှ ဘားမားရိုင်ဖယ် ရဲဘော်များက အရပ်ဝတ် အရပ်စားဝတ်၍ နှစ်ယောက်တစ်တွဲ၊ သုံးယောက်တစ်တွဲ သတင်းစုံစမ်း ထောက်လှမ်းရန် သွားနေစဉ် နမ့်မြစ်နား၌ တစ်ရက်တာမျှ စခန်းချကာ သတင်းပလင်း နားထောင်ဦးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့တပ်များ စုရာဝတီကို ဖြတ်ကူးသွားကြောင်း သိနေပြီး ဖြစ်သော ရန်သူတို့သည် မော်တော်ကားများဖြင့် အလွယ်တကူ သွားလာနိုင်သော ဤလိုဒေသမျိုး၌ ကျွန်တော်တို့ရောက်လာမည့်အချိန်ကို စစ်ကူးများ ခေါ်၍ အသင့်စောင့်နေပေတော့မည်။

ရန်သူများသည် မန္တလေးနှင့်ရွှေဘိုမှ စစ်ကူများကို အလွယ်တကူပင် ခေါ်ယူနိုင်မည် မဟုတ်ပါလား။

ဤသို့သောအတွေးများဖြင့် စိတ်လေးလေးနှင့် ချီတက်လာစဉ် နမ့်မြစ်သို့ရောက်ရန် မိုင်ဝက်ခန့်သာ လိုတော့သည်ဟု ထင်ရသောအချိန်၌ နမ့်မြစ်၏ အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရဘဲ ဆင်ရိုင်းကြီးဆယ့်ခြောက်ကောင်နှင့်သာ ပက်ပင်းပါ တိုးမိနေတော့သည်။

သို့သော် တော်ပါသေး၏။ ဆင်ရိုင်းများက ကျွန်တော်တို့ကို ရန်မူဘဲ နောက်ဘက်သို့ ခေါင်းလျှို၍ ထွက်သွားကြသည်။ ကျွန်တော်သည်

ဆင်များသောက်သွားသော ရေအိုင်များကို လူအတွက်တစ်ဝက်၊ လားနှင့် မြင်းများအတွက် တစ်ဝက်စီခွဲ၍ ထိုနေရာတွင်ပင် စခန်းချလိုက်၏။

အပန်းဖြေကာ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်စီ သောက်ကြပြီးနောက် ဂျွန် ဖရေဇာက သူ့တပ်မှ ဘားမားရိုင်ဖယ် ရဲဘော်အချို့ကို အရှေ့၊ အနောက် နှင့် တောင်ဘက်အရပ်များကို အရပ်ဝတ်အရပ်စားဖြင့် စုံစမ်းထောက်လှမ်း ရန် စေလွှတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်ကမူ ကျွန်တော်ရဲဘော်အချို့ကို နမ့်မြစ် နှင့် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လောက်ဝေးသေးသည်ကို ကင်းထောက်ကြည့်ရှုရန် စေလွှတ်လိုက်၏။

ကျွန်တော်ရဲဘော်များသည် မိနစ် ၂၀ အတွင်း ပြန်ရောက်လာကြ၏။ သူတို့မျက်နှာများမှာ မှိုရသူလို ရွှင်နေကြ၏။

၂ ပေခန့်နက်၍ ကိုက် ၂၀ ခန့်ကျယ်သော နမ့်မြစ်ဟု အမည်တွင် သည့် ချောင်းကလေးတစ်ခုကို သူတို့တွေ့လာကြသည်။

အားလုံးပင် ရေမချိုးရသည်မှာ ရက်အတော်ကြာပြီဖြစ်၍ ကိုယ်တွင် ချေးအထပ်ထပ်၊ ခေါင်းတွင် သန်းတရွရွဖြင့် ရှိနေကြသည့်အလျောက် တစ်ကြိမ်လျှင် တပ်စု ၂ စုစီ ရေသွားချိုးရန် အခွင့်ပြုလိုက်၏။ ကျွန်တော် တို့ စခန်းနှင့် ချောင်းအကြား ခြေရာ လက်ရာ မကျန်ရစ်စေရန်ကိုလည်း မှာကြားလိုက်ရသည်။

ရေရှားသောဒေသ၌ ရန်သူက သင့်အား လိုက်ရှာလျှင် ချောင်းနား၌ သာ ရှာမည်။ ချောင်းနား၌ သင့်ခြေရာ၊ လက်ရာ ကျန်ရစ်ခဲ့လျှင် သင် စခန်းချနေသောနေရာသို့ သင့်ရန်သူသည် အလွယ်တကူ ရောက်လာနိုင် သည် မဟုတ်ပါလား။

စခန်းချ၍ များမကြာမီ ဌာနချုပ်နှင့် ဝိုင်ယာလက်အဆက်အသွယ် လုပ်ကြည့်သည်။

ဗိုလ်မှူးချုပ် ဝင်းဂိတ်သည် အမှတ်(၇)၊ အမှတ်(၈) စစ်ကြောင်းများနှင့် အတူ ဧရာဝတီမြစ်ကို ဖြတ်ကူးခဲ့ပြီးကြောင်း အံ့ဩစွာ ကြားသိရ၏။ ဗိုလ်မှူးချုပ်က ကျွန်တော်အား မိုက်ကားလ်ဗတ်နှင့်အတူ (ဂုတ်ထိပ်တံတား) အား ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးရန် ဆက်လက်ချီတက်ရမည်ဟု အမိန့်ပေးလေ သည်။ ဂုတ်ထိပ်တံတားသို့အသွား၌ မိုက်ကားလ်ဗတ်အား ဂုတ်ထိပ် နယ်မြေဒေသတွင် ဒုဗိုလ်မှူးကြီးအဆင့် အခွင့်အာဏာ အပ်နှင်းလိုက်ရာ ကျွန်တော်တို့သည် 'မိုက်'၏အမိန့်ကို ထိုဒေသ၌ လိုက်နာလုပ်ဆောင်ရမည် ဖြစ်လေသည်။

အခြားအမိန့်တစ်ခုမှာ အမှတ်(၁) စစ်ကြောင်းသည် မိုးကုတ်သို့ ချီတက်ရန်၊ သို့ချီတက်ရာ၌ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး အလက်ဇန္ဒား၏ အမိန့်ကို နာခံ ရန်၊ အကယ်၍ အလက်ဇန္ဒားသည် အမှတ်(၁) စစ်ကြောင်းနှင့်အတူ မရှိလျှင် မိုက်ကားလ်ဗတ်၏ အမိန့်ကို နာခံရန်၊ အမှတ်(၁) စစ်ကြောင်းက အလက်ဇန္ဒား ရှိမရှိ သတင်းပို့ရန်ဖြစ်သည်။

မိုက်ကားလ်ဗတ်မှာ ၁၉၄၂ ခုနှစ် အင်္ဂလိပ်တပ်များ မြန်မာပြည်မှ ဆုတ်ခွာရစဉ်ကပင် ဂုတ်ထိပ်တံတားကို ဖောက်ခွဲရန် တာဝန်ကျခဲ့သူဖြစ်၏။ သူသည် ယမ်းဘီလူးများနှင့် စနက်တံကို အသင့်ပြင်၍ ဂုတ်ထိပ်တံတားပေါ် တွင် ၁၀ ရက်ခန့်ထိုင်ကာ 'ဖောက်ခွဲလိုက်တော့'ဟူသော အမိန့်ကို စောင့်နေခဲ့သူဖြစ်သည်။

သို့သော် ထိုအမိန့်ကား ရောက်လာခြင်းမရှိခဲ့။ သူသာ မြန်မာပြည်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ရသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ 'မိုက်'သည် ဂုတ်ထိပ်တံတားကို ဖောက်ခွဲရန် လက်ယား၍နေခဲ့၏။ ယခုမူ ရေငတ်သူအား ရေတွင်းထဲသို့ ချပေးလိုက်ပေပြီ။

ကျွန်တော်သည် မြေပုံထဲတွင် ဂုတ်ထိပ်တံတား တည်ရှိသည့်နေရာ

ကို ရှာကြည့်သည်။ ပြီးနောက် ခေါင်းဖော်၍ ဂုတ်ထိပ်တံတားရှိမည့်အရပ်ကို မျှော်ကြည့်မိသည်။

ယခု ကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိနေသောနေရာနှင့် ကျွန်တော်တို့ချီတက်ရမည့် နေရာကြားတွင် တောင်များသည် တစ်လုံးပေါ်တစ်လုံးထပ်လျက်၊ ကျွန်တော်တို့ချဉ်းကပ်လာမည့်အရေးကို အေးဆေးစွာ ဆွေးနွေးနေကြသည်ဟု ထင်ရ၏။ ဤတောင်တန်း တောင်ထွတ်များကို ဖြတ်ကျော်ရန်အတွက် ကျွန်တော်တို့တွင် အနွေးထည်ဟူ၍ မရှိ။ လူ ၂ ယောက်ပေါင်းမှ စောင်တစ်ထည်သာ ခြံနိုင်သည့်အဖြစ်သို့ ရောက်နေသည်။

မတ်လ ၂၀ ရက်နေ့တွင် ရိက္ခာနှင့် အဝတ်အထည်များ ပို့ပေးရန် ဌာနချုပ်သို့ သတင်းပို့ထားသည်။ ထိုနေ့တွင် ရိက္ခာရသည့်တိုင် ကျွန်တော်တို့အဖို့ တစ်နေ့တာရိက္ခာ ပြတ်နေဦးမည်ဖြစ်၏။ ရိက္ခာချနိုင်မည့် သင့်လျော်သောနေရာကိုလည်း ယခုတိုင် လွယ်လွယ်ကူကူရှာမရသေး။

ကျွန်တော်စိတ်ထဲတွင် ကျွန်တော်တို့ပတ်ပတ်လည်၌ ရန်သူများ ရောက်ရှိနေပြီဟု ထင်နေသည်။

အတွေးပေါင်းစုံဖြင့် ခေါင်းအုံကာ တစ်ကိုယ်လုံးထုံလျက်ရှိသော ကျွန်တော်သည် နမ့်မြစ်အတွင်းသို့ ရေချိုးဆင်းလာခဲ့၏။ လမ်းတွင် ကျွန်တော်လိုပင် ရေချိုးဆင်းလာသော ဘီးလ်စမိုင်လီကို တွေ့ရ၏။ သူနှင့် ကျွန်တော်သည် ကြည်လင်စွာစီးဆင်းနေသော ၂ ပေခန့်နက်သည့် ရေထဲ၌ အားရပါးရစိမ်း၍ချိုးကြ၏။ ရေချိုးပြီး၍ စခန်းသို့ပြန်လာကာ ဌာနချုပ်က မတ် ၂ ရက်နေ့တွင် ရိက္ခာပို့မည့်ကိစ္စ မည်သို့အကြောင်းပြန်သည်ကို မေးကြည့်သည်။

ဌာနချုပ်မှ ဝိုင်ယာလက်အဆက်အသွယ် ရပ်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း၊ စိတ်ပျက်ဖွယ်တွေ့ရ၏။

နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်မတိုင်မီ ဂျွန်ဖရောစာစေလွှတ်ထားသော စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေး ရဲဘော် ၂ ယောက် စခန်းသို့ပြန်ရောက်လာသည်။ သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့စခန်း၏ အရှေ့ဘက် ၄ မိုင်ကွာရှိ 'မြစ်ဆုံ'သို့ သွားရောက်စုံစမ်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ (မြစ်ဆုံမှာ နမ့်မြစ်နှင့် ရွှေလီမြစ်တို့ ဆုံသော နေရာပင်ဖြစ်၏။) သူတို့သည် ကြားသိလာခဲ့သော သတင်းအတွက် စိတ်တုန်လှုပ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

မြစ်ဆုံတွင် ဂျပန် ၇၀၀ တပ်စွဲလျက်ရှိနေပြီး မိုးမိတ်မှလည်း လော်ရီဖြင့် စစ်ကူများလာနေကြောင်း သူတို့က သတင်းပို့သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် နေ့လယ် ၁၂ နာရီ ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်၏ ဌာနချုပ်မှ ဝိုင်ယာလက်ဆက်လျှင် ချက်ချင်းသတင်းပို့နိုင်ရန် အသင့်ပြင်ထားကြ၏။

နေ့လယ် ၁၂ နာရီတွင် ဝိုင်ယာလက်အဆက်အသွယ် ရလျှင်ရချင်း၊ ဌာနချုပ်က ခါတိုင်းလိုပင် ကျွန်တော်တို့အတွက် အမိန့်တစ်ခုပို့လိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့က သူတို့အမိန့်ကို ဖြတ်ပြီး ကျွန်တော်တို့သတင်းကို ပို့လိုက်၏။

သတင်းပို့ပြီး၍ ၂ နာရီအကြာတွင် မြစ်ဆုံကို တဝန်းဝန်း ဖုံးကြံသံကြားရသည်။ ကျွန်တော်တို့ပို့လိုက်သော သတင်းအတွက် ဌာနချုပ်က ကျွန်တော်တို့အား ဂုဏ်ပြုလိုက်သောအချက်ပင်တည်း။

ဌာနချုပ်မှ ကျွန်တော်တို့ထံပို့လိုက်သောအမိန့်မှာ ပထမပေးထားသော အမိန့်တွင်ပါရှိသော အချက်အလက်များအနက် မိုက်ကားလ်ဗတ်နှင့် အဲလက်ဇန္ဒားတို့အား ယခင်အတိုင်းပင် တာဝန်ပေးထားပြီး၊ ကျွန်တော်တို့မှ ဂုတ်ထိပ်သို့ လိုက်မသွားဘဲ ယခုရှိနေသည့်နေရာတွင်ပင် နေရန်နှင့် ကျွန်တော်နေရာ အနီးတစ်ဝိုက်သို့ချီတက်လာမည့် ဌာနချုပ်နှင့် အရန်စစ်ကြောင်း ၂ ခုအား လမ်းခရီးတွင် အန္တရာယ်ကင်းအောင် တာဝန်ယူရန်ဖြစ်သည်။

ရိက္ခာအတွက်ကိုမူ မတ်လ ၂၀ ရက်နေ့တွင် မပို့နိုင်သေးဘဲ ၂၃ ရက်နေ့ကျမှ ပို့နိုင်မည်ဟု အကြောင်းကြားကြားသည်။

ယနေ့မှ ၁၉ ရက်နေ့ရှိသေးသည်။ ယခင်ကပို့ထားသော ရိက္ခာမှာ စားရိုးစားစဉ်အတိုင်း စားလျှင် ယနေ့အတွက်သာကျန်တော့မည်။ သို့သော် နောက်ထပ်ရိက္ခာပို့ရန် မသေချာလှသည်ကို ကြို၍မြင်ထားသဖြင့် အမဲသား များအား မြီးခြံစားသောက်ကြရန် ပြောထားသဖြင့် အဖွဲ့သားတိုင်းတွင် လက်ကျန်ကလေး အနည်းငယ်စီတော့ ကျန်ဦးမည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။

သို့သော် ၂၃ ရက်အထိတော့ စားရန်ကျန်နိုင်မည်မဟုတ်။ ကျွန်တော်သည် ပြန်၍သတင်းပို့လိုက်၏။

“၂၃ ရက်နေ့အထိ စောင့်မည်။ သို့သော် ဆာလံကျမ်း၊ လင်္ကာ ၁၇ ကို ကြည့်ပါ”

ဤလင်္ကာ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ ‘လူအများ ငတ်မွတ်နေသဖြင့် ခရစ်တော် ကို အားကိုးခြင်းကြီးစွာဖြင့် မျှော်၍ကြည့်နေကြသည်’ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ဌာနချုပ်မှ ချက်ချင်းပင် အဖြေပြန်လာသည်။

“တိုင်းပြည်အတွက် အသက်သေရခြင်းသည် မြတ်၏”

ကျွန်တော်သည် စိတ်ညစ်သွားလေသည်။

ကျွန်တော်တို့အတွက် ရိက္ခာပြဿနာသည် အမြင့်မားဆုံး ဖြစ်လာ သည်။

မတ်လ ၂၃ ရက်နေ့မတိုင်မီ ရိက္ခာလာချပေးရန် မျှော်လင့်ချက် လုံးဝမရှိသလို၊ ရွာနီးချုပ်စပ်သို့ ရိက္ခာအရှာထွက်ရန်လည်း လုံးဝမဖြစ်နိုင်။ အကယ်၍ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရွာများသို့ ကျွန်တော်တို့က ရိက္ခာရှာဖွေ ဝယ်ယူရန် လူလွှတ်ထားသည်ဆိုပါစို့။ ထိုလူများနှင့် ဂျပန်စုံစမ်းထောက် လှမ်းရေးသမားများ တွေ့ရှိသွားခဲ့ပါလျှင် ကျွန်တော်သည် ဆက်၍ပင်

မတွေးရဲတော့။

ကျွန်တော်တို့၏ တပ်မဟာဌာနချုပ်သည် သုံးရက်၊ လေးရက်အတွင်း ကျွန်တော်စခန်းချလျက်ရှိသော နေရာအနီးတစ်ဝိုက်သို့ ရောက်လာနိုင်သည် ဖြစ်ရာ ဌာနချုပ်နှင့်တကွ အတူလိုက်ပါလာမည့် အရန်စစ်ကြောင်း ၂ ကြောင်း၏ ဘေးရန်အန္တရာယ် လုံခြုံရေးအတွက် ကျွန်တော်တွင် တာဝန် ရှိနေပေသည်။ ထို့ကြောင့် အဖွဲ့သားများအား ရိက္ခာပြတ်၍ မတ်တတ်က လဲမလိုဖြစ်နေသည်တိုင် ရွာနီးချုပ်စပ်သို့ ရိက္ခာရှာ မထွက်ရဟူသော အမိန့်ကို တင်းကျပ်စွာ ထုတ်ဆင့်ထားလိုက်ရပြီး သုံးလေးရက်အတွင်း အစွမ်းကုန် သည်းခံ၍နေကြရန် တိုက်တွန်းထားရ၏။

ဤသို့ ‘ရိက္ခာငယ်ကုန်၍၊ မသာပုံ အတန်ပေါက်နေသောအချိန်တွင် ဘီးလ်အတ်နှင့် ဂျန်ဖရေဇာတို့နှစ်ယောက်က မျက်နှာသေကလေးများဖြင့် ကျွန်တော်ထံ ချဉ်းကပ်လာသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင် ၍ တိုင်ပင်ကြပြီးနောက် ကျွန်တော်နှင့် ရဲဘော်ရဲဘက်ပီသစွာ ဆွေးနွေး သင့်သည်ဟု ယူဆ၍ ကျွန်တော်ထံရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ဝါရင့်သော စစ်သားတစ်ဦးဖြစ်သူ ဘီးလ်က ကျွန်တော်အဖွဲ့သားများ သည် တစ်ရာလျှင် လူခြောက်ဆယ်လောက်သာ တိုက်နိုင် ခိုက်နိုင်သည့် အခြေအနေတွင်ရှိသည်ဟု ခန့်မှန်းသည်။

“အင်ဖားမှနေ၍ ဧရာဝတီမြစ်ကို ဖြတ်ကူးပြီးသည်အထိ ခရီးဝေး ဖောက်ထွင်းချီတက်ခဲ့ရသော ကျွန်တော် အဖွဲ့သားများသည် လမ်းတစ် လျှောက်လုံး အေးဆေးစွာ ရပ်နားအားဖြည့်ခြင်း မရှိခဲ့သည့်အတွက် နောက် ထပ်၍ ရင်ဆိုင်ရမည့်အန္တရာယ်နှင့် မတွေ့မီ အနည်းဆုံး ၁၅ ရက်ခန့် အေးအေးလူလူ ရပ်နားကာ အစားကောင်း အသောက်ကောင်းများဖြင့်

အင်အားပြည့်တင်းသင့်သည်” ဤကား ကျွန်တော်ရဲဘော်ရဲဘက်ဖြစ်သော ဘီးလ်နှင့် ဂျွန်ဖရေဇာတို့က ရင်းရင်းနှီးနှီးပြောပြချက်ပင်ဖြစ်၏။

သူတို့စကားကို နားဖြင့်ဆတ်ဆတ် ကြားလိုက်ရသော ကျွန်တော် သည် အထူးပင် တုန်လှုပ်သွားမိသည်။

စစ်ကြောင်းမှူးတစ်ဦးအနေဖြင့် ကျွန်တော် အထူးဂရုစိုက်သောအချက် မှာ အထက်မှပေးသော အမိန့်ကို ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် ဆောင်ရွက်ရန်ဖြစ်၏။ ဤသို့ဆိုခြင်းဖြင့် ကန်တော်သည် ကျွန်တော်အဖွဲ့သားများ၏ နေရေး၊ ထိုင်ရေး၊ စားသောက်ရေးများကို လျစ်လျူပြုထားသည်ဟု မဆိုလိုပါ။ ကျွန်တော်အဖွဲ့သားများ ရိက္ခာပြတ်နေသည်ကို ကျွန်တော်သိပါ၏။ ကျွန်တော်အဖွဲ့သားများ အငတ်ဘေးနှင့် ရင်ဆိုင်ရကာ ကိုယ်အလေးချိန်များ လျော့ကျလာသည်ကို ကျွန်တော်သိပါ၏။

သို့သော် ဘီးလ်နှင့် ဂျွန်ဖရေဇာတို့ ပြောလာသလောက် ‘ဂျောက်ပေါက်’ တိုးမိမည်ကို ကျွန်တော် ထည့်သွင်းစဉ်းစားခဲ့ခြင်း မရှိသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်ဝန်ခံပါသည်။ သူတို့ပြောသလို ကျွန်တော်စဉ်းစားခဲ့ခြင်း မရှိပါ။

ဤသို့စဉ်းစားခဲ့ခြင်းမရှိသည့် အကြောင်းတစ်ရပ်မှာ ကျွန်တော်တို့ သည် မိုးရာသီအတွင်းတွင်လည်း ခရီးဝေးဖောက်ထွင်းတိုက်ခိုက်သည့် နည်းပရိယာယ်ကို ဆက်လက်ကျင့်သုံးရဦးမည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မိုးတွင်းစစ်ဆင်ရေးကို ကန်ကွက်ခဲ့သူများတွင် ကျွန်တော်ပါဝင်ပါ သည်။ တပ်ဖွဲ့သားများ၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေသည် မိုးရာသီစစ်ဆင်ရေး ရောက်သည်အထိ ကောင်းမွန်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်မမျှော်မှန်းခဲ့။ မိုးရာသီ

ရောက်သည်အထိ ကျန်းမာရေးကောင်းနေစေကာမူ မြန်မာပြည်၏ မိုးဒဏ် ကို ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သားများ ခံနိုင်မည်မဟုတ်ဟု ယူဆခဲ့၏။ ယခုမူ ဘီးလ်နှင့် ဂျွန်ဖရေဇာတို့က ဤသဘောအတိုင်း တင်ပြပြောဆိုနေပေပြီ။

သူတို့တင်ပြချက်ကို ဝိုင်ယာလက်ဖြင့် သတင်းပို့ရန် မလွယ်ကူလှ။ ရက်များမကြာမီအတွင်း ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်ကိုယ်တိုင် ကျွန်တော်ဒေသသို့ ရောက်ရှိလာမည်ဖြစ်ရာ ထိုအခါမှ ဤအချက်များကို တင်ပြဆွေးနွေးတော့ မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

ဤကဲ့သို့ အခြေမလှ အနေမလှဖြစ်နေစဉ် အမှတ်(၁) စစ်ကြောင်းမှ ဝိုင်ယာလက်ဆက်သွယ်ချက်ကို ကြားမှဖြတ်၍ ကံအားလျော်စွာ ရရှိလိုက် သည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့မှ ဝိုင်ယာလက်အော်ပရေတာဖြစ်သူ တပ်ကြပ် ကလေး ဖော်စတာက အမှတ်(၁)စစ်ကြောင်းမှ ပေးပို့သော ဝိုင်ယာလက် အချက်ပြသည်အလွန်မှ ပီသမြည်လှသဖြင့် အမှတ်(၁)အဖွဲ့သည် ကျွန်တော်တို့စခန်းနှင့် နီးကပ်သောနေရာတွင် ရှိရမည်ဟု ခန့်မှန်းပါသည်။ ထို့ပြင် သူတို့အဖွဲ့ကလည်း မြစ်ဆုံတွင် ဗုံးကြဲသံများ ကြားရကြောင်း သတင်းပို့သဖြင့် သူတို့လည်း ကျွန်တော်တို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းနေရာတွင် ရှိရမည်ဟု မှတ်ယူလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ၂ ဖွဲ့တွင် အဓိပ္ပာယ် တူသော လျှို့ဝှက်စကားလုံးများ မထားရှိသဖြင့် အဖွဲ့နေရာကို တခြား တစ်ဖွဲ့အား ရှင်းလင်းစွာပြောပြရန် အခက်တွေ့နေပါသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ဤဒေသ၌ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့တည်း ထီးထီးမဟုတ်ဘဲ အခြားအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ပါ နီးနီးနားနားရှိနေသည်ဟု သိရသည့်အတွက် အား တက်မိပါသည်။

အမှတ်(၁)အဖွဲ့နှင့် အားတက်စဖွယ် အဆက်အသွယ်ရရှိပြီးနောက်

နမ့်မြစ်တွင်းသို့ ဒုတိယအကြိမ် ရေချိုးရန် ဆင်းလာခဲ့သည်။

ကျွန်တော်က ကျွန်တော်တို့စခန်းနှင့် နမ့်မြစ်တွင်းသို့ ဆင်းသည့် လမ်းတွင် ဘာမျှ ခြေရာလက်ရာ မတင်ရအောင် တဖွဖွသတိပေးခဲ့၏။ ယခုမှ မြစ်တွင်းသို့ဆင်းလာသည့်လမ်းမှာ ဖြူးနေအောင် ပေါ်နေပေပြီ။ ကျွန်တော်စခန်းကို ကျွန်တော် ကြိုက်သော်လည်း သည်စခန်းမှမခွာလျှင် မဖြစ်အောင် အခြေအနေက လှုံ့ဆော်နေလေပြီ။

ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ် ရောက်လာသည်အထိ သည်စခန်းတွင် အခြေ စိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးခဲ့၏။ သို့သော် မဖြစ်နိုင်တော့ပြီ။ သည်စခန်းမှ ထွက်ခွာရပေတော့မည်။

ထွက်ခွာမည်ဆိုပြန်တော့လည်း အခက်အခဲတစ်ခုက ရှိနေပြန်သည်။ ဂျွန်ဖရေဇာ စေလွှတ်ထားသော ကင်းထောက်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ယခုတိုင် ပြန်ရောက်မလာသေးခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့ရောက်မလာမီ ကျွန်တော်တို့က နေရာပြောင်းသွားလျှင် သူတို့အဖို့ ခက်ချိမ့်မည်။ သို့သော် မတတ်နိုင်ပြီ။ ကျွန်တော်တို့စခန်းဟောင်းတွင် ကင်းထောက်ပြန်လာမည့်အဖွဲ့ကို အမြဲစောင့်နေရန် လူအချို့ကိုထားခဲ့ပြီး စခန်းအသစ်သို့ ချက်ချင်းပြောင်းကြရသည်။

စခန်းသစ်ကား စခန်းဟောင်း၏ အနောက်ဘက် တစ်မိုင်ကွာခန့်တွင် ရှိသော ဘောဘီချောင်းစခန်းပင် ဖြစ်၏။ စခန်းသစ်သို့ ပြောင်းသည့်ညတွင် ပင် ကျွန်တော်တို့နေခဲ့သော စခန်းဟောင်းအား ဂျပန် ၅၀ လာရောက် ဝိုင်းထားကြောင်း၊ စခန်းဟောင်းတွင် ချန်ထားခဲ့သော လူများအနက် တစ်ယောက်က လာရောက်သတင်းပို့သည်။

စခန်းဟောင်းနှင့် စခန်းသစ်သည် တစ်မိုင်မျှသာ ကွာလေရာ၊ ကျွန်တော်တို့နောက်သို့ ဂျပန်များ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်လာမည်ကို အထူးစိုးရိမ်မိသည်။ သို့သော် စခန်းဟောင်းမှ စခန်းသစ်ဖြစ်သော ဘောဘီ

ချောင်းသို့ ကျွန်တော်တို့ ပြောင်းရွှေ့လာရာ၌ ချီတက်ရာလမ်းတစ်လျှောက်တွင် ခြေရာလက်ရာ အနည်းငယ်မျှထင်၍ မကျန်ရစ်စေရန် အထူးအပင်ပန်းခံ၍ ပြန်လည်ပြုပြင်ခဲ့ကြသဖြင့် ဂျပန်များ ကျွန်တော်တို့ခြေရာကို ကောက်နိုင်မည်ဟုတ်ဟု တစ်ဖက်က စိတ်ဖြေရသည်။

ဤအတွင်း နောက်ထပ်ဆက်သားတစ်ယောက် ရောက်လာကာ ဂျပန်များသည် လာလမ်းအတိုင်းပြန်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သတင်းပို့သဖြင့် စိတ်အေးသွားရ၏။ ဂျပန်များသည် ရေချိုးဆင်းသူများ၏ လစ်ဟင်းမှုကြောင့် ထင်း၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သော လမ်းကြောင်းအတိုင်း နမ့်မြစ်မှတက်လာခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့သည် လူစုသုံးစုခွဲလိုက်ပြီး တစ်စုနှင့်တစ်စု ရင်ပေါင်တန်းကာ ခေါင်းကို ဘီးစိပ်ဖြင့်ဖြီး၍ သန်းရှာလိုက်သလို ကျွန်တော်တို့ကို ရှာကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို မတွေ့သောအခါ ကျွန်တော်တို့သွားရာ နောက်သို့ ခြေရာကောက်၍ လိုက်နိုင်အောင် တစ်နာရီနီးပါးမျှ ကြိုးစားကြသေးသည်ဟု သိရ၏။ ဂျပန်များ လက်လျှော့၍ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်သွားကြပြီးနောက် ဆယ်မိနစ်လောက် ကြာသောအခါ လက်ပစ်ဗုံး ၂ လုံး ဆက်၍ထုလိုက်သောအသံကို ကြားကြ၏။ မကြာမီပင် ရွာထဲသို့ ကင်းထောက်ရန်သွားသော ရဲဘော် ၂ ယောက် ပြန်ရောက်လာကြ၏။ သူတို့သည် လမ်းတွင် ဂျပန်များနှင့်တိုးမိနေသဖြင့် လက်ပစ်ဗုံး ၂ လုံး ပစ်သွင်းကာ 'လစ်'ထွက်လာကြလေသည်။ ပျောက်နေသော ကင်းထောက်အဖွဲ့နှင့် ပတ်သက်၍ မည်သည့်သတင်းမှ ရမလာသော်လည်း ဂျပန်အုပ်ထံသို့ လက်ပစ်ဗုံးပစ်သွင်းခဲ့ရသောကြောင့် သူတို့သည် ကျေနပ်နေကြ၏။

ဂျွန်ဖရေဇာသည် ပျောက်နေသော ကင်းထောက်အဖွဲ့ကို ခပ်ဝေးဝေးသို့ သွား၍ရှာရန် နောက်ထပ်၍ လူလွှတ်ရလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘောဘီချောင်းစခန်း၌ နောက်တစ်နေ့နှင့် တစ်ည

တိုင်တိုင် ဆက်၍ စခန်းချနေ၏။ တိုက်ပွဲစဉ်တစ်လျှောက်လုံး၌ စခန်းတစ်ခု
တွင် ၂ ညဆက်၍ စခန်းချသည့်နေရာ နှစ်နေရာသာ ရှိခဲ့၏။

တုန်မာကင်နှင့် ဘောဘီချောင်းစခန်းတို့တည်း။

ဘောဘီချောင်းစခန်းတွင် ၂ ရက်ဆက်၍ စခန်းချနေရခိုက် အချိန်
ကုန်အောင် အမျိုးမျိုးကြိုးစား၍ အပျင်းဖြေကြ၏။

ကျွန်တော်က ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ရေး၍ အချိန်ဖြုန်းသည်။ ကျွန်တော့်
ဇာတ်လိုက် အိန္ဒိယပြည်သို့ ပြန်မရောက်နိုင်ဘဲ မြန်မာပြည်တွင် တစ်လည်
လည် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတိုမှာ ရေးရင်းတန်းလန်း
ဖြင့် ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သည်။ 'လွတ်သည့်ငါး ကြီးသည်'ဟူသော တံငါ
စကားပုံအတိုင်း ပျောက်သွားသောဝတ္ထုမှာ အလွန်ကောင်းသည်ဟု ကျွန်
တော် ထင်နေသည်။

ဘီးလ်အက်ချ်နှင့် ဖီလစ်တီဘီတို့က ကဗျာရေးပြိုင်ကြ၏။

ဆင်ချေးက မည်းလို့မာ

စခန်းဟာက ချလို့မကောင်း။

စခန်းတွင်

လျှမ်းရှင် ရေဆွယ်လို့ စီးလျှင်ဖြင့်

ဆင်ချေးဟာကော့ မမည်းပါဘု

ပျော့ပြလို့ပျောင်း။

ဤကား ကဗျာပြိုင်ပွဲတွင် ဆုရသော ဘီးလ်အက်ချ်၏ မဟာကဗျာ
ကြီးတည်း။

ကျွန်တော်တို့သည် အချိန်ကုန်အောင် အပျင်းဖြေနေရသည့် မတ်လ
၂၀ ရက်နေ့တွင် လေယာဉ်မှ ရိက္ခာချပေးရေးနှင့် ပတ်သက်၍ တပ်မဟာ
ဌာနချုပ်မှ ညွှန်ကြားချက်များ ရောက်ရှိလာ၏။

ရိက္ခာချပေးသည့်နေရာသည် နမ့်ပန်ချောင်းထက် ပို၍ တောင်ဘက်
ကျမည်မဟုတ်ဟု သိရသည်။ နမ့်ပန်ကိုကျော်၍ ဘောဘီသို့ရောက်နေသော
ကျွန်တော်တို့သည် ယခုတစ်ဖန် နမ့်ပန်သို့ နောက်ကြောင်းပြန်ရပေးဦးမည်။

သို့သော် မတတ်နိုင်ပြီ။ ရန်သူများ ခြေချင်းလိမ်နေသော နေရာတွင်
ဘေးကင်းနိုင်သမျှကင်းအောင် လုပ်ရပေတော့မည်။

နမ့်ပန်ချောင်းအနီးတွင် ရိက္ခာချရန်အတွက် ကျွန်တော်သတ်မှတ်ခဲ့
သော နေရာသို့ ဒင်နီအား တပ်စိတ်တစ်စိတ်ဖြင့် နက်ဖြန်စေလွှတ်ရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ရိက္ခာကောက်သွားသော ဒင်နီတို့အဖွဲ့သို့ ဂျပန်များ
မလိုက်နိုင်အောင် ကျွန်တော်က အနောက်တောင်ဘက်သို့ ရှေးဦးစွာ
စွယ်ရောင်ပြချီတက်ပြီးမှ နမ့်ပန်သို့သွားရန် စီစဉ်ထားသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် နေပူကျကျကြီးထဲတွင် ချွေးတလုံးလုံးဖြင့်
ချီတက်ကြရတော့၏။ လမ်းတွင် ရေတစ်ပေါက်ပင် သောက်စရာနေရာကို
မတွေ့ရ။

ရန်သူများ ကျွန်တော်တို့ကို မျက်ခြည်ပြတ်ကာ ကျွန်တော်တို့သွား
သည့်အရပ်ကို မတွေးတတ်အောင် ဖြစ်စေရန်အတွက် ကျွန်တော့်အဖွဲ့သား
များအား တပ်စိတ်တစ်စိတ်စီခွဲ၍ နေရာအမျိုးမျိုး၊ လမ်းအမျိုးမျိုးမှ ချီတက်
စေသည်။

မိုးကြီးစုပ်စုပ်ချုပ်မှ နမ့်ပန်သို့ရောက်သည်။

ကျွန်တော်သတ်မှတ်ထားသော နေရာသို့မရောက်ဘဲ ထိုနေရာထက်
အထက် ၈ မိုင်ခန့်ကွာသောနေရာသို့ ရောက်သွားသည်။

နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်အချိန်တွင် ပျောက်သွားသော ကင်းထောက်
အဖွဲ့အား ပြန်ရောက်နှိုးနှိုးဖြင့် စောင့်၍ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဂျွန်ဖရော့တို့အဖွဲ့
ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ ရောက်လာ၏။ ပျောက်နေသော ကင်းထောက်အဖွဲ့

အား ပြန်တွေ့သည်အထိ လိုက်ရှာရန်မှာ မဖြစ်နိုင်တော့။ စိတ်မကောင်းစွာနှင့်ပင် ချန်ထားခဲ့ရတော့မည်။ ရွာထဲတွင် ထပ်၍စုံစမ်းရသမျှဆိုလျှင် အရပ်ဝတ်အရပ်စားဝတ်ထားသော ကရင်အမျိုးသားနှစ်ယောက်အား ဂျပန်က ဖမ်းသွားသည်ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ဤအတိုင်းသာမှန်လျှင် ဟာဗီဒါထွန်းစိုးနီနှင့် သူ့အဖော်မှာ ဖက်ဆစ်တို့လက်တွင် အညှဉ်းပန်းခံနေရပေပြီ။ အချို့ရွာသားများက အဖမ်းခံရသူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားသည်ဟု ပြောကြ၏။ နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်လွတ်မြောက်သွားသည်ဟုဆိုလျှင် ထိုတစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်တို့ထံ ပြန်၍ရောက်ရမည်သာဖြစ်၏။ ယခုမူ တစ်ယောက်မှရောက်မလာ။

ကျွန်တော်တို့တစ်ဖွဲ့လုံး ထွန်းစိုးနီနှင့် သူ့အဖော်အတွက် တစ်ယောက်မှ စိတ်မကောင်းကြ။ ကျွန်တော်စစ်ကြောင်းတွင် လိုက်ပါလာသော ကရင်အမျိုးသားများအနက် ထွန်းစိုးနီမှာ အတော်ဆုံးနှင့် လူချစ်လူခင်အများဆုံးလူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့သည် နမ့်ပန်ချောင်းအတိုင်း အောက်ဘက်သို့စုန်၍ လာခဲ့ကြသည်။ လားများမှာ မည်ကဲ့သို့ဖြစ်သည်မသိ။ တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် တုံးခနဲ တုံးခနဲ လဲကျ၍ အသက်ပါပျောက်သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။ လား ၃ ကောင်နှင့် သူတို့အပေါ်တွင်တင်၍ ယူလာခဲ့သော ပစ္စည်းများကို လမ်းတွင် စွန့်ပစ်ခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့တွင်ပါလာသော အိန္ဒိယအမျိုးသား တိရစ္ဆာန်ဆေးမှုေးက ဆေးများထိုးပေးသော်လည်း ရောဂါက လျော့မသွား။ တစ်နေ့လျှင် ၂ ကောင်၊ ၃ ကောင်နှုန်းဖြင့် ၃ ရက်ဆက်၍ သေသည်။ ပစ္စည်းများ သယ်ဆောင်ရာ၌ လားများကိုသာ အားထားနေရရာ၊ ယခုလို လားများ ရက်ဆက်၍ သေဆုံးကုန်သောအခါ ကျွန်တော်တို့အတွက် ကြီးကျယ်သော

ပြဿနာတစ်ရပ် ဖြစ်လာတော့၏။

၃ ရက်ကုန်ဆုံးပြီးနောက် ၄ ရက်မြောက်သည့်နေ့တွင် လားများတွင် ဖြစ်ပေါ်ကူးစက်လာသော ရောဂါသည် အလိုအလျောက်ပျောက်သွားသည်ကို အံ့ဩစွာတွေ့ရ၏။

လမ်းက ဆိုးသည့်အထဲတွင် ဝန်သယ်စရာ လားအရေအတွက်က လည်း လျော့သွားသဖြင့် ခရီးမတွင်။ လူချင်းဆုံရန် ချိန်းထားသောနေရာသို့ မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်သည်တိုင် မရောက်နိုင်သေး။ ဒင်နီက စခန်းရှိရာသို့ ကျွန်တော်တို့အား လမ်းပြရန် စေလွှတ်လိုက်သူများမှာလည်း သူတို့ကိုယ်တိုင် လမ်းမှားနေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှင့် မတွေ့။

စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ဆက်လက်ချီတက်ခဲ့ရာ ကျွန်တော်တို့ မရောက်နိုင်သဖြင့် လမ်းမှလာကြိုနေသော ဒင်နီကို အတန်ကြာမှ တွေ့ရ၏။

သူက အမှတ်(၁)အဖွဲ့လည်း ချောင်းတစ်ဖက်တွင် စခန်းချနေသည်ဟု ပြောသဖြင့် ဝမ်းသာသွားမိသည်။ အမှတ်(၁)အဖွဲ့သည် ထိုနေ့နေ့လယ်က ဂျပန်များနှင့်တွေ့ပြီး အတော်ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရသည်ဟု သိရ၏။ ကျွန်တော်တို့က ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းတွင် ရိက္ခာကောက်မည်ဟု ဆိုသဖြင့် အမှတ်(၁)အဖွဲ့သားများက အံ့ဩနေကြကြောင်း ပြောပြ၏။ သူတို့အဖွဲ့သည် ကျွန်တော်တို့ရိက္ခာကောက်မည်နေရာထက် အောက်ဘက် ၄-၅ မိုင်ကွာသောနေရာ၌ မနေ့တစ်နေ့ကပင် ရိက္ခာကောက်ခဲ့သည်ဟု သိရ၏။

ကျွန်တော်မှာ တစ်နေ့လုံး ဘာမှမစားခဲ့ရသည့်ပြင် ယခုတိုင် ညစာမစားရသေးသည်က တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် အမှတ်(၁)အဖွဲ့မှ စစ်ကြောင်းမှူးနှင့် နက်ဖြန်မှတွေ့တော့မည်ဟု စိတ်ကူးကာ ကျွန်တော်အစီအစဉ်ကို တပ်ရေးဖြစ်သူ ဒန်ကင်အား ပြောပြလိုက်၏။

“သူတို့အဖွဲ့က နက်ဖြန်နံနက်စောစော သူတို့စခန်းက ထွက်ကြမှာ၊ ခုညသွားမတွေ့လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ဗိုလ်မှူး”

“ဗိုက်ကလည်း ဆာတယ်ကွာ၊ ခရီးကလည်း ပန်းတယ်ကွာ”

ကျွန်တော်က အကြောင်းပြလိုက်၏။ သို့သော် ဒန်ကင်က အလျှော့မပေး။

“ကျွန်တော်လည်း ဗိုလ်မှူးလိုပါပဲ။ ဗိုလ်မှူးမတွေ့ရင် ကျွန်တော် သွားတွေ့မယ်”

စည်းကမ်းကြီးလှသော တပ်ရေးလုပ်သူ၏ စကားကြောင့် ကျွန်တော် တော်တော်ရှက်သွားသည်။ သို့သော် သူက မှန်နေသဖြင့် ကျွန်တော်က ဘာမှပြန်မပြောနိုင်။

ညည်းညည်းညူညူဖြင့် အမှတ်(၁)အဖွဲ့ရှိရာသို့သွားရန် ထလိုက်၏။ ပီတာအား မီးဖိုတွင် မီးမပြတ်စေရန် မှာထားရသည်။ ကျွန်တော်ပြန်လာ သောအခါ မှောင်နှင့်မည်းမည်းတွင် လမ်းလွဲ၍မသွားစေရန်ဖြစ်၏။

အမှတ်(၁)အဖွဲ့သို့ ကျွန်တော်ရောက်သွားသောအခါ အရာရှိအားလုံး အိပ်ပျော်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့သော် စစ်ကြောင်းမှူးဖြစ်သူ ကျောဒန် လောမှာ ကျွန်တော်မိတ်ဆွေဖြစ်သည့်အတိုင်း သူ့ကို အိပ်ရာမှနှိုး၍ ဂျပန်နှင့် သူတို့တွေ့ရပုံကို ဖေးမြန်းရသည်။ မည်သည့်နေရာတွင် ရန်သူ့အခြေအနေ မည်သို့ရှိသည်ကို စုံစမ်းရသည်။

နာရီဝက်ခန့် တသမီးသမီးတဝေဝေဖြင့် စကားပြောနေရပြီးနောက် စခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့၏။ အမှတ်(၁)အဖွဲ့မှ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး အလက်ဇန္ဒားမှာ အိပ်ပျော်နေသဖြင့် သူနှင့် နက်ဖြန်နံနက်တွင် လာ၍တွေ့မည်ဟု မှာထားခဲ့ ရလေသည်။

စခန်းသို့ပြန်ရောက်လာပြီးနောက် အိပ်ရာပေါ်သို့ ပစ်လွဲလိုက်စဉ်

လားများ အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်လိုက်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။ အိပ်ရာမှ ငေါက်ခနဲထပြီး လားများရှိရာသို့ လိုက်သွားသောအခါ ကျားသစ်တစ် ကောင် လွှားခနဲ ခုန်လစ်ထွက်သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။

မီးဖိုများ ထပ်၍ဖိုထားရန် သတိပေးပြီးနောက်မှ အိပ်ရာသို့ဝင်ရ တော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ တိုက်ပွဲစဉ်တစ်လျှောက်၌ ဤတစ်ကြိမ်သာ တော တိရစ္ဆာန်များ၏ အနှောင့်အယှက်ပေးခြင်းကို ခံရသည်။ သို့တိုင်အောင် ကျားသစ်နောက်သို့ လားတစ်ကောင်မှ ပါသွားခြင်းမရှိ။ မြန်မာပြည်တွင် မြွေပေါသည့်ဆိုသော်လည်း ကျွန်တော်ကား တစ်ကောင်တလေမျှ မတွေ့ ခဲ့ရ။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ခြောက်နာရီထိုးရန် ဆယ့်ငါးမိနစ်အလိုတွင် အမှတ်(၁)အဖွဲ့မှ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး အလက်ဇန္ဒားနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံသည်။ အဖွဲ့သားများမှာ လားများပေါ်တွင် ဝန်စည်ပစ္စည်းများ တင်နေကြသည်။

ဂေါ်ရခါးစကားကို မွတ်နေအောင်ပြောတတ်သဖြင့် ဂေါ်ရခါးစစ်သား များအပေါ် ဩဇာညောင်းလှသော စစ်ဗိုလ်ကလေး ဗီဗီယန်၊ ဘုရင့် လေတပ်မတော်မှ အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်ပါလျက် မြေပြင်တွင် ခြေလျင်ကြိတ် နေရသော ဘီးလ်အက်ဒမ္မန်၊ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း၏ ညီဖြစ်သူ ဒီလာရူး နှင့် ကျွန်တော်တို့က ချစ်စနိုး ‘ကျစ်ကင်း’ဟု ခေါ်သော ကရင်စစ်ဗိုလ် ကလေး ချစ်ခင်တို့ကိုလည်း အမှတ်(၁)အဖွဲ့နှင့်အတူ တွေ့ရ၏။

လေတပ်ဗိုလ်တစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း ကုန်းပေါ်တွင် အတိုက် အခိုက် အလွန်ရဲရင့်လှသော ဘီးလ်အက်ဒမ္မန်က ကျွန်တော်အား ပေါင်မုန့် ပြုဖြူတစ်လုံးကို ထက်ဝက် ဝက်၍ လက်ဆောင်ပေးသည်။

ပေါင်မုန့်နှင့်ဝေးနေသော ကျွန်တော်တို့မှာ ၃ ရက်ကြာနေပြီဖြစ်သော

ပေါင်မုန့်ကိုပင် ဖြူသော ပွေးသော စားချင်စရာကောင်းသော လက်ဆောင် အဖြစ် ကျေးဇူးတင်စွာ လက်ခံလိုက်၏။

သူတို့သည် ကျွန်တော်အား ရိက္ခာကောက်ပြီးနောက် ကြာကြာမနေရန် သတိပေးပြီး အမှတ်(၁)အဖွဲ့နှင့်အတူ ချီတက်သွားကြ၏။

ကျွန်တော်သည် လက်တပြုဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့လေသည်။

[၁၄]

လေယာဉ်မှ ရိက္ခာချရန်အတွက် ကျွန်တော်တို့ရွေးချယ်ထားသော နေရာမှာ ကောင်းလှပါသည်ဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း ဆိုးသည်ဟူ၍ကား မဆိုသာ။

နမ့်ပန်သည် ယခုလို ပုအိုက်ခြောက်သွေ့လှသော နွေရာသီ၌ ရိက္ခာချရန်အတွက် ကိုက် ၅၀၀ ခန့်ရှည်လျားသော သဲခင်းကြီးတစ်ခုက အသင့်ရှိနေ၏။ ဤသဲခင်းကြီး၏ တစ်နေရာတွင် ရေမခန်းဘဲရှိနေခြင်းက ရိက္ခာချရန်အတွက် အပြစ်အနာအဆာ ဖြစ်နေသော်လည်း ကျွန်တော်တို့အတွက် မူ သောက်ရေနှင့် သုံးရေ ရရှိစေသဖြင့် အကျိုးတော်ဆောင်သလို ဖြစ်နေသည်။

မတ်လ ၂၃ ရက်နေ့၊ နံနက် ၁၁ နာရီတွင် ဒါကိုတာလေယာဉ်ကြီး ၂ စင်း ရောက်လာပြီး၊ ၃ ရက်စာ ရိက္ခာများ ချပေး၏။ စစ်အင်္ကျီ၊ စစ်ဘောင်းဘီနှင့် စစ်ဖိနပ်များ၊ ခြေအိတ်တို့များလည်း ချပေးသည်။ ထို့နောက် အိတ် ၂ လုံးဖြင့် ငွေဒဂါးများချပေး၏။ အိတ်တစ်လုံးမှာ အပေါ်ဖုံးပွင့်နေပြီး အခြားတစ်လုံးမှာ အောက်မှ ပင်မပါ။

သဲခင်းကြီးပေါ်တွင် ငွေဒဂါးမိုးရွာချသလို ဖြစ်နေလေသည်။

အောက်သို့ရောက်လာသော အိတ်တစ်လုံးကို ယူကြည့်လိုက်သော အခါ 'ငွေ ၅၀၀ဝိ ထည့်ပေးလိုက်သည်'ဟု စာတမ်းတစ်ခု ချိတ်လျက် ပါလာသည်ကို တွေ့ရ၏။

ပန်းဟီးဒ် ခေါင်းဆောင်သော ကရင်ရိက္ခာကောက်အဖွဲ့က ငွေ ၃၀၀ဝိ သာ ရှာ၍တွေ့လေသည်။

ငွေ ၃၀၀ဝိ ရသည်မှာ ကောင်းပါ၏။ သို့သော် ၃ ရက်စာသာ ရိက္ခာရသဖြင့် မှန်းချက်နှင့် နှမ်းထွက်မကိုက် ဖြစ်နေ၏။

ကျွန်တော်က ၇ ရက်စာ ရိက္ခာရမည်ဟု တွက်ထားပြီး ကျွန်တော် အဖွဲ့သားများအား ၂၃ ရက်နေ့အတွက် ရဲဘော်တစ်ယောက်လျှင် ၂ ယောက်စာ ရိက္ခာများ ထုတ်ပေးစေဟု အမိန့်ပေးထား၏။ ကျွန်တော်အဖွဲ့သားများသည် နမ့်မြစ်ဘေးတွင် စခန်းချနေစဉ်က ရိက္ခာပြတ်သဖြင့် ထမင်းတစ်ရက် ငတ်ခဲ့ရသည်ကို အတိုးချ၍ စားစေလိုသောကြောင့်ဖြစ်၏။

သို့သော် ၃ ရက်စာသာ ရိက္ခာရသောအခါ ကျွန်တော်အမိန့်ကို ကျွန်တော်ပင် မြန်မြန်ပြန်၍ ပြင်လိုက်ရတော့သည်။

ရိက္ခာချသည့်အချိန်တွင် တပ်မဟာဌာနချုပ်နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဝိုင်ယာလက်ဆက်သွယ်မှုရလျက်ရှိရာ ကျွန်တော်အတွက် နောက်ထပ် ရိက္ခာ ရနိုင်၊ မရနိုင် မေးကြည့်လိုက်၏။

ဌာနချုပ်မှ ပြန်၍ သတင်းပို့လိုက်လေသည်။

"ရိက္ခာချပြီးပြီဟု ယူဆသည်။ စောစောကပေးထားသော အမိန့်အားလုံး ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ မြောက်ဘက်သို့ ဆက်လက်ချီတက်ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် 'ဘော်'အနောက်ဘက် ၁ မိုင်ကျော်တွင်ဆုံပါ။"

၃ ရက်စာသာ ရိက္ခာရသည့်အတွက် ကျွန်တော် တော်တော်စိတ်ပျက်သွားသည်။ တစ်နေရာရာတွင် တစ်စုံတစ်ခု မှားနေပေလိမ့်မည်။ ဌာနချုပ်သို့

ထပ်၍မေးလိုက်၏။

“မြောက်ဘက်သို့ မြန်မြန်ချီတက်ပါ။ စခန်းရောက်မှ စီစဉ်ပေးမည်”

ဌာနချုပ်သည် ကျွန်တော်တို့အား မြောက်ဘက်သို့ မြန်မြန်ချီတက်ရန် တွင်တွင်တိုက်တွန်းနေလေသည်။

ရိက္ခာကောက်ရာတွင် ဗိုလ်မှူးညွှန်ကျက်ဖရီနှင့် သူ့အောက်မှ အရာရှိ နှစ်ယောက်က ဝိုင်း၍ကူကြ၏။ သူတို့သည် ဒုဗိုလ်မှူးကြီး အလက်ဇန္ဒား ၏ အမှတ်(၁)အဖွဲ့မှ ဖြစ်ကြ၏။ သူတို့သည် ချီနှင့်ပြီဖြစ်သော သူတို့အဖွဲ့ အား နောက်မှအမိလိုက်လာရင်း ကျွန်တော်တို့ထံ ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်လေ သည်။ ဗိုလ်မှူးကျက်ဖရီမှာ ချင်းတွင်းကိုဖြတ်ကူးစဉ်က ဗိုလ်မှူးချုပ်စစ်ဝတ်စုံ၊ ဗိုလ်မှူးချုပ်အဆောင်အယောင်ဖြင့် ဂျပန်များအား ပုံမှားရိုက်ခဲ့သူဖြစ်၏။

သူသည် ကျွန်တော်တာဝန်ယူရသော ‘တာ’တွင် ကူညီ၍ စောင့် ရှောက်ပေးသည်။

ရိက္ခာပေးမည့်လေယာဉ်ပျံများ နောက်ထပ်၍ ရောက်လာလေမလား ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ကျွန်တော် ချီတက်ရမည့်အချိန်ကို ညနေ ၅ နာရီအထိ ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်၏။

ဗိုလ်မှူးကျက်ဖရီမှာ ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်ထံမှ နောက်ထပ်ညွှန်ကြား ချက်များ ရယူလိုသဖြင့် ညနေ ၃ နာရီတွင် ထွက်ခွာသွားသည်။ သူသည် ကျွန်တော်ချီတက်ရန် ရွေးချယ်သောလမ်းမှ မသွားဘဲ အခြားလမ်းတစ်လမ်း မှ သွားမည်ဖြစ်၏။

ညနေ ၅ နာရီထိုးသည့်တိုင် နောက်ထပ်လေယာဉ် ရောက်လာခြင်း မရှိသည့်အတွက် နမ့်ပန်ချောင်းမှ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ ဂျပန်ရန်ကို စိုးရိမ် နေရသော နေရာမှ စောစောထွက်လာနိုင်ခဲ့သည်ကိုပင် ဝမ်းသာရတော့မလို ဖြစ်နေ၏။

၂ နာရီခန့် ချီတက်လာပြီးနောက် ရှေ့သို့ ခရီးမဆက်နိုင်အောင် အမှောင်ထုက စိုးမိုးလာ၏။ လမိုက်သောရက်ဖြစ်၍လည်း လမင်းကို မမျှော်သာ။ ရောက်ရာနေရာတွင်ပင် စခန်းချ အိပ်စက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထိုနေ့ညအဖို့ စခန်းချရပ်နားရင်း ဗိုလ်မှူးချုပ်၏ အရေးတကြီး ညွှန် ကြားချက်နောက်တွင် မည်ကဲ့သို့ အခြေအနေများ ဖြစ်ပေါ်နေသည်ကို စဉ်းစားနေမိ၏။

သူသည် ကန်တော်တို့အား မြောက်ဘက်သို့ မြန်မြန်ချီတက်၍ သူနှင့် ဘော် အနောက်ဘက် တစ်မိုင်ကျော်တွင်တွေ့ရန် ညွှန်ကြားထား သည် မဟုတ်ပါလား။

ဘော်သည် ရွှေလီကနောက်ဘက် ၅ မိုင်ကွာတွင်ရှိသော ရွာကလေး တစ်ရွာဖြစ်၏။

လွန်ခဲ့သော မတ်လ ၁၄ ရက်နေ့က ရန်သူ့လေယာဉ်ပျံကသာ ကျွန်တော်တို့ကို မြင်မသွားခဲ့လျှင် ရန်သူ့အား လှည့်စားရန်အတွက် မြောက် ဘက်သို့ ချီတက်ရမည့်အစား တောင်ဘက်သို့ ဆင်းမလာခဲ့လျှင်၊ ယခု အချိန်၌ ကျွန်တော်တို့သည် ဘော် သို့ ရောက်နေပေမည်။

ကျွန်တော်သည် ဘော်ဘီသို့ရောက်ပြီးနောက်မှ နမ့်ပန်သို့ နောက် ကြောင်းပြန်ရသလို ယခုလည်း ကျွန်တော်တို့ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည့် ရေမရှိသော ကုန်းခေါင်ခေါင်ကိုပင် တစ်ဖန်ပြန်၍ ကျော်ဖြတ်ရပေဦးမည်။

ယခုအခေါက် ချီတက်ရန် ကျွန်တော်တို့ရွေးချယ်ထားသော လမ်းမှာ ယခင်အခေါက်က လျှောက်ခဲ့သောလမ်းထက် ပို၍ အရှေ့ဘက်ကျလေ သည်။ ဗိုလ်မှူးချုပ်က ဘော်သို့ မြန်မြန်ချီတက်လာရန် ညွှန်ကြားထား သဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ခြေကုန် နှင့်ရပေတော့မည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် ၄ နာရီမှစ၍ ခရီးထွက်ခဲ့ကြ၏။ ၈ နာရီ

၄၅ မိနစ်တွင် မြောက်ဘက်သို့မျှော်ကြည့်၍ရသော ကုန်းပြင်မြင့်ကလေး တစ်ခု၏ အစွန်းသို့ ရောက်လာကြ၏။

ကျွန်တော်သည် ၁၅ မိနစ် ရပ်နားရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။ မောမောဖြင့် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ၍ ဖွာနေစဉ် မော်တာထုသံ များ ကြားရ၏။ ဒန်ကင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ကုန်းမြင့်အစွန်းသို့ရောက် အောင် ပြေးသွားပြီး အသံလာရာအရပ်ကို မှန်းဆကြသည်။ ဘော်မှ လာသောအသံဟု ခန့်မှန်းရ၏။ ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ် အတွက် စိတ်ပူ၍သွားမိလေသည်။

နမ့်ပန်တွင် ကျွန်တော်ရှိနေစဉ် ဗိုလ်မှူးချုပ်က ဘော်သို့ မြန်မြန် လိုက်ခဲ့ရန် မှာကြားခြင်းမှာ ဗိုလ်မှူးချုပ်သည် ခါတိုင်းလို အမှတ်(၇)နှင့် အမှတ်(၈)စစ်ကြောင်းများ လိုက်ပါစောင့်ရှောက်ခြင်းမရှိဘဲ ဌာနချုပ်တစ်ခု တည်း ချီတက်လာခဲ့၍ မှာကြားခြင်းဖြစ်လေသလားဟု စဉ်းစားနေမိ၏။

'ဗိုလ်မှူးချုပ်တော့ ဒုက္ခရောက်နေပြီ'ဟု ထင်မြင်ချက်ပေးကာ ချက် ချင်း ဝိုင်ယာလက်ဆက်၍ မေးကြည့်သည်။ ဝိုင်ယာလက် ဆက်၍ပင်မရ။

တပ်ရေးဖြစ်သူ ဒန်ကင်အား ခြေမြန်တိုက်ခိုက်ရေးအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ မြန်မြန် ဖွဲ့စေပြီး ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ခေါင်းဆောင်ကာ အသံကြားရာဆီသို့ ချီတက်လာခဲ့၏။ ကျန်ခဲ့သော အဖွဲ့သားများမှာမူ ဗိုလ်မှူးချုပ်နှင့်တွေ့ရန် ချိန်းဆိုထားသောနေရာသို့ ထုံးစံအတိုင်း ချီတက်ရန်ဖြစ်၏။

မော်တာထုသံများက နားကွဲလှမတတ် ဆူညံနေစဉ် အနောက်ဘက် ကောင်းကင်မှ ဒါကိုတာလေးယာဉ် ၃ စင်း ဘွားခနဲပေါ်ထွက်လာသည်ကို မြင်ရ၏။ လေယာဉ်များသည် ကျွန်တော်တို့နှင့် ၈ မိုင်ခန့်ကွာသောအရပ်၌ ရိက္ခာများချပေးတော့မလို ဝဲ၍ဝဲ၍ ပျံနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

မကြာမီအတွင်းမှာပင် လေယာဉ်မှ ရိက္ခာများချပေးနေသည်ကို တွေ့

ရပြီး ဤအတောအတွင်း၌ပင် လေထီးဖြင့်ဆင်းလာသော ရဲဘော်နှစ်ယောက် ကို အံ့ဩစွာတွေ့လိုက်ရ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ကား ဌာနချုပ်အတွက် အိန္ဒိယမှပို့လိုက်သော အချက်ပြဆက်သွယ်ရေး ရဲဘော်များဖြစ်သည်ဟု နောက်မှသိရ၏။

ရိက္ခာကောက်သည့်ကွင်း၌ ဗိုလ်မှူးချုပ်၏ တပ်နှင့် ရန်သူဂျပန်များ က တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အကြိတ်အနယ် ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်နေကြစဉ် အပေါ်မှ လေထီးတပ်သားနှစ်ယောက် တရွေ့ရွေ့ဆင်းလာပုံမှာ ကြုံတောင့် ကြုံခဲ ကြုံရသော တိုက်ပွဲပင်ဖြစ်၏။

မြေပြင်ပေါ်သို့ ဒေါက်ခနဲရောက်လာသော ရဲဘော်နှစ်ယောက်မှာ လာလာချင်း ဆောက်ဖြင့်ထွင်း ဆိုသကဲ့သို့ မြေပြင်ပေါ်သို့ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း စစ်မြေပြင်နှင့် သွား၍တွေ့နေရလေသည်။

စစ်နှစ်ဖက်တိုက်နေသည့်စပ်ကြား ဘွားခနဲရောက်လာသော ရဲဘော် နှစ်ယောက်သည် မည်သည့်ဘက်ကရန်သူ၊ မည်သည့်ဘက်က မိတ်ဆွေဆို သည်ကို ခွဲ၍မရနိုင်အောင် ရှိနေကြ၏။

နှစ်ဖက်စလုံးက လက်ယပ်ခေါ်နေကြလေသည်။

သေနေမစေသေးသော သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဌာနချုပ်တပ်သားများ ရှိရာဘက်သို့ ပြေးလာမိလျက်သား ဖြစ်နေလေသည်။ ဤကဲ့သို့သော ရာဇဝင်တွင်လောက်အောင် ကြုံတောင့်ကြုံခဲသော ပွဲမျိုးနှင့် တိုးခဲ့ရသော် လည်း အသက်မသေခဲ့သော ရဲဘော်နှစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်တို့ အိန္ဒိယ သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ပါ၍မလာတော့ချေ။

ရိက္ခာကောက်သည့်ကွင်းကို ဂျပန်များက စိုးမိုးလာနိုင်သည်။ ရိက္ခာ ချပေးနေသော လေယာဉ်များသည် နိမ့်နိမ့်ပျံပုံပုံနေရာမှ အမြင့်သို့ပျံတက်သွား သည်ကို တွေ့ရ၏။ ပါလာသောရိက္ခာအားလုံး ကုန်အောင်မချဘဲ သူတို့

အနောက်ဘက်သို့ ပျံသွားသည်ကို မြင်ကြရလေသည်။

ပါသမ္မုရိက္ခာကို ကုန်အောင်ချမပေးဘဲ အိန္ဒိယပြည်ဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်ပြေးသွားသော လေယာဉ်ပျံ ၂ စင်းကို ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းကို ဟင်းခဲနဲချလိုက်မိ၏။

ကျွန်တော်စစ်ကြောင်းတွင်ပါလာသော အဖွဲ့ဝင်များအနက် သင့်လျော်မည့် လူများကိုရွေး၍ ခြေမြန်တိုက်ခိုက်ရေးအဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့ ဖွဲ့ပြီးပြီဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်လူများအား ခွဲထားခဲ့ရန် စိတ်လေးနေသည်။ ထို့ကြောင့် ခြေမြန်တိုက်ခိုက်ရေးအဖွဲ့ကို ခွဲမထွက်စေဘဲ ကျွန်တော်စစ်ကြောင်းနှင့်ပင် လိုက်ပါစေပြီး ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်နှင့်တွေ့ရန် ချိန်းထားသော 'ဘော်' အနောက်ဘက် တစ်မိုင်ကျော်အကွာဆီသို့ ဦးတည်၍ လာခဲ့၏။

ညနေ ၆ နာရီခွဲတွင် ချိန်းဆိုထားသောနေရာသို့ ရောက်ပါမည်ဟု ကြီးမဲကြေးနန်းဖြင့် စောစောက သတင်းပို့ထားသည်မှာ ထင်ကြေးကိုက်တော့မည်မဟုတ်ဟု သွားရင်းလာရင်း သိလာသည်။

ကျွန်တော်ရဲဘော်များသည် အတော်ပင် ပင်ပန်းနေကြပြီ။

ညနေ ၅ နာရီတွင် ရဲဘော်များအား ၁ နာရီ ရပ်နားခွင့်ပေးလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်မှာမူ တပ်စိတ်တစ်စိတ်လောက်နှင့် 'ဘော်' အနောက်ဘက်သို့အရောက် ဆက်သွားရန် စီစဉ်ရသည်။

ဌာနဖဲရေဇာအား စစ်ကြောင်းတစ်ခုလုံးကို ကျွန်တော်ကိုယ်စား ကွပ်ကဲရန် တာဝန်ပေးလိုက်၏။ ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်မှူးချုပ်တို့ ဆုံကြမည့် 'ဘော်'၏တောင်ဘက် ၂ မိုင်ကွာတွင် ကျွန်တော်နှင့်လာဆုံရန်လည်း မှာရသည်။ ဘော်တွင် အခြေအနေမည်သို့ရှိနေသည်ကို မသိရဘဲနှင့် ကျွန်တော်ရဲဘော်များအား ဘော်သို့သွားသည့်လမ်းတွင် ရန်သူနှင့်မတွေ့စေလို၍

ဖြစ်၏။

ရန်သူနှင့်တွေ့ရသော ဌာနချုပ်သည် ခါတိုင်းလို ကာကွယ်ပေးမည့် အရန်စစ်ကြောင်း ၂ ကြောင်း ပါမလာသည့်အလျောက် ယခုအချိန်တွင် အစုကလေးများအဖြစ် တပ်ဖြန့်လိုက်ပြီလားဟုလည်း တွေးမိသည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် ခွဲဖြန့်ထားသော အစုကလေးများသည် 'ဘော်'မှ အရှေ့တောင်ဘက် ၁၀ မိုင်ကွာသောနေရာမှ ရွှေလီကို ဖြတ်ကူးကြပေတော့မည်။

ကျွန်တော်တို့တပ်များသည် ဧရာဝတီနှင့် ရွှေလီတို့တွေ့ဆုံသည့် တြိဂံနယ်မြေ၌ အနေအတော်ကြာသွားခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့ ဤနေရာမှပြန်ထွက်ဖို့အရေးမှာ ခက်ခဲသောပြဿနာတစ်ရပ် ဖြစ်လာတော့သည်။ ရန်သူများသည် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်နေရာပေါက်၍ ဘယ်နေရာရောက်ကာ ဘယ်နေရာမှ တပ်ခေါက်၍ထွက်မည်ကို အကြမ်းဖျင်းအားဖြင့် သိထားကြပြီဆိုသည်ကိုကား ယုံမှားဖွယ်မရှိတော့။

ကျွန်တော်သည် ဂျွန်ဖရေဇာအား အကယ်၍ ပထမချိန်းဆိုထားသည့် နေရာတွင် ကျွန်တော်တို့အား မတွေ့လျှင် 'ဘော်'မှ အရှေ့တောင်ဘက် ၁၀ မိုင်ကွာနေရာထိ လိုက်လာရန် ထပ်၍မှာရပြန်သည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တွင် ဆုံရန်ချိန်းထားသည့်နေရာ ၃ နေရာရှိနေလေသည်။

ပထမနေရာမှာ 'ဘော်'အနောက်ဘက် ၁ မိုင်ကျော်အကွာရှိ တောလမ်းပေါ်တွင် ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်နှင့်တွေ့ရန် ထိုနေရာသို့ ညနေ ၆ နာရီခွဲအရောက် သွားရပေမည်။

ဒုတိယနေ့မှာ ကျွန်တော်ခေါင်းဆောင်သော ခြေမြန်တိုက်ခိုက်ရေးအဖွဲ့သည် နောက်မှလိုက်လာသော ကျွန်တော်တို့စစ်ကြောင်းနှင့် မတ်လ ၂၅ ရက်နေ့ နံနက် ၄ နာရီတွင် ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်နှင့်တွေ့ဆုံရန် ချိန်းထားသည့်နေရာ၏ တောင်ဘက် ၂ မိုင်ကွာ၌ တွေ့ဆုံရန်။

တတိယနေ့မှာ ဒုတိယနေ့ရာ၏တောင်ဘက် ၁၀ မိုင်ကွာ၌ ကျွန်တော်တို့စစ်ကြောင်းနှင့်ပင် တွေ့ဆုံရန်၊ အချိန်ကိုမူ ကန့်သတ်မထား။

ကျွန်တော်သည် ကရင်ရဲဘော်များပါသော တပ်စိတ်တစ်စိတ်နှင့်အတူ ပန်းဟီးဒ်နှင့် အောင်ဖေတို့ကိုပါခေါ် ခြေမြန်တိုက်ခိုက်ရေးအဖွဲ့အဖြစ် ဗိုလ်မှူးချုပ် ရှိလိမ့်မည်ဟု ယူဆရသော 'ဘော်' နောက်ဘက် ၁ မိုင်ကျော် အကွာသို့ ချီတက်လာခဲ့တော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ကျွန်တော့်ကျောပိုးအိတ်ကို ကျွန်တော်နှင့်အတူ ယူမလာမိဘဲ ကျွန်တော်မြင်းပေါ်တွင်ပင် ထားခဲ့မိသည်။ ကျွန်တော်နှင့်အတူပါလာသောအရာမှာ ကျွန်တော့်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဘီစကွတ် တစ်ထုပ်သာ ဖြစ်သည်။

နောက်တွင် ကျန်နေခဲ့သော စစ်ကြောင်းနှင့် နာရီအနည်းငယ်အတွင်း ပြန်တွေ့ရမည်ဟု ယုံကြည်သောကြောင့် ဒန်ကင်နှင့် ကျွန်တော် အတူ တကွကြည့်လေ့ရှိသည့် မြေပုံလိပ်ကိုပင် မယူခဲ့။ ပန်းဟီးဒ်တွင်ပါသော မြေပုံကို အားကိုးထားသည်ကလည်း ရှိသည်။

ညနေ ၆ နာရီခွဲတိတိတွင် ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်နှင့် ချိန်းဆိုထားသော နေရာဟု ယုံကြည်ရသည့် ဌာနသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာသည်။

မြေပုံထဲတွင် ပြထားသည့်အတိုင်းပင် လူသွားလမ်းကလေးသည် ချောင်းမှ ကိုက် ၁၀၀ ခန့်ကျော်ကျော်တွင် ရှိနေ၏။ ထိုလမ်းကလေး အတိုင်း အထက်ဘက်သို့ ၆ ဖာလုံ စုန်ချည်ဆန်ချည် ကင်းထောက်ရန် စေခိုင်းလိုက်သော်လည်း ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်ကိုလည်းကောင်း၊ တပ်မဟာ ဌာနချုပ်မှ အဖွဲ့သားများကိုလည်းကောင်း တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရသောအခါ ကျွန်တော်တို့အဖို့ ပင်ပန်းရကျိုးမနပ်သည်သာမက စိုးရိမ်စိတ်များဖြင့် တထိတ်ထိတ် ဖြစ်လာရတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ရဲဘော် ၂ ယောက်အား လူသွားလမ်းကလေးပေါ်တွင် ကင်းချထားခဲ့ပြီးနောက် ပန်းဟီးဒ်နှင့် အဖွဲ့သားများအား ချောင်းဘေးတွင် စခန်းချစေသည်။ ည ၈ နာရီထိုးသည့်တိုင် ဗိုလ်မှူးနှင့်တကွ တပ်မဟာဌာနချုပ်သတင်းကို မရသည့်အတွက် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့် တပ်ကြောင်းနှင့်တွေ့ဆုံရန် ချိန်းဆိုထားသည့် တောင်ဘက် ၂ မိုင်ကွာနေရာသို့ သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ကျွန်တော်သည် ပန်းဟီးဒ်၏ မြေပုံကိုယူ၍ ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားကို စိတ်တွင် မှတ်မိသွားအောင် ကြည့်လိုက်ပြီး မတ်လ ၂၅ ရက်နေ့ နံနက် ၇ နာရီအထိ ကျွန်တော်တို့ပြန်ရောက်မလာခဲ့သော် တတိယချိန်းဆိုထားသောနေရာသို့ လိုက်လာခဲ့ရန် မှာကြားခဲ့ရ၏။

ကျွန်တော်သည် အင်္ဂလိပ်စကားတတ်သော ကရင်တပ်ကြပ် ဂျိမ်းဆင်ကို အဖော်ခေါ်ကာ ကျွန်တော့်စစ်ကြောင်းနှင့် တွေ့ဆုံမည့်နေရာသို့ လာခဲ့၏။ တောင်ဘက်တည့်တည့်သို့ တစ်မိုင်ခွဲခန့်လျှောက်လာသောအခါ ချောင်းကျယ်ကြီးတစ်ခုကို ခန့်မှန်းထားသည့်အတိုင်း တွေ့ရ၏။ ထိုနေရာမှ နေ၍ အရှေ့ဘက်သို့လှည့်ကာ မိုင်ဝက်ခန့် ခရီးဆက်လိုက်လျှင် ကျွန်တော်တို့စစ်ကြောင်းနှင့် တွေ့ရတော့မည်။

သို့သော် စစ်ကြောင်းနှင့်တွေ့ရမည့်အစား ကြခတ်ဝါးတောကြီးနှင့်သာ တိုးနေတော့သည်။

ပို၍စိတ်ပျက်ဖွယ်ကောင်းသည်ကား ကျွန်တော်တို့စစ်ကြောင်းသည် ယခု ကျွန်တော်တို့သွားနေသည့်လမ်းမှ ဖြတ်သန်းသွားသည့် လကွဏာကို မတွေ့ရခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် လမင်း၏အရောင်ကို အဖော်ပြုကာ ၁ မိုင်ခွဲရှေ့သို့ဆက်၍ ဝါးတောကြီးကို တိုး၍လာခဲ့၏။ သို့တိုင်အောင် ချောင်း

၂ သွယ်ဆုံသည့်နေရာနှင့်တူသောအရာဟူ၍ ဘာမျှမတွေ့ရ။ ချောင်းချင်း မှားလာပြီဟု ယူဆကာ လာခဲ့သောလမ်းကို ပြန်နင်းလျက် ဝါးတောကြီးကို စ၍တွေ့ရသည့်နေရာအရောက် နောက်ကြောင်းပြန်ထွက်ရသည်။ ထို့နောက် တောင်ဘက်စူးစူးသို့ ၂ မိုင်ခန့်ပြန်လာသည်။ ၂ မိုင်ကျော်လာသောအခါ ချောင်း ၂ ခုအကြားရှိ ရေဝေကုန်းတန်းမှနေ၍ ချောင်းဆီသို့ အရောက် လာခဲ့သည်။

သို့သော် ရောက်လာသည့်နေရာမှာ ကျွန်တော်မျှော်လင့်ထားသလို မဟုတ်မှန်းကို သိလာသည်။ ပထမတွေ့ခဲ့သော ချောင်းအတိုင်း ဆက်၍ လိုက်ခြင်းသာ လမ်းမှန်ဖြစ်မည်ဟု ယုံကြည်ကာ ဝါးတောကြီးအစပ်ဆီသို့ လာခဲ့ပြန်၏။ ဝါးတောကြီးကို တတိယအကြိမ်မြောက် တိုးရပြန်သည်။ ယခုအကြိမ်တွင်မူ ပထမအခေါက်က လာခဲ့သည်ထက် ၂ ဆမျှ ပို၍ဝေး သောနေရာအထိ ရှေ့သို့တိုး၍ လာခဲ့၏။ သို့တိုင်အောင် ချောင်း ၂ သွယ် ဆုံသည့်နေရာကို မတွေ့ရ။

ကျွန်တော်သည် ဝါးတောကြီးကို စတုတ္ထအကြိမ်မြောက် ပြန်၍ တိုး ကာ ဝါးတောကြီးအစမှနေ၍ တောင်ဘက်စူးစူးသို့ ဆင်းလျက်၊ ရေဝေ ကုန်းတန်းအတိုင်း လာခဲ့ပြီးလျှင် အခြားချောင်းတစ်ခုအတိုင်း ဆက်၍ လျှောက်ရင်း နယ်မြေအနေအထားကို အကဲခတ်ကြည့်ပြန်သည်။ ကျွန်တော် တွေ့လိုသည့်ပုံစံနှင့် မတူ။

ကျွန်တော်သည် မိဘဆွေမျိုးညာတီနှင့် အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေ များက စွန့်ပစ်ခြင်းခံရသော လူတစ်ယောက်လို သနားစရာကောင်းသော သတ္တဝါတစ်ကောင် ဖြစ်နေ၏။

စစ်ကြောင်းမှူးတစ်ဦး ဖြစ်ပါလျက် မိမိ၏စစ်ကြောင်းတစ်ခုလုံး ပျောက်နေသူပါကလား။

မနေ့ကတစ်နေ့လုံး၊ ယနေ့ည တစ်ညလုံး လမ်းချည်း တစ်လျှောက် တည်း လျှောက်နေရသော ကျွန်တော်မှာ မောလှပြီ၊ ပန်းလှပြီ၊ စိတ်လင်း ညစ်လှပြီ။

အချိန်မှာ နံနက် ၄ နာရီထိုးပြီးနောက် အတော်ပင် ကြာခဲ့လေပြီ။ မတ်လ ၂၅ ရက်နေ့ နံနက် ၄ နာရီကျော်ခဲ့ပေပြီ။

ဤအချိန်တွင် ကျွန်တော်နှင့်တွေ့ဆုံရန် ချိန်းဆိုထားသော ကျွန် တော်၏ စစ်ကြောင်းသည် ချိန်းဆိုသည့်အချိန်ထက် ကျော်သွားပြီဖြစ်၍ အထုပ်အဖိုးကိုယ်စီဖြင့် 'တတိယနေရာသို့' ချီတက်ကြပေတော့မည်။ ကျွန် တော်သည် ကျွန်တော်စစ်ကြောင်းမှ အဖွဲ့သားများ၏ လှုပ်ရှားသွားလာပုံ ကို စိတ်ဖြင့် မှန်းဆကြည့်နေမိ၏။ ကျွန်တော်စစ်ကြောင်းအား အုပ်ချုပ် ရန် တာဝန်လွှဲအပ်ထားခြင်းခံရသော ဝန်ထမ်းဧကသားသည် ကျွန်တော်၏ တပ်ရေးဖြစ်သူ ဒန်ကင်နှင့် ကျွန်တော်အား နောက်ထပ်၍ နာရီဝက်ခန့် စောင့်သင့် မစောင့်သင့် တိုင်ပင်နေ၏။ ဒုတိယနေရာတွင် မဆုံမိလျှင် 'တစ်နေရာသို့' ချိန်းဆိုထားပြီးရှိနေသဖြင့် သူတို့သည် နောက်ထပ် အချိန် ကုန်မခံတော့ဘဲ ဒုတိယနေရာမှ ထွက်ခွာသွားကြတော့၏။

ကျွန်တော်သည် တစ်ယောက်တည်းငေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ ယခု ကျွန်တော်လုပ်ရမည့်တာဝန်ကား 'ဘော်'အနီးရှိ ချောင်းဘေး တွင် ထားပစ်ခဲ့သော ပန်းဟီးဒီနှင့် အောင်ဗလတို့ပါဝင်သော ခြေမြန် တိုက်ခိုက်ရေးအဖွဲ့ကို နံနက် ၇ နာရီမထိုးမီ သွားရောက်ခေါ်ယူလျက် ကျွန်တော်စစ်ကြောင်းနှင့်တွေ့ရန် ချိန်းဆိုထားသော 'တတိယနေရာ'သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ချီတက်ရန်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်နှင့်တွေ့ဆုံရန် ချိန်းဆိုထားသော ဘော် အနောက်ဘက် တစ်မိုင်ကွာမှ ချီတက်လာခဲ့စဉ်က ရှေးဦးစွာတွေ့ရ

သော ချောင်းကြီးဆီသို့ သတိကြီးစွာထား၍ လာခဲ့၏။

ပထမဆုံးတွေ့ရသော ချောင်းကျယ်ကြီးကို ကောင်းမွန်စွာ ပြန်၍ တွေ့ရသည်။ ဤနေရာမှနေ၍ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်စစ်ကြောင်းကို တွေ့ရန်အတွက် ဝါးတောကြီးကို အကြိမ်ကြိမ်တိုးကာ တစ်ညလုံး ပြုတ်ဆိုး ဝင်ခဲ့ရသည်မဟုတ်ပါလား။

ဤချောင်းကျယ်ကြီးမှနေ၍ ကျွန်တော်သည် မြောက်ဘက်စူးစူးသို့ ဦးတည်လိုက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားကို ဂရုစိုက် လေ့လာရင်း တစ်စတစ်စ လှမ်းလာခဲ့ကြ၏။ မကြာမီပင် ကျွန်တော်တွေ့နေရသော ပတ်ဝန်းကျင်နယ်မြေအနေအထားသည် ညက တစ်ညလုံး နပန်းလုံးခဲ့ရ သော အနေအထားနှင့် များစွာခြားနားလျက်ရှိသည်ကို သတိပြုလိုက်မိ၏။ ညကမူ ဤချောင်းကြီးမှ ထွက်ခွာ၍လာသောအခါ လမ်းသည် ထွင်စရာ မလိုဘဲ ဖြူး၍နေပြီး ယခုမူ ကျွန်တော်တို့သည် လမ်းကိုထွင်၍ သွားနေရ လေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ စေ့ထွက်လာတဲ့နေရာကိုက မှားနေတယ်ထင်တယ် ဝိုလ်မူး”

တပ်ကြပ် ဂျိမ်းဆင်က ထင်မြင်ချက်ပေးလိုက်၏။ သူ့ထင်မြင်ချက် ကို ကျွန်တော်ကလည်း ထောက်ခံနေမိသည်။

ထို့ကြောင့် ချောင်းကျယ်ကြီးသို့ ပြန်၍ တပ်ခေါက်ကြပြန်သည်။ ယခုအချိန်တွင်မူ ကျွန်တော်က ဂျိမ်းဆင်ကို ရှေ့မှတင်လိုက်၏။ ကရင်များ သည် ကျွန်တော်တို့ထက် တောကျွမ်းသူများ ဖြစ်လေ့ရှိသည်မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် ဂျိမ်းဆင်ရှေ့ဆောင်၍ ခေါ်လာသောလမ်းမှာလည်း ကျွန် တော်တို့သွားလိုသော လမ်းမဟုတ်မှန်းကို တဖြည်းဖြည်း သိလာကြပြန် သည်။

လမင်းမှာ ထိန်ထိန်သာလျက်ပင် ရှိသေးသည်။ သို့သော် ညဦးက လရောင်ရိပ်နှင့် မိုးသောက်လှဆဲဆဲ လရောင်ရိပ်မှာ ခြားနားလျက် ရှိ၏။ ပတ်ဝန်းကျင် နယ်မြေအနေအထားသည် တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ပြောင်းလဲနေ သလို ထင်ရ၏။

မကြာမီပင် မတ်လ ၂၅ ရက်နေ့၏ အရက်ဦးသည် ကွန်မြူးလာ တောမည့် အရိပ်အယောင်ကို မြင်နေရ၏။ ကြုံခဲ့ဆုံခဲ့ တွေ့ခဲ့ရသော အရက်ဦးများအနက် မတ်လ ၂၅ ရက် အရက်ဦးမှာ ကျွန်တော်အတွက် စိတ်ပျက်ဖွယ်အကောင်းဆုံးနှင့် မျှော်လင့်ချက်အကင်းမဲ့ဆုံး အရက်ပင် ဖြစ်၏။

နံနက် ၇ နာရီတွင် ပန်းဟီးဒ်နှင့် အောင်ဖေတို့အဖွဲ့အား ဘယ်လိုမှ တွေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်သည်မှာ သေချာလှသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်ခေါင်းဆောင်၍ ခွဲထွက်လာခဲ့သော ခြေမြန် တိုက်ခိုက်ရေးအဖွဲ့နှင့် ကျွန်တော်စစ်ကြောင်းကိုပါ အလွဲကြီးလွဲရလေတော့ သည်။

ကျွန်တော်တွင် မြေပုံလည်းမပါ၊ ‘တတိယနေရာ’ဆိုသည်မှာလည်း ကျွန်တော်ဦးနှောက်ထဲတွင် ရေးရေးသာရှိနေသော အမှတ်သညာဖြစ်နေ၏။ အနီးအနားပတ်ဝန်းကျင်တွင်ရှိသော ရွာဆို၍လည်း ‘ဘော်’သာရှိသည်။ ဤရွာတွင် ဂျပန်များရောက်နေမည်ဟု ယုံကြည်ရ၏။

ရိက္ခာဆို၍လည်း တစ်စိမျှမရှိ။

ကျွန်တော်တို့သည် မနေ့ညနေ ၅ နာရီမှစ၍ တစ်လျှောက်တည်း လျှောက်ခဲ့သည်မှာ ယခုအချိန်အထိ မိုင် ၂၀ ခန့်ရှိပေတော့မည်။

တစ်ချက်မျှလည်း မနားရသေး။ ဘယ်နေရာ ဘယ်ဒေသရောက် နေမှန်းလည်း မသိရသေး။ သည်အထဲတွင် ရိက္ခာဆို၍လည်း တစ်စိမျှ

ပါမလာ။ စားစရာအဖြစ်ပါလာသော ဘီစကွတ်အထုပ်ကလေးမှာလည်း မနေ့ညကပင် ကုန်ခဲ့ပြီ။

ကျွန်တော်က ပန်းဟိုက်၍နေသလို ဂျိမ်းဆင်က တုတ်ဖြင့်အရိုက်ခံထားရသလို ငိုက်စိုက်ကြီးဖြစ်နေ၏။ သူသည် ခြေကို ဒရွတ်တိုက်၍ သွားနေရာမှ ရုတ်တရက် ထိုင်ချလိုက်၏။

“ကျွန်တော်တော့ မသွားနိုင်တော့ဘူး ဗိုလ်မှူး”

ကျွန်တော်က သူ့ကို အပြစ်မတင်နိုင်၊ နားနေရန် ၅ မိနစ် အချိန်ပေးလိုက်၏။ ကျွန်တော်လည်း သူ့လိုပင် မောနေပြီမဟုတ်လား။

၅ မိနစ်စေ့သွားသောအခါ ဂျိမ်းဆင်ကိုဆွဲထူကာ မြောက်ဘက်စူးစူးသို့ပင် ဦးတည်၍လာခဲ့ကြ၏။ သို့သော် ကိုက်အနည်းငယ်ခန့် ရောက်တိုင်း ရှေ့ဆီမှဆီးနေသော ချုံများကို တွေ့နေရ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ မြောက်ဘက်မှနေ၍ အခြားအရပ်သို့ စောင်းမသွားအောင် အမြဲသတိထားနေရ၏။ လမ်းတွင် ဂျိမ်းဆင်သည် ၂ ကြိမ်တိုင်တိုင် ထိုင်ချလိုက်သေး၏။

ပထမတစ်ကြိမ်မှာ ဘာမှအသုံးမဝင်သော အပင်ကလေးတစ်ပင်ကို ရမယ်ရှာကာ စူးစမ်းသလိုလိုဖြင့် ထိုင်ချလိုက်ခြင်းဖြစ်ပြီး ဒုတိယအကြိမ်မှာမူ မောဟိုက်လွန်းသဖြင့် တမင်ထိုင်ချလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် သူ့အား အင်္ကျီကော်လာကို ဆွဲကာ ထူလိုက်၏။

၇ နာရီထိုးနေလေပြီ။

ပန်းဟီးဒ်နှင့် အော်ဖေတို့အဖွဲ့ ထွက်ခွာသွားပေတော့မည်။ ကျွန်တော်သည် မငိုမိအောင် အားတင်းထားရ၏။

စကားပုံတွင် ‘ဘကြီးလည်းမမိ၊ ထီးတင်ပွဲလည်းမမိ’ဟူ၍ မမိလိုက်သည့် အရာ ၂ ခုသာရှိသည်။ ယခုမှာမူ ဘကြီးလည်းမမိ၊ ထီးတင်ပွဲလည်း

မမိရုံမက အစ်မမင်္ဂလာဆောင်နှင့်လည်း လွဲရသောကိန်းမျိုး ဆိုက်နေလေသည်။

ကျွန်တော် ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်နှင့်တွေ့ဆုံရန် ချိန်းထားခဲ့၏။

မတွေ့ရ။

ကျွန်တော်တို့စစ်ကြောင်းနှင့် ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်အား တွေ့ဆုံမည့်နေရာ၏ တောင်ဘက် ၂ မိုင်ကွာတွင်ဆုံရန် သတ်မှတ်ထားခဲ့၏။

မဆုံရ။

တစ်ဖန် ကျွန်တော်ခေါင်းဆောင်၍ ခွဲထွက်လာသော ခြေမြန်တိုက် နိုက်ရေးအဖွဲ့နှင့် နံနက် ၇ နာရီတွင် ပြန်၍ဧကရန် ညွှန်ကြားထားခဲ့၏။

ယခု ၇ နာရီထိုးနေလေပြီ။

ပြန်၍ မစုဖြစ်။

ရန်သူကလည်း နောက်မှ တကောက်ကောက်လိုက်နေသည်။ ရောက်နေသည့်နေရာကလည်း ထွက်ပေါက်ရှာ၍ မတွေ့နိုင်လောက်အောင် လမ်းစပျောက်နေသည်။

ကျွန်တော်မှ မငိုသင့်လျှင် မည်သူ ငိုသင့်ပါမည်နည်း။

တောတစ်ခုလုံးမှာ ကျွန်တော်တို့အတွက် အစိမ်းသက်သက် ဖြစ်နေသည်။ မြင်နေကျ တွေ့နေကျ အရာဟူ၍ ဘာမျှမတွေ့။

ကျွန်တော်တို့သည် မျက်စိလည် လမ်းမှား၍နေပေပြီ။ ချောက်ကမ်းပါးသို့ကျ၍ သေရန်သာရှိတော့၏။

ဤသို့တွေ့၍ စိတ်လေးလေးဖြင့် သွားနေစဉ်မှာပင် မြင်းမတစ်ကောင်ကို ရှေ့တွင်တွေ့ရ၏။ ဤအရပ်ဒေသတွင် မြင်းများကို မကြာခဏဆိုသလို တောထဲ၌တွေ့ရတတ်သော်လည်း ယခု ကျွန်တော်တွေ့ရသော မြင်းမှာမူ ကျွန်တော် ယခင်ကတွေ့ဖူးနေသော မြင်းမနှင့် တူသလိုလိုရှိသည်ဟု

ထင်ရ၏။ မနေ့တစ်နေ့ညနေကပင် သည်မြင်းမကို တွေ့လိုက်ရသည်ဟု စိတ်ထဲက ထင်နေ၏။

ဤသို့ စေတေဝါဖြစ်နေစဉ် ကျွန်းပင်ပေါက်ကလေးများ ပေါက်ရောက်နေသော တောကိုဖြတ်လျက် ချီတက်လာသောခြေသံများကို ကြားရ၏။

ကျွန်တော်နှင့် ဂျိမ်းဆင်သည် မြေကြီးပေါ်တွင် ပြားပြားမှောက်လျက် အသက်ကိုပင် ရဲရဲမရှုရဲဘဲ ခြေသံလာရာဆီသို့ စူးစိုက်နေကြ၏။

ခဏအကြာတွင် ဂျိမ်းဆင်၏ ဝမ်းသာအားရ အော်၍ ပြောလိုက်သကဲ့သို့ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

“ဟိုမှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တပ်ရေး၊ ဒါ ကျွန်တော်တို့စစ်ကြောင်း” ဤအချိန်တွင်ပင် ညာဘက်တောစပ်ဆီမှ ပြု၍ထွက်လာသော ပန်းဟီးဒ်၏ခေါင်းကို မြင်လိုက်ရ၏။

ကျွန်တော်တို့အတွက် ဘုရားသခင်ကိုယ်တိုင် ကြွလာကာ တန်ခိုးပြာဋိဟာ ပြလိုက်သလိုဖြစ်နေလေသည်။ ယခုတစ်ကြိမ်လောက် ထာဝရဘုရားသခင်၏ မဟာကရုဏာတော်ကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် သိမြင်လိုက်သော အကြိမ် မရှိတော့ပါ။

ကျွန်တော်တို့သည် ကျွန်တော်တို့စစ်ကြောင်းနှင့်အတူ ခြေမြန်တိုက်ခိုက်ရေးအဖွဲ့ကိုပါ တစ်ပြိုင်နက် တွေ့နေရပေပြီ။

ကျွန်တော်တို့စစ်ကြောင်းမှ တပ်ရေးဖြစ်သူ ဒန်ကင်သည် ကျွန်တော်တို့အား ကုန်ခဲ့သည့်ညက တစ်ညလုံး ချောင်း ၂ သွယ်ဆုံသည့်နေရာတွင် ရှာခဲ့သည်ဟု သိရ၏။ ကျွန်တော်တို့ စုန်ချည်ဆန်ချည်တိုးခဲ့ရသော ဝါးတောထဲတွင်လည်း နှစ်ခေါက်မျှ ရှာခဲ့သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့နှင့် မဆုံမိ။

ကျွန်တော်နှင့် ဂျိမ်းဆင်မှာ ဖတ်ဖတ်မောနေကြပြီဖြစ်သည့်အလျောက်

ကျွန်တော်စစ်ကြောင်းအား ၁ နာရီခန့် နားနေရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။ မြေကြီးနှင့်ခေါင်း ထိမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်သည် အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေသည်။

[၁၅]

ကျွန်တော်အား လှုပ်၍နှိုးလိုက်သဖြင့် အိပ်ရာမှနိုးလာ၏။ အချိန်မှာ နံနက် ၁၀ နာရီပင် ရှိနေပေပြီ။

ကျွန်တော်အား ၁ နာရီပို၍ အိပ်စေခဲ့သော ဒန်ကင်အား အိပ်ရာမှ နိုးလျှင်နိုးချင်း ရေရွတ်ဆဲဆိုလိုက်၏။

ဒန်ကင်က ကျွန်တော်ကို အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလေသည်။

“ဗိုလ်မှူးအိပ်နေတုန်း ဌာနချုပ်နဲ့ အဆက်အသွယ်လုပ်ကြည့်တယ်၊ ရတယ်၊ ဌာနချုပ်က သူတို့နဲ့ဆုံဖို့နေရာကို ပြောင်းလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ရောက်ပင်ချောင်းမှာဆုံကြမယ်။ ဒီကနေပြီး ၆ မိုင်လောက်ပဲဝေးတယ် ဗိုလ်မှူး။ ဒါကြောင့် ခုမှနိုးတာပါ။ ဒီနေ့ ညနေ ၃ နာရီမှာ ဌာနချုပ်အတွက် ရိက္ခာလာချပေးမယ်လို့ သိရတယ်ဗိုလ်မှူး။ ကျွန်တော်တို့အတွက်လည်း နည်းနည်းရမယ်လို့ပြောတယ်”

ကျွန်တော်တို့သည် ကျွန်းပင်ပေါက်ကလေးများ ပေါက်ရောက်နေသောလမ်းကို ဖြတ်ကျော်၍ ချီတက်လာခဲ့သောအခါ ချောင်းတစ်ခုသို့ ရောက်လာသည်။ ထိုချောင်းမှလွန်သော် မုဆိုးလမ်းကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရပြန်၏။ ဤလမ်းကလေးမှာ ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်နှင့် လွဲသွားအောင် ဖန်တီးခဲ့သော လမ်းကလေးပင် ဖြစ်နေမည်လား မပြောတတ်။

ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်သည် ဘားမားရိုင်ဖယ်မှ ကျောအင်္ဂါစစ်တပ်အား ကျွန်တော်နှင့်တွေ့ဆုံရန် ချိန်းထားခဲ့သောနေရာတွင် မနေ့က တစ်နေ့လုံး

အစောင့်ထားခဲ့ရုံမက ညဉ့်နက်သည်အထိပင် စောင့်နေစေခိုင်းသည်ဟု သိရလေသည်။ ဂျော့မှာ 'ဘော်' မှနေ၍ ချိန်းဆိုထားသောနေရာသို့ လာရသူ ဖြစ်သောကြောင့် ထူးထူးခြားခြား မှတ်ထားစရာမရှိသော တောထဲမှလာရ သော ကျွန်တော့်ထက်ပို၍ ချိန်းဆိုထားသောနေရာသို့ တိတိကျကျ ရောက် နိုင်မည်ဖြစ်လေသည်။

ညနေ ၃ နာရီတွင် ရှောက်ပင်ချောင်းသို့ ကျွန်တော်တို့စစ်ကြောင်း ရောက်လာသောအခါ ကျွန်တော်တို့နှင့် တစ်မိုင်လောက်အကွာတွင် လေယာဉ်မှ ရိက္ခာချပေးနေသံကို ကြားရ၏။

အရာရှိ ၃ ယောက်ခေါင်းဆောင်သော ကင်းထောက်အဖွဲ့သုံးဖွဲ့အား ရိက္ခာချပေးသည့်နေရာကိုရှာရန် စေလွှတ်လိုက်သည်။ ညနေ ၃ နာရီမှစ၍ ရှာရာ ညနေ ၅ နာရီကျမှ ရိက္ခာကောက်သည့်နေရာကို ရှာတွေ့ကြတော့ သည်။

တောထဲတွင် အသံကြားရုံနှင့် အသံလာရာအရပ်ကို သိဖို့ဆိုသည်မှာ ခက်ခဲပါဘိတောင်း။

ကျွန်တော်သည် အခါအခွင့်သင့်တိုင်း ဤအဖြစ်အပျက်ကလေးကို ဥပမာတင်၍ ပြလေ့ရှိသည်။

ဖုန်းနှင့် ပုန်းတမ်းလိုက်တမ်း ကစားသလို ပြေးလိုက်၊ ရှောင်လိုက်၊ တိုက်လိုက် လုပ်နေရသော ကျွန်တော်အဖို့မှာမူ တောထဲ၌ အသံကြားရုံနှင့် အသံလာရာအရပ်ကိုသိရန် ခဲယဉ်းနေခြင်းကပင် စိတ်သက်သာစရာ အကြောင်းတစ်ခု ဖြစ်နေတော့သည်။

ရိက္ခာကောက်သည့်ကွင်းကို ရှာ၍တွေ့သည်မှာ ဒင်နီရပ်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့အတွက် တစ်ရက်စာသာ ရိက္ခာရသည်။ အမှတ်(၈) စစ် ကြောင်းမှ ဗိုလ်ကြီးဒေးဗစ်ရိုလန်က ကျွန်တော်တို့အတွက် ရိက္ခာများထုတ်

ပေး၏။ ကျွန်တော်တို့အချင်းချင်း ပြန်တွေ့ရသည်မှာ ဝမ်းသာစရာကောင်း လှသည်။ ထို့ထက် ကျွန်တော်တို့သည် တပ်မဟာဌာနချုပ်နှင့် လက်လှမ်း အမီတွင်ရှိနေသည့်အတွက်လည်း ပို၍အားတက်မိ၏။

ဗိုလ်ကြီးဒေးဗစ်က တပ်မဟာဌာနချုပ်သည် ရိက္ခာကောက်သည့်ကွင်း ၏ အနောက်တောင်ဘက် ၂ မိုင်ကွာ ဟဲထင်ချောင်းတွင် စခန်းချနေ ကြောင်း၊ နောက်ထပ် ၂၄ နာရီထိ ထိုနေရာတွင်ရှိနေမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော်တို့စစ်ကြောင်း မနက်မှ ထိုနေရာသို့လာလျှင် ကောင်းမည်ထင် ကြောင်း ပြောပြသည်။

ဒေးဗစ်ပေးသောအကြံမှာ ကျွန်တော်တို့လို အနားလိုချင်သူများ အတွက် ဟန်ကျလှသည်။ ယခု ခရီးမဆက်တော့ဘဲ တစ်ညနားလိုက်မည် ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့အတွက် ရသောရိက္ခာမှာ တစ်ရက် အတွက်သာဖြစ်၍ စိတ်မကျေနပ်လှ။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ငတ်နေသော စည်သူတ်အမဲသားများ ပါလာသည်ဆို၍ စိတ်ဖြေလိုက်ရသည်။

ဒေးဗစ်ရိုလန်ထံမှ ကြားရသောသတင်းများအနက် ရေပန်းအစားဆုံး သော သတင်းမှာ ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်က အိန္ဒိယသို့ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက် ပြီဆိုသော သတင်းပင်ဖြစ်၏။

ဤသတင်းမှာ ကျွန်တော် လုံးဝမျှော်လင့်ထားခြင်းမရှိသော သတင်း ပင်တည်း။

ဒေးဗစ်အား သူ့ရဲဘော်များ ဤသတင်းကို သိနေသော်လည်း ကျွန် တော်ရဲဘော်များအား ထပ်ဆင့်မပြောရန် တားမြစ်ပေးပါဟု အလျင်စလို မေတ္တာရပ်ခံလိုက်၏။

သို့သော် ကျွန်တော်ကား နောက်ကျနေပေပြီ။ ကျွန်တော်အဖွဲ့တစ်ခုလုံးတွင် ဤသတင်းမှာ ပြန့်နေပေပြီ။

ဤကဲ့သို့ 'ပြန်' ရမည့်သတင်း ပျံ့နှံ့နေခြင်းမှာ မျှော်လင့်ထားသည့် 'အဆိုး' များအနက် အဆိုးတကာအဆိုးဆုံး ဖြစ်လာတော့သည်။

ရဲဘော်များသည် တိုက်ပွဲစဉ်တစ်လျှောက် ရဲရဲတောက် ပါဝင်နေရစဉ် အခါက သူသေသေ ငါသေသေ ရန်သူနှင့် ရင်ချင်းဆိုင်မည်။ ယောက်ျား တို့၏ သူရသတ္တိကို ပြလိုက်မည်ဟူသော ရဲရဲသည်စိတ်၊ စွန့်စားလိုသည့် စိတ်များ ရှိနေကြ၏။

သို့သော် 'ပြန်' ရမည်ဟု သိလာရသောအခါ ငါ့အသက်ကလေး ငါ့ကိုယ်နှင့်အိုးစားမကွဲအောင် ဘယ်လိုထိန်းရပါ့ဟူသော စိုးရိမ်စိတ်များ ဝင်လာ၏။

စိုးရိမ်စိတ်ဟူသည်မှာ ကြောက်စိတ်၏ ရှေ့တော်ပြေးပင် မဟုတ်ပါ လား။

ရန်သူက ကျွန်တော်တို့အနံ့ကိုခံ၍ ထပ်ကြပ်မကွာ နောက်မှလိုက်လာ သည့်အချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ရဲဘော်များက 'ပြန်' ရတော့မည်ဟူသော သတင်းကြောင့် တစ်ဦးချင်း၏ အသက်ရှင်တည်မြဲရေးကို အသားပေးလာ သောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် လက်တွေ့တိုက်ပွဲတွင် မရှုံးသော်လည်း 'စိတ်ဓာတ်တိုက်ပွဲတွင်' ကား ဗုန်းဗုန်းကြီး ကျဆုံးနေလေပြီ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် ၇ နာရီတွင် တပ်မဟာဌာနချုပ်နှင့် အရန် စစ်ကြောင်းနှစ်ကြောင်း စခန်းချလျက်ရှိသော ဟဲထင်ချောင်းသို့ ကျွန်တော် တို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

ဌာနချုပ်၏ အရန်စစ်ကြောင်းနှစ်ကြောင်းဖြစ်သော အမှတ်(၇)နှင့် အမှတ်(၈)စစ်ကြောင်းမှ ရဲဘော်ရဲဘက်များက ကျွန်တော်တို့စစ်ကြောင်းအား အလုံးအရင်းဖြင့် ကြိုဆိုနေကြသလို ဗိုလ်မှူးကြီးဂိုလာ ခေါင်းဆောင်သော ဘားမားရိုင်ဖယ် တပ်မှ ကရင်ရဲဘော်များကလည်း ကျွန်တော်စစ်ကြောင်းမှ

ကရင်ရဲဘော် များကို ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ကြ၏။

အဖွဲ့အသီးသီးမှ ကျွန်တော်တို့အား လာရောက်နှုတ်ဆက် စကား ပြောကြသည်မှာ တစ်နေ့လုံးလိုလို ဖြစ်နေတော့၏။

ဆစ်ကွတ်သည် မနေ့က ရိက္ခာချပေးစဉ်က ရရှိလာသော စကော့ ဝီစကီ ၂ လုံးဖြင့် ကျွန်တော်ထံရောက်လာသည်။ ဤဝီစကီနှစ်လုံးမှာ ကျွန်တော်တို့ စစ်ကြောင်းများ မကြာမီ ပြန်၍ဆုံတွေ့ကြမည်ကို သိနေသော အိန္ဒိယရှိ ထောက်ပို့ဌာနချုပ်က 'ဆုံတွေ့ပွဲ' အတွက် သက်သက်ရည်စူး၍ ပေးလိုက်သော ယမကာရည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့သည် ညနေချမ်းရောက်မှ အေးအေးဆေးဆေးသောက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။

ကျွန်တော်၏စစ်ကြောင်းမှ အဖွဲ့သားများကို သူ့နေရာနှင့်သူ နေရာချ ထားပေးခဲ့ပြီးနောက် ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်အား အလေးပြု နှုတ်ဆက်ရန် ထွက်လာခဲ့၏။

ဗိုလ်မှူးချုပ်သည် ဖြစ်ပေါ်နေသော အခြေအနေအရ အနည်းငယ် ကြောင့်ကြစိုးရိမ်ဟန် လက္ခဏာရှိနေသော်လည်း အိန္ဒိယသို့ တပ်ခေါက်ရန် ပြဿနာကိုမူ အထူးယုံကြည်စိတ်ချစွာဖြင့် တိတိကျကျ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး ပြီဟု ကျွန်တော်က မှတ်ယူမိလေသည်။

ဗိုလ်မှူးချုပ်အား အိန္ဒိယသို့ တပ်ခေါက်ခဲ့ရန် ဌာနချုပ်မှ အမိန့်ပေး ထားသည်မှာ မှန်၏။ သို့သော် ဗိုလ်မှူးချုပ်ကား တစ်စုံတစ်ယောက် အမိန့်ပေးရုံမျှဖြင့် လိုက်၍လှုပ်တတ်သူ မဟုတ်။ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ယုံကြည် ချက်အရသာ ပြုလုပ်တတ်သူဖြစ်၏။ ယခု အိန္ဒိယသို့ တပ်ခေါက်ရန်အရေး ကိုလည်း သူကိုယ်တိုင်က တပ်ခေါက်မှကောင်းမည်ဟု ယုံကြည်ထားသော ကြောင့် ယုံကြည်ချက်အရ တိတိကျကျ ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

စစ်သည်ရဲမက်များ မည်မျှ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက် ခြေကုန်လက်ပန်း

ကျနေကြပြီဖြစ်သည်ကိုလည်း ဗိုလ်မှူးချုပ်ကိုယ်တိုင် တွေ့သိနေ၏။ ခရီးဝေး
ဖောက်ထွင်း ချီတက်တိုက်ခိုက်ရေးတပ်ဖွဲ့၏ 'အစွမ်း'သည် မည်ရွေ့မည်မျှ
ရှိသည်ကိုလည်း ဗိုလ်မှူးချုပ် ကြီးဝါးခဲ့သည့်အတိုင်း ထင်ထင်ရှားရှား လက်
ဆုပ် လက်ကိုင် ပြသနိုင်ခဲ့ကြရုံသာမက ကျွန်တော်တို့အတွက် အဖိုးမပြတ်
နိုင်သော အတွေ့အကြုံကိုလည်း ရရှိခဲ့ကြပြီဖြစ်၏။

ဤသို့သောအချိန်တွင် အိန္ဒိယသို့ တပ်ခေါက်၍ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်
လိုက်ခြင်းမှာ များစွာလျော်ကန်သင့်မြတ်လှပေသည်။

ဗိုလ်မှူးချုပ်သည် တပ်ခေါက်ရာ၌ ဧရာဝတီကို ထပ်၍ဖြတ်ကျော်
ရမည့်အရေးကို အနည်းငယ် စိတ်လေးနေပုံရသည်။ ကျွန်တော်က ကျွန်
တော်စစ်ကြောင်းသည် ဗိုလ်မှူးချုပ်၏ တပ်မဟာဌာနချုပ်နှင့်အတူ လက်တွဲ
လျက် ဧရာဝတီကိုလည်းကောင်း၊ ရွှေလီကိုလည်းကောင်း ဖြတ်ကျော်ရန်
အကြံပေးမိသည်။ ဂျပန်တို့သည် ရွှေလီမြစ်ကူးစခန်းများ၌ ကျွန်တော်တို့
အလာကို ကျားချောင်းသလို ချောင်းနေမည်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်တို့
က လူပေါင်း ၁၂၀၀ ပါသော အဖွဲ့ကြီးဖြင့် တစ်နေရာတည်းမှ ဖြတ်ကူး
လျှင် ကျွန်တော်တို့သည် ဂျပန်တို့ထက် လူအင်အားများသဖြင့် အနိုင်ရနိုင်
မည်ဟု ကျွန်တော်က စဉ်းစားမိသည်။ ဗိုလ်မှူးချုပ်ကမူ ကျွန်တော်အကြံ
ကို အကြောင်းပြချက် ခိုင်လုံစွာဖြင့် ငြင်းပယ်လိုက်၏။ ဗိုလ်မှူးချုပ်သည်
ရွှေလီနှင့် ဧရာဝတီတို့ ပေါင်းဆုံရာနေရာ၏ အောက်ဘက်နားတွင်ရှိသော
အင်းရွာမှနေ၍ ဤမှာဘက်ကမ်းသို့ ကူးလာခဲ့၏။ ယခုအပြန်ခရီးတွင်
လည်း ထိုမှာဘက်ကမ်းသို့ အင်းရာမှနေ၍ပင် ပြန်သွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်
လိုက်၏။ အင်းရွာမှနေ၍ ပထမအကြိမ်ကူးသွားခဲ့သော ဗိုလ်မှူးချုပ်သည်
အပြန်တွင် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ အင်းရွာမှနေ၍ ကူးမည်မဟုတ်ဟု ဂျပန်များက
တွက်ထားကြမည်မှာ သေချာသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဗိုလ်မှူးချုပ်က

ဤသို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ရွှေလီနှင့် ဧရာဝတီတို့ဆုံရာ အောက်ဘက်နားတွင်ရှိသော အင်းရွာမှ
ဖြတ်ကူးရာ၌ ဖြတ်ကျော်မှု၊ လျင်မြန်စေရန်အတွက် ပါလာသော လားများ၊
မြင်းများနှင့် ပစ္စည်းအသုံးအဆောင်များကို တတ်နိုင်သမျှ ပျောက်ဖျက်ခဲ့
ရန် ဗိုလ်မှူးချုပ်က ညွှန်ကြားသည်။ ကြီးမဲကြေးနန်းလို အရေးကြီးသော
ပစ္စည်းမျိုးကို သယ်ယူရန်သာ လားအနည်းငယ်မျှ ချန်ထားရတော့မည်
ဖြစ်၏။

ကြားသိရသော သတင်းများအရ ဂျပန်တို့သည် စစ်ကူတပ်ကြီးများ
ကို ခေါ်ယူ၍ ရွှေလီနှင့် ဧရာဝတီဖြတ်ကူးစခန်းကို တပ်ဖြန့်လျက်ရှိရာ
ကျွန်တော်တို့က အချိန်ဆွဲလေ သူတို့ဖြန့်ထားသော ပိုက်များက ပို၍စိပ်
လာလေဖြစ်ပြီး နောက်ဆုံး၌ ထိုးဖောက်၍ မရလောက်အောင်အထိ ပိုက်စိပ်
တိုက်လာမည်ကို စိုးရိမ်နေရ၏။

ဗိုလ်မှူးချုပ်က စစ်ကြောင်းမှူးများ၏ ဆွေးနွေးပွဲကို ယနေ့ ညနေ
၃ နာရီတွင် ပြုလုပ်မည်ဖြစ်၍ ထိုအချိန်မရောက်မီ အနားယူအိပ်စက်နေရန်
ကျွန်တော်အားပြောသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် နောက်တစ်နေ့နံနက် ၁ နာရီတွင် အိန္ဒိယသို့
တပ်ခေါက်သည့်ခရီးကို စတင်ကြရတော့မည်ဖြစ်၏။

ဗိုလ်မှူးချုပ်ထံမှ ပြန်လာပြီးနောက် အိပ်ရန်ကြိုးစားကြည့်သည်။
ဧည့်သည်များ ဝင်လာမစဲ တသံသံဖြစ်နေ၍ အိပ်မရ။ သို့သော် ကျွန်တော်
က စိတ်ပျက်ရမည့်အစား ပျော်၍ပင်နေသည်။ ဆမ်ကွတ်၊ ဒေးဗစ်ဟက်
စတင်း၊ စကော့တီ၊ ဝီလာနှင့် ပီတာဘတ်ချနန်တို့က သူတို့တွေ့ခဲ့ကြုံခဲ့ရပုံ
ကို ဇာတ်စုံခင်းနေကြသဖြင့် တသောသောဖြစ်နေကြ၏။

တွေ့ရ ကြုံရသည်များထဲတွင် စိတ်မကောင်းစရာ အကွက်ကလေး

တစ်ကွက်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။

ဗိုလ်ကြီးအဆင့်အတန်းရှိ အရာရှိတစ်ယောက် (သူ့နာမည် 'ဒေါ်နယ်လီ'ဟုပင် ခေါ်ကြပါစို့)မှာ တော၌ ရိက္ခာမချမိတစ်ရက်က ရန်သူများ ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်ခြင်း မပြုနိုင်အောင် ရိက္ခာကောက်မည့်ကွင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် တာဝန်ပေးခြင်းခံရသည်။ သူသည် တာဝန်ကျရာအရပ် ဆီ ဦးတည်ထွက်ခွာလာခဲ့သော်လည်း မျက်စိလည်ကာ မိုးကြီးစုပ်စုပ်ချုပ်သည်အထိ သူသွားရမည့်နေရာသို့ မရောက်နိုင်ခဲ့။ သို့နှင့် သူသည် ရောက်သည့်နေရာတွင်ပင် ညအိပ်စခန်းချလိုက်ရတော့သည်။ နံနက်မိုးလင်း၍ အခြေအနေကိုကြည့်လိုက်သောအခါ သူညီအိပ်စခန်းချခဲ့သောနေရာသည် သူရောက်လိုသည့်နေရာနှင့် များစွာမကွာလှတော့ကြောင်းကို တွေ့ရ၏။

သို့သော် ခက်နေသည်ကား သူ့ရှိနေသောနေရာနှင့် ရိက္ခာကောက်ရမည့် ကွင်းကြားတွင် ရန်သူဂျပန်များ ရောက်ရှိနေခြင်းပင်တည်း။

သူ့အားပေးအပ်သောတာဝန်ကို မကျေပွန်မှု၊ တာဝန်လစ်ဟင်း ပေါ့လျော့မှုဖြင့် ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်က အရေးယူကာ ဗိုလ်ကြီးအဆင့်အတန်းမှ နေ၍ သာမန်ရဲဘော်အဆင့်အတန်းသို့ ရာထူးလျှော့ချလိုက်၏။

'ဒေါ်နယ်လီ'မှာ သူ ပထမက ပါလာသည့် စစ်ကြောင်းတွင် ဆက်လက်နေရန် ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တော့။ ထို့ကြောင့် သူ့စစ်ကြောင်းမှူးက ကျွန်တော့်ထံပို့လိုက်၏။ သူသည် သာမန်ရဲဘော်တစ်ယောက်အဖြစ် ကျွန်တော့်စစ်ကြောင်းသို့ ရောက်လာလေသည်။

ကျွန်တော်က သူ့ကို ယခင်က သိကျွမ်းဖူးခြင်း မရှိသော်လည်း ဘီးလ်အက်ချ်၊ တော်မီရောဘတ်နှင့် အလက်မက္ကဒေါ်နယ်တို့ကမူ သူ့ကို သိနေ၏။ သူတို့သည် တပ်ရင်းတစ်ခုထဲတွင် သုံးနှစ်တိုင် အတူတူ အမှုထမ်းခဲ့ဖူးသည်ဟု ပြောကြ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ဒေါ်နယ်လီနှင့် ငါးမိနစ်မျှ စကားပြောမိသော အခါ သူသည် အထက်မှပေးသော အပြစ်ဒဏ်ကို ကြီးလေးလွန်းလှသည်ဟု ယူဆသော်လည်း သူ့ဘက်ကလည်း စစ်မြေပြင်တွင် တာဝန်မကျေမှုကို သူနားလည်ပါသည်ဟု ထုတ်ဖော်ပြောပြသဖြင့် ကျရောက်လာသော ဘေးဒဏ်ကို အေးဆေးစွာခံယူနိုင်သော သူ့စိတ်ထားကို လေးစားသွားမိသည်။ ကျွန်တော်သည် 'ဒေါ်နယ်လီ'အား ကျွန်တော်တို့တပ်ဖွဲ့ ဌာနချုပ်တွင် ခုံစမ်းထောက်လှမ်းရေး ရဲဘော်အဖြစ် တာဝန်ပေးထားလိုက်ပြီး အစစအရာရာတွင် သာမန်ရဲဘော်အဖြစ်သာ ဆက်ဆံနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း သတိပေးစကား ပြောထားလိုက်၏။

ကျွန်တော်သည် 'ဒေါ်နယ်လီ'ကိုစွဲအား ဤနေရာတွင် ကြားသွပ်၍ တင်ပြရာ၌ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် တင်ပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးအနက် အရေးကြီးသောအချက် ၂ ချက်မှာ စစ်တပ်တွင် တာဝန်နှင့် စည်းကမ်းဆိုသည်မှာ မည်မျှအရေးကြီးသည်ကို ဖော်ပြလို၍ လည်းကောင်း၊ 'ဒေါ်နယ်လီ'သည် ကျရောက်လာသော အပြစ်ဒဏ်ကို မည်သို့ခံယူပုံကို 'စ'တင်ပြလိုခြင်းနှင့် နောင်လာမည့်ရက်များအတွင်း 'ဒေါ်နယ်လီ'သည် ကျွန်တော်တို့အတွက် ကျေးဇူးတင်ရလောက်အောင် ဆောင်ရွက်ပုံကို ဂုဏ်ပြုလို၍လည်းကောင်း တင်ပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထိုနေ့ညနေတွင် ပြုလုပ်သော စစ်ကြောင်းမှူးများ အစည်းအဝေးတွင် ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်က နံနက်က ကျွန်တော်အား ညွှန်ကြားပြောဆိုချက်များကိုပင် 'အမိန့်'အဖြစ် အတည်ပြု၍ ပြန်လည်ပြောဆိုပါသည်။

အစည်းအဝေးတွင် ဆမ်ကွတ်၊ ဝိုလာ၊ စကော့တီ၊ ကင်ဂလိုက်၊ ဂင်းမ်းအင်ဒါဆင်နှင့် ကျွန်တော်တို့ရှိနေကြသည်။

အမှတ်(၁)အုပ်စုသည် နမ့်မြစ်ဝှမ်းကိုဖြတ်ကျော်စဉ် ရန်သူများနှင့်

တွေ့ဆုံတိုက်ပွဲဖြစ်သည်ဟု ကြားရသော်လည်း အသေးစိတ်အကြောင်းအရာကို မသိရ။ ထို့အတူ မိုက်ကဲလ်ဗတ်သည် ပရိုဆိုသော ရွာကလေးတစ်ရွာ၌ ရန်သူနှင့် တိုက်ပွဲဖြစ်သည်ကိုလည်း ကြားသိရသည်။ 'မိုက်'သည် သူ့အဖွဲ့နှင့် ဂုတ်ထိပ်တံတားကို သွားရောက်ဖောက်ခွဲမည်ဟု ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂတ်ထံ ကြီးမဲကြေးနန်းဖြင့် ခွင့်တောင်းသေးသည်။ သို့သော် ဗိုလ်မှူးချုပ်က ခွင့်မပြုဘဲ အိန္ဒိယသို့သာ သူကြိုက်သည့်လမ်း၊ သူကြိုက်သည့်အစီအစဉ်ဖြင့် ပြန်နိုင်ကြောင်း ညွှန်ကြားလိုက်သည်ဟု သိရ၏။

ကဲ...ကီစွဝိစွတွေ့ရှိသမျှ ပြော၍ဆို၍ ပြီးကြပြီ။ မနက်ကတည်းက တယုတယ သိမ်းဆည်းထားခဲ့ရသော ဝိစကီပုလင်းများကို ဖွင့်ကြပါစို့။

ဝိစကီပုလင်းများမှာ ကျွန်တော်တို့အရာရှိတစ်သိုက်အတွက် တော်တော်ကလေး 'ဖြိုး'နေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ကျန်းမာစေကြောင်း၊ ချမ်းသာစေကြောင်းကို တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အပြန်အလှန် ဆုတောင်းရင်း ဝိစကီပုလင်းများကို 'ဖြိုး'လိုက်ကြ၏။

ဟဲထင်ချောင်းကမ်းဘေးရှိ ချုံပုတ်တွင် ဝိုင်းဖွဲ့ရင်း ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ အိန္ဒိယသို့ အပြန်ခရီးအတွက် နီးနော့ကာ ပျော်ပျော်ပါးပါးနေခဲ့ကြသည့် ညနေခင်းကလေးကို ကျွန်တော်တစ်သက်တာတွင် မေ့နိုင်စရာမရှိ။

ဤညနေခင်းတွင် ဆုံကြသူများအနက် အတော်များများမှာ အိန္ဒိယသို့ ပြန်မရောက်ဘဲ လမ်းတွင်ပင် အသက်ပျောက်ခဲ့ကြရလေသည်။

ဒုတိယပိုင်း

ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်နှင့် အဖွဲ့က ရှေ့မှခေါင်းဆောင်၍ ချီနှင့်ပေပြီ။ ကျွန်တော်မှာ ဟဲထင်ချောင်းစခန်းသို့ လာခဲ့သည့်အခါကကဲ့သို့ နောက်ရန် တပ်အဖြစ်ပင် လိုက်ပါရသည်။ ကျွန်တော်တို့နောက်တွင် ရှေ့မှချီနှင့်သော တပ်ဖွဲ့သားများ၏ ခြေရာ လက်ရာများကို တစ်စမကျန် ပျောက်ဖျက်ရန် တာဝန်ယူ၍ နောက်ဆုံးမှ ချန်နေရသော ဘားမားရိုင်ဖယ် အဖွဲ့သားများ သာ ရှိတော့၏။

တပ်မဟာဌာနချုပ်သည် မတ်လ ၂၆ ရက်နေ့မှ ၂၇ ရက်နေ့သို့အကူး ည၌ ၁ နာရီအချိန်မှစတင်၍ ခေါင်းစောင်ချီတက်သွားရာ သူ့နောက်မှ လိုက်သွားသော လူတန်းကြီးသည် ည၌ ၃ နာရီအချိန်လောက်ရောက်မှ ကုန်တော့၏။ သည်တော့မှပင် ကျွန်တော်က ကျွန်တော်အဖွဲ့ကို 'ချီတက်' ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ရသည်။

ကျွန်တော်တို့မှာ ကောင်းမွန်စွာ နားနေခဲ့ရပြီဖြစ်သည့်အတွက် အား တက်ပြီး လာပါ၏။ သို့သော် ရိက္ခာက လုံလုံလောက်လောက် မရရှိမှု ကြောင့် (ဦးခြံစားနေရသဖြင့်) ဝမ်းဗိုက်အရေးဆိုနေ၏။

ကျွန်တော်တို့ တပ်ခေါက်၍ပြန်ကြောင်းကို ရန်သူ မရိပ်မိစေရန် အတွက် လမ်းရှိသမျှကိုရှောင်၍ တောထဲတွင် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လမ်း

ထွင်သွားရသည်။ မြစ်ကူးစခန်းဖြစ်သော 'အင်းရွာ'သို့ ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိဘဲ ရောက်ရန် အရေးကြီးနေ၏။

တောထဲတွင် ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ထွင်၍သွားရာ၌ ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်၏ 'တောကျွမ်း'ပုံမှာ အံ့ဩစရာကောင်းလှသည်။ နတ်မျက်စိများ ရနေရာ သလားဟုပင် ထင်မှတ်စရာဖြစ်နေ၏။

ရေဝေကုန်းတန်းက ဘယ်နေရာ၊ လမ်းပြေသည့်နေရာက မည်သို့၊ တောပါးသည့်ဒေသက ဘယ်ဟာဟု ကြိုတင်၍ ခန့်မှန်းနိုင်ကာ ထိုလမ်းစဉ်အတိုင်း ခရီးနှင့်သွားပုံမှာ နောက်ရန်တပ်အဖြစ် ဘိတ်ဆုံးမှလိုက်ပါလာရသော ကျွန်တော်ပင် ရှေ့မှ ပုရွက်ဆိတ်တန်းကြီးလို သွားနေသော လူတန်းကြီးကိုကြည့်၍ သိရှိလာနိုင်သည်။

သို့သော် ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ထွင်၍ သွားရသည်မှာ မြန်ဆန်လှခြင်းတော့မရှိ။ မကြာခဏရပ်ကာ လမ်းထွင်နေရ၏။

အပြောကျယ်လှသော ဧရာဝတီမြစ်ကြီးက ကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိနေသော ရန်သူ့နယ်မြေနှင့် ကျွန်တော်တို့သွားမည့် ရန်သူ့ကင်းလွတ်ရာ ဒေသကြားတွင် ရေတံတိုင်းပမာ ကာဆီးလျက်ရှိသည်ဟူသောအသိက ကျွန်တော်တို့ခြေလှမ်းများကို ပို၍သွက်စေသည်။

“ဧရာဝတီကိုဖြတ်ကျော်ပြီးရင်တော့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်ရောက်သလိုသာ မှတ်လိုက်တော့ကွာ”ဟု ဧရာဝတီဖြတ်ကျော်ရေး အရေးကြီးပုံကို ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်က ပြောပြခဲ့၏။

ဖြတ်ကျော်ရမည့် ဧရာဝတီက အပြောကျယ်သလို တွေ့ဆုံရမည့် ရန်သူကလည်း အင်အားများလှသည်။

သို့သော် မည်သည့်နည်းဖြင့်မဆို မြစ်ဧရာကိုဖြတ်ကျော်ပေတော့မည်။ လမ်းတွင် လားများကို အဆင်သင့်သလို တစ်သုတ်စီ တစ်သုတ်စီ

သတ်၍ ဖျောက်ဖျက်ပစ်ခဲ့ရသည့်အလုပ်မှာ ရင်ရှုပ်ရသည့် အလုပ်ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော်တို့သတ်ထားခဲ့သော လားများကို ရန်သူသာ တွေ့ရှိသွားပါက ကျွန်တော်တို့တွင် မည်သည့်ရည်ရွယ်ချက်မျိုးရှိသည်ကို ထင်ထင်ရှားရှားကြီးသိရှိသွားပေတော့မည်။

ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်က လားများအား အဆင်သင့်သလို တစ်သုတ်စီ ခွဲ၍ ကျွန်တော်တို့ချီတက်နေသောလမ်းမှ ဖဲလျက်၊ ရန်သူများမတွေ့နိုင်မည့် နေရာမျိုးတွင် ဖျောက်ဖျက်ပစ်ရန် ညွှန်ကြားထားခဲ့၏။ လားများအား တောင်ပေါ်တွင် ပစ်သတ်လျှင် ထက်ဝန်းကျင်မှ သေနတ်သံများကို ကြားနိုင်မည်ဖြစ်သည့်အတွက် တောင်တစ်ခုမှဆင်း၍ ချောင်းတစ်ခုအတွင်းသို့ ချဉ်းမိပြီးဆိုလျှင် အနည်းဆုံး လားခြောက်ကောင်လောက်ကို လမ်းမှဖဲ၍ ဆွဲယူသွားခြင်းခံရပြီးနောက် သေနတ်သံခြောက်ချက်က ဆက်၍ ထွက်ပေါ်လာစမြဲဖြစ်နေ၏။

လားပေါ်တွင်ပါသွားသည့် ကုန်းနှီး တန်ဆာပလာနှင့် ဝန်စည်စလယ်များမှာလည်း လားနှင့်အတူ ချုပ်တစ်ခုအောက်တွင် ကျန်နေရစ်စမြဲဖြစ်၏။

ဤ လား၊ သုတ်သင်သည့်အလုပ်ကို ကြီးကြပ်၍ လုပ်ကိုင်ရသူမှာ ဘီးလ်စမိုင်လီဖြစ်၏။ ဘီးလ်သည် အိန္ဒိယပြည်မှနေ၍ ကျွန်တော်တို့ချီတက်လာခဲ့ရာ စစ်ကြောင်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် လားတစ်ကောင်မျှ မဆုံးရှုံးရအောင် တတ်သိစွာနှင့် ကျွမ်းကျင်စွာ စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းလာခဲ့သူဖြစ်၏။ လားများမှာ သူ့အတွက် တကယ်ချစ်ကျွမ်းဝင်သော ရဲဘော်များဖြစ်နေပေပြီ။

သို့သော် သူချစ်နေသောလားများကို သူပင် ကြီးကြပ်၍ သတ်ဖြတ်နေရပြန်သည်။ ဘီးလ်သည် လားများကိုမသတ်ရန်အတွက် အထက်အရာရှိ

များအား အကြောက်အကန် ခုခံ၍ ပြောဆိုခဲ့ပါသေး၏။ သို့ရာတွင် ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်ကိုယ်တိုင် ပေးထားသောအမိန့်ဖြစ်၍ မည်သည့်အထက် အရာရှိမျှ ဘီးလ်၏အလိုကို မလိုက်ရဲ။

ချောင်းတစ်ခုအတွင်းသို့ သက်ဆင်းလာရသည့်အခါတိုင်း ဘီးလ်ခမြာ လား လေးငါးခြောက်ကောင်ကိုဆွဲ၍ တောထဲသို့ဝင်သွားရသည်။ ပြန်လာ သောအခါ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် မျက်ရည်များစိုရွဲ၍ ငိုပွဲဝင်လာကြောင်း ကောင်းစွာသိနိုင်၏။

ဘီးလ်သည် ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး သွေးဆုတ်နေသော မျက်နှာဖြင့် ချီတက်လိုက်ပါလာလေသည်။

မကြာမီ ရှေ့မှချီနှင့်သော ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်ထံမှ အမိန့်တစ်ခု ရောက်လာ၏။ ထိုအမိန့်ကား လားများကို လည်လှီး၍ သတ်စေဟူသော အမိန့်တည်း။

လား ဗိုလ်ကြီးဖြစ်သူ ဘီးလ်စမိုင်လီသည် အသံလုံမည်ထင်ရသော တောင်အဆင်း ချောင်းတွင်းတွင်နေရာရွေး၍ လားများကို ပစ်သတ်စေသည့် တိုင် သေနတ်သံသည် တပ်ဦးအထိ ပျံ့နှံ့ကျယ်လောင်စွာ ကြားနေရသော ကြောင့် ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်က အသံမထွက်သောနည်းကို အသုံးပြုရန် ညွှန်ကြားလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် သေနတ်သံကို ရန်သူများမကြားစေလိုသဖြင့် လားများကို ပစ်သတ်ရာ၌ ရိုင်ဖယ်ကိုမသုံးဘဲ ပစ္စတိုကိုသာ အသုံးပြုခဲ့၏။ သို့တိုင်အောင် အသံက တပ်ဦးမှကြားရသည်အထိ ကျယ်နေလေသည်။

ယခုမူ ကျွန်တော်တို့သည် လားများကို လည်လှီး၍ သတ်သည့်နည်း ကို အသုံးပြုကာ သတ်ရပေတော့မည်။ ဘီးလ်စမိုင်လီနှင့်အတူ ကျွန်တော် တို့သည် ထိုနည်းကို စမ်းကြည့်ကြ၏။ စစ်သားပင်ဖြစ်သော်လည်း ကိုယ်

နှင့် ရဲဘော်ရဲဘက်လိုဖြစ်နေသော တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကို လည်လှီး၍ သတ် ရသည်မှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာ ဖြစ်နေ၏။

ပထမတစ်ချိ စမ်းသပ်၍ကြည့်ပြီးနောက် နောက်ထပ်၍ မသတ်ရန် ကျွန်တော်က တားမြစ်လိုက်၏။ ဟဲထင်ချောင်းစခန်းက ထွက်လာကတည်း က ကျွန်တော်တို့ သုတ်သင်ပစ်ခဲ့သော လားအကောင်ပေါင်းမှာ ၁၆ ကောင်ပင် ရှိနေပေပြီ။

ဟဲထင်ချောင်းစခန်းမှနေ၍ ကျွန်တော်တို့ရှေးရှုချီတက်နေသော 'အင်း ရွာ'ကား ဧရာဝတီမြစ်အတွင်းသို့ ရွေ့လီမြစ်စီးဝင်သည့်နေရာတွင် တည်ရှိ သောရွာတည်း။

မတ်လ ၂၇ ရက်နေ့သို့အကူး ညဉ့် ၁ နာရီမှစ၍ တပ်ဦးချီခဲ့သော ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်၏ တပ်ဖွဲ့ကြီးသည် မတ်လ ၂၈ ရက်နေ့ ညနေ ၆ နာရီတွင် 'အင်းရွာ'သို့ရောက်မည်။ ထိုညတွင်ပင် ဧရာဝတီကိုဖြတ်ကူးမည်။ မတ်လ ၂၇ ရက်နေ့ညတွင် 'ချောင်းမြီးတို'၌ ညအိပ်စခန်းချမည်။ အကယ် ၍ လမ်းတွင် အစုံတစ်ခု အနှောင့်အယှက်တွေ့ခဲ့သော် 'ပင်လယ်ပြင်'ရွာ၏ တောင်ဘက် တစ်မိုင်ကွာတွင် လူချင်းပြန်ဆုံကြမည်ဟု သတ်မှတ်ထားခဲ့ ကြ၏။

'အင်းရွာ'သို့အရောက်ညီကြလျှင် မည်သည့်စစ်ကြောင်းက မည်သို့ တာဝန်ယူမည်ကိုလည်း ဟဲထင်ချောင်းစခန်းတွင် နားနေစဉ်က ဇာတ်တိုက် ပြီးဖြစ်၏။

ဘားမားရိုင်ဖယ်အဖွဲ့သားများက အမှတ်(၈)စစ်ကြောင်းနှင့်အတူ ရွေ့လီမြစ်အောက်ဘက်တစ်ဝှမ်းမှ ရနိုင်သမျှ လှေသမ္ဗန်များရှာဖွေရန် အမှတ်(၇)စစ်ကြောင်းက ဧရာဝတီကို ပထမဆုံး ဖြတ်ကူးပြီးနောက် အနောက်ဘက်ကမ်းတွင် တပ်စွဲထားရန်။

ထို့နောက် တပ်မဟာဌာနချုပ်အဖွဲ့သားများက ဧရာဝတီမြစ်ကို ဖြတ်ကူးရန်။

ကျွန်တော်ခေါင်းဆောင်သော အမှတ်(၅)စစ်ကြောင်းက မြစ်ကူးစခန်း တစ်လျှောက်သို့ ရန်သူထိုးဖောက်၍ ရောက်မလာနိုင်အောင် တင်းတင်း ကျပ်ကျပ် စောင့်ကြပ်ထားရန်နှင့် ကျန်အဖွဲ့သားများ မြစ်ကိုဖြတ်ကူးနေ စဉ် အကာအကွယ်ပေးရန်ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ဧတာဝတီမြစ်ကိုဖြတ်ကူးရာ၌လည်း နောက်ရန် တပ်အဖြစ် တာဝန်ပေးခြင်းခံရပြန်သည်။

နောက်ရန်တပ်ဆိုသည်ကား သတ္တိဗျတ္တိပြောင်မြောက်သောအဖွဲ့ကို ပေးအပ်သော တာဝန်ပါတကား။

ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်ဦးစီး၍ 'ခရီးဝေးထိုးဖောက်တိုက်ခိုက်ရေးအဖွဲ့' အဖြစ် အင်ဗားမှနေ၍ ဧရာဝတီမြစ်ကိုဖြတ်ကျော်ကာ အရှေ့ဘက်ကမ်းသို့ ရောက်သည်အထိ ချီတက်လာခဲ့သော တပ်ဖွဲ့ကြီးတွင် ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ် ၏ တပ်မဟာချုပ်နှင့်အတူ စစ်ကြောင်း ၈ ကြောင်း ပါရှိသည်။

စစ်ကြောင်းတစ်ခုတွင် ခြေလျင်တပ်စု ၃ စု၊ စက်သေနတ်နှင့် မော်တာတပ်စု ၁ စု၊ အရာရှိ ၂ ယောက်နှင့် ဘားမားရိုင်ဖယ် စစ်သား ၄၅ ယောက်ပါသော သတင်းထောက်လှမ်းစုံစမ်းရေးအဖွဲ့ ၁ ဖွဲ့၊ တံတား ဖျက်၊ လမ်းဖျက်ရန်အတွက် လက်ရွေးစင်ရွေးချယ်ထားသော တိုက်ခိုက်ရေး တပ်စု ၁ စုနှင့် ဝန်တင်လားများ ပါဝင်သည်။

ကျွန်တော်တို့၏ 'ခရီးဝေးထိုးဖောက်တိုက်ခိုက်ရေး' တပ်မှာ အထူး ဖွဲ့စည်းထားသော တပ်ဖွဲ့မျိုးဖြစ်သည်နှင့်အညီ ကျွန်တော်တို့၏ တပ်စု ၁ စုတွင် တပ်စိတ် ၄ စိတ်ပါသည်။ (ရိုးရိုးဖွဲ့စည်းပုံအရ၊ တပ်စုတစ်ခု တွင် တပ်စိတ် ၃ စိတ်သာရှိသည်။) တပ်ခွဲတစ်ခွဲတွင် တပ်စု ၄ စုပါသည်။

(ရိုးရိုးဖွဲ့စည်းပုံအရ တပ်ခွဲတစ်ခွဲတွင် တပ်စု ၃ စုသာ ပါသည်။)

ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်က ကျွန်တော်တို့တပ်ဖွဲ့ကြီးကို 'ခြင်းဒစ်' တပ်ခွဲ ဟု အမည်ပေးထား၏။ ခြင်္သေ့၏ ရဲရင့်ခြင်း၊ တောသုံးတောင်ကို အနီးရ ခြင်းနှင့် ခြင်္သေ့ကို မြန်မာလူမျိုးများက ဘုရားစေတီများ အဝင်ဝတွင် အမြတ်တနိုးထုလုပ်ထားခြင်း အဓိပ္ပာယ်ကိုယူ၍ မှည့်ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်၏ တပ်မဟာဌာနချုပ်တွင် ဗိုလ်မှူးအင်ဒါဆင်နှင့် ဗိုလ်ကြီးလောဒ်တို့ ပါဝင်သည်။ ကျွန်တော်တို့စစ်ကြောင်း ၈-ကြောင်းကို အုပ်စု ၂-ခု ခွဲထားသည်။ အမှတ်(၁)အုပ်စုတွင် ဦးစီးမှုအဖြစ် ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး အလက်ဇန္ဒားက ဆောင်ရွက်ပြီး ဗိုလ်ကြီးဘတ်ဝီစီက တပ်ရေး အဖြစ် တာဝန်ယူရသည်။

အမှတ်(၁)အုပ်စုတွင် စစ်ကြောင်း(၁)မှ (၄)ထိ ပါဝင်သည်။ စစ် ကြောင်းမှူးများမှာ-

- အမှတ်(၁) စစ်ကြောင်းမှူး ဗိုလ်မှူးဒန်းလော့။
- အမှတ်(၂) စစ်ကြောင်းမှူး ဗိုလ်မှူးအင်မက်။
- အမှတ်(၃) စစ်ကြောင်းမှူး ဗိုလ်မှူးကားလ်ဗတ်။
- အမှတ်(၄) စစ်ကြောင်းမှူး ဗိုလ်မှူးဘရွမ်းဟက်တို့ ဖြစ်ကြသည်။
- အမှတ်(၂)အုပ်စုတွင် ဒုဗိုလ်မှူးကြီးကွတ်က ဦးစီးမှုအဖြစ် ဆောင် ရွက်၍ ဗိုလ်ကြီးဟိတ်စတိန်းက တပ်ရေးအဖြစ် တာဝန်ယူရသည်။
- အမှတ်(၂)အုပ်စုတွင် စစ်ကြောင်း (၅)၊ (၇) နှင့် (၈)တို့ ပါဝင်သည်။
- စစ်ကြောင်းမှူးများမှာ-
- အမှတ်(၅) စစ်ကြောင်းမှူး ဗိုလ်မှူး ဖာဂတ်ဆင်၊
- အမှတ်(၇) စစ်ကြောင်းမှူး ဗိုလ်မှူး ဂီးလ်၊
- အမှတ်(၈) စစ်ကြောင်းမှူး စကော့တို့ ဖြစ်ကြ၏။

ဘားမားရိုင်ဖယ်အဖွဲ့တွင်-

ဦးစီးမှု: ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး ဝိုလာ

တပ်ရေးမှူး: ဗိုလ်ကြီးဘတ်ချန်နီတို့ ဖြစ်ကြ၏။

ဂျပန်များသည် ဧရာဝတီနှင့် ရွှေလီမြစ်ကူးစခန်းများ၌ ဒိုးစိုက်သလို စိုက်၍ ကျွန်တော်တို့ရောက်အလာကို စောင့်နေမည်မှာ သေချာသလောက် ပင်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့သည် သူတို့ထောင်ထားသော ပိုက်အတွင်းသို့ ရောက်နေသည်နှင့် တူနေပေမည်။

စစ်ကြောင်းအားလုံးက ရန်သူသည် စစ်ကူတပ်များခေါ်လျက် 'ခြင်းဒစ်'တပ်ဖွဲ့ကြီးအား ဝိုင်းမိရန် ကြိုးစားနေကြောင်း သတင်းပို့ခဲ့၏။ ကျွန်တော်တို့ အမှတ်(၅)စစ်ကြောင်းအနေနှင့်ဆိုလျှင် ရန်သူတို့၏ စုရုံးမှုကို မိုးကုတ်နှင့် မြစ်ဆုံ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် တွေ့ရှိခဲ့ရ၏။

ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ပေါ်နေသော အခြေအနေတွင် ဧရာဝတီမြစ်ကြီးအား ဖြတ်ကျော်ရေးမှာ ဘေးမသိရန်မခဲဘဲ ဖြတ်ကျော်၍ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း အဖွဲ့သားတိုင်းလို သိနေပြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်တွင် ဆန္ဒရှိနေသော အကြောင်းအချက် ၂ ရပ်ကို ကျွန်တော့်ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်မြောက်စေရန် စီစဉ်ထားလိုက်သည်။

အကယ်၍ ကျွန်တော်သည် အိန္ဒိယသို့ပြန်မရောက်ဘဲ လမ်းတွင်ပင် 'ကျ'သွားခဲ့သော် ဗိုလ်ကြီးဂျွန်ဖရော့နှင့် ဒန်ကင်တို့အား သူတို့၏ ပြောင်မြောက်သော စွမ်းဆောင်မှုအတွက် စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ ဘွဲ့တံဆိပ်များပေးရန် ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်နှင့် ဗိုလ်မှူး အင်ဒါဆင်တို့အား မေတ္တာရပ်ခံထားခဲ့၏။

ဗိုလ်မှူးအင်ဒါဆင်သည် ကျွန်တော်က ဘွဲ့တံဆိပ်တော်များပေးရန် ထောက်ခံသူများ၏စာရင်းကို သူ့မှတ်စုစာအိတ်တွင် သေချာစွာ ရေးမှတ်သည်။ ထိုစာရင်းထဲတွင် အချို့သော အကြပ်တပ်သားတို့၏ အမည်များ

ပါဝင်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဖရော့နှင့် ဒန်ကင်တို့အား အကယ်၍ ကျွန်တော် အိန္ဒိယသို့ ပြန်မရောက်ခဲ့သော် ကျွန်တော့်ကိုယ်စား ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဝေဇယ်ထံ သွား၍ ခရီးဝေးဖောက်ထွင်းတိုက်ခိုက်ရေး တပ်ဖွဲ့၏ သေနင်္ဂဗျူဟာ ထိရောက်ပုံကို အစီရင်ခံရန်နှင့် ကျွန်တော့်ထင်မြင်ချက်များကို ပြောပြရန် စေတနာစပ်စပ် မှာကြားထား၏။

ကျွန်တော်တို့တပ်ဖွဲ့ကြီးသည် ဧရာဝတီမြစ် ဖြတ်အကူးတွင် အကျခံဆုံး အများအပြားဖြင့် ကစဉ့်ကရဲဖြစ်သွားစေကာမူ ကျွန်တော်တို့ကျင့်သုံးခဲ့သော သေနင်္ဂဗျူဟာကား ထိရောက်လှသည်ဟု ကျွန်တော်က ယုံကြည်နေပေသည်။

လာမည့်ဘေးအန္တရာယ်အတွက် သောကမအေးနိုင်ဘဲ 'အင်းရွာ'သို့ ရှေးရှုချိတက်ရသော ခရီးမှာ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပင်ပန်းစေပါ၏။

တောင်နှင့်မြောက်ပြေးနေသော တောလမ်းကလေးကို ဖြတ်ကျော်ပြီးနောက် နေ့လယ် ၁ နာရီခန့်သို့ ရောက်လာသောအခါ တပ်ဦးမှနေ၍ ကျွန်တော်တို့ရှိရာ နောက်ရန်တပ်သို့ ရောက်လာသော တပ်မဟာဌာနချုပ်မှ ငုံ့စမ်းထောက်လှမ်းရေးအရာရှိ ဟူးစွဂွတ်ကို တွေ့ရ၏။

သူက ရှေးဦးချိတပ်မဟာဌာနချုပ်နှင့် အဖွဲ့သည် နေ့လယ် ၁ နာရီမှ ညနေ ၃ နာရီအထိ ရပ်နားနေမည်ဟု သတင်းပို့လာသည်။

စခန်းချရပ်နားရန် ရွေးချယ်ထားသောနေရာကား ဟင်္သာချောင်းနှင့် ယင်း၏ချောင်းလက်တက်တစ်ခုတို့ ဆုံသည့်နေရာတွင်ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်နှင့် ဟူးစွဂွတ်တို့သည် တပ်မဟာဌာနချုပ်ရပ်နားနေသော နေရာနှင့် မိုင်ဝက်ခန့်အကွာတွင် နေ့လယ်အတွက် စခန်းချလိုက်ကြ၏။ ချောင်းထဲတွင် ရေပြည့်မနေသော်လည်း ရေရှိသည့်အိုင်ကလေးများ

ရှိနေလေသည်။

ခြေရာလက်ရာ ဖျောက်ဖျက်ရန် တာဝန်ယူထားရသော ဘားမား ရိုင်ဖယ် အဖွဲ့သားများ ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ မကြာမီ ရောက်လာကြ၏။

ကျွန်တော်က လက်ဖက်ရည်အိုးတည်ရန် အမိန့်ပေးပြီး ဗိုလ်ကြီး ဖရေဇာအား သူ့လူတစ်ယောက်ကို လားတစ်ကောင်သံတံ့၍ အသားကို ဝေငှပေးရန် ပြောလိုက်၏။

ဒန်ကင်အား အဖွဲ့သားများကို နေရာချထားပေးရန် တာဝန်ပေးခဲ့ပြီး နောက် ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်နှင့် တွေ့ရန် တပ်ဦးသို့ ထလာခဲ့၏။

ဗိုလ်မှူးချုပ်သည် ထမင်းနှင့် သစ်သီးခြောက်များစားနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

သူသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ပုံမရဘဲ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းပင် ရှိနေလေ သည်။

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်မှူးချုပ်နှင့် ၁၀ မိနစ်မျှ စကားစမြည်ပြောဆိုပြီး နောက် ကျွန်တော့်အဖွဲ့ စခန်းချရာသို့ ပြန်လာခဲ့၏။ စခန်းတွင် ၁၀ မိနစ် လောက်သာ နားနေလိုက်ရသေးသည်။ ကျွန်တော့်နောက်ဘက်ရှိ တောင် ပေါ်မှ ပစ်သံခတ်သံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ဖီလစ်နှင့် တော်မီဘလိုတို့အား သူတို့၏တပ်စုများနှင့်အတူ အသံ ကြားရာဆီသို့ စေလွှတ်လိုက်ပြီး၊ ဗိုလ်မှူးချုပ်ထံသို့လည်း ကျွန်တော် ဤကဲ့သို့စေလွှတ်လိုက်ကြောင်း သတင်းပို့စေသည်။

ဘားမားရိုင်ဖယ်တပ်မှ ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီးဖိုလာက ကျွန်တော့်ထံ ပေါက် လာပြီး သူ့အဖွဲ့မှ ရဲဘော်တစ်ယောက်မှာ စခန်းနှင့် ကိုက် ၂၀၀ ခန့်အကွာ သို့သွား၍ ကိုယ်လက်သုတ်သင်နေစဉ် အပစ်ခံရကြောင်း၊ မက်ဖာဆင်နှင့် သူ့လူများအား ထိုနေရာသို့ စုံစမ်းထောက်လှမ်းရန် စေလွှတ်ထားကြောင်း

ပြောပြသည်။

ဖြစ်ပျက်ပုံကို ကျွန်တော်တို့က ဤသို့ခန့်မှန်း၍ ကြည့်ကြ၏။

ဂျပန်တိုက်ကင်းအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့သည် ကျွန်တော်တို့ မကြာခင်က ဖြတ်၍ လာခဲ့သော တောင်နှင့်မြောက်ပြေးနေသည့် တောလမ်းကလေးသို့ ရောက် လာမည်။ ထိုအခါ ဘားမားရိုင်ဖယ်အဖွဲ့သားများက ရှေ့မှချီနှင့်သော တပ်ဖွဲ့ကြီး၏ ခြေရာလက်ရာမကျန်အောင် ကြိုးစား၍ ဖျောက်ဖျက်ခဲ့သည် တိုင် ရန်သူတို့ တိုက်ကင်းသည် ကျွန်တော်တို့၏ သဲလွန်စကို တွေ့ချင် လည်း တွေ့မည်။ သို့မဟုတ် ကျွန်တော်တို့တည်နေသော လက်ဖက်ရည်အိုး မှ မီးခိုးကို မြင်ချင်လည်း မြင်မည်။ ဤသို့မြင်တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော် တို့ရှိရာသို့ လိုက်လာရာမှ ကိုယ်လက်သုတ်သင်နေသော ရဲဘော်နှင့်တွေ့ကာ ပစ်ကြခတ်ကြခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ကျွန်တော်က ဖြစ်ပျက်ပုံကို ခန့်မှန်းကြည့်နေစဉ် အရာရှိတစ်ယောက် မြင်းတစ်စီးဖြင့် ရောက်လာ၏။

“စစ်ကြောင်းများအားလုံး ယခုချက်ချင်း ချီတက်ကြရမည်။ တပ်မဟာ ၄၁ခုချုပ်မှာ ရှေ့မှချီတက်နှင့်ပြီ။ ကျွန်တော်၏ အမှတ်(၅)စစ်ကြောင်းမှာ နောက်ရန်တပ်ဖြစ်သည်နှင့်အညီ ရန်သူများကို ချုံခိုတိုက်ရမည်။ တပ်ဖွဲ့ကြီး နောက်သို့ လိုက်တိုက်ရန်လာသော ရန်သူဟူသမျှကို သုတ်သင်ပစ်ရမည်” ဟု ထိုအရာရှိက ဗိုလ်မှူးချုပ်ထံမှ သတင်းကိုပို့သည်။

ကျွန်တော်က အမိန့်ကို တိတိကျကျထပ်မေးကြည့်သည်။ ရန်သူလိုက်လာမည်။ မလာမည်ကို ကျွန်တော်တို့က မသိနိုင်ဘဲနှင့် မည်သို့မည်ပုံ ချုံခို၍ တိုက်ခိုက်ပါမည်လဲ။ ကျွန်တော် နားမရှင်း။

ထိုအရာရှိက သူ့ကို အသေးစိတ် တိတိကျကျပြောပြလိုက်ခြင်း မရှိပါဟု အကြောင်းပြန်သည်။

ဗိုလ်ကြီးညွှန်ဖရောအား ကျွန်တော်အဖွဲ့ကို အုပ်ချုပ်ရန် တာဝန်ပေးထားခဲ့ပြီး တပ်ဦးသို့ အသေးစိတ်မေးမြန်းရန် ပြေးရပြန်သည်။

သို့သော် တပ်ဦးမှ တပ်မဟာဌာနချုပ်ကား ချီနှင့်လေပြီ။

ကျွန်တော်တွေ့ရသူမှာ အမှတ်(၈)စစ်ကြောင်းမှ စစ်ကြောင်းမှူး ဗိုလ်မှူးစကော့သာဖြစ်သည်။ သူ့စစ်ကြောင်းမှာ အမှတ်(၇)စစ်ကြောင်း ချီတက်၍မဆုံးသေးသောကြောင့် စခန်းချရာတွင်ပင် ရပ်နေရဆဲရှိသေး၏။

အမှတ်(၇)စစ်ကြောင်းသည် တပ်မဟာဌာနချုပ်နောက်မှ ကပ်၍ လိုက်ကာ ချောင်းဝှမ်းမှနေ၍ တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်သို့ တက်နေလေသည်။

ကျွန်တော်က ဗိုလ်မှူးစကော့အား ကျွန်တော်အကြံကို ပြောပြမည်။ စကော့ကတစ်ဆင့် ဗိုလ်မှူးချုပ်ကို ပြောပြနိုင်မည်ဟု တွက်မိပြီး-

“ဒီမှာ စကော့တီ၊ ကျုပ်ကတော့ ဗိုလ်မှူးချုပ်ပေးတဲ့အမိန့်ကို နားမရှင်းဘူး။ ကျုပ်အထင်ကတော့ ရန်သူဟာ ကျုပ်တို့နောက်ရန်တပ်ကို လာတိုက်မယ့်အစား တပ်လယ်က ဝင်တိုက်မယ်ချည်း ထင်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်က ဒီနေရာမှာပဲနေပြီး ရန်သူကို စစ်မြှူပေးမယ်။ ခင်ဗျားအဖွဲ့ကတော့ ရှေ့ကလူ ရှင်းသွားအောင် နောက်ထပ်တစ်နာရီလောက် စောင့်နေရဦးမှာပဲ။ ခင်ဗျားအဖွဲ့ ဒီနေရာကထွက်သွားပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကျုပ်က ချောင်းအတိုင်းစုန်ပြီး ရန်သူကိုမြှူခေါ်သွားမယ်။ တတ်နိုင်သလောက် ကျုပ်တို့ခြေရာလက်ရာတွေ ချောင်းအတိုင်းစုန်သွားတာကို ရန်သူတွေ ဒီကိုပြန်ရောက်လာရင် တောင်ကုန်းပေါ်ကို ကျောက်တက်ပြီး လိုက်မယ့်အစား ချောင်းအဘိုင်း စုန်ပြီးလိုက်မှာပဲ။

ကျုပ် ဒီလိုစီစဉ်ထားတဲ့အကြောင်း ခင်ဗျားက ဗိုလ်မှူးချုပ်နဲ့တွေ့ရင် သတင်းပို့ပေးပါ။ ဟုတ်လား။ ကျုပ်လုပ်ထားတဲ့ အစီအစဉ်ကိုတော့ ကျုပ် သိပ်တော့ သဘောမကျဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရန်သူတွေကို တစ်ပတ်ရိုက်ဖို့ကတော့

ဒီနည်းပဲရှိတော့တာပဲ”

ဗိုလ်မှူးစကော့က ကျွန်တော်အကြံအစည်ကို သဘောကူးသည်။ ဗိုလ်မှူးချုပ်ထံ ကျွန်တော်ပြောပြသမျှ သတင်းပို့ပါမည်ဟုလည်း ကတိပေးသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်အဖွဲ့ရှိရာသို့ ပြန်၍ပြေးခဲ့ရပြန်လေသည်။ စောစောကသေနတ်သံကြားရာသို့ စုံစမ်းထောက်လှမ်းရန် စေလွှတ်ထားသော ဖိလစ်နှင့် တော်မီဘလိုတို့တပ်စု ပြန်ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူတို့က ဘာမှစုံစမ်း၍မရခဲ့။

သည်ထက်ဆိုးသည်ကား တော်မီအုပ်ချုပ်သော တပ်စုမှ တပ်စိတ်တစ်စိတ်သည် တောထဲတွင် ပျောက်၍ကျန်နေရစ်ခဲ့ခြင်းပင်တည်း။

ထိုတပ်စိတ်ခေါင်းဆောင်မှာ တပ်ကြပ်မက်ဂီဖြစ်၏။ မက်ဂီတို့ တပ်စိတ်သည် မည်သည့်အခါမျှ ကျွန်တော်စစ်ကြောင်းနှင့် ပြန်၍ပေါင်းမိခြင်း မရှိတော့ချေ။

ဘားမားရိုင်ဖယ်အဖွဲ့မှ ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီးဝိုလာက ကျွန်တော်ထံ ပေါက်လာပြန်သည်။ သူ့စေလွှတ်လိုက်သော မက်ဖာဆင်တို့အဖွဲ့လည်း ဘာမှ မမြင်မတွေ့ခဲ့ဟု သိရ၏။

ကျွန်တော်နောက်ဘက်ရှိ တောင်ကုန်းပေါ်မှ ပစ်သံခတ်သံမှာ တစ်ကြိမ်သာ ဆူဆူညံညံကြားလိုက်ရပြီး တိတ်ဆိတ်ခြင်းမလှ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ရန်သူတိုက်ကင်းအဖွဲ့သည် ကျွန်တော်တို့နေရာကို ထောက်လှမ်း၍ ရရှိသွားပြီးနောက် သက်ဆိုင်ရာသို့ ချက်ချင်းသတင်းပို့ရန် ထွက်ခွာသွားခြင်းဖြစ်မည်ဟု ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး ဝိုလာက ယူဆ၏။

ကျွန်တော်တို့အထဲမှ ရဲဘော်တစ်ယောက်က မော်တော်ဆိုင်ကယ်

စက်နိုးသံ ကြားလိုက်ရသည်ဟုဆိုသည်။ သို့သော် မသေချာ။
ကျွန်တော်က ဗိုလ်မှူးစကော့မှတစ်ဆင့် ဗိုလ်မှူးချုပ်ထံသို့ ပို့လိုက်
သော ကျွန်တော်အစီအစဉ်ကို ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီးဂိုလာအား ပြောပြပြီး သူ့ဆန္ဒ
ကို တောင်းခံကြည့်မိ၏။

ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီးဂိုလာသည် သူ့နှုတ်ခမ်းအစုံကို တင်းတင်းစေကာ
အတွင်းမှ လေကိုမှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ကျွန်တော်အစီအစဉ် ကောင်း၊
မကောင်းကို မပြောနိုင်သော်လည်း ဗိုလ်မှူးချုပ်အား ဤအစီအစဉ်အတိုင်း
လုပ်မည်ဟု သတင်းပို့လိုက်ပြီးပြီဖြစ်၍ တပ်အချင်းချင်းအကြားတွင် ရှုပ်
ထွေးမှု မဖြစ်ပွားရအောင် ဤအတိုင်းသာ ဆက်လက်လုပ်ရန် အကြံပေး
ပါသည်။

ဗိုလ်မှူးစကော့ ခေါင်းဆောင်သော အမှတ်(၈)စစ်ကြောင်း ထွက်ခွာ
သွားပြီးနောက် နေ့လယ် ရပ်နားချိန်ရောက်သည်အထိ ခြေရာဖျောက်ဖျက်
ရေး တာဝန်ကို တပ်၏အမြီးပိုင်းမှ တာဝန်ယူခဲ့ရသော ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး
ဂိုလာ ခေါင်းဆောင်သည့် ဘားမားရိုင်ဖယ်အဖွဲ့သားများလည်း တောင်
ကုန်းကိုကျော်၍ တက်သွားကြလေပြီ။

ညနေ ၄ နာရီထိုးသွားပြီးသောအချိန်၌ကား ကျွန်တော်တို့ အမှတ်
(၅)စစ်ကြောင်းတစ်ခုတည်းသာ ငေါင်းစင်းစင်းကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တော့၏။
ကျွန်တော်အစီအစဉ်ကို စ.ရေပတော့မည်။

ကျွန်တော်သည် တပ်စု ၂ စုနှင့် လားအချို့ကို တပ်မကြီး ချီတက်
သွားသည့် လမ်းအတိုင်း၊ ကိုက် သုံးလေးရာထိ သွားစေပြီး၊ ရောက်သည့်
နေရာမှ ပြန်၍လှည့်လာစေသည်။ သဘောမှ နေ့လယ်ရပ်နားချိန်၌ ချောင်း
တစ်ဖက်ကမ်းသို့သွား၍ နားနေခဲ့သော အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့သည် ချီတက်ချိန်တန်
သောအခါ နားနေရာမှ ထလာကာ တပ်ဖွဲ့ကြီးချီတက်သည့်အတိုင်း (ချောင်း

ကို စုန်လျက်) ချီတက်လာသည့်သဘောပင်ဖြစ်၏။

ညနေ ၄ နာရီခွဲအချိန်လောက်တွင် ရန်သူများက တပ်ခွဲကြီး
ချောင်းအတိုင်းစုန်၍ ချီတက်သွားသည်ဟု ထင်ရအောင် ကျွန်တော်ရဲဘော်
များအား ၆ ယောက်တစ်တွဲစီ တန်းစီစေလျက် ချောင်းအတိုင်းစုန်ဆင်းရင်း
ယုန်နှင့်ခွေး ပြေးတမ်းလိုက်တမ်း ကစားသည့်အခါ ရှေ့မှပြေးသူ ယုန်များ
က နောက်မှလိုက်သူ ခွေးများ လမ်းစဖော်နိုင်ရန် စက္ကူများချထားခဲ့သလို
ရဲဘော်များအိတ်ထဲတွင် ရှိသမျှ တိုလီမိုလီများကို ချောင်းထဲသို့ ပစ်ချ
သွားစေသည်။

ချောင်းမှာ နွေရာသီဖြစ်သည့်အလျောက် ရေများခန်းခြောက်လျက်
ရှိရာ ကျွန်တော်တို့ခြေရာများကလည်း သဲပေါ်တွင် အထင်းသားကျန်ရစ်
ခဲ့၏။ သင်္ဘောပျက်သဖြင့် ကျွန်းကလေးတစ်ကျွန်းပေါ်သို့ ရောက်သွားသော
ရော်ဘင်ဆင်ကရူဆိုးသာ ကျွန်တော်တို့ခြေရာများကို တွေ့သွားရလျှင်
မည်ကဲ့သို့ဖြစ်သွားမည်မသိဟု တွေးလိုက်မိ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ပင်လယ်ဘူးနှင့် ထီးချိုင့်သို့ အဝင်တွင် အကွယ်
အကာမရှိသော ရိုးပြတ်လယ်တောကိုဖြတ်၍ ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် သွားခဲ့ရ
သည်ကို သတိရနေကြ၏။

ယခုလည်း ကျွန်တော်တို့သည် ထိုကဲ့သို့ မိုက်ကန်းကန်းအလုပ်မျိုးကို
လုပ်နေကြရ၏။ ဤသို့ မိုက်ကန်းကန်းလုပ်ရခြင်းမှာ ပျော်စရာတစ်မျိုးပင်
ဖြစ်သည်ဟု ဒန်ကင်က ဆိုလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ စုန်ဆင်းလာသော ချောင်းမှာ မြေပုံအရဆိုလျှင် ဟင်္သာ
ရွာ၏တောင်ဘက် တစ်မိုင်ကျော်အကွာ၌ တောင် ၂ လုံးကြားသို့ စီးဝင်ကာ
ရေစီးသန်လှသော 'ချောင်းကျဉ်း'အဖြစ်သို့ ရောက်သွားပြီး၊ နောက်မှ
တစ်ဖန် ချောင်းဝှမ်းသည် ပြန်၍ကျယ်လာကာ မြောက်ဘက်သို့ စီးဆင်း

လျက် ရွှေလီမြစ်အထိ ရောက်အောင် ပြန်ပြုသောယာစွာ စီးဝင်သည်ကို တွေ့ရ၏။

‘ချောင်းကျဉ်း’ဟု မြေပုံကပြထားသောနေရာတွင် ရန်သူက အကွက်ကောင်းကိုယူ၍ ကျွန်တော်တို့အား ‘တီးထည့်’လိုက်လေမလား။

ကျွန်တော်တို့သည် ရင်တလှုပ်လှုပ်၊ အသည်းတဖိုဖိုဖြင့် ‘ချောင်းကျဉ်း’ကို ဖြတ်လာခဲ့ကြရ၏။ ကံကောင်းထောက်မ၊နေသေးသဖြင့် မည်သည့်အနှောင့်အယှက်မျှ မတွေ့ရ။

ညနေ ၆ နာရီခန့် ရှိနေပြီ။

နေဝင်၍မသွားမီ ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်၏ တပ်ဖွဲ့ကြီး စခန်းချနေသည်ဟု ရန်သူများထင်ရအောင် ပုံမှားရိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဒန်ကင်က ကျွန်တော်အကြံကို အားရပါးရ ထောက်ခံလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဟင်္သာတကွေ့မှ တစ်မိုင်ခန့်သာကွာမည်ဟုထင်ရသော ချောင်းလမ်းဘေး၌ ဧရာမ မီးပုံကြီးတစ်ပုံကို ဖို၍ လက်ဖက်ရည်အိုးတည်သည်။ မီးမှာ ထိန်ထိန်လင်းလျက်ရှိရာ မိုင် ၂၀ ပတ်လည်မှ မြင်နိုင်လောက်သည်ဟုပင် ထင်ရ၏။

နေ့လယ်ကရပ်နားနေခိုက် လားတစ်ကောင်ကိုသတ်၍ အသားကို ဝေငှပေးရန် ဗိုလ်ကြီးဖရေစာ၏ ရဲဘော်တစ်ယောက်ကို ခိုင်းစေခဲ့၏။ သို့သော် သေနတ်သံပေါ်ပြီး ရုတ်ရုတ်ရက်ရက်ဖြစ်လာသဖြင့် မည်သူမျှ မိမိဝေစုကိုယူရန် သတိမရခဲ့ကြ။

ယခု ညစာစားရန် အချိန်ကုသောသောအခါ စားစရာ ဘာမျှမရှိတော့။

ရဲဘော်တစ်ယောက်အား ဘီစက္ကတ် ၂ ချပ်စီသာပေးရန် ခွင့်ပြုရတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဧရာဝတီကိုဖြတ်ကျော်ကာ အန္တရာယ်ကင်းသည့်

အရပ်သို့ရောက်မှသာ လေယာဉ်မှရိက္ခာချပေးခြင်းကို လုပ်နိုင်မည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့အဖို့ ငတ်ကိန်းကြုံရမည့် ရက်များသည် ကျွန်တော်တို့အား လက်ကမ်း၍ ကြိုနေသည်ကို သတိပြုမိလိုက်ပါသည်။

အလင်းရောင်ပျောက်ကွယ်သွားသောအခါ ကျွန်တော်တို့က တပ်ဖွဲ့ကြီး စခန်းချနေသည်ဟုထင်ရအောင် ထင်းကို မီးပုံထဲသို့ များများပစ်၍ ထည့်ပေးနေ၏။ မီးရောင်မှာ မီးပုံပွဲကြီးကျင်းပနေသည်ဟု ထင်ရလောက်ပေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် လားများကိုလည်း တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ခပ်ခွာခွာချည်ထားကြ၏။ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် အဖော်ကွဲသဖြင့် တစ်ညလုံး အော်နေပါစေဟူသောသဘောဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်၏။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့တွင် လက်ကျန်အနည်းငယ်သာ ရှိတော့သော ပေါက်ကွဲစေတတ်သည့် လက်နက်များဖြင့် ခလုတ်ပုံး၊ မိုင်းပုံးများ ထောင်ကြသည်။ လက်ပစ်ပုံးကို ပင်ဖြုတ်၍ ကျွန်တော်တို့အိတ်ထဲတွင် ပါသမျှ အတိုအထွာ လိုချင်စရာပစ္စည်းကလေးများဖြင့် ရစ်ပတ်ပုံးအုပ်ကာ ထားပစ်ခဲ့ကြသည်။

ဤသို့ အစစအရာရာ ပြင်ဆင်၍ ထားခဲ့ကြပြီးနောက် လာစဉ်ကနှင့်လုံးဝမတူဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာနှင့် သတိကြီးစွာဖြင့် ချောင်းအောက်ဘက်သို့ ကိုက် ၅၀၀၊ ၆၀၀ ခန့် လာခဲ့ကြပြီး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကျောချင်းကပ်၍ စခန်းချ ရပ်နားလိုက်ကြ၏။

သည်ညက အိပ်သကဲ့သို့ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သားများ ကျောချင်းကပ်ရင်ချင်းအပ်ကာ စုစုစည်းစည်း မည်သည့်အခါကမျှ အိပ်ဖူးခဲ့ခြင်းမရှိ။

သည်ညက မေးလိုက်၊ ပျော်လိုက်၊ နိုးလိုက်ဖြင့် မနက် ၃ နာရီထိ ဒုက္ခခံခဲ့ရလေသည်။

[၂]

ဟင်္သာရွာမှာ ကျွန်တော်တို့ စခန်းချနေသောနေရာနှင့် တစ်မိုင်ခန့်သာ ကွာသည်ဟု မြေပုံကဆိုထား၏။

ဤရွာတွင် ဂျပန်များတပ်စွဲထားသည်ဟု ကျွန်တော်က ယူဆနေမိသည်။

ရန်သူက ကျွန်တော်တို့တပ်ဖွဲ့ကြီး၏ လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်လျက်ရှိသည်ဟု ဆိုပါမူ ဟင်္သာရွာမှာ ရန်သူများအတွက် တပ်စွဲထားသင့်သော နေရာတစ်ခုပင်ဖြစ်၏။

ဟင်္သာရွာသည် နေ့လယ်ရပ်နားချိန်မရောက်မီကပင် ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်ကျော်လာခဲ့သော တောင်နှင့် မြောက် ပြေးနေသည့် တောလမ်းနှင့် အရှေ့နှင့်အနောက် ပြေးနေသော လမ်းတို့ဆုံရာတွင် တည်ရှိနေရုံမက ဤဒေသတစ်ဝိုက်တွင် တောလမ်းရော ရွာပါ အနည်းငယ်သာရှိသဖြင့် ဟင်္သာရွာသည် အချက်အချာကျသောနေရာ ဖြစ်နေလေသည်။

ကျွန်တော်အကြံမှာ ကျွန်တော်စစ်ကြောင်းအား ချောင်းအတိုင်း အောက်သို့စုန်ဆင်းစေခိုင်းပြီး ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်မှာမူ တပ်ဖွဲ့ ၂ ခုဖြင့် ဟင်္သာရွာသို့ဝင်လျက် ရန်သူရှိမရှိ စုံစမ်းကာ အကယ်၍ ရန်သူရှိနေသည်ဆိုပါက ရန်သူအား 'ဆော်ထည့်' လိုက်ရန်ပင် ဖြစ်၏။

ဤသို့ပြုလုပ်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် ဟင်္သာနှင့်တကွ ဟင်္သာတစ်ဝိုက်တွင် ရှိနေကြသော ရန်သူများသည် တပ်ဖွဲ့ကြီးနောက်သို့ လိုက်မည့်အစား ကျွန်တော်ရှိရာသို့သာ ဝိုင်း၍လာကြပေတော့မည်။

မနေ့ညက ဘားမားရိုင်ဖယ်မှ ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး ဝိုလာနှင့် စကားပြောခဲ့စဉ်က ကျွန်တော်အစီအစဉ်ကို ကျွန်တော်ပင် ကောင်းသည်ဟု မထင်ခဲ့။

ယခု ဟင်္သာတွင် ဂျပန်များကိုဝင်၍ 'ထု' လိုက်ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော်အစီအစဉ်သည် အမှန်ဘက်သို့ ရောက်သွားလိမ့်မည်ဟု ယူဆလိုက်မိ၏။

ဟင်္သာရွာထဲသို့ ကျွန်တော်နှင့်အတူ လိုက်ပါရန်အတွက် ဖိလစ်စတီဘီနှင့် ဂျင်းဟာမန်တို့တပ်စု ၂ စုကို ရွေးချယ်လိုက်ပြီး သူတို့တပ်စု ၂ စုကို ကျွန်တော်စစ်ကြောင်းရှေ့သို့ ပို့ထားလိုက်၏။

သို့သော် ကျွန်တော်အစီအစဉ်က ပျက်သွားရပြန်သည်။

ကျွန်တော်စစ်ကြောင်းသည် ချောင်းကိုစုန်ဆင်းသွား၍မရအောင် ကြံခတ်ဝါးတောကြီးက လမ်းတွင် ပိတ်ဆို့နေသောကြောင့်ပင်တည်း။

ဟင်္သာရွာထဲသို့ဝင်ရန်မှာလည်း တောင်နှင့်မြောက်သို့ ပြေးနေသော လမ်းအတိုင်းဝင်ရန်မှတစ်ပါး အခြားမရှိဟု ရှေ့ပြေးကင်းထောက်အဖွဲ့က သတင်းပို့လာကြသည်။

ကျွန်တော်မှာ စစ်ကြောင်းကြီးတစ်ခုလုံးကို ကျွန်တော်နှင့်အတူ ခေါ်ယူသွားရန်သာ ရှိတော့၏။ ကျွန်တော်စိတ်ကူးမှာ စစ်ကြောင်းအား ဝါးတောရှင်းသွားသည့်နေရာအထိ ခေါ်ယူသွားပြီး ထိုနေရာမှနေ၍ စစ်ကြောင်းအား ချောင်းအောက်ဘက်သို့ ဆက်လက်စုန်ဆင်းစေပြီး ကျွန်တော်က ယခင်အတိုင်း တပ်စု ၂ ခုဖြင့် ရွာထဲသို့ဝင်ရန်ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် ရှေ့သို့ချီတက်လာခဲ့ရင်း ဝါးတော၌ လူတစ်ယောက် ဝင်သာရုံ အပေါက်ကလေးတစ်ပေါက် ရှိလိုရှိငြား သုံးလေးခါရပ်တန်၍ ရှာကြည့်သည်။ သို့သော် မတွေ့။

မြေပုံအရဆိုလျှင် ဟင်္သာရွာသို့ရောက်ရန် မိုင်ဝက်ခန့်လိုသေး၏။ အချိန်ကလည်း မရှိတော့။ မနက် ၄ နာရီထိုးနေပြီ။ ယနေ့ည ၆ နာရီတွင် 'အင်းရွာ' သို့ရောက်အောင် ချီတက်ရမည်ကလည်း ရှိနေသေး၏။ ခရီးက မိုင် ၂၀။

ကျွန်တော်က ရွာသို့ရှေးရှုနေသော လမ်းအတိုင်း ဆင်း၍လာခဲ့၏။
ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ကျွန်တော်ရှေ့ ကိုက် ၁၀၀ ခန့်အကွာ၌ ခေါင်မိုး
စောက်စောက်နှင့် အိမ်များကို တွေ့လိုက်ရ၏။

မိုင်ဝက်ခရီးသည် တိုတောင်းလှပါချေ၏တကား။

ဒုက္ခသုက္ခနှင့် ကြုံတွေ့ရသောခဏ၌ လူတို့၏စိတ်သည် ထူးဆန်းစွာ
ပြောင်းလဲသွားတတ်သည်ဟု အဆိုရှိကြ၏။ ကျွန်တော်သည် ခေါင်စောက်
စောက်နှင့်အိမ်များကို ငေးကြည့်ရင်း လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ကျော်က လသာ
သော ညတစ်ညတွင် အလယ်ခေတ်က တည်ဆောက်ထားခဲ့သည့် 'ချိန္နန်'
ဆိုသည့် မြို့ဟောင်းကြီးကို ရဲတိုက်ပျက်ကြီး၏ လှေကားပေါ်မှ မျှော်ကြည့်ခဲ့
ရပုံကို ပြေး၍ သတိရလိုက်မိ၏။

'ချိန္နန်'မြို့ဟောင်းကြီးမှ အိမ်အိုကြီးများ၏ ခေါင်သည်လည်း ဟင်္သာ
ရွာမှ အိမ်များကဲ့သို့ စောက်လှပေသည်။

ကျွန်တော်သည် 'ချိန္နန်'သို့ပင် ပြန်ရောက်နေလေသလား။

ဟုတ်ပါ၏။ 'ချိန္နန်'ကဲ့သို့ စောက်သောခေါင်များရှိသည့် ဟင်္သာရွာ
အဝင်အဝသို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

လမ်း ၂ လမ်းသည် ကျွန်တော်ရှေ့တွင် ပြာထွက်လျက်ရှိသည်။

တစ်လမ်းက ဝါးတောကို အနားကွပ်၍သွားသော လမ်းဟောင်းတစ်ခု
ဖြစ်လျက်၊ တစ်လမ်းက ရွာထဲသို့တန်း၍ဝင်သွားသော လမ်းဖြစ်၏။
ဤလမ်းခွဆုံကြားတွင် ဘီဇာတ်ပင်တစ်ပင်က ခြောက်ပေ၊ ခုနစ်ပေထိ
မြင့်အောင် ပေါက်နေသည်။

ထိုဘီဇာတ်ပင်အကြားမှနေ၍ ကျွန်တော်သည် ခေါင်စောက်စောက်နှင့်
အိမ်များကို မြင်နေရလေသည်။

လသည် ကောင်းကင်တွင် နိမ့်နိမ့်ကလေး တွဲလွဲခဲ့နေ၏။ လမ်း

တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် သစ်ပင်များရှိနေ၍ ရွာတွင်းသို့ဝင်သည့်လမ်းကို
လရောင်က မလွှမ်းနိုင်သော်လည်း ကျွန်တော်ရပ်နေသည့်နေရာမှာ ဟင်း
လင်းပြင်ဖြစ်နေသည့်အတွက် ရွာထဲမှ အရှေ့ဘက်တွင် လရောင်လင်းတာ
အနောက်ဘက်တွင် အရိပ်ကျနေသော အိပ်မောကျနေသည့် အိမ်များကို
ကောင်းစွာမြင်နေရသည်။

တစ်ရွာလုံးမှာ ငြိမ်သက်လျက် အေးသည့်အသွင်ကို ဆောင်နေ၏။
ရွာအဝင်တွင် အစောင့်ပင်မရှိ။

ဤရွာတွင် လူမှနေပါလေသေးစ။

ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်၏ တပ်ဖွဲ့ကြီးတစ်ခုလုံး ညအိပ်စခန်းချနေသည်
ဟု ထင်လောက်အောင် ကျွန်တော်တို့ ပုံမှားရိုက်ခဲ့ခြင်းမှာ အချည်းနှီး
အလဟဿ ဖြစ်နေလေပြီလား။

တစ်ဖက်က ဤသို့တွေးထင်မိသလို၊ အခြားတစ်ဖက်ကလည်း ရွာထဲ
တွင် ဂျပန်များတပ်စွဲထားရိုးမှန်လျှင် ကျွန်တော်နောက်တွင်ရောက်နေသော
ကျွန်တော်စစ်ကြောင်းသည် ထွက်ပေါက်မရဘဲ လူချင်းထပ်ကာ အကျပ်
တွေ့မည်ကိုလည်း ဤသို့စိုးရိမ်နေမိ၏။

ကျွန်တော်စစ်ကြောင်းမှ ရဲဘော်များမှာ မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်
ပြက်အတွင်း ဘေးအန္တရာယ်အမျိုးမျိုးဖြင့် ရင်ဆိုင်တိုးနိုင်သည်ကို သိပြီး
ဖြစ်ရာ သူတို့သည် အပ်ကျသံကိုပင် ကြားနိုင်လောက်အောင် ငြိမ်၍နေ
ကြ၏။ လားများထံမှသာ တစ်ခါတစ်ခါ ခြေထောက်ပြောင်းသံနှင့် ကုန်းနိုး
များ လှုပ်သံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ကျွန်တော်က ဒန်ကင်အား ဝါးတောကို အနားသတ်ထားသည့်
လမ်းမှနေ၍ ဝါးတောအပြင်ဘက်သို့ပေါက်သည့်လမ်းကို ထပ်၍ရှာရန်
အတွက် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့စေလွှတ်ရန် မှာကြားပြီး၊ ဖိလစ်စတီဘီ၏ တပ်စုကို

ခေါ်၍ ရှေ့သို့ သတိကြီးစွာထား၍ တက်လာခဲ့၏။

ကျွန်တော်နှင့်အတူ စကားပြန်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ရန် ကရင်ရဲဘော်ကြီး ဖိုးဖိုးထော်နှင့် ဂျိမ်းဆင်တို့ ပါလာကြ၏။

ရှေ့သို့တိုးလာသောအခါ မီးပုံတစ်ပုံမှ ရောင်ပြန်ဟပ်နေသော မီးရောင်ကို လက်ဝဲဘက်ရှိ အိမ်တစ်အိမ်တွင် မြင်ရ၏။ ဘီဇက်ပင်ပေါ်မှ ကျော်၍ မြင်ရခြင်းဖြစ်လေသည်။

လမ်းခွဆုံမှ ရှေ့သို့ ကိုက် ၇၀ ခန့်တက်လာမိသောအခါ အင်္ဂလိပ်စာလုံး 'တီ' 'T' ပုံသဏ္ဍာန်ရှိသော လမ်းခွဆုံသို့ ရောက်လာပြန်၏။ ကျွန်တော်တို့တက်လာသောလမ်းသည် အင်္ဂလိပ်စာလုံး 'T' တွင် အောက်မှ ခံထားသော တိုင်နှင့်တူ၍ အပေါ်မှ အတန်းကား အရှေ့နှင့်အနောက်သို့ ပြေးနေသော လမ်းပင်တည်း။

ထိုလမ်းတွင် အိမ်များ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်၌ စီတန်းနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

မီးပုံသည် ကျွန်တော်တို့လက်ဝဲဘက် ကိုက် ၄၀ ခန့်အကွာ၌ရှိသည့် ဒုတိယအိမ်၏ ခြံဝိုင်းထဲတွင်ရှိနေသည်။

ကျွန်တော်သည် လက်ယာဘက်လက်တွင် လက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံးကို ကိုင်လျက် မီးပုံရှိရာသို့ ခြေသံကို လှုပ်လှုပ်နင်း၍ လျှောက်လာခဲ့၏။

မီးပုံကိုဝိုင်း၍ လူ ၄ ယောက်က အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက်ခွဲကာ ထိုင်နေကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူတို့ကိုကြည့်ရသည်မှာ အပြစ်ကင်းစင်၍ ငြိမ်းချမ်းစွာနေလိုသော တောသူတောင်သားများနှင့်သာ တူလေရာ ကျွန်တော်သည် ထိုလူ ၄ ယောက်အား မြန်မာအမျိုးသားများပင် ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်ပြီး ကျွန်တော်ပြောတတ်သမျှသော မြန်မာစကားဖြင့် 'ဒီရွာမှာမည် ဘယ်လို

ခေါ်ပါသလဲ'ဟု မေးလိုက်၏။

လူ ၄ ယောက်အနက် ကျွန်တော်နှင့်အဝေးဆုံးလူက မော့ကြည့်လိုက်ပြီး ကျန်သုံးယောက်က ခေါင်းကိုလှည့်၍ ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ကျွန်တော်သည် သူတို့နှင့် ၃ ကိုက်မျှသာ ကွာလေသည်။ သူတို့ကား ဂျပန်စစ်သားများတည်း။

“ဒီလိုလာရောက်နှောင့်ယှက်မိတာကို ခွင့်လွှတ်ပါခင်ဗျာ”

သည်လိုပြော၍ တောင်းပန်ချင်စိတ်က ထူးထူးဆန်းဆန်းပေါ်လာ၏။ ထိုစိတ်ကို အတင်းဖိနှိပ်၍ထားလိုက်ကာ လက်ပစ်ဗုံးမှ 'ပင်'ကို ဖြုတ်လိုက်၏။

လက်ပစ်ဗုံးသည် ကျွန်တော်လက်မှထွက်သော ချွေးစေးများဖြင့် ချွဲကပ်နေလေသည်။

'ပင်'ပြုတ်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်သည် လက်ပစ်ဗုံးကို မီးပုံထဲသို့ ထိုင်နေသူများ ခေါင်းပေါ်မှကျော်၍ ပစ်ထည့်လိုက်၏။

လက်ပစ်ဗုံးသည် သေသပ်လှပစွာပင် မီးပုံအလယ်တည့်တည့်ဆီသို့ ကျသွားသည်။

ဝိုင်းထိုင်နေသော ဂျပန်စစ်သား ၄ ယောက်မှာ သေမင်းကို တွေ့လိုက်ရသလို အထိတ်ကြီးထိတ် အလန့်ကြီးလန့်သွားသောမျက်နှာကို ကျွန်တော်က လျှပ်စီးလက်သလို ပျတ်ခနဲမြင်လိုက်ရ၏။

သူတို့သည် ပထမတွင် မှင်တက်မိသလို ထိုင်ရာမှ မထနိုင်ကြဘဲ ခြစ်နေပြီးမှ ထ၍ပြေးရန် ကြိုးစားလိုက်ကြ၏။

သို့သော် ကျွန်တော်ပစ်သွင်းလိုက်သော ဗုံးကား ၄ စက္ကန့်ဗုံးတည်း။

မီးပုံထဲသို့ရောက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပေါက်ကွဲသံကြီးက ဘီနဲး၍ပေါ်ထွက်လာ၏။

ကျွန်တော်က ဝပ်နေရာမှ မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ ဂျပန်စစ်သား ၄ ယောက်သည် ကိုက်လက်အပိုင်းပိုင်းပြတ်လျက် မြေပေါ်တွင် ဆန့်ငင် ဆန့်ငင် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဝပ်နေရာမှ 'တီ'ပုံသဏ္ဍာန်ရှိသော လမ်းခွဆုံသို့ ပြန်၍ပြေးလာခဲ့ပြီး၊ ဖိလစ်စတီဘီအား သူ့တပ်ဖွဲ့ကို လှံစွပ်တပ်ခိုင်းလိုက်၏။

"ဟေ့...ဖိလစ်၊ မင်းတို့က ရွာအနောက်ပိုင်းကို စီးမိအောင် စီးထား"

ကျွန်တော်က အမိန့်ပေးနေစဉ် မီးပုံရှိသည့်ဘက်မှ လူတစ်ယောက် ပြေးထွက်လာကာ ကျွန်တော့်ကို ဖြတ်၍ပြေးသွားသည်။ ကျွန်တော်က လက်ထဲမှ ပစ္စတိုဖြင့် သူ့နံဘေးကို ပစ်ထည့်လိုက်၏။

ထိုလူသည် မြေကြီးပေါ်သို့ ကားခနဲကျသွားပြီး ချက်ချင်းပင် ထ၍ 'လစ်'ပြေးသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကျွန်တော့်အမိန့်အတိုင်း ရွာအနောက်ပိုင်းကို စီးထားရန် သုတ်ခြေ တင်သွားသော ဖိလစ်တို့လူစုမှာ မီးပုံနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ ရွာလမ်းပေါ်သို့အရောက်တွင် စက်ကလေးတစ်လက်၏ တရစပ်ပစ်ခတ်ခြင်းကို ခံနေရ၏။ ဤသို့ပစ်ခတ်ခြင်းကို မခံရမီ ဖိလစ်တို့လူစုက မီးပုံအလွန်တွင်ရှိသော အိမ်တစ်အိမ်မှ ထွက်ပြေးလာသော ဂျပန်အချို့ကို သုတ်သင်နိုင်ခဲ့ကြ၏။

ယခုမူ ဖိလစ်တို့က ခေါင်းမဖော်နိုင်လောက်အောင် ရန်သူ၏ ဖိပစ်ခြင်းကို ခံနေရပေပြီ။

"ဟေး...ဖိလစ်၊ မင်းတို့ ဘယ်နှယ်လဲဟေ့"

ကျွန်တော်က ပစ်သံ ခတ်သံကြားမှ အော်၍မေးလိုက်၏။

"သိပ်တော့ ဟန်ပုံမပေါ်ဘူး ဝိုလ်မူး၊ ဒီကောင်တွေက ခေါင်းကို မဖော်နိုင်အောင် ဆော်ထည့်နေတာပဲ ဝိုလ်မူး၊ ကျွန်တော့်တောင် ထိနေ

ပလားမသိဘူး"

ဖိလစ်က ကြောက်စိတ်ကင်းသည့်အသံဖြင့် တစ်လုံးချင်းအော်ပြောနေသည်။

"မင်းနေရာကို တပ်စုတပ်ကြပ်ကြီးကို ယူခိုင်း၊ မင်းက လက်ယာတောင်ပံကို ဖိပစ်ပေး"

ဖိလစ်က ကျွန်တော့်ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ရန်သူ၏ လက်ယာတောင်ပံကို အားသွန်၍ပစ်ထည့်လိုက်၏။

ဤအချိန်တွင်ပင် ရန်သူ၏ စက်ကလေးတစ်လက်ပစ်သံက နောက်ထပ် ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။

ကျည်ဆန်ထိပ်ဖူးများသည် သေမင်းငင်သည့်သီချင်းကိုဆိုရင်း ကျွန်တော်တို့ခေါင်းပေါ်တွင် ဝိုခနဲ ဝိုခနဲ ဖြတ်၍ပြေးလွှားနေကြ၏။

ကျွန်တော့်တပ်ဖွဲ့သားများအား လမ်းပေါက်အသစ်တစ်ခုရှာရန် သွားပြောနေသော ဒန်ကင်သည် ကျွန်တော့်နောက်နားသို့ ရောက်လာလေသည်။

သူရောက်လာသည့်အချိန်တွင်ပင် ကျွန်တော်တို့ လက်ဝဲဘက် ဆယ်ကိုက်ခန့်ကွာသည့် အိမ်တစ်အိမ်မှ လူများ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်နေသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ ထိုအသံနှင့်အတူ သေနတ်သံ ၂ ချက်၊ ၃ ချက် ကြားလိုက်ရပြီး ကျည်ဆန်ထိပ်ဖူးများက ကျွန်တော်တို့နားရွက်နားမှ ကပ်၍ ဝိုခနဲမြည်သွားလေသည်။

ဒန်ကင်က ထိုအိမ်ထဲသို့ လက်ပစ်ဗုံး ၂ လုံးကို ပစ်သွင်းလိုက်သည်။ ပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ အလန်တကြား အော်ဟစ်သံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ထိုအိမ်မှ တိုက်ပွဲပြီးသွားသည်အထိ လှုပ်ရှားမှုမရှိတော့ဘဲ ညည်းသံသာ တစ်ချိန်လုံးကြားနေရတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် စောစောက ကျွန်တော့်အနားမှ ဖြတ်ပြေးသွားသော

ဂျပန်စစ်သား လွတ်သွားသည့်အတွက် စိတ်ပူနေမိ၏။ သူသည် ရွာ အနောက်ပိုင်းရှိ ဂျပန်များထံ သတင်းသွား၍ပို့သူသာ ဖြစ်ပေမည်။

ရွာအနောက်ပိုင်းမှ ဂျပန်များ ကျွန်တော်တို့ထံ တက်လာခဲ့သော်- ကျွန်တော်သည် ပီတာဒိုရင်တို့လူစုအား ရွာအနောက်ပိုင်းမှ တက် လာမည့် ရန်သူများကို ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်ရန် စေလွှတ်လိုက်၏။

ဘာမှပင် မကြာလိုက်ပါချေ။ ပီတာဒိုရင်၏ ရဲဘော်များ ကျွန်တော် တို့ထံသို့ ပြန်ရောက်လာကြ၏။

“နင့်အမေဂလွား၊ ဘာဖြစ်လို့ ချက်ချင်းပြန်လာကြတာလဲ”

“ဆရာက ပြန်လွှတ်လိုက်လို့ပါ ဗိုလ်မှူး၊ ရန်သူတွေ ရွာအနောက်ပိုင်း က တက်လာတာ ရွာလယ်ရောက်နေပြီ။ မင်းတို့ပြန်သွားကြလို့ပြောပြီး ကျွန်တော်တို့ဆီက လက်ပစ်ဗုံးတွေပဲ ယူထားလိုက်တယ်။ ရဲဘော်ကတော့ ၂ ယောက်ပဲခေါ်ထားလိုက်တယ်”

ကျွန်တော်က ရဲဘော်များအား ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ လမ်းခွဆုံရှိရာ အောက်ဘက်သို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့ပြီး ဂျင်းဟာမန်တို့လူစုအား ဖိလစ်စတီဘီ တို့ကို ကူ၍တိုက်ပေးရန် ခေါ်လာခဲ့သည်။

ဝါးတောကိုဖောက်၍ထွက်နိုင်မည့်လမ်းကို တွေ့မတွေ့ဟူသော သတင်းကိုမူ ဘာမျှမကြားရသေး။

ကျွန်တော်က ဖိလစ်စတီဘီရှိရာသို့ ပြန်သွားရင်း လမ်းတွင်တွေ့ရ သော တပ်ကြပ်ကြီး သွန်ဘော်ရိုးအား ဂျင်းဟာမန်တို့တပ်စုက စစ်ကူလိုက် လာကြောင်း အော်၍ပြောလိုက်၏။

မှောင်နှင့်မည်းမည်းဖြစ်နေသော ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာမှ မော်တော် ဆိုင်ကယ်တစ်စင်း စက်နှိုးနေသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဖိလစ်စတီဘီထံသို့ ကျွန်တော်ရောက်သွားသောအခါ ဖိလစ်၏ပဉ္စ:

တွင် ထိထားသော ဒဏ်ရာကိုတွေ့ရ၏။ သိပ်မကြီးကျယ်။ သို့သော် သွေးအကျများနေသည်။ သူ့လိုပင် တပ်ကြပ်လီသာလန်လည်း အထိခံရ သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်နှင့်အတူ စကားပြောနေစဉ် လမ်း၏ညာဘက်မှ “န၍ ရန်သူများ အတင်းတက်လာသံကို ကြားရ၏။

ထိုနေရာကား ပီတာဒိုရင်တို့ နေရာယူထားသော နေရာတည်း။ ရန်သူက ပစ်ထည့်လိုက်သော လက်ပစ်ဗုံး ၂ လုံး၊ ၃ လုံး မီး

တလက်လက်တောက်လျက် လေထဲတွင် ပျံဝဲလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဂျပန်တို့အသုံးပြုသော လက်ပစ်ဗုံးမှာ မီးရောင်ထွက်သော စနက်တံ ပါရှိရာ ညအချိန်တိုက်ပွဲဖြစ်ပါက အပစ်ခံရသူအတွက် တင်ကြို၍ရှောင်ရှား ရန် အချိန်ရနေလေသည်။

လက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံးသည် ကျွန်တော်နှင့် ကိုက်အနည်းငယ်ကွာတွင် လိုမ့်၍ကျလာ၏။ ကျွန်တော်သည် ချိုင့်ခွက်ဟု ထင်ရသော နေရာပေါ်သို့ ကိုယ်ကိုဝပ်၍ချလိုက်သည်။

သို့သော် ကျွန်တော်ဝပ်ချလိုက်သောနေရာမှာ ချိုင့်ခွက်မဟုတ်ဘဲ သစ်ပင်ရိပ်ထိုးကျနေသောနေရာသာ ဖြစ်လေသည်။

ဗုံးပေါက်ကွဲသံကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် ကျွန်တော့်တင်ပါးရိုးပေါ် တွင် ပူလောင်စူးရှသော ဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရ၏။

ဤအချိန်တွင်ပင် ကျယ်လောင်ပြင်းပြသော ပေါက်ကွဲသံကြီးများကို ထပ်၍ ကြားနေရလေသည်။

ရွာအနောက်များမှ တက်လာသော ရန်သူကို မြောင်းတစ်ခုထဲတွင် အကာအကွယ်ယူ၍ စောင့်နေသော တပ်ကြပ်ကြီးပီတာဒိုရင်၏ လက်ချက် ပေတည်း။

သူသည် စုပြု၍တက်လာသော ရန်သူအုပ်ထဲသို့ လက်ပစ်ခဲး ၁၂၀၀ က်ခန့်ကို လှိုမ့်၍ချလိုက်၏။

စောစောက လရောင်မှန်မှန်အောက်တွင် မိုးတိုးမတ်တတ် မြင်လိုက်ရသော ရန်သူအုပ်ကြီးသည် ယခုမူ ခြေကားယား လက်ကားယားဖြင့် အလောင်းပုံကြီး ဖြစ်နေတော့သည်။

ပီတာဒိုရင်သည် လှုပ်ရှားနေသေးသော ရန်သူအချို့၏ အတ္တဘောအတွင်းသို့ ရိုင်ဖယ်ကျည်ဆန်ထိပ်ဖူးများကို ပစ်၍သွင်းလိုက်၏။

လမ်း၏ညာတောင်ပံဘက်မှ နောက်ထပ်တိုက်ခိုက်လာခြင်း မရှိတော့။ ကျွန်တော်က ဝပ်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲ မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

မတ်တတ်ရပ်နိုင်သည်သာမက လမ်းပင်လျှောက်နိုင်သည်ကို တွေ့၍ အတိုင်းထက်အလွန် ဝမ်းသာသွားမိသည်။

သို့သော် ဖိလစ်စတီဘီမှာ ဒုတိယအကြိမ် ထိမှန်ခြင်းခံရပြန်သည်။ ခါးလယ်တွင်ထိခြင်းဖြစ်၏။ တပ်ကြပ်ကြီးလီသာလန်လည်း ဒုတိယအကြိမ် အထိခံရပြန်သည်။ ရဲဘော်တစ်ယောက်မှာမူ ဒဏ်ရာပြင်းထန်သဖြင့် ညည်းညူနေရင်းကပင် အသက်ပျောက်သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဖိလစ်စတီဘီမှာ ခါးလယ်တွင် အထိခံရသည်တိုင် လမ်းလျှောက်နိုင်သည်ကို တွေ့ရ၏။ သူ့အား စစ်ကြောင်းရှိသည့်နေရာသို့ဆင်း၍ နားနေရန် ညွှန်ကြားလိုက်၏။

သူသည် ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းနှစ်လှမ်းလောက် လှမ်းလိုက်ပြီးမှ ပါးစပ်က “ကျွန်တော့်ကျောပိုးအိတ် ကျန်ရစ်ခဲ့တော့မလို့၊ ကံကောင်းလို့”ဟု မြည်တမ်းရင်း ပြန်လှည့်လာသည်။ ထို့နောက် သူ့ကျောပိုးအိတ်ကို ကောက်ယူပြီး ရွာအဝင်ဝဆီသို့ လျှောက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဤကား တပ်စုမှူး ဗိုလ်ဖိလစ်စတီဘီအား နောက်ဆုံးမြင်လိုက်ရသော

မြင်ကွင်းပါတည်း။

တပ်ကြပ် လီသာလန်ကိုလည်း ရဲဘော်တစ်ယောက် အကူအညီဖြင့် စစ်ကြောင်းရှိရာသို့ ပို့လိုက်ရသည်။

ဂျင်းဟာမန်နှင့် တိုက်ခိုက်ရေးရဲဘော်များ ချီတက်သွားသည့်လမ်းဘက်မှ အတွဲလိုက်ပစ်ခတ်လိုက်သော စက်သေနတ်သံနှင့် လက်ပစ်ခဲးသံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။

တပ်ကြပ်ကြီး သွန်ဘော်ရီးတို့လူစုက မည်းမည်းမြင်သမျှ လိုက်၍ ပစ်နေ၏။

သို့သော် ရှေ့သို့ကား မတက်နိုင်။ ရှေ့သို့တက်မည်လုပ်တိုင်း အကျအဆုံးနှင့်သာ တွေ့နေရသည်။

ကျွန်တော်သည် လမ်းခွဆုံသို့ပြန်သွားပြီး ဂျင်းဟာမန်တို့ မည်သို့ဖြစ်နေသည်ကို မေးမြန်းနေစဉ် ဂျင်းဟာမန်တို့လူစု လမ်းခွဆုံသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

“သူတို့ဆီမှာရှိတဲ့ စက်ကြီးတစ်လက်တော့ ကျွန်တော်တို့ တီးထည့်လိုက်တာ ငြိမ်သွားတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ရွာလယ်လမ်းမကြီးအထိ ရောက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီကနေ ဆက်တီးရင်တော့ ခွေးမသားတွေ လန်သွားမယ် ထင်တာပဲ ဗိုလ်မှူး”

ကျွန်တော်အနီးတွင်ရှိနေသော ဗိုလ်ကြီးအလက်မက္ကဒေါ်နယ်က-

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်သွားကြည့်မယ်၊ ရဲဘော်တွေ လိုက်ခဲ့ကြ”ဟု ပြောရင်း ရွာလယ်လမ်းမကြီးဆီသို့ ဆက်သွားသည်။

တပ်ကြပ်ကြီး ပီတာဒိုရင်ဘက်မှ လှည့်တက်၍မရမှန်းသိသော ရန်သူများသည် ကျွန်တော်စစ်ကြောင်းရှိရာ ရွာအပြင်ဘက်မှ အလစ်ချောင်း၍ တက်လာမည်ကို ကျွန်တော်စိုးရိမ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုနေရာတွင် အသင့်

စောင့်နေရန် ရဲဘော်အချို့ကို တာဝန်ပေးခဲ့ပြီး 'တိ'ပုံသဏ္ဍာန်ရှိသော လမ်းဆုံသို့ လာခဲ့ပြန်၏။

ရန်သူကို 'ဖြို'ရန် ရွာလယ်လမ်းမဆီသို့ တက်သွားသော အလက် မက္ကဒေါ်နယ်အား စိတ်ရှိလက်ရှိ ခန့်ခွဲတိုက်ခိုက်နိုင်စေရန်အတွက်၊ ထိုနေရာ မှ ရဲဘော်များအား အလက်၏ အမိန့်အတိုင်း လိုက်နာပြုလုပ်ရန် အစီအစဉ်လုပ်ပေးရ၏။

ကျွန်တော်သည် တိုက်ပွဲဖြစ်နေသည့်အချိန်အတွင်း၌ ရွာပြင်နှင့် ရွာထဲ ကိုက် ၇၀ ခန့်ရှိသောခရီးကို ထောင့်ထောင့်ဖြင့် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်နေရလေသည်။

အတွဲလိုက်ပစ်ခတ်လိုက်သော စက်သေနတ်သံ၊ တော်မီဂန်းသံနှင့် လက်ပစ်ဗုံးသံများက ဝါးတောကို အနားသတ်ထားသော လမ်းမြွှာကလေးဘက်မှ ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။ ကျွန်တော်စစ်ကြောင်းတွင် တိုက်ခိုက်ရေး တပ်စုကိုသာ တော်မီဂန်းပေးထားရာ ဤသို့ တော်မီဂန်းသံကြားလိုက်ရခြင်းမှာ ဝါးတောကို အနားသတ်ထားသည့် လမ်းကလေးတွင် ရန်သူရောက်နေပြီဆိုသည့် အချက်ကို ဖော်ထုတ်၍ သတင်းပို့လိုက်သလို ဖြစ်နေ၏။

ကျွန်တော်သည် လမ်း ၂ ခုဆုံသို့ ကဆုန်ပေါက်၍ ပြေးသွားရပြန်သည်။

ဗိုလ်ကြီးဒင်နီရှပ်အား တွေ့ရ၏။

"အခြေအနေတော့ သိပ်မဟန်ဘူးဟေ့၊ မင်းတို့နဲ့အတူ လားတွေကို ယူပြီး ချောင်းဆီသို့ပြန်သွား။ ချောင်းကိုစုန်ပြီး သွားနိုင်မလားကြည့်။ သွားနိုင်ရင် ဆက်သွား။ တို့ကတော့ ရန်သူတွေ ရွာထဲမှာပဲ မည်းနေအောင် အချိန်ဆွဲထားမယ်။ ဒီကကိစ္စပြီးရင် မောင်ရင်ဆီလာခဲ့မယ်။ မလာနိုင်ရင်လည်း တို့ စောစောကပြောထားတဲ့နေရာမှာ ပြန်ဆုံမယ်။ ချောင်းပြီးတိုက်

တော့ မသွားလေနဲ့။ ဒီကိစ္စမှာ တပ်ပွဲကြီးပါ ရောမပါစေချင်ဘူး"

"ကောင်းပါပြီ ဗိုလ်မှူး"

ဒင်နီအား ညွှန်ကြားချက်ပေးပြီးနောက် လမ်း ၂ ခုဆုံမှနေ၍ 'တိ'ပုံသဏ္ဍာန်ရှိသောလမ်းဆုံသို့ ပြေးလာခဲ့ရပြန်၏။ လမ်း၏ညာဘက်တွင် ဘားမားရိုင်ဖယ်မှ တပ်စုတစ်စုကို တွေ့ရသည်။

၂ ယောက်၊ ၃ ယောက်လောက် ထိနေသည်။

ဂျိမ်းဆင်မှာ ပခုံးတွင် အထိခံရပြီး၊ ဂျိမ်းဆင်လိုပင် သတ္တိကောင်းသော နေဒွန်းမှာလည်း ဒဏ်ရာရနေ၏။

လူနာများအား ပန်းဟဲရယ်နှင့်အတူ စစ်ကြောင်းရှိရာသို့ပို့ရန် ဗိုလ်ကြီး ညွှန်ပေးရောအား ညွှန်ကြားလိုက်ပြီး ဖရေဇာကိုမူ တိုက်ပွဲပြီးသည်အထိ ကျွန်တော်နှင့်ရှိနေရန် ပြောလိုက်၏။

အခြားလူနာတစ်ယောက်မှာ ဒန်ကင်၏ ဆိုက်ကုလားအဒူပင်ဖြစ်၏။ တိုက်ပွဲအတွင်း မြင်းကိုဆွဲ၍ နဖော်နမဲ့သွားနေစဉ် မြင်းရော လူပါ အထိခံရခြင်းဖြစ်၏။

အဒူလက်မောင်းမှ ဒဏ်ရာမှာ တော်တော်ကြီးသည်။ သူသည် ကလေးတစ်ယောက်လို အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ငိုနေလေသည်။

ဒန်ကင်က လမ်းကောင်းစွာမလျှောက်နိုင်တော့သော သူ့မြင်းကို ထိုနေရာတွင်ပင် ပစ်သတ်လိုက်၏။

ကျွန်တော်စိုးရိမ်နေသည့်အတိုင်းပင် ရန်သူများသည် စစ်ကြောင်းရှိရာ ရွာပြင်မှနေ၍ အလစ်ဝင်တိုက်ရန် ကြိုးစားလာကြ၏။

သို့သော် ရန်သူများအား ကျွန်တော် တာဝန်ပေးထားခဲ့သော ရဲဘော်များက 'ဒီမီ'လိုက်သည်ကို သိရသည်။

ကျွန်တော်က ဆက်သားတစ်ယောက်စေလွှတ်၍ စစ်ကြောင်းအဖျား

ဘက်တွင် သတိဝီရိယနှင့်နေကြရန် ညွှန်ကြားလိုက်၏။

ဤအချိန် အခြားဆက်သားတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ထံလာ၍ သတင်းပို့သည်။

“ဗိုလ်ကြီးအလက်မက္ကဒေါ်နယ် ကျသွားပြီ ဗိုလ်မှူး”

“မဟုတ်နိုင်တာကွာ၊ မင်း ဘယ်လိုသိတာလဲ”

ကျွန်တော်က နည်းနည်းမှမယုံ။

“ဂျင်းဟာမန် ပြန်ရောက်လာတယ် ဗိုလ်မှူး၊ သူ့မှာလည်း ဒဏ်ရာ တော်တော်ပြင်းတယ်”

ကျွန်တော့်မှာ လမ်း ၂ ခုဆုံရာသို့ ပြေးရပြန်သည်။

ဟုတ်ပါ၏။ ဂျင်းကို ခေါင်းတွင် ဒဏ်ရာကြီးဖြင့် တွေ့ရသည်။

ဘယ်ဘက်လက်မောင်းတွင်လည်း ထိလာသေး၏။

ဖြစ်ပုံကား ဤသို့တည်း။

ဗိုလ်ကြီးအလက်မက္ကဒေါ်နယ် ခေါင်းဆောင်သော ဂျင်းဟာမန်၊ တပ်ကြပ်ကြီး ပက်စတာနှင့် ရဲဘော်ဖူလာတို့လူစုသည် ရွာလယ်လမ်းမကြီးမှ နေ၍ ပစ်ကွင်းကောင်းစွာရနေသော ရန်သူအား အပြီးအပိုင်သုတ်သင်ရန် အတွက် လမ်းသေးကလေးတစ်ခုသို့ ဆင်း၍ ချီတက်လာစဉ် ရန်သူ၏ စက်သေနတ် ၂ လက်ဖြင့် ရက်ရက်စက်စက် ဆီးကြီးခြင်းကို မမျှော်လင့်ဘဲ ခံလိုက်ကြရ၏။

ဗိုလ်ကြီး အလက်မက္ကဒေါ်နယ်သည် “ဂျင်း...ဆက်တိုက်” ဟု အော်ဟစ် အမိန့်ပေးရင်း နေရာတွင်ပင် လဲကျသွားသည်။ ဂျင်းဟာမန်မှာလည်း ခေါင်းနှင့် လက်မောင်းတွင် ထိသွားသည်။

တပ်ကြပ်ကြီး ပက်စတာမှာမူ ဆူးခြစ်ရာပင်မရှိ။ ရဲဘော်ဖူလာမှာ ပွဲချင်းပြီး သေသွားသည်။

ဂျင်းဟာမန်နှင့် တပ်ကြပ်ကြီး ပက်စတာတို့သည် ရန်သူ၏ စက်သေနတ် ၂ လက်ကို အမြစ်မှဖြုတ်ပစ်လိုက်နိုင်ခဲ့ကြ၏။ ထိုနေရာမှ ပြန် အဆုတ်တွင် ရန်သူ့လက်ချက်ဖြင့် ကျဆုံးနေပြီဖြစ်သော ဗိုလ်ကြီးအလက်မက္ကဒေါ်နယ်ကို တွေ့ကြရလေသည်။

အချိန်မှာ နံနက် ၆ နာရီ ထိုးခါနီးနေပေပြီ။

မကြာမီ နေထွက်လာပေတော့မည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ရန်သူအတော်များများကို သုတ်သင်နိုင်ခဲ့ကြပြီ။

ကျွန်တော်စိုးရိမ်သည်မှာ ကျွန်တော်တို့စစ်ကြောင်းအား နေ့ခင်းကြောင်တောင်တွင် ရန်သူများက ‘အလစ်ဝင်တွယ်’မည့်အရေးပင်ဖြစ်၏။

ဂျပန် မှင်စာကလေးများသည် ချုံကောင်းကောင်းတွင်အောင်းကာ ချီတက်နေသော ကျွန်တော်တို့စစ်ကြောင်းအား တောကြက်ပစ်သလို တစ်ကောင်ချင်းရွေး၍ စိမ်ပြေနေပြေပစ်နိုင်သည့် အခွင့်အရေးမျိုးကို ကျွန်တော်က လမ်းဖွင့်ပေးသလို မဖြစ်အောင် လုပ်ရမည်မှာ ကျွန်တော့်တာဝန်ပင်ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်က စစ်ကြောင်းရှိရာ ရွာပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ဝန်တင်တိရစ္ဆာန်များ၏ အသံဗလံကို မကြားရ။ ဒင်နီရုပ်သည် လားများကို ကောင်းစွာခေါ်ယူသွားနိုင်သည်ထင်၏။

သို့သော် ချောင်းထဲသို့ရောက်ပြီးနောက် ချောင်းအောက်ဘက်သို့ စုန်ဆင်းရန် လမ်းစ တွေ့မတွေ့ကိုမူ မသိရသေး။

ဤအခိုက်တွင်ပင် ဗိုလ်ကြီးဂျွန်ဖရေဇာက ကျွန်တော်ထံလာ၍ သတင်းပို့သည်။

ဝါးတောကို တိုး၍ထွက်နိုင်မည့် အပေါက်တစ်ပေါက်ကို တွေ့ရပြီ ဟူသော သတင်းပင်တည်း။

ထိုအပေါက်မှ တိုး၍ထွက်လိုက်လျှင်ပင် လယ်ကွင်းပျက်တစ်ခုထဲသို့

ရောက်မည်။ လယ်ကွင်းပျက်လွန်သော် ကျွန်းတောကြီးတစ်ခုရှိသည်ဟု ဆိုလာသည်။

ဤသတင်းသည် ကျွန်တော်အား ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုခု ချနိုင်ရန် အထောက်အကူ ပေးနေလေသည်။

ရန်သူများသည် ကျွန်တော်တွေ့ထင်ထားသည့်အတိုင်း စစ်ကြောင်း၏ အပျားဘက်တွင်လည်း မျှောသွေးစမ်းသလို လာ၍စမ်းသည်ကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရ၏။

သို့သော် ပစ်သံခတ်သံများမှာ များစွာမကြာလှ၊ စမ်း၍မရမှန်း သိသွားကြဟန်တူသည်။ တိတ်ဆိတ်သွား၏။

“ကဲ...တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

ကျွန်တော်က စစ်ကြောင်းကို ဦးစီးကွပ်ကဲသော ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါလျက် တာဝန်မရှိသူတစ်ယောက်လို ညွှန်ဖရောနှင့် ဒန်ကင်တို့အား ပြောလိုက်မိ၏။

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ဗိုလ်မှူးဘာသာ ဗိုလ်မှူး ဆုံးဖြတ်ပေါ့။ မြန်မြန် လည်း ဆုံးဖြတ်ဦး”

တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးဖြစ်သူ ဒန်ကင်က ကျွန်တော်အား လက်အောက် ငယ်သားတစ်ယောက်ကို ပြောသလို ပြောချလိုက်၏။

“ကဲ...ဒါဖြင့် ရဲဘော်တွေအားလုံး လယ်ကွင်းပျက်ထဲ အရောက်သွား ပေစေ။ ဘယ်မှာပြန်ဆုံးဖို့ဆိုတာ ရဲဘော်တွေအားလုံး သိထားကြတာ သေချာရဲ့လား”

“သေချာပါတယ် ဗိုလ်မှူး”

ဒန်ကင်က လေးလေးနက်နက် အဖြေပေးလိုက်၏။

“ဒါဖြင့် လူစုခွဲတဲ့ခရာ မှုတ်တော့”

ကျွန်တော်က အနီးတွင်ရပ်နေသော ခရာမှတ်သူ ဘရာအား အမိန့်ပေး လိုက်၏။

ပစ်သံခတ်သံများကိုကျော်၍ ခရာသံက ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ သည်ခရာသံကိုကြားလျှင် ရဲဘော်များသည် ပင်မတပ်ဖွဲ့ကြီးမှ ခွဲထွက် ကာ ကိုယ့်အစုနှင့်ကိုယ် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရန် ကြိုတင်ချိန်းဆိုထားသော နေရာသို့ သွားကြပေတော့မည်။

လယ်ကွက်မှာ ထွန်ယက်ခိုက်ပျိုးခြင်းမရှိဘဲ ပစ်ထားသဖြင့် ခယောင်း တောကြီးလို ဖြစ်နေ၏။ ဝါးတောကြီးနှင့် ဆက်နေသော ဤလယ်ကွက် ကို စောစောက ကျွန်တော်တို့ ရှာမရခဲ့သည်မှာ တော်တော်ပင် အံ့ဩဖို့ ကောင်းသည်။

ကိုက်တစ်ရာခန့်ရှိ၍ လေးဆယ်ခန့်ကျယ်သော လယ်ကွက်။ သည်လယ်ကွက်၏တစ်ဖက်တွင် လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်ကြီး သွား၍ လာ၍ ပြေး၍ ပုန်း၍ရသော ကျွန်းတောကြီး။

မှုန်ပျူပျူအလင်းရောင်တွင် ကျွန်းတောကြီးကို လှမ်း၍မြင်နေရ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် သွားလိုက် ရပ်လိုက် ပစ်လိုက် လုပ်ရင်း ရန်သူ များကို နောက်တွင်ချန်ထားကာ ကိုယ့်အစုနှင့်ကိုယ် မြောက်ဘက်စူးစူးသို့ ချီတက်လာခဲ့ကြ၏။

တစ်မိုင်ခန့် ခရီးပေါက်သွားသောအခါ ခေတ္တရပ်ပြီး လူစစ်ကြည့် သည်။

နံနက် ၇ နာရီထိုးနေပေပြီ။

ကျွန်တော်တို့လူစုတွင် ညွှန်ဖရောနှင့် ဒန်ကင်တို့ပါသည်။ တော်မီ ဘလိုးနှင့် သူ့တပ်စုလည်း ပါသည်။ တော်မီရောဘတ်နှင့် စတင်း၊ ဘရင်း တပ်စုလည်း ပါသည်။ တပ်ကြပ်ကြီး သွန်ဘော်ရီးနှင့် ဖိလစ်စတီဘီ၏

တပ်စုမှ အထိအခိုက်မရှိသော ရဲဘော်များလည်း ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့စစ်ကြောင်းဌာနချုပ်မှ ပျောက်နေသူများမှာ တပ်ကြပ်ကရိန်း၊ ဆက်သား ပက်ပါး၊ တပ်ကြပ်စာရေးကလေး လီ၊ အချက်ပြ ဆက်သွယ်ရေး ရဲဘော်များဖြစ်သော ဖော်စတာနှင့် ဝိုက်၊ ထိုပြင် အခြား ၁ ယောက်၊ ၂ ယောက်။

ပျောက်နေသူများထဲတွင် တာဝန်အရ၊ အစုတစ်စုထဲသို့ရောက်နေသူများလည်း ရှိမည်ဟုထင်ရ၏။

တပ်ကြပ်ကရိန်းမှာ လားများအား ဒင်နီရှပ်က ခေါ်ယူသွားစဉ် အကူအညီလိုက်သွားသည်ဟု အချို့က ဆိုကြ၏။ ဖော်စတာ၊ ဝိုက်နှင့် လီတို့မှာ လားများပေါ်တွင် သူတို့တာဝန်ယူထားရသော ပစ္စည်းများပါသွားသဖြင့် လားအုပ်စုနှင့်ပင် ရှိနေမည်ဟု ထင်ရ၏။ ဆက်သားပက်ပါးမှာ တာဝန်နှင့် စေလွှတ်ထားသည်ဟု ဆိုသည်။

တပ်ရေးဒန်ကင်က လူစစ်ကြည့်သောအခါ လူပေါင်း ၆၀ ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ တော်မီရောဘတ်၏ တပ်စုမှ လား ၂ ကောင်၊ ၃ ကောင်ပါသည်။ ထိုလားများမှာ မော်တာကိုသယ်ဆောင်လာသော လားများဖြစ်ရာ အရေးရှိက မော်တာကိုအသုံးပြုနိုင်အောင် လားများကို ဒင်နီရှပ်တို့နှင့် ပြန်မထည့်ဘဲ ချန်ထားခဲ့သည်ဟု သိရ၏။ ကျွန်တော်တို့အစုတွင် အုန်းခွဲရောင်မြင်းကြီးတစ်ကောင်လည်း ပါလာလေသည်။

ကျွန်တော်တို့အထဲတွင် လူနာဆို၍ ဆိုက်ကုလားအဒုနှင့် ကျွန်တော်သာ ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့လူစုတွင်ပါသော ဗိုလ်တော်မီဘလိုးမှာ စစ်မဖြစ်ခင်က စိန့်ဂျွန်သူနာပြုတပ်ဖွဲ့တွင် အမှုထမ်းခဲ့သူဖြစ်ရာ သူ့အား ဒန်ကင်က ကျွန်တော်တို့ဒဏ်ရာများကိုကြည့်၍ ဆေးထည့်စေသည်။

ကျွန်တော်တင်ပါးဆုံရိုးအပေါ်ဘက်နားတွင် အလွန်သေးသောဒဏ်ရာကလေးတစ်ခုရှိပြီး ထိုဒဏ်ရာမှ သွေးစို့နေသည်။

ဒဏ်ရာမှာ ဘောပွဲတွင် ဘောလုံးကစားရင်း ဘောကန်ဖိနပ်ဖြင့် ထိသွားသည်ထက် ပို၍ဆိုးခြင်းမရှိ။ တော်မီဘလိုးက ထိုဒဏ်ရာပေါ်တွင် ဆေးထည့်ပေးသည်။

ဆိုက်ကုလားအဒု၏လက်မှ ဒဏ်ရာမှာ အတော်ကြီးသည်။ သွေးထွက်လွန်ပြီး အချိန်ကြာသွားသဖြင့် အနာက ယောင်ထလာပြီး ကိုက်ခဲနေသည်။ တော်မီဘလိုးက ဒဏ်ရာကို ဆာလ်ဖာနီလာမိုက်ဖြင့် ဆေးပြီး ဆေးထည့်ပေးသည်။ ထို့နောက် အဒု၏လက်ကို ပတ်တီးစဖြင့် လည်ပင်းတွင် သိုင်း၍ထားစေ၏။

လူစစ်ကာ ဆေးထည့်ပြီးသွားသောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် ဆက်၍ ချီတက်လာခဲ့၏။

လူချင်းပြန်ဆုံရန် ချိန်းထားသောနေရာမှာ မိုင် ၂၀ ခန့်ဝေးသေးလျက် ထိုမိုင် ၂၀ ခရီးကို အပြီးရောက်ရမည့်အချိန်မှာ ၁၁ နာရီသာရှိသည်။ အချိန်က သိပ်မရ။

နေ့လယ်ဘက်တွင် လက်ဖက်ရည်သောက်ရန် ခေတ္တနားရုံမှအပ တစ်နေ့လုံးလိုလို ချီတက်လာခဲ့ကြ၏။ ကျွန်တော်အား အုန်းခွဲရောင်မြင်းကြီးကို စီး၍ လိုက်ပါဟု ကျွန်တော်ရဲဘော်များက တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ် တိုက်တွန်းကြသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က မစီး။ ကျွန်တော်ခြေထောက်ကို အလုပ်မပေးဘဲထားလျှင် ဒဏ်ရာကြောင့် ခြေထောက် တောင်တင်းကိုက်ခဲလာမည် စိုးသောကြောင့်ဖြစ်၏။ တောင်ဆူးတစ်ချောင်းကို အဖော်ပြုလျက် ကောင်းစွာပင် လမ်းလျှောက်၍လာနိုင်သည်။

လားပေါ်မှ ပစ္စည်းများကို တွင်းတူးမြှုပ်ပစ်ပြီး လားများကိုမူ ရေနှင့်

ဝါးရွက်နုများပါသည့်နေရာတွင် လွတ်ပစ်ခဲ့ပြီး အုန်းခွံရောင်မြင်းကြီးတစ်စီးကိုသာ ယူလာခဲ့ကြ၏။

တစ်ယောက်ယောက် အမောဆိုပြီး လမ်းမလျှောက်နိုင်လျှင် သယ်ယူရန်နှင့် လိုအပ်ပါက ရိက္ခာအဖြစ် အသုံးချရန်ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံးပင် အစာကို ဝဝလင်လင်မစားခဲ့ရသဖြင့် အားအင် ချည့်နဲ့လာကြ၏။

လားသားမှာ မြင်းသားထက် ပို၍စားကောင်းသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ သို့သော် ဝန်တင်လားများကို လူစီး၍မရသဖြင့် လွတ်ပစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤသို့ လားနှင့် လားပေါ်မှပစ္စည်းများမရှိခြင်းအတွက် ကျွန်တော်တို့ခြေလှမ်းက ပို၍ သွက်သွက်လှမ်းနိုင်ကြသည်။

ညနေစောင်းလာသည့်အချိန်တွင် အနောက်တောင်ဘက်သို့ ဦးတည်၍ သွားထားသော စစ်ကြောင်းတစ်ခု၏ ခြေရာကို တွေ့ရ၏။

ခြေရာများ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ပင်ရှိသေးရာ ဤနေရာမှဖြတ်သွားသည်မှာ ၁ နာရီ၊ ၂ နာရီထက် ပို၍မကြာသေးဟု တွက်ရ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုခြေရာလမ်းကြောင်းအတိုင်း အနောက်တောင်ဘက်သို့ ဦးတည်၍လိုက်လာခဲ့ကြ၏။

မှောင်စမပျိုးမိအချိန်ကလေးသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော် ခြေထောက်များမှာ သယ်၍မရနိုင်လောက်အောင် လေးလံ၍လာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ မြေပုံကိုဖြန့်ခင်း၍ကြည့်လိုက်သောအခါလည်း ဟင်္သာရွာသို့ ချဉ်းကပ်၍လာစဉ်က နယ်မြေအနေအထား တည်နေပုံနှင့် မြေပုံပေါ်တွင် ဖော်ပြထားပုံကွာနေသလို၊ သည်ဘက်ဒေသမှာလည်း မြေပုံပေါ်တွင် ဖော်ပြထားချက်နှင့် ကွဲလွဲနေ၏။

သို့တစေ ကျွန်တော်တို့သည် ပြန်လည်တွေ့ဆုံရန် ချိန်းထားသော

နေရာနှင့်ကား အတော်ပင် နီးကပ်လာပြီကို ယုံမှားခြင်းမရှိ။

ကျွန်တော်တို့လူချင်းဆုံရန် ချိန်းထားသောနေရာကား ပြင်လယ်ပင်ရွာ၏ တောင်ဘက် ၁ မိုင်ကွာ၊ သို့မဟုတ် မိုင်ဝက်ကွာသည့်နေရာတည်း။

မှောင်စမပျိုးမိ အချိန်ကလေးတွင် ဝန်တင်တိုရစ္ဆာန်များ စွန့်ပစ်ခဲ့သော အညစ်အကြေးကို လမ်းပေါ်တွင် လတ်လတ်ကြီးတွေ့ခဲ့ကြရ၏။ သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှ မည်သည့်စစ်ကြောင်းပင် သွားနှင့်သည်ဖြစ်စေ၊ ထိုစစ်ကြောင်းအား ကျွန်တော်တို့က အမိလိုက်နိုင်နေသည်မှာ ထင်ရှားနေ၏။

ဒန်ကင်သည် ကျွန်တော်တို့လူစုအား ရောက်နေသည့်နေရာတွင်ပင် ထားခဲ့ကာ ရှေ့သို့ အနည်းငယ်တိုး၍ သွားကြည့်လိုက်၏။

သူသည် စခန်းချရန် ပြင်ဆင်နေသော ဘားမားရိုင်ဖယ် ဌာနချုပ်အဖွဲ့သားများကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ တွေ့ရှိရပြီး၊ ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး ဝိုလာနှင့်ပင်စကားစမြည်ပြောခဲ့ရလေသည်။

သူတို့အား ကျွန်တော်တို့လိုပင် အရှေ့မြောက်ဘက်အရပ်သို့ ချီတက်သွားသည်ဟု ရန်သူများကထင်ရအောင် လုပ်ရမည်ဟု ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်က အမိန့်ပေးထားကြောင်း သိရှိရ၏။

ဒန်ကင်ပြန်ရောက်လာပြီးနောက် ဒု-စစ်ကြောင်းမှူးဖြစ်သူ ဗိုလ်ကြီးဂျွန်ပရေဇာအား ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီးဝိုလာနှင့် ရှေ့ခရီးစဉ်အတွက် တိုင်ပင်ရန် စေလွှတ်လိုက်ပြီး တစ်ရေးတစ်မောအိပ်ရန် ကြိုးစားကြည့်သည်။

နက်ဖြန်နံနက်တွင် ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်နှင့် မတွေ့ရလျှင် မည်သို့လုပ်ရပါဟု တွေး၍ စိတ်ပူနေမိ၏။

အရေးထဲတွင် နွေကြီးခေါင်ခေါင် ရာသီဥတုက ကျောစိမ့်အောင် အေးနေပြီး စောင်တွေက တိုက်ပွဲတွင် ပျောက်ရုံကျန်နေရစ်ခဲ့၏။ ဖိလစ်

စတီဘီနှင့် ဒင်နီရပ်တို့ တပ်စုတွင်သာ စောင်များကို လားနှင့်တင်ယူခဲ့သဖြင့် မပျောက်မရှုဘဲ ရှိနေ၏။

ကျွန်တော်နှင့် ဒန်ကင်မှာ ပုစွန်တုပ်ကွေးသလို ကွေးပြီး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကျောချင်းကပ်၍ အိပ်သော်လည်း အချမ်းမလုံနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကြ၏။

ချမ်းကလည်း ချမ်း၊ မောကလည်းမောသဖြင့် အိပ်၍မရနိုင်သည့်အထဲတွင် ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး ဝိုလာထံ တိုင်ပင်ရန်သွားသော ဂျွန်ဖရောဇာမှာ ပြန်ရောက်ချိန်တန်လျက် ရောက်မလာသေးသောအခါ ဗိုးရိမ်စိတ်က နှိပ်စက်လာပြန်သည်။

ဖရောဇာပင် ပျောက်နေလေသလား၊ ရန်သူအဖမ်းပင် ခံရလေသလား။

ဗိုးလင်းသည်အထိပင် စခန်းသို့ ပြန်၍ရောက်မလာ။

ကျွန်တော်တို့သည် ကင်းထောက်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို ဘားမားရိုင်ဖယ်စခန်းသို့ စုံစမ်းရန် စေလွှတ်လိုက်၏။

သို့သော် ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီးဝိုလာ ခေါင်းဆောင်သော ဘားမားရိုင်ဖယ်အဖွဲ့က ချီတက်သွားနှင့်ကြပြီဖြစ်၍ မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့လိုက်ရ။

နံနက် ၇ နာရီကျော်ပြီးနောက် ဧရာဝတီမြစ်ဘက်ဆီမှ ပစ်သံခတ်သံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ချက်ချင်းပင် သေနတ်သံလာရာ အနောက်ဘက်စူးစူးသို့ ကျွန်တော်တို့ အပြင်းချီတက်ခဲ့ကြ၏။

နံနက် ၉ နာရီအချိန်တွင် တောအစွန်သို့ရောက်လာပြီးနောက် ၂ မိုင်ခန့်ကျယ်သော ရိုးပြတ်လယ်ကွင်းကြီးသည် မြစ်မင်းဧရာနှင့်ဆက်လျက်ရှိနေသည်ကို အံ့ဩစွာ တွေ့လိုက်ရ၏။

မြစ်မင်းဧရာ၏ ဟိုဘက်အလွန်တွင် ပြာသောကောင်းကင်ထဲသို့ မတ်စောက်စွာထိုးတက်သွားသော မိတ်ဆွေရင်းချာ ဂန့်ဂေါတောင်ရာဇာ

သည် ကျွန်တော်တို့အား ဗိုးရိမ်မကင်းသော မျက်နှာဖြင့် ဆီးကြိုနေသည်ကို မြင်ရလေသည်။

ဤအချိန်တွင် ပစ်သံခတ်သံများကို မကြားရတော့ဘဲ နံနက်ခင်းသည် သီတင်းကြွကြွ၊ လွန်ပျော်မွေ့သည့် ရသေ့ရှင်၏ ကျောင်းသင်ခန်းမသို့ ငြိမ်းချမ်းသာယာနေ၏။

တောစပ်မှ ကိုက် ၂၀၀ လောက်ကွာသော လယ်ကွက်ထဲတွင် အထီးတည်းတည်ရှိနေသော တဲကလေးတစ်လုံးကို မြင်ရ၏။ တဲအပြင်တွင် ကလေး ၂ ယောက်က ကစားနေသည်။

'စစ်'သည် ကျွန်တော်တို့ စိတ်အသွင်တွင် တဒဂံမျှ ပျောက်နေလေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ဒန်ကင်က လယ်တဲကလေးရှိရာသို့ သွားပြီး တဲရှင်လင်မယားနှင့် စကားစမြည်ပြောရန် ကြိုးစားကြည့်ကြ၏။

ဒန်ကင်က ဘာသာခြားစကားကို မြန်မြန်တတ်လွယ်သူဖြစ်သည်။ ယခုလည်း သူသည် မြန်မာစကားကို အနည်းငယ်ပြောတတ်နေသည်။

တဲရှင်လင်မယားထံမှ ဆန်အနည်းငယ်ဝယ်ယူပြီး ဂျပန်သတင်းကို စုံစမ်းမေးမြန်းသည်။

တဲရှင်ယောက်ျားကို ကြည့်ရသည်မှာ ဘာမျှ မည်မည်ရရ သိပ္ပံမပေါ်။ သူပြောသမျှ စကားလုံးတိုင်းကိုလည်း ကျွန်တော်တို့က လုံးစိပ်စိပ် နားမလည်။

ဤအခိုက်တွင် ကျွန်တော်တို့လာခဲ့သော တောစပ်မှ ဘားမားရိုင်ဖယ်အဖွဲ့ဝင် ဂျမဒါခံရွှေထူးနှင့် ကရင်ရဲဘော် ဒါဇင်ဝက်ခန့် ပေါ်လာ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ဂျမဒါခံရွှေထူးအား စကားပြန်အဖြစ်ထား၍ တဲရှင်လင်မယားကို စုံစမ်းမေးမြန်းကြသည်။

ဘာမှမထူးခြား။

ကျွန်တော်တို့သည် တဲရှင်လင်မယားနှင့် တဲသို့လာသူမှန်သမျှ ညကျသည်အထိ ဘယ်မှမသွားရန် မှာကြားထားပြီး ကျွန်တော်တို့စည်းကမ်းကို လိုက်နာမနာ တောစပ်မှနေ၍ စောင့်ကြည့်ဟု စံရွှေထူးမှတစ်ဆင့် ပြောထားခဲ့၏။

ဂျပဒါစံရွှေထူးမှာ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းတောင်ဘက် တစ်မိုင်ခန့်အကွာရှိ မအူကုန်းရွာသို့ သွားရောက်သတင်းထောက်လှမ်းရန် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် သူ့ထံမှခွင့်ပန်ကာ ရဲဘော်တစ်ယောက်ကို ခေါ်ယူပြီး နောက် ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီးဂိုလာတို့ စခန်းကျထားသော နေရာသစ်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ကျွန်တော်အဖော်အဖြစ် ပီတာဒိုရင်ကိုပါ ခေါ်ယူလာခဲ့သည်။

ကျွန်တော်ခြေထောက်များမှာ ဖူးရောင်ပေါက်ပြဲလျက်ရှိရာ ကျွန်တော်သည် ခြေကိုဖော့၍နင်းရင်း လာခဲ့ရသဖြင့် ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီးဂိုလာထံ ရောက်ရန် တစ်နာရီခန့်ကြာအောင်ပင် လာခဲ့ရသည်။

ဂိုလာသည် ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းပင်ရှိနေသော်လည်း စိုးရိမ်စိတ်ကား မကင်း။

သူသည် ကျွန်တော့်လိုပင် ညက စခန်းချသည့်နေရာ၌ ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်အား တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်ထားခဲ့၏။

သို့သော် ဗိုလ်မှူးချုပ်၏ အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့ရ။

ဂိုလာသည် ပြင်လယ်ပင်ရွာထဲသို့ ကင်းထောက်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို စုံစမ်းထောက်လှမ်းရန် စေလွှတ်ထားစဉ် မြစ်ဘက်မှပစ်ခတ်သံ ကြားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လိုပင် စခန်းမှ ချီတက်လာခဲ့သည်ဟု သိရလေသည်။

ကျွန်တော်တပ်မှ ဒု-စစ်ကြောင်းမှူး ဗိုလ်ကြီးဂျွန်ဖရေဇာမှာ မနေ့ညက ဂိုလာထံ ရောက်လာသည်။ ထိုနောက် ကျွန်တော်တို့ စခန်းသို့ပြန်လာ

စဉ် လမ်းစပျောက်သဖြင့် တဝဲလည်လည်ဖြစ်နေပြီး နောက်မှ ဝိုလာထံသို့ ပင် ပြန်သွားခဲ့သည်။ ယနေ့နံနက်တွင် ဝိုလာတို့နှင့်ပင် ယခုနေရာသို့ အတူတူချီတက်လာခဲ့သည်။ ယခုအချိန်တွင် ဖရေဇာသည် ဝိုလာ၏ ဘားမားရိုင်ဖယ်တပ်မှ မက်ဖာဆင်နှင့်အတူ ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်အား လိုက်ရွာရန် ထွက်သွားကြောင်း သိရ၏။

ကျွန်တော်တို့ ယခုနေရာသို့ ထွက်ခွာမလာမီ စောစောကကြားရသော သေနတ်သံနှင့်ပတ်သက်၍ ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီးဂိုလာနှင့် ကျွန်တော်တို့ထင်မြင်ချက်ချင်း တူ၏။

ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်၏ တပ်မဟာဌာနချုပ်သည် ဧရာဝတီမြစ်ဖြတ်ကူးစဉ် ရန်သူ၏ ဆီးကြိုပစ်ခတ်ခြင်းကို ခံရသည်။ ထို့ကြောင့် မြစ်ဖြတ်ကူးရန် အစီအစဉ်ကို ယာယီအားဖြင့် ဖျက်သိမ်းထားသည်ဟု ယူဆမိကြသည်။

ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီးဂိုလာက ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်၏စခန်းကို လိုက်ရှာရန် သွားသော မက်ဖာဆင်တို့အဖွဲ့ ပြန်ရောက်လာလျှင် ကျွန်တော်ရှိနေသော တောစပ်သို့ ဆက်သားလွှတ်၍ သတင်းပို့ပါမည်။ ကျွန်တော့်နေရာကို သိအောင်လည်း သူ့တပ်ရေးဖြစ်သူ ဗိုလ်ကြီးပီတာဘတ်ချန်ကို အပြန်တွင် ထည့်လိုက်ပါမည်ဟု ပြောပြီး ကျွန်တော့်အား “ဘာများစားပြီးပြီလဲ”ဟု မေးပါသည်။

ကျွန်တော်က ဘာမျှမစားရသေးကြောင်း ပြောသောအခါ ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး ဝိုလာသည် သူ့အိတ်ထဲတွင် နောက်ဆုံးကျန်နေသော ချော့ကလက်ပြား တစ်ပြားမှ အဖဲ့ ၂ ဖဲ့ကို ကျွန်တော့်အား အတင်းတိုက်တွန်းပြီး စားစေပါသည်။

ကျွန်တော် စခန်းသို့ ပီတာဘတ်ချန်နှင့်အတူ ပြန်ရောက်လာသော အခါ ဟင်္သာတိုက်ပွဲ ဖြစ်ပွားပြီးနောက် လူစုကွဲသွားသော ဒင်နီရုပ်၊ ဂျင်း

ဟာမန်နှင့် သူတို့၏ တိုက်ခိုက်ရေးရဲဘော်များ၊ ဂယ်ရီရော်ဘတ်နှင့် သူ့ တပ်စု၊ ဘီးလ်အက်ချ်၊ ဆက်သား ပက်ပါးနှင့် အချက်ပြဆက်သွယ်ရေး ရဲဘော်များဖြစ်သော ဖော်စကာနှင့် ဝိုက်တို့ ပြန်ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရ သဖြင့် ဝမ်းသာသွားပါသည်။

သူတို့သည် ချောင်းကို စုန်ဆင်းနိုင်သည့် ဝါးတောမှအပေါက်ကို မတွေ့သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ထက် ခရီးရှည်ရှည်လာခဲ့ကြရသည်ဟု သိရ၏။ သူတို့လူစုသည် ချောင်းမှနေ၍ တောင်တစ်ခုပေါ်သို့ တက်နေစဉ် ဝန်တင် လာသော လား ၂ ကောင်မှာ ပေါင်ပေါ်မှ ချောင်းထဲသို့ လိမ့်ကျသွား သည်။ လား ၂ ကောင်ပေါ်တွင် ကျွန်တော်တို့စစ်ကြောင်းတစ်ခုလုံး၏ အသက်သွေးခဲဖြစ်သော ဝိုင်ယာလက်စက်နှင့် သင်္ကေတစကားဝှက်စာအုပ် များ ပါသွားသည်။

တပ်ကြပ် စာရေးကလေး လီသည် ဝိုင်ယာလက်စက်နှင့် သင်္ကေတ စကားဝှက်စာအုပ်များကို သွားရှာမည်ကိုပြောပြီး တောင်အောက်သို့ ဆင်း သွားသည်။

ထိုအကြိမ်သည် လိုအား နောက်ဆုံးမြင်လိုက်ရသောအကြိမ်ပင် ဖြစ် တော့သည်။

သူတို့လူစုသည် လီ မပါဘဲ ခရီးဆက်လာကြစဉ် ကျွန်တော်တို့ ပုံမှားရိုက်ကာ ပြုလုပ်ထားခဲ့သော 'တပ်ဖွဲ့စခန်း'မှ ပေါက်ကွဲသံများ ကြားရသည်ဟု ပြောပြကြ၏။ သူတို့လူစုသည် လမ်းခရီး၌ ဆင်ငိုမြက် တောကြီးတစ်ခုကို ဖြတ်၍လာခဲ့ကြစဉ် အစု ၂ စု ကွဲသွားကြသည်။ နောက်တွင်ကွဲ၍ကျန်ရစ်ခဲ့သူများသည် သူတို့အား ဤစခန်းသို့ ရောက်လာ သည်အထိ လိုက်၍မမိတော့။

ဆင်ငိုမြက်တောကြီးအတွင်း၌ လမ်းစပျောက်၍ ကျန်ခဲ့သူများမှာ

ပန်းဟီးဒ်နှင့် ဘားမားရိုင်ဖယ်မှ ရဲဘော်အချို့တို့ ဖြစ်၏။ ဘားမားရိုင်ဖယ် မှ ရဲဘော် မောင်ကျန်၊ ဘီးလ်အတ်နှင့် လူနာအချို့၊ တပ်ကြပ်ကရိုန်၊ ဝီလီဝီလီယံဆန်နှင့် သူ့တပ်ဖွဲ့၊ ဘီးလ်စမိုင်လီနှင့် ဂေါ်ရခါးအချို့ကား ကျွန်တော်တို့စခန်းသို့ ကောင်းမွန်စွာ ပြန်၍ရောက်လာကြ၏။

တိုက်ခိုက်ရေးတပ်စုမှ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ ဗိုလ်ဒေးဗစ်ဝိုက်ဟက် အား မည်သူမျှ မမြင်ခဲ့ရဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်မှာ ဒေးဗစ်အတွက် စိတ်ပူမိသည်။ ထို့အတူ တပ်ကြပ်စာရေးကလေး လီအတွက်လည်း စိတ် မကောင်း။ ထိုနည်းတူပင် ကျွန်တော် နာမည်မမှတ်မိတော့သည့် ရဲဘော် များအတွက်လည်း စိတ်မချမ်းသာ။

သို့သော် သူတို့သည် မိမိကိုယ်ကို မိမိစောင့်ရှောက်နိုင်သည့် စစ်သား ကြီးများဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်တော်ရှိရာစခန်းသို့ ကောင်းမွန်စွာရောက်ရှိလာ ကြလိမ့်မည်ဟု ထင်နေမိ၏။

ဤသို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေစဉ်၊ နောက်ထပ်၍ ကြားလိုက်ရသော သတင်းတစ်ခုကြောင့် ကျွန်တော်သည် ချုံးပွဲချ၍ မငိုမိအောင် စိတ်ကို မနည်းထိန်းသိမ်းထားလိုက်ရ၏။

လက်မောင်းတွင်ရရှိသော ဒဏ်ရာမှ သွေးများ ဒလဟောထွက်နေ စဉ် ခါးလယ်ကို နောက်ထပ်အထိခံရသော ဗိုလ်စတီဘီသည် လူစုခွဲရန် စစ်ခရာမှတ်လိုက်သောအချိန်၌ အံတော်ပင် အားအင်ကုန်ခန်းလျက်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အား မြင်းတစ်ကောင်ပေါ်တွင်ဟင်၍ ခေါ်လာခဲ့ကြ၏။ သူ့အနာကို ဘီးလ်အတ်က ဆေးထည့်ပြီး ပတ်တီးစည်းပေးသည်။ ခါးတွင် ထိသော ဒဏ်ရာမှာ ကျောက်ကပ်သို့တိုင်အောင် ဒုက္ခပေးနေသည်ဟု ထင်ရသည်။

ဗိုလ်စတီဘီ လိုက်ပါလာသော လူစုတွင် မြင်းတစ်ကောင်တည်းသာ

ပါပြီ သူတို့လူစု ဖြတ်လာရသော တောလမ်းမှာလည်း ကြမ်းတမ်းလှသည်။
သူ့ကြောင့် သူတို့လူစု ခရီးဖင့်နေသည်ကိုသိသော ဗိုလ်စတီဘီက
သူ့ကိုချန်ထားခဲ့ပါဟု အလေးအနက်ပြု၍ ပြောရှာသည်။ သို့သော် သူ့လူ
များက သူ့ကိုချန်မထား။

နောက်ထပ်မိုင်ဝက်ခန့် သွားမိကြပြန်သောအခါ သူ့ကြောင့်ပင် ပို၍
ခရီးဖင့်လာသည်ကို တွေ့လာသော ဗိုလ်စတီဘီသည် မြင်းပေါ်မှ မြေကြီး
ပေါ်သို့ ဆင်းလိုက်ပြီး-

“က...ရဲဘော်တို့၊ မင်းတို့ ငါ့ကိုထားခဲ့ဖို့ကောင်းပြီ”ဟုပြောလိုက်၏။
ဤတွင် တိုက်ပွဲ၌ ဒဏ်ရာတစ်ချက်မျှ မရခဲ့သော ဘားမားရိုင်ဖယ်
ရဲဘော်တစ်ယောက်က-

“ဗိုလ်လေးနဲ့ ကျုပ်နေရစ်ခဲ့မယ်”ဟု အားတက်သရော အဆိုပြုလိုက်
လေသည်။

ထိုရဲဘော်သည် ဗိုလ်စတီဘီက ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကန့်ကွက်နေသည့်
ကြားကပင် ကျန်နေဖြစ်အောင် နေခဲ့လေသည်။

ထိုရဲဘော်၏အမည်ကား မောင်ထွန်းတည်း။

ကျွန်တော်တို့သည် ဤအဖြစ်အပျက်ကို လေးစားဂုဏ်ပြုလျက် အစဉ်
သတိရနေမည်သာဖြစ်၏။ နှစ်ထပ်ကွမ်း သူ့ရသတ္တိကိုပြသော မြင့်မြတ်
သည့် ဇာတ်လမ်းဖြစ်၍လည်း ကျွန်တော်တို့က မေ့နိုင်စရာမရှိ။

ဗြိတိသျှစစ်သားတစ်ယောက်နှင့် မြန်မာစစ်သားတစ်ယောက်တို့
အကြားတွင် ဤမျှ ရဲဘော်စိတ်ရှိမှုကို ကျွန်တော်သည် တစ်ခါမှ မကြုံခဲ့
ဖူး။ နောင်လည်း ဤသို့ ကြုံရမည်မထင်။

ဤအဖြစ်အပျက်ကလေးကား အမြင့်ဆုံးသော မေတ္တာကို ဖော်ပြ
သည့် ဇာတ်လမ်းကလေးတစ်ခုပါတကား။

[၃]

ညနေ ၃ နာရီလောက်တွင် ဂျွန်ဖရေဇာသည် ကျွန်တော်တို့စခန်းသို့
ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေသည်။

သူနှင့် မက်ဖာဆင်တို့သည် ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်၏ တပ်မဟာဌာနချုပ်
စခန်းသို့ ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ပြီး ဖြစ်ပျက်သမျှအကြောင်းစုံကိုလည်း သိရှိခဲ့ကြ
ရ၏။ ကျွန်တော်နှင့် ဘားမားရိုင်ဖယ်မှ ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး ဝိုလာတို့ တွေးထင်
ထားသည့်အတိုင်းပင် အမှတ်(၇)စစ်ကြောင်းမှ တပ်စု ၂ စုက ဧရာဝတီမြစ်
အနောက်ဘက်ကမ်းသို့ တက်ရောက်သွားပြီးသည့်အချိန်တွင် ဂျပန်များက
နောက်ထပ်၍ ကူးနေသူများကို မီးကုန်ယမ်းကုန် ပစ်ခတ်လာတော့သည်။
မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက်တွင် ဒိုးစိုက်သလို စိုက်ကာ နေရာယူထားကြသော
ဂျပန်အဖွဲ့ကလေးများကလည်း အမှတ်(၇)စစ်ကြောင်း ဖြတ်ကူးနေသော
စခန်းဆီသို့ ပြေး၍တက်လာကြသည်ကို အရှေ့ဘက်ကမ်းမှ မှန်ပြောင်းဖြင့်
ကြည့်၍ မြင်ရလေသည်။

ရန်သူအင်အားမှာ တပ်မဟာဌာနချုပ်က တိုက်၍ မနိုင်နိုင်လောက်
အောင် ကြီးမားနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဂျက်ဆီပစ်ကားရင်းဆိုသော အရာရှိတစ်ယောက်မှာ မြစ်လယ်တွင်
ရာဘာလှေငယ်ဖြင့် ကူးနေစဉ် တစ်ဖက်ကမ်းမှ မိုးသီးမိုးပေါက်လို ပစ်ခတ်
ခြင်းကို ခံနေရ၏။

အမှတ်(၈)စစ်ကြောင်းမှ ဗိုလ်မှူးစကော့မှာ အရှေ့ဘက်ကမ်းစပ်တွင်
မတ်တတ်ရပ်နေစဉ် မြေပုံလိပ်ထည့်ထားသော မြေပုံသေတ္တာကို ကျည်ဆန်
ဖူးတစ်ခုက လာ၍ထိမှန်သည်။

တပ်မဟာဌာနချုပ်မှ စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေး တပ်ကြပ်တစ်ဦးမှာ
တစ်ဖက်ကမ်းမှပစ်လိုက်သော ကျည်ဆန်ဖြင့် ကျဆုံးသွားခဲ့ရသည်။

ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်သည် မြစ်ကူးခြင်းကို ရပ်တန့်စေပြီး ပြင်လယ် ပင်ရွာအနီးတွင် စခန်းချနေသည်ဟု သိရ၏။

ဂျွန်ဖရောဇာနှင့် မက်မာဆင်တို့ ၂ ယောက်လုံး ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ် နှင့်တွေ့ဆုံ၍ မည်ကဲ့သို့ ဆက်လက်လုပ်ဆောင်ရမည်ကို မေးမြန်းကြသည်။

ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်သည် ဟဲထင်ချောင်းနံဘေးတွင် ပေးထားခဲ့သော အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်ပြီး 'ခြင်းဒစ်' တပ်ဖွဲ့ကြီးတစ်ခုလုံးကို အဖွဲ့ငယ် ကလေးများအဖြစ် အသွင်ပြောင်း၍ မိမိတို့အဖွဲ့ငယ် သဘောအလျောက် အိန္ဒိယသို့ပြန်မည့်လမ်းကို ရှာဖွေသွားကြရမည်ဟု ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

ထိုသို့ အဖွဲ့ငယ်ကလေးများဖွဲ့ရာ၌ တစ်ဖွဲ့လျှင် လူအများဆုံး ၄၀ သာ ပါရှိရမည်။ သို့မှ အစာရိက္ခာရှာဖွေရာတွင် အခက်အခဲနည်းမည်ဟု အကြံပေးလိုက်သည်ဟု သိရ၏။

ဗိုလ်မှူးချုပ်သည် တပ်မဟာဌာနချုပ်နှင့် ဘားမားရိုင်ဖယ်အဖွဲ့များ အတွက် ရိက္ခာလာရောက်ချပေးရန်လည်း စီစဉ်နေသည်ဟုဆိုသည်။ ကျွန် တော်စစ်ကြောင်း ဤနေရာသို့ ရောက်နေပြီး၊ ကျွန်တော်တို့တွင် ဝိုင်ယာ လက်စက်လည်း ပျောက်သွားကြောင်း ဗိုလ်မှူးချုပ်သာ သိရှိပါက ကျွန် တော်တို့အတွက်လည်း ရိက္ခာမှာပေးမည်ဖြစ်၏။ ယခုသော် မှာပြီးနေပြီ ဖြစ်၍ ကျွန်တော်အတွက် ကျွန်တော်လိုသောနေရာ၊ ကျွန်တော်လိုသော အချိန်တွင် ရိက္ခာမှာပေးမည်ဟု ဂျွန်ဖရောဇာကို ပြောလိုက်သည်။

ဂျွန်ဖရောဇာသည် တပ်မဟာဌာနချုပ်မှ ဗိုလ်မှူးဂင်းမ်အင်ဒါဆင်ကို လည်း တွေ့ခဲ့ရ၏။ အင်ဒါဆင်က ကျွန်တော်စစ်ကြောင်းမှ ပျောက်ဆုံးနေ သူများအနက် အများစုသည် အမှတ်(၇)စစ်ကြောင်းသို့ ရောက်နေကြောင်း၊ ပန်းနှင့် ဘားမားရိုင်ဖယ်မှ ရဲဘော်များ၊ ဘီးလ်အတ်ဒါ၊ တီးလ်စမိုင်လီ၊ ဝီလီဝီလျံဆင်၊ ကရိန်းနှင့် တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက်တို့ကို တွေ့လိုက်ရ

ကြောင်း၊ သို့သော် ယခုအချိန်တွင် အမှတ်(၇)စစ်ကြောင်း မည်သည့်နေရာ တွင် ရောက်နေသည်ဟု မသိရကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

ဂျွန်ဖရောဇာသည် ဘားမားရိုင်ဖယ်အဖွဲ့ ၃-ဗိုလ်မှူးကြီးဝိုလာထံမှလည်း သတင်းတစ်ခု ယူလာခဲ့၏။ ဝိုလာနှင့် ကျွန်တော်သည် တစ်တပ်နှင့် တစ်တပ် ပူးပေါင်း၍ အိန္ဒိယသို့ အတူတကွချီတက်ကြရန် ဆွေးနွေးထားခဲ့ ကြ၏။ ယခုမှ ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်က အဖွဲ့ငယ်ကလေးများဖွဲ့၍ မိမိတို့ အဖွဲ့ငယ်ဆန္ဒအလျောက် အိန္ဒိယသို့သွားကြရမည်ဟု အမိန့်သစ် ထုတ် လိုက်ပြီဖြစ်၍ ယခင် သူနှင့် ကျွန်တော် သဘောတူညီချက်အတိုင်း မပြု လုပ်နိုင်တော့သည့် သတင်းပင်ဖြစ်၏။

ဝိုလာတို့ ဘားမားရိုင်ဖယ်တပ်သည် ယနေ့ညနေ ၅ နာရီတွင်ပင် စခန်းမှထွက်ခွာတော့မည်ဟု သိရလေသည်။

ကျွန်တော်က ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်နှင့် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သွားတွေ့ ဦးမည်ဟု စိတ်ကူးထားသည်။ သို့သော် ဝိုလာတို့က ယနေ့ညနေ ၅ နာရီတွင်ပင် စခန်းမှထွက်ခွာတော့မည်ဆို၍ ဝိုလာထံ ချက်ချင်းပင် သွား ရောက်တွေ့ဆုံရ၏။

ဝိုလာတို့စခန်းသို့ရောက်သောအခါ သူတို့သည် ဆက်လက်ချီတက် ရန် အသင့်ဖြစ်နေပြီကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်သည် သူနှင့် ၅ မိနစ်ခန့် စကားပြောလိုက်ရသည်။

၃-ဗိုလ်မှူးကြီးဝိုလာက သူသည် ရွေလီမြစ်ကို ဆိတ်နဂူးဆိုသောရွာမှ ဖြတ်ကူးရန် ကြံစည်ထားကြောင်း၊ ဖြတ်ကျော်၍ရလျှင် မြောက်ဘက်သို့ တက်သွားပြီး၊ ထိုမှတစ်ဖန် ဧရာဝတီရှိရာ အရှေ့ဘက်သို့လှည့်မည်။ ဧရာဝတီကိုဖြတ်ကူးပြီးလျှင် မြောက်ဘက်သို့တက်ကာ အတန်ခရီးပေါက်မှ

အနောက်ဘက်သို့ချီမည်။ ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းပေါ်ရှိ ဟုမ္မလင်းမြို့ မြောက်ဘက်သို့ ခရီးပေါက်သွားမည်ဟု ယူဆရကြောင်း ပြောပြ၏။

ကျွန်တော်က စာတိုကလေးတစ်စောင်ရေးပြီး ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ်အား တွေ့လျှင်ပေးလိုက်ပါဟု ဝိုလာအား မှာလိုက်၏။

ထိုစာတွင် “ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပြန်၍ တွေ့ဆုံကြရဦးမည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်ခင်ဗျား”ဟု အဆုံးသတ်ထားသည်ကို ကျွန်တော်က မှတ်မိနေသေးသည်။

ဝိုလာက ကျွန်တော့်တွင် ငွေရှိလျှင် သူ့အားပေးပါဆို၍ ကျွန်တော့်တွင် အလွယ်တကူရှိသော ငွေ ၃၀၀ ကို ပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်စစ်ကြောင်းတွင် ငွေများကို သယ်ယူရာ၌ အစုတစ်စုကသာ တာဝန်ခံ၍ မယူစေဘဲ ရဲဘော်တိုင်းအား အချိုးကျ ငွေများကိုသယ်ယူစေသည်။ သူတို့ထံမှ ငွေလိုက်၍စုနေလျှင် အချိန်ကြာနေမည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော့်အိတ်ထဲတွင် ရှိသမျှသာ လွယ်လွယ်ကူကူပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သို့မဟုတ်ပါက ယခုထက်ပို၍ ပေးနိုင်ပေမည်။

ကျွန်တော်နှင့် ဝိုလာတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ‘နောက်’ ရင်း ကလကတ္တားတွင် ထမင်းလက်ဆုံစားရန် စီစဉ်လိုက်ကြ၏။

ဝိုလာက စခန်းမှထွက်ခွာသွားစဉ် ကျွန်တော်က လှမ်း၍ ‘နောက်’ လိုက်၏။

“ကျွန်တော်တို့ ညစာစားပွဲကို ကြက်မြီးအရက်နဲ့ ဖွင့်မလား။ ရှယ်ရီနဲ့ ဖွင့်မလား”

“ကျုပ်ကတော့ ရှယ်ရီပဲကြိုက်တယ်ဗျို့”

ဝိုလာက ပြောင်တောင်တောင် နောက်တောက်တောက် ပြန်၍ပြောလိုက်လေသည်။

ဝိုလာတို့အဖွဲ့ ချီတက်သွားပြီးနောက် နေဝင်ရန် တစ်နာရီသာသာမျှ လိုသေးရာ ကျွန်တော်နှင့် ဖရေဇာတို့သည် ဗိုလ်မှူးချုပ်ဝင်းဂိတ် စခန်းချနေသော နေရာသို့ ဆက်၍လာခဲ့ကြ၏။

သို့သော် ဗိုလ်မှူးချုပ်ထံရောက်ရန် ၁ မိုင်မျှအလိုတွင် နေလုံးပျောက်ကာ အမှောင်ထုက ဖုံးလှားသဖြင့် ရှေ့သို့ဆက်မသွားနိုင်တော့ဘဲ ရောက်သည့်နေရာတွင်ပင် ညအိပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ကျွန်တော်တို့နှင့်ပါလာသော ရဲဘော်များအား နက်ဖြန်နံနက် အရုဏ်တက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်တို့အား နှိုးရန် မှာကြားထားသည်။ နံနက်အရုဏ်တက်လာသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ဗိုလ်မှူးချုပ်ရှိရာသို့ လာခဲ့ကြ၏။

သို့ရာတွင် ဗိုလ်မှူးချုပ်ကား ချီတက်သွားနှင့်လေပြီ။ ဗိုလ်မှူးချုပ်အဖွဲ့သားများ ညကရှိနေသောနေရာကို ညွှန်ဖရေဇာက လက်ညှိုးထိုးပြ၏။

မြက်တောထဲတွင်ဖြစ်သည်။

သို့သော် မြက်များသည် ပိပြား၍မနေဘဲ နဂိုအတိုင်းရှိနေကြ၏။ ဗိုလ်မှူးချုပ်သည် သူ၏ ‘တောအတတ်’ဖြင့် ခြေရာလက်ရာပင် သဲလွန်စရာ၍ မတွေ့အောင် ရန်သူများကို လှည့်စားထားခဲ့၏။

ဗိုလ်မှူးချုပ်ကို ကျွန်တော်တို့က မတွေ့လိုက်ရတော့သည့်အတွက် ကျွန်တော့်အဖို့ လေယာဉ်ဖြင့် ရိက္ခာချပေးရန်ကိစ္စမှာလည်း မျှော်လင့်ချက်မဲ့သွားခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်တို့သဘောအတိုင်း အိန္ဒိယသို့ ရောက်သည့်နည်းဖြင့် ပြန်ကြရပေတော့မည်။

[၄]

တောအုပ်စုစုရှိရာမှ အရှေ့ဘက်စူးစူးသို့ ချီတက်လာခဲ့ကြ၏။
မတ်လ ၃၀ ရက်နေ့။

ကျွန်တော်တို့ လက်ဝဲဘက်တွင် ကွင်းပြောင်ပြောင်နှင့် မြက်ခင်းများ
ရှိနေ၏။ ကျွဲတစ်အုပ်က တဖြုတ်ဖြုတ်နှင့် အစာစားနေကြသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ရွှေလိမြစ်ဆီသို့ ရှေးရှု၍လာခဲ့ကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။

၂ မိုင်ခန့်သွားမိသောအခါ မြေပုံပေါ်တွင် 'ချောင်း'ဟုပြထားသော
ပျံ့ကန်အိုင်တစ်ခုသို့ ရောက်လာသည်။ ဤအိုင်တွင် ခြေလေးချောင်းသတ္တဝါ
ဆို၍ တစ်ကောင်တည်းသာကျန်ရှိတော့သော အုန်းခွံရောင်မြင်းကြီးကို
ရေချပေးသည်။

လူများက ခဏအပန်းဖြေနေစဉ် တပ်ကြပ်ကလေး ဂန်းနှင့် ရဲဘော်
၅ ယောက် တောအုပ်ထဲမှထွက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူတို့ကား
ဗိုလ်ကြီးတော်မီရောဘတ်၏တပ်စုမှ လူများတည်း။

ဂန်းတို့လူစုကို ကြည့်ရသည်မှာ အေးအေးဆေးဆေးနိုင်လှသည်။
ဂန်းမှာ လူငယ်လူရွယ်ကလေးတစ်ယောက်သာဖြစ်လျက် 'ခြင်းဒမ်'တပ်ဖွဲ့
ကြီးတွင် အရာခံတပ်ကြပ်ကလေးအဆင့်ဖြင့် စတင်လိုက်ပါလာခဲ့သူ ဖြစ်
သည်။ ဂန်းသည် ငယ်ရွယ်သော်လည်း လုပ်ရည်ကိုင်ရည်နှင့် စဉ်းစားဉာဏ်
ကောင်းသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ကို အရာခံတပ်ကြပ်ကလေးဘဝ
မှ အရာခံတပ်ကြပ်ကြီးသို့လည်းကောင်း၊ အရာခံတပ်ကြပ်မှ တပ်ကြပ်
ကလေးရာထူးသို့လည်းကောင်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မြှင့်တင်ပေးခဲ့၏။

ဂန်းက သူ့တပ်စုခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ ဗိုလ်ကြီးတော်မီရောဘတ်အား
သူသည် ဒင်နီရှပ်တို့အဖွဲ့နှင့် လူချင်းကွဲသွားပြီးနောက် ဗြိတိသျှစစ်သား
များသာပါသော အစုတစ်စုနှင့် သွား၍တွေ့ကြောင်း၊ ထိုအစုတွင် အရာရှိ

၂ ယောက်၊ ၃ ယောက်ပါ၍ ဝိုင်ယာလက်စက်လည်းပါကြောင်း သတင်း
ပို့ရင်း-

“ဒီလူစုကတော့ ကျွန်တော့အထင်နဲ့ပြောရရင် အိန္ဒိယပြန်ရောက်နိုင်
မယ်လို့ကို မထင်ဘူး”ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ ဗိုလ်ကြီး၊ သူတို့က ရေကို စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့သောက်
တာမှမဟုတ်ဘဲ။ သောက်ချင်တယ်ဆိုတိုင်း ခဏခဏမော့သောက်ကြတာ
ပဲ။ ဘယ်သူကမှလည်း ဟန့်မယ့်လူမရှိဘူး။ နို့ပြီး ရေတစ်ခဲလောက်
မော့မယ်ဆိုရင် ဘီစကွတ်က ၂ ထုပ်လောက် တုတ်ပစ်လိုက်ကြတာပဲ။
ဒါနဲ့ ကျွန်တော့်ရဲဘော်တွေကို 'ဟေ့...ဒီလူစုတော့ ဒီပုံနဲ့ ဘယ်တော့မှ
အိန္ဒိယရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ လမ်းမှာပဲသေမှာပဲ'လို့ပြောပြီး သူတို့နဲ့
ခွဲထွက်လာခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ မြေပုံတစ်လိပ်နဲ့ သံလိုက်အိမ်မြှောင်
တစ်ခု ပါလာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သည်းခံပြီးရာရင်တော့ မြစ်ကူးဖို့
လှေတစ်စင်းလောက်တော့ ရနိုင်မယ်ထင်တယ် ဗိုလ်ကြီး။”

အသက် ၂၂ နှစ်လောက်သာရှိသေးသည့် ဂန်းထံမှ သည်လိုစကား
မျိုးကြားရသဖြင့် ကျွန်တော်က ပီတိဖြစ်နေမိသည်။ ကျွန်တော်သည်
ကျွန်တော်နှင့်ပါလာသော ရဲဘော်တိုင်းအား အခွင့်သင့်လျှင် ရာထူးကိုမြှင့်
ပေးရန် အမြဲအကဲခတ်၍နေခဲ့၏။ သို့သော် ကျွန်တော်မျှော်လင့်ထားသလို
သူတို့က အစွမ်းမပြနိုင်ကြ။ ထို့ကြောင့်လည်း ခွဲမရှိသော၊ သတ္တိနည်းသော၊
စဉ်းစားဉာဏ်မထက်သော ရဲဘော်များကိုကြည့်၍ စိတ်ပျက်မိသည်။ ယခု
တပ်ကြပ်ကလေး ဂန်းထံမှ ကြားလိုက်ရသောစကားမှာ ထိုစိတ်ပျက်မှုများ
ကို တစ်ချက်တည်းဖြင့် 'ထေ'လိုက်သလို စိတ်ထဲ၌ ခံစားရ၏။

ဂန်းသည် သူ့ထက်အသက်ကြီးသော သူ့လက်အောက်မှလူများကို

အုပ်ချုပ်နေသော်လည်း သူ့ဩဇာမှာ ထိုသူများအပေါ်တွင် ညောင်းလှပေသည်။ တောထဲတွင် လူများများ၊ အုပ်စုကြီးကြီးဖြင့် ရှိနေခြင်းမှာ လုံခြုံမှု ရှိသည်။ ဘေးရန်အန္တရာယ်ကင်းသည်ဟု ယူဆတတ်ကြ၏။ သို့သော် ထိုအယူအဆ မှားကြောင်းကို လူငယ်တစ်ယောက်မျှသာဖြစ်သော ဂန်းက ဖော်ပြနေ၏။ ပေါ့ပေါ့တန်တန်နေတတ်စားတတ်သော လူအုပ်စုကြီးထက် စည်းစနစ်ကျ၍ အလျှော့မပေးသောစိတ်ဓာတ်ရှိသော လူနည်းစုက တောထဲတွင် ပို၍အသက်ရှည်နိုင်သည်မဟုတ်ပါလား။

မတ်လ ၃၀ ရက်နေ့ နံနက် ၁၀ နာရီခန့်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် သက်ကယ်ကျင်းဆိုသော ရွာသို့ ရောက်လာကြ၏။ ရွာအဝင်တွင် ရိုးပြတ်လယ်တောကိုဖြတ်၍ ဝင်ကြရရာ ထုံးစံအတိုင်း ကြောက်စိတ်က လွမ်းမိုးလာသည်။

ရွာထဲတွင် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်နှင့် လူကြီးနှစ်ယောက် သုံးယောက်သာ တွေ့ရ၏။

လှေဆို၍ တစ်စင်းမျှမရှိ။

သူတို့က ရှေ့ကရွာတွင် လှေများရှိပါလိမ့်မည်ဟု ပြောကြ၏။

ရှေ့ကရွာကား ဆိတ်နဂူးရွာတည်း။

ဘားမားရိုင်ဖယ်တပ်မှ ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီးဂိုလာတို့ ဖြတ်ကူးရန် ပြောသွားသောရွာတည်း။

သက်ကယ်ကျင်းမှနေ၍ ရွေ့လိမ့်ကမ်းအတိုင်း တစ်မိုင်လောက် လျှောက်သွားသောအခါ ဆိတ်နဂူးရွာကို တွေ့ရ၏။

တစ်ရွာလုံး ရွာထဲမှ ထွက်ပြေးနေကြ၏။ လည်ပင်းကြီးရောဂါနှင့် လူတစ်ယောက်ကိုသာ တွေ့ရ၏။ ရယ်လည်းမရယ်၊ ပြုံးလည်းမပြုံး၊ မှန်တေတေကြီးလုပ်နေ၏။ ကျွန်တော်တို့ကို ဒုက္ခပေးမည့် သတ္တဝါတည်း။

သူ့ကိုမေးလိုက်တိုင်း ‘မရှိ’ဟူ၍ချည်း ပြေသည်။

လှေရှိသလား။ မရှိ။

ဆန်ရှိသလား။ မရှိ။

သူက အင်္ဂလိပ်ဗိုလ် ၄ ယောက်အုပ်ချုပ်သော မြန်မာစစ်သားများပါ လူစုတစ်စုသည် ယနေ့နံနက် ၄ နာရီက ရွာထဲသို့ဝင်ရောက်လာပြီး ရွာထဲရှိ ဆန်များကို လုယူသွားသည်ဟု လည်ပင်းကြီးဆရာက ဆို၏။

ကျွန်တော်တို့က ထိုသူနှင့်စကားဆိုနေစဉ် ရွာပြင်တွင် ကင်းချထားခဲ့သော ရဲဘော်အချို့က မြန်မာလူငယ် ၂ ယောက်ကို ကျွန်တော်တို့ထံ ခေါ်ယူလာခဲ့၏။

သူတို့ကိုကြည့်ရသည်မှာ လည်ပင်းကြီးဆရာထက် အနေအထိုင်ရော စဉ်းစားဉာဏ်ပါ သာပုံရလေသည်။ သို့သော် ၂ ယောက်စလုံးပင် မှန်ကုပ်ကုပ် လုပ်နေကြ၏။ တစ်ယောက်က အင်္ဂလိပ်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီတို့ကို ပိုးရိုးဖားရား ဝတ်ထားလေသည်။

ကျွန်တော်တို့က စစ်မေးသောအခါ လှေမရှိပါ၊ ဂျပန်လည်းမရှိပါဟု ပြောကြ၏။

“ဒါဖြင့် မင်းတို့လှေတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ”ဟု မေးသောအခါ “ဂျပန်ယူသွားပြီ”ဟု ပြောကြ၏။

ဤတွင် ‘ဒေါ်နယ်လီ’က စကားဖြတ်လျက် ရွာတစ်ဖက်ကမ်းတွင် လှေအချို့တွေ့ရသည်ဟု ပြောလိုက်သည်။

‘ဒေါ်နယ်လီ’မှာ ‘ခြင်းဒစ်’တပ်ဖွဲ့ကြီး ချီတက်လာစဉ်က ‘ဗိုလ်’အဆင့်အတန်းရှိသူဖြစ်ပြီး နောက်မှ တာဝန်မကျေသဖြင့် ‘ရဲဘော်’အဖြစ် သို့ ရာထူးချခံရပြီး ကျွန်တော်ထံရောက်လာသူဖြစ်၏။

သူ့လက်ထဲတွင် သူ့ဗိုလ်ဖြစ်စဉ်က ကိုင်ခဲ့သော မှန်ပြောင်းတစ်လက်

ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်တော်က သူ့ထံမှ မှန်ပြောင်းကိုယူ၍ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ကမ်းအောက်တွင် လျှိုထားသော လှေအချို့ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကျွန်တော်က မြန်မာလူရွယ် ၂ ယောက်ကို တစ်ဖက်ကမ်းမှ လှေများကို ယူလာခဲ့ရန် ဂျွန်ဖရောဇာမှတစ်ဆင့် ပြောလိုက်၏။

လူရွယ် ၂ ယောက်သည် သူတို့ကိုယ်မှ အင်္ကျီနှင့် လုံချည်ကို မချွတ်ချင်ချွတ်ချင်နှင့် ချွတ်ပြီး နံငယ်ပိုင်းကိုယ်စီဖြင့် မြစ်ထဲသို့ဆင်းသွားကြ၏။ ထို့နောက် သူတို့သည် ကမ်းပါးပေါ်တွင်ရှိနေသော ဝါးဘိုးဝါးတစ်လုံးစီကို ရေထဲသို့ဆွဲချပြီး ထိုဝါးဘိုးဝါးကိုစီးကာ မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူး၍သွားကြသည်။

ကျွန်တော်သည် သူတို့ကူးသလို စမ်း၍ကူးကြည့်ခဲ့ဖူး၏။ သို့သော် သူတို့လိုကူး၍မရ။

လူရွယ် ၂ ယောက်က တစ်ဖက်ကမ်းသို့ကူးနေစဉ် ကျွန်တော်တပ်မှ ရဲဘော် ၂ ယောက်က အိမ်တစ်အိမ် အောက်ထပ်တွင် အတော်ကောင်းမွန်သော လှေတစ်စင်းတွေ့ခဲ့ကြောင်း သတင်းပို့လာ၏။

လည်ပင်းကြီးဆရာသည် ကျွန်တော်တို့ကို တစ်ပတ်ရိုက်ခဲ့လေပြီ။

လှေမရှိပါဟု လိမ်ခဲ့သော လည်ပင်းကြီးဆရာသည် ဆန်မရှိပါဟု ဆိုခြင်းမှာလည်း လိမ်ခြင်းပင် ဖြစ်နိုင်၏။ ထို့ကြောင့် အိမ်များပေါ်သို့ တက်၍ရှာရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် အိမ်တစ်အိမ်တည်းမှ ဆန်အိတ် ၂ အိတ် ရှာ၍တွေ့လေသည်။

ကျွန်တော်ရဲဘော်များက ရွာထဲတွင် လှေနှင့်ဆန်များရှာနေစဉ် ကျွန်

တော်က တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးသွားသော မြန်မာလူရွယ် ၂ ယောက်ကို ကြည့်နေ၏။

ဝါးလုံးစီး၍သွားသော လူရွယ် ၂ ယောက်သည် မြစ်လယ်ရှိ သောင်ခုံကြီးပေါ်သို့ ရောက်သွားပြီးနောက် မြစ်ညာဘက်သို့ဆန်ကာ လမ်းလျှောက်၍ သွားပြန်သည်။ အတန်ဝေးဝေးရောက်မှ ဝါးဘိုးကို ရေထဲသို့ချ၍ ကျန်တစ်ဝက်ကို ကူးကြပြန်၏။

ကျွန်တော်အနားမှ 'ဒေါ်နယ်လီ'က မှန်ပြောင်းဖြင့် လိုက်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်က တစ်ဖက်ကမ်းသို့ မကြည့်ဖြစ်ဘဲ ဖြစ်နေစဉ်-

"ဟ...ဒီငတိတွေက ဘယ်လျှောက်သွားနေလဲ။ ဒီဘက်ကလှေတွေ ရှိတဲ့ဘက်မှမဟုတ်ဘဲ။ ဟာ...ဂျပန်တွေ"ဟု ပြောလိုက်သော 'ဒေါ်နယ်လီ' စကားကို ကြားလိုက်ရသည်။

ကျွန်တော်လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ မြန်မာလူရွယ် ၂ ယောက်သည် လှေရှိသည့်နေရာသို့ ကမ်းပါးကိုလျှောက်၍ သွားရမည့်အစား၊ ကမ်းပါးပေါ်သို့ ပေါ့ပါးလျင်မြန်စွာ တက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကမ်းပါးပေါ်သို့ရောက်သောအခါ သူတို့ကမ်းသို့ ဆိုက်ကပ်မိသည့်နေရာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် ဂျပန် ၁၅ ယောက်၊ အယောက် ၂၀ ခန့်က တံခါးဝမှာ ထွက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ရှိရာ ကမ်းဘက်သို့ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ပီတာဒိုရင်က မြေကြီးပေါ်သို့ လှဲချလိုက်ပြီး လက်ဖြောင့်တပ်သားများကိုင်သည့် ရိုင်ဖယ်ကို သူ့ပခုံးတွင် ထောက်လိုက်၏။

ကျွန်တော်က မပစ်ရန် လက်ကာ၍ပြလိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင်ပင် ရွာရှိဂျပန်များက စိတ်ညှို့၍ခေါ်ယူလိုက်သည်။

အလား လော်ရီကားကြီး ၃ စင်းက ရွာထဲသို့ လိုမိဝင်လာပြီး ကားပေါ်တွင်ပါလာသည့် ဂျပန်များ အောက်သို့ခုန်းဆင်းလိုက်သည်ကို တွေ့ရ၏။

လူအင်အား ၃၀-၄၀ ခန့်ရှိမည်ဟု ထင်ရသည်။

ဆိတ်နဂူးရွာကို ရွှေလီမြစ်အား ဖြတ်ကူးရန်အတွက် အကောင်းဆုံးမြစ်ကူးစခန်းဟု သတ်မှတ်ခဲ့ကြ၏။ ယခုကား ထိုသတ်မှတ်ချက်မှာ ခဲလေသမျှ သဲရေကျဖြစ်နေပေပြီ။

ဆိတ်နဂူးမှ ကူး၍ မဖြစ်နိုင်တော့။

ကျွန်တော်တို့သည် လည်ပင်းကြီးဆရာအား ဓားစာခံအဖြစ် ခေါ်လာခဲ့၏။ ဆန်အိတ် ၂ အိတ်လည်း ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရွာမှအထွက်တွင် တွေ့ရသော လူ ၂ ယောက်ကိုလည်း ဖမ်း၍ခေါ်လာခဲ့၏။

ရွာအလွန် တောထဲသို့ရောက်သော် ရေအိုင်တစ်အိုင်တွေ့ရသည်။ ထိုနေရာတွင်ပင် ထမင်းအိုးတည်၊ ထမင်းစား၊ လက်ဖက်ရည်အိုးတည်၊ လက်ဖက်ရည်သောက်ကြ၏။ ထိုနေရာမှာ ကမ်းပါးပေါ်မှနေ၍ တစ်ဖက်ကမ်းရှိ ဂျပန်များကို လှမ်းကြည့်ခဲ့သည့်နေရာနှင့် ကိုက် ၃၀၀ ထက်ပို၍ ကွာမည်မဟုတ်ချေ။

ကျွန်တော်တို့သည် လည်ပင်းကြီးဆရာကိုပင် ထမင်းကျွေး၍ လက်ဖက်ရည်တိုက်ခဲ့သေး၏။

ကျွန်တော်တို့ထမင်းစား၊ လက်ဖက်ရည်သောက်၍ ပြီးချိန်လောက်တွင်ပင် ကင်းသမားတစ်ယောက်က ဂျပန်များသည် ကမ်းပါးအောက်မှ လှေများကိုယူကာ ကျွန်တော်တို့ ပထမဆုံးမြင်ရသော တစ်ဖက်ကမ်းရှိ အိမ်ရှိရာသို့ ဦးတည်၍ သွားနေသည်ဟု သတင်းပို့လာသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဆက်၍ ခရီးထွက်ခဲ့ကြ၏။

တွေ့လာရသော တောမှာ အထူးပင် ထူထပ်လှချေသည်။

ထမင်းချက်ပြုတ် စားခဲ့သော ရေအိုင်မှ ညနေ ၄ နာရီခန့်တွင် ထွက်လာခဲ့ရာ နောက်တစ်နေ့ နံနက် ၁၁ နာရီထိုးသည်အခါ ခရီးမိုင်သာ ပေါက်ခဲ့ကြောင်း တွေ့ရ၏။ ထိုညက လသည် နံနက် ၃ နာရီမှ ထွက်ရာ လ၊မရှိသည့်အချိန်၌ ကျွန်တော်တို့သည် အိပ်ရေးပျက်နေသူများဖြစ်သည့်အတိုင်း အိပ်ခဲ့သည့်အချိန်များလည်း ရှိသည်ကို ဝန်ခံရပေမည်။

နံနက် ၁၀ နာရီခန့်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် ရွှေလီနှင့် တစ်ခေါ်လောက်သာ ဝေးတော့သည်ကို သတိပြုမိသဖြင့် ကင်းထောက်အဖွဲ့ ၂ ဖွဲ့အား မြစ်ကူးစခန်းများ ရှာဖွေရန် စေလွှတ်လိုက်၏။

ပထမကင်းထောက်အဖွဲ့ကို ဂယ်ရီရာဘတ်က ခေါင်းဆောင်သည်။ ဂယ်ရီတို့အဖွဲ့သည် လွန်ခဲ့သော နာရီဝက်က ကျွန်တော်တို့ဖြတ်ကျော်ခဲ့သော လမ်းအတိုင်း လျှောက်၍လိုက်ရန်ဖြစ်ပြီး၊ ဒု-ကင်းထောက်အဖွဲ့ကို တပ်ကြပ်ကြီး ပက်စတာအား ခေါင်းဆောင်စေပြီး အရှေ့မြောက်ဘက်သို့ ခုံစမ်းရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

ဂယ်ရီတို့အဖွဲ့က နေ့လယ် ၁၂ နာရီတွင် ပြန်ရောက်လာသည်။ သူတို့က မြန်မာအမျိုးသား ၂ ယောက်ကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာသည်။ ဂယ်ရီသည် ကျွန်တော်တို့ဖြတ်လာခဲ့သော လမ်းအတိုင်း လိုက်သွားခဲ့ရာ ရွှေလီမြစ်သို့ ခရီးပေါက်လာခဲ့၏။ သို့သော် မြစ်ကိုဖြတ်ကူးရန် လှေများမတွေ့ခဲ့။ အပြန်ခရီးတွင် လမ်းပေါ်၌ သစ်ကိုင်းခြောက်များကို မီးပုံ၍ ရှို့နေသော မြန်မာ ၂ ယောက်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ထီးချိုင့်သို့ရောက်စဉ်က ဂျပန်ဘက်တော်သားများသည် ကျွန်တော်တို့ရှိနေသည့်နေရာကို မီးဖို၍ အချက်ပြသည်ကိုသတိရသော ဂယ်ရီသည် ထိုမြန်မာ ၂ ယောက်အား ဂျပန်များထံ အချက်ပြနေသည်

ထင်၍ ဖမ်းလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

အကျဉ်းသား ၂ ဦးအား ဤအကြောင်းကိုပြောပြ၍ စစ်မေးလိုက်သောအခါ စောစောက ကြောက်ရွံ့အားငယ်နေသော သူတို့အမူအရာသည် ချက်ချင်းပင် ပျောက်ကွယ်သွားပြီး အားရပါးရပင် ရယ်၍လာတော့၏။

သူတို့က ရွာနီးချုပ်စပ်တွင် တောဆင်များ ထကြွသောင်းကျန်းနေသဖြင့် ရွာထဲသို့ တောဆင်များ ဝင်မလာစေရန် ရွာအဝင် လမ်းမများ၌ မီးများဖိုပေးရကြောင်း၊ ဆင်များသည် မီးလောင်နံ့ကို အလွန်ပင် ရွံ့ရှာမှန်းတီးတတ်ကြောင်း၊ တောက်လောင်နေဆဲမီးလောင်နံ့ကိုပင် မဆိုထားဘိ၊ ၂ ရက်၊ ၃ ရက်ခန့်က ဖိုထားခဲ့သော မီးပုံတွင် မီးငြိမ်းနေသည်တိုင် ထိုအနားသို့ မကပ်ကြောင်း ရှင်းပြကြ၏။

သူတို့ပြောပုံဆိုပုံမှာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ရှိရုံမက၊ ဖြစ်နိုင်စရာလည်းရှိသဖြင့် သူတို့စကားကို လက်ခံလိုက်ပြီး သူတို့အား ဂျပန်ဘက်တော်သားအဖြစ် စွပ်စွဲထားချက်ကိုလည်း ရပ်သိမ်းလိုက်ရတော့သည်။

သို့သော် သူတို့ကိုပြန်မလွှတ်ဘဲ ထိန်းသိမ်းထားသေးသည်။ လည်ပင်းကြီးဆရာတို့လူစုနှင့်လည်း တစ်စုနှင့် တစ်စု စကားမပြောနိုင်အောင် ဂရုစိုက်ထားရ၏။

ဂယ်ရီတို့အဖွဲ့ ပြန်ရောက်လာသည်မှာ အတော်ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း ပက်စတာတို့အဖွဲ့ ပြန်ရောက်မလာသေးသဖြင့် သူတို့လူစုအတွက် ကြောင့်ကြမိပြန်သည်။

ဂျပန်ဖရောသသည် 'ဆင်-အကျဉ်းသား' ၂ ယောက်နှင့် အချိန်အတန်ကြာအောင် စကားစမြည်ပြောဆိုနေပြီးနောက် ကျွန်တော့်ထံသို့ ရောက်လာ၏။

"ဆင်-အကျဉ်းသား ၂ ယောက်က သူတို့တွင် လှေတစ်စင်းစီရှိသည်။ တစ်စင်းတွင် လူ ၄ ယောက် စီးနိုင်သည်။ သူတို့ရွာတွင် ဂျပန်များ မရှိသော်လည်း သူတို့ရွာတစ်ဖက်ကမ်းရှိ ရွာ ၂ ရွာတွင် ဂျပန်အချို့ ရှိနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ စခန်းမချမီ ဖြတ်လာသောလမ်းသည် မြစ်သို့ ဆင်းသောလမ်းဖြစ်သည်။ ထိုလမ်းနှင့်တည့်တည့်တွင် မြစ်ထဲ၌ ထွန်း၍နေသော သောင်ခုံကြီးတစ်ခုရှိသည်။ ထိုသောင်ခုံကြီးနှင့် ကမ်းစပ်အကြားရှိ ရေမှာ ရင်ခေါင်းလောက်သာနက်သဖြင့် လှေမပါဘဲ လှေသွားနိုင်သည်။ ကျွန်တော်တို့က ရွှေလီမြစ် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးလိုလျှင် ထိုသောင်ခုံကြီးတွင် မှောင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အသင့်စောင့်နေပါ။ 'ဆင်-အကျဉ်းသား' ၂ ယောက်က ထိုသောင်ခုံကြီးသို့ သူတို့လှေ ၂ စင်းကို ယူလာပြီး တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ဖို့ပေးမည်။ တစ်ဖက်ကမ်းတွင် ကျွန်တော်တို့ဆင်းသက်ရမည့် နေရာမှာ ဂျပန်ရှိနေသော ရွာ ၂ ရွာနှင့် တစ်ဖက်လျှင် တစ်မိုင်လောက်စီ ကွာသည်။ ကျွန်တော်တို့က သူတို့ကို မယုံလျှင် ၂ ယောက်အနက် တစ်ယောက်ကို ဓားစာခံ ခေါ်ထားလိုက်ပါ။ ကျန်တစ်ယောက်က မြစ်လယ်ရှိ သောင်ခုံကြီးသို့ လှေ ၂ စင်းကို ဆက်ဆက်ယူလာပါမည်"ဟု 'ဆင်-အကျဉ်းသား' များက သူတို့ဘာသာသူတို့ စိတ်လိုလက်ရ တင်ပြအကြံပေးကြသည်ဟု ဂျပန်ဖရောစကား ကျွန်တော့်အား သတင်းပို့သည်။

ဂျပန်ဖရောမှတစ်ဆင့် 'ဆင်-အကျဉ်းသား' ၂ ယောက် တင်ပြလာသောအကြံမှာ ဟန်ပုံတော့မပေါ်။ သို့သော် သူတို့ကိုယ်တိုင်က တစ်ယောက်ယောက်ကို ဓားစာခံခေါ်ထားလိုက်ပါဟု ဆိုနေသောအခါ ကျွန်တော်တို့ အပေါ်တွင် အကောက်ကြံလိုသည်ဟု ယူဆရမှာ ခက်နေပြန်သည်။ တစ်ဖက်ကလည်း ကျွန်တော်တို့သည် ရွှေလီမြစ်ကိုဖြတ်ကျော်ရန် တစ်ရက်ကြန့်ကြာသွားသည်နှင့်အမျှ ရန်သူကလည်း တစ်ဆတိုး၍လာမည်ဖြစ်ရာ

ရက်ကြာလေ အကူးရခက်လေ ဖြစ်လာမည်ကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားရပြန်သည်။

ကျွန်တော်သည် 'ဆင်-အကျဉ်းသား' ၂ ယောက် တင်ပြသော အစီအစဉ်ကို လက်ခံရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဤအချိန်တွင်ပင် ကင်းထောက်ရန်သွားသော ပက်စတာတို့အဖွဲ့ ပြန်ရောက်လာကြသည်။

သူတို့သည် မြစ်ကိုတွေ့ခဲ့သော်လည်း မြစ်ကိုဖြတ်ကူးရန် လှေလည်း မတွေ့၊ လှေလည်း တစ်ယောက်မျှမတွေ့ခဲ့ချေ။

ကျွန်တော်တို့သည် ရင်ဆိုင်ရမည့်အန္တရာယ်ကို တွေးရင်း တစ်ညနေလုံး အချိန်ကုန်အောင် ဖြန်းနေကြရသည်။ ရှေ့တွင် မြေပုံကိုဖြန်ခင်းကာ ရွေ့လီမြစ်ကိုကြည့်လိုက်၊ ဧရာဝတီမြစ်ကိုကြည့်လိုက်လုပ်ရင်း အကောင်းဆုံး အစီအစဉ်ကို ခေါင်းကွဲလှမတတ် စဉ်းစားကြည့်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ရွေ့လီမြစ်နှင့် ဧရာဝတီမြစ်တို့ဆုံရာ 'အင်းရွာ' မှ ဖြတ်ကူးရန် အလုံးအရင်းနှင့် ချီတက်သွားခဲ့ကြ၏။

ရန်သူနှင့် ပက်ပင်းပါတိုးနေသဖြင့် အဖွဲ့ငယ်ကလေးများ ဖွဲ့ကာ လူစုခွဲခဲ့ကြရသည်။

မြင်တွေ့နေရသော မြစ်မင်းဧရာဆီမှ ရွေ့လီမြစ်ဆီသို့ ဦးတည်၍လာခဲ့ကြရပြန်သည်။

- သက်ကယ်ကျင်းတွင် ကူးရန်ကြံစည်ခဲ့၏။
- ရန်သူက ရှေ့မှတားထားသဖြင့် မကူးဖြစ်ခဲ့။
- တစ်ဖန် ဆိတ်နုဝှဲသို့ လာခဲ့ကြရပြန်၏။
- ရှေးနည်းအတူ ရန်သူကနှောင့်ယှက်သဖြင့် မကူးနိုင်ခဲ့။
- ယခု ကူးရန်စီစဉ်ထားသောနေရာမှာလည်း ရွေ့လီတည်းဟူသော

ရေကျိုးကြီးတွင် ရန်သူတည်းဟူသော အုတ်ခုံရံကြီးများက အသင့်ထောင် လျက်ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

မန္တလေးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ စစ်ကူတပ်များကို အလွယ်တကူခေါ်ယူနိုင် ရန်အတွက် မော်တော်ကားလမ်းများ ဖြိုင်းဖြိုင်းဖြူးနေ၏။ ဤသို့ စစ်ကူ များ ရောက်လာခြင်းမျိုးကို လွန်ခဲ့သော ၁၀ ရက်ခန့်က မြစ်ဆုံတွင် ကြုံခဲ့သေးသည်မဟုတ်လား။

မြစ်ဆုံမှကားလမ်းသည် ယခု ကျွန်တော်တို့ကူးမည့် ရွေ့လီမြစ် အနောက်ဘက်ကမ်းအထိ ပြေးလျက်ရှိသည်။

သည်လိုနေရာမျိုးမှ ဖြတ်ကူးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းမှာ ရူးမိုက်ရာ ကျလေသလား။ သို့တည်းမဟုတ်၊ လျင်မြန်စွာနှင့် မှန်ကန်စွာ ဆုံးဖြတ် တတ်သောအကျင့်ကြောင့်ပေလား။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ သေလျှင်မြေကြီး၊ ရှင်လျှင်ရွှေထီးဟူသော စိတ်မျိုး ကို ထားရပေတော့မည်။

[၅]

ညနေ ၅ နာရီထိုးလျှင် 'ဆင်-အကျဉ်းသား' ၂ ယောက်အနက် တစ်ယောက်ကို လှေယူရန် ပြန်လွှတ်လိုက်၏။

ထိုလူနှင့်အတူ အစောင့်တစ်ယောက် ထည့်လိုက်ဖို့အရေးမှာ ခက် နေသည်။ ရွာထဲသို့ ထိုလူနှင့်အတူတူဝင်သွားလျှင် မျက်နှာစိမ်းတစ်ယောက် ပါလာသဖြင့် ဂျပန်သတင်းပေးများက မယုံသကဲ့ာဖြစ်စေရရှိသည်။ ရွာထဲ သို့ မဝင်ဘဲ ရွာထိပ်တွင်စောင့်ကျန်နေဖို့ဆိုသည်မှာလည်း ဘာမျှအရာ မရောက်လှ။ ထိုလူ ရွာထဲမှ ပြန်ထွက်မလာလျှင် စောင့်ကျန်ခဲ့သူက ဘာမျှမတတ်နိုင်။ ထိုလူနှင့်အတူ အစောင့်ထည့်လိုက်ခြင်းမှာ ထိုလူတို့

မယုံရာရောက်သည့်အဓိပ္ပာယ်အပြင် အခြားအကျိုးရှိစရာမမြင်။

ထိုလူသည် ထွက်ခွာမသွားမီ သူ့မိတ်ဆွေအား ဂျွန်ဖရောစာရှေ့တွင် ဘာမျှစိတ်မပူရန် မှာကြားသွားသည်။ သူပြန်မလာခဲ့သော် ဖရောစာက ဒိုင်လူကြီးလုပ်၍ ဆုံးဖြတ်ရန်ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့သည် နေဝင်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဤနေရာမှ ထွက်ခွာကာ မြစ်လယ်ရှိ သောင်ခုံကြီးထိပ်တွင် ထိုလူအလာကို စောင့်နေရမည်ဖြစ်လေသည်။

ညနေ ၆ နာရီခွဲတွင် လည်ပင်းကြီးဆရာနှင့် ရွာသား ၂ ယောက်အား ဆန်အိတ် ၂ အိတ်ဖိုး ပိုက်ဆံပေး၍ ပြန်လွှတ်လိုက်၏။ ဆန်အိတ် ၂ အိတ်မှ ဆန်များကို လူရှိသမျှ အညီအမျှဝေငှလိုက်ရာ တစ်ယောက်လျှင် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ဖြင့် ၂ ပန်းကန်စာစီ ရလေသည်။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော်တွင်ရှိသော လူအင်အားမှာ အရာရှိ ၉ ယောက် အပါအဝင် လူပေါင်း ၁၂၀ ရှိနေသည်။

ည ၇ နာရီထိုးပေပြီ။

တစ်နေ့လုံး အောင့်အည်းသည်းခံကာ နေခဲ့ရသောနေရာမှ ထလိုက်ရခြင်းမှာ လူရောစိတ်ပါ အကြီးအကျယ် သက်သာရာရသွားစေသည်။

လမ်းအတိုင်း မိုင်ဝက်ခန့် ခြေသံလုံလုံဖြင့် တိတ်ဆိတ်စွာချီတက်လာခဲ့ပြီးနောက် ကမ်းပါးစောက်ကို ခြေဖျားထောက်ဆင်းကာ ရေစပ်ဆီသို့ လာခဲ့ကြ၏။

ကျွန်တော်က ရှေ့ဆောင်တပ်စိတ်အဖြစ် တာဝန်ယူကာ တော်မီရောဘတ်၊ ဒန်ကင်နှင့် ဖရောစာတို့က နောက်ပိုင်းကို တာဝန်ယူထားကြ၏။

ကျွန်တော်မှာ သောင်ခုံကြီးပေါ်သို့ မည်မျှအထိ ခရီးပေါက်အောင် ချီတက်ရမည်ကို မသိသဖြင့် နောက်ရန်တပ်ကို ကမ်းစပ်ပေါ်တွင်ပင်

နေရာယူထားစေသည်။ ကျွန်တော်နှင့်အတူပါလာသော 'ဆင်-အကူဦးသား'လမ်းပြမှာ ကျွန်တော်စကားကို နားမလည်။ မြန်မာစကားတတ်သော ရဲဘော်မောင်ကျန်ကလည်း အင်္ဂလိပ်စကားမတတ်။ ကျွန်တော်မှာ မေးမြန်းစုံစမ်းရမည့်လူ တစ်ယောက်မျှမရှိဘဲဖြစ်နေ၏။

ထို့ကြောင့် မိုင်ဝက်ခရီး ချီတက်ပြီးနောက် တော်မီရောဘတ်အား ကျွန်တော်နေရာသို့ခေါ်၍ တာဝန်ယူခိုင်းပြီး ကျွန်တော်ကမူ နောက်ပိုင်းသွားကာ ဖရောစာ၊ ဒန်ကင်နှင့် နောက်ရန်တပ်စိတ်ကို တပ်ဦးသို့ခေါ်လာခဲ့၏။

ပြန်ရောက်လာသောအချိန်တွင် ရွှေလီမြစ်ကြီးအား စတင်၍ကူးနေပြီကို တွေ့ရ၏။ လှေ ၂ စင်းမှာ ကတိအတိုင်း ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာသည်မှာ မှန်၏။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ထင်သည်ထက် များစွာငယ်နေလေသည်။

လုံးထွင်းလှေငယ်များသာဖြစ်၏။

လှေတစ်စင်းတွင် ရဲဘော် ၂ ယောက်နှင့် သူတို့လွယ်အိတ်များကိုသာ တင်နိုင်သည်။ အခြားဝန်စည်စလယ်တစ်ခု တင်လိုက်လျှင်ပင် မြစ်ဖြတ်ကူးရန် စိတ်မချရသော အခြေတွင်ရှိနေ၏။

ညက မည်းမည်းမှောင်နေပြီ၊ ရေက တစ်စီးတည်း စီးနေ၏။

ကျွန်တော်တို့ ရပ်နေသော သောင်ခုံကြီး၏ မြောက်ဘက်ထိပ်ဖျားရှိ ကမ်းပါးမှာ မတ်စောက်လှသည်။ မတ်စောက်သော ကမ်းပါးအောက်မှ ရေစီးမှာလည်း ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းလောက်အောင် မြန်လှသည်။

တော်မီရောဘတ်နှင့် သူ့လူအချို့မှာ ရွှေလီမြစ်၏ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်နှင့်နေကြပြီဖြစ်၏။

ဒင်နီရှပ်သည် မြစ်ကူးမည့်လူများကို တစ်ဦးစီခေါ်ကာ လှေထဲတွင်

နေရာချပေးနေသည်။ ရဲဘော်များကို လှေဝမ်းထဲပင် ထိုင်စေပြီး ပါလာသော ကျောပိုးအိတ်ကို ရှေ့မှချထားစေ၏။

လှေမှာ အနည်းငယ်လှုပ်ရှားရုံမျှနှင့် တစ်ဖက်ဖက်သို့ အမြဲလူးလျက် ရှိရာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး ထိုင်ဖို့ဆိုသည်မှာ မတွေ့ရဲသောအရာဖြစ်နေ ပေသည်။

လှေသမား ၂ ယောက်က လှေကို ကျွမ်းကျင်စွာကိုင်နိုင်ပါ၏။ သို့သော် ကမ်းပါးမှ လှေခွာလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရေစီးကသန်လှ သဖြင့် လှေဦးသည် စွေ့ခနဲ အထက်သို့မြောက်တက်သွားသည်ဟုပင် ထင်လိုက်ရပြီး လှေနှံရုံပေါ်မှကျော်၍ ရေများဝင်လာတတ်သည်။ လှေပေါ်ရှိ ရဲဘော်များသာ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးထိုင်မလိုက်ခဲ့လျှင် လှေမှောက်၍ ရေအောက် တွင် သေပွဲဝင်ရန်သာရှိတော့သည်။

ဤသို့ လှေငယ် ၂ စင်းဖြင့် ကူသယ်ခေါက်သယ် ကူးနေသည်ကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော်သည် ရယ်မောနေမိတော့၏။

သောင်ခုံကြီးမှနေ၍ တစ်ဖက်ကမ်းသို့အရောက် ကူးတို့တစ်ခေါက် လျှင် ဆယ်မိနစ်ကြာသည်။ ထိုဆယ်မိနစ်တွင်လည်း လူ ၂ ယောက်သာ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်နိုင်၏။ ဤနှုန်းအတိုင်းဆိုလျှင် (ကြားထဲတွင် အနှောင့်အယှက် မရှိပါမှ) နံနက် ၃ နာရီမှ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ လူအကုန် ရောက်ပေတော့မည်။

ကျွန်တော်သည် ပီတာဒိုရင်ကိုခေါ်၍ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးလာခဲ့၏။ လှေစီးရသည်မှာ စိတ်မသက်သာစရာကောင်းလှသည်။ မြစ်ပြင်တစ်ခုလုံး တွင် သောင်ခုံကြီးမြောက်ဖျားသည် ရေစီးအား အပြင်းဆုံးဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ၏။

ရေခပ်တိမ်တိမ်သို့ ရောက်လာသောအခါ ပျန်ဖရေစာအား မြန်မာလို

လှမ်းပြောလိုက်သံကို ကြားရ၏။ ရေတိမ်သည့်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ လှေပေါ်မှလူများသည် လှေမှဆင်း၍ ကမ်းသို့လျှောက်သွားရန် ပြောခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သိရ၏။

ကျွန်တော်က လှေပေါ်မှဆင်းလိုက်သောအခါ ရေမှာ ၂ ပေမျှသာ နက်သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ခြောက်သွေ့နေသော ကမ်းပါးပေါ်ရှိ သဲမြေများတွင် ခြေချမိသော အခါ အောက်ပိုင်းရေစိုနေသော ရဲဘော် ၁၅ ယောက်၊ အယောက် ၂၀ ခန့်ကို အံ့ဩစွာတွေ့ရ၏။

“နင့်အမဂလွား၊ ဒီမှာ ဘာလုပ်နေရတာလဲ”ဟု ကျွန်တော်က မေး လိုက်၏။

“ဒီဟာ ရွှေလီမြစ်ရဲ့တစ်ဖက်ကမ်း မဟုတ်သေးဘူးဗိုလ်မှူး၊ နောက် သောင်ခုံကြီးတစ်ခုလည်း ရှိသေးတယ်။ ဗိုလ်ကြီးရောဘတ်က ဒီသောင်ခုံ ကနေပြီး ကမ်းကိုကူးဖို့ နေရာလိုက်ရှာနေတယ် ဗိုလ်မှူး”

ရဲဘော်တစ်ယောက်က တိုးတိုးကလေး အဖြေပေးလိုက်၏။ ကျွန်တော်သည် နောက်သောင်ခုံကြီးပေါ်သို့ တက်လိုက်သောအခါ ဗိုလ်ကြီးရောဘတ်ကို တွေ့ရ၏။

“သောင်ခုံကြီးပေါ်မှာ မိုင်ဝက်လောက်နီးနီး လိုက်ရှာတာတောင် တစ်ဖက်ကမ်းကို ခြေထောက်နဲ့ကူးသွားနိုင်မယ့်နေရာကို မတွေ့ရသေးဘူး ဗိုလ်မှူး။ ဒီသောင်ခုံကလည်း ပထမသောင်ခုံလို ရေကနက်ပြီး ရေစီးလည်း မြန်တယ်”

ဗိုလ်ကြီးတော်မီရောဘတ်က သတင်းပို့လေသည်။

‘ဆင်-အကျဉ်းသား’ ၂ ယောက်က ကျွန်တော်တို့အပေါ်တွင် သစ္စာ ဖောက်လေပြီဟု ကျွန်တော်ရော တော်မီပါ ထင်လိုက်ကြ၏။

ရေတက်လျှင် ရေလွှမ်းမိုးနိုင်သော မြစ်လယ်ရှိ သောင်ခုံတွင် ကျွန်တော်တို့အား တင်ပေးနေကြပေပြီ။

ကျွန်တော်သည် ပထမသောင်ခုံပေါ်ရှိ ဂျွန်ဖရောအား အခေါ်လွှတ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ထံသို့ သူရောက်လာသောအခါ လှေသမားအား အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်ပြောစေ၏။

လှေသမားသည် သောင်ခုံကြီး၏ မြောက်ဘက်ထိပ်ဆီသို့ ကျွန်တော်တို့ကို ခေါ်သွားသည်။ ထို့နောက် သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ အင်္ကျီနှင့် လုံချည်များကို ချွတ်လိုက်ကာ ရေထဲသို့ဆင်းလိုက်၏။ သူ့နောက်မှ တော်မီရောဘတ်နှင့် ရဲဘော်တစ်ယောက် လိုက်သွားကြသည်။

၁၀ မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ လှေသမားပြန်ရောက်လာ၏။ တော်မီရောဘတ်နှင့် ရဲဘော်တို့က ရွေ့လီ၏ တစ်ဖက်ကမ်းပေါ်သို့ ရောက်သွားပေပြီ။

“ကဲ...ကောင်းပြီ၊ သူ့ကို အရင်အတိုင်း ပထမသောင်ခုံက ရဲဘော်တွေ ဒီကိုအရောက်ပို့ပေစေ”

ကျွန်တော်က ဂျွန်ဖရောကို ပြောလိုက်ပြီး၊ ဒင်နီရှပ်ကိုခေါ်ကာ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ကူးရန် ပြင်လိုက်၏။ ပီတာဒိုရင်နှင့် ရဲဘော် ၂ ယောက်လည်း ကျွန်တော်တို့နောက်မှ လိုက်လာကြသည်။ ရေလယ်သို့အရောက်တွင် ဆိုက်ကုလားအဒုလည်း ကျွန်တော်နောက်မှ လိုက်လာသည်ကို သိရ၏။

ဒုတိယသောင်ခုံမှ ရွေ့လီတစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရေထဲတွင် လျှောက်၍ ကူးရသောအဖြစ်ကို “ထမင်းလုံးတစ္ဆေ အခြောက်ခံရခြင်း”ဟူ၍ တင်စားရန်သာ ရှိတော့၏။

ညက ပိန်းပိတ်အောင်မှောင်နေပြီး၊ ရေက တဟဲဟဲမြည်ကာ ရေစီးက

တစ္ဆေကြီးတစ်ကောင် ရင်ဝကိုတက်၍ ဖိထားသလိုဖြစ်နေ၏။ ရေအောက်မှ သဲများမှာ နင်းလိုက်တိုင်း ကျွဲ၍ ကျွဲ၍ကျသွားရာ ရေမှာ ပို၍နက်လာသလို ထင်ရလေသည်။

ဒုတိယသောင်ခုံနှင့် ရွေ့လီတစ်ဖက်ကမ်းအကြား အနက်ဆုံးနေရာတွင် ၄ ပေခွဲကျော်ကျော် နက်သည်။ အရပ် ၆ ပေကျော်သော ကျွန်တော်အဖို့ပင် ရေမှာ ရင်ခေါင်းအထက်သို့ ရောက်နေ၏။

ရေစီးမှာ ရေမိုင်အားဖြင့် တစ်နာရီလျှင် ၄ မိုင်၊ ၅ မိုင်နှုန်းစီးနေသည်။

ခြေလှမ်းလိုက်တိုင်း ရေစီးက ခြေထောက်ကိုသယ်သွားသလို ရင်ခေါင်းကိုလည်း လာ၍အတင်းဖိလာသည်။ ရှေ့သို့တိုး၍သွားနိုင်သော တစ်ခုတည်းသောနည်းလမ်းမှာ ရေစီးရာဘက်သို့ ကိုယ်ကိုကန်ပေးထားပြီး ရှေ့ခြေကို သဲပေါ်တွင် မြဲမြံချထားပြီးမှ နောက်ခြေကိုချရန်ဖြစ်၏။ ကိုယ်ကိုယ် မတ်မတ်ထားရာမှ ရေစီးရာဘက်သို့ စောင်းသွားပြီဆိုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သင်သည် ရေစီးနောက်သို့လိုက်ကာ မြစ်အောက်သို့ ရောက်သွားရတော့မည်ဖြစ်၏။

ရေမှာ ကမ်းနှင့်နီးလာတော့မှသာ ၂ ပေလောက်တိမ်လာလေသည်။ သို့တိုင်အောင် ရေဆန်ကို လှန်၍တက်ရဦးမည်သာတည်း။

သောင်ခုံမြောက်ဘက်ထိပ်ဖျားနှင့် ရွေ့လီမြစ်တစ်ဖက်ကမ်းမှာ ကိုက် ၇၀-၈၀ ထက် ပို၍ကျယ်မည်မဟုတ်။ သို့သော် ရေစီးကိုလှန်၍ကူးရသည်မှာကား ထမင်းလုံးတစ္ဆေ အခြောက်ခံရသကဲ့သို့တည်း။

ကမ်းနှင့်နီးလာသောအခါ ကမ်းပေါ်မှ တော်မီရောဘတ်က ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လှမ်း၍ခေါ်၏။ အသက်ရှုမှားမတတ်မောကာ ဟောဟဲလိုက်နေသော ကျွန်တော်သည် ကမ်းစပ်သို့ရောက်ရန် ၅ ကိုက်မျှ ရေစီးကို ဆန်တက်ရသေးသည်။ ပြီးမှ မြစ်ပေါ်သို့ ကိုင်း၍ကျနေသော သစ်ကိုင်း

တစ်ကိုင်းကို လှမ်းဆွဲလိုက်ရ၏။

ကမ်းပါးမှာလည်း ၁၀ ပေလောက် မြင့်နေလေသည်။

မောနေသည့်ကြားမှ ကမ်းပါးကိုတွယ်၍ တက်သွားသည်။ အပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်သည် လမ်းတစ်လမ်းပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်လျက်သား ဖြစ်နေလေသည်။

အမောပြေသွားသောအခါ ကျွန်တော်ကူးလာခဲ့သော ခရီးကို ပြန်၍ တွက်ကြည့်မိ၏။

ဒုတိယသောင်ခုံနှင့် ရွှေလီ သည်ဘက်ကမ်းမှာ ကူး၍မဖြစ်နိုင်လောက် အောင် ခက်ခဲခြင်းကား မရှိ။ သို့သော် ကျွန်တော်လို အရပ်အမောင်း မကောင်းသူများအတွက်မူ ဒုက္ခဖြစ်နိုင်စရာရှိနေသည်။

ပထမသောင်ခုံမှ ဒုတိယသောင်ခုံသို့ ကူးတို့ပို့နေခြင်းမှာ နံနက် ၃ နာရီအထိ ကြာမည်ဖြစ်ရာ နံနက် ၆ နာရီမထိုးမီပင် နေက ထွက်လာ ပေတော့မည်။ ဒုတိယသောင်ခုံမှ သည်ဘက်ကမ်းဆီသို့ ရဲဘော်အားလုံးကို လှေဖြင့်ပို့ပေးရန်ကား မဖြစ်နိုင်တော့။ အရပ်ပုသူများကိုသာ နံနက် ၃ နာရီထိုးပြီးနောက် လှေဖြင့်ပို့ရန် စီစဉ်ရပေတော့မည်။

ကျွန်တော်က ဒင်နီရှပ်အား ဒုတိယသောင်ခုံသို့ ပြန်၍ကူးစေပြီး အရပ်ပုသော ရဲဘော်များမှအပ အားလုံးရဲဘော်များ သည်ဘက်ကမ်းသို့ ကူးလာရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ဒင်နီရှပ် ပြန်သွားပြီးနောက် မကြာမီပင် လူတန်းရှည်ကြီးတစ်ခုက ကျွန်တော်ရှိရာ ကမ်းဘက်သို့ ရောက်လာ၏။ ကျွန်တော်က လမ်းတစ်ဖက် တစ်ချက် ကိုက် ၂၀၀-၃၀၀ ခန့်အကွာတွင် တပ်စုလိုက် ကင်းချထား လိုက်၏။

မြစ်လယ်တွင်ရောက်နေသော ရဲဘော်အချို့ထံမှ ကယ်ပါ ယူပါ

တစာစာအော်လိုက်သောအသံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ကံဆိုးသူမောင်ရွှင် တို့၏ အော်သံများတည်း။ သို့သော် မှောင်နှင့်မည်းမည်းထဲတွင် မည်သို့မျှ အကူအညီမပေးနိုင်။

ရေစီးထဲတွင် ခြေကိုခိုင်အောင် မနင်းနိုင်သဖြင့် ရေစီးနောက်သို့ လိုက်သွားရသော ရဲဘော်များမှာ လေးငါးယောက်ခန့်ရှိသည်ဟု ထင်ရ၏။

တချို့ရဲဘော်များက တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လက်ချင်းဆက်၍ ကူးရန် ကြိုးစားကြ၏။ သို့သော် ရေစီးကသန်ကာ ခြေလှမ်းက မြေကြီး ပေါ်မှာလို မှန်အောင် မနင်းနိုင်ကြသဖြင့် လက်တွဲများပြုတ်ကုန်သည်။

ကျွန်တော်တို့တွင် တစ်ကောင်တည်းသာရှိတော့သော အုန်းခွံရောင် မြင်းကြီးကလည်း ရွှေလီတစ်ဖက်ကမ်းစပ်သို့ ရောက်လာ၏။ ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်းရောက်လာသည်ကို ကျွန်တော်မပြောတတ်။ ဘုရားသခင်သာ သိပေတော့မည်။

မြင်းကြီးအား ကမ်းစပ်မှနေ၍ ကမ်းပါးပေါ်သို့အရောက် ကျွန်တော် တို့ ကြိုးစားကြသည်။ ကမ်းပါးမှာ ၁၀ ပေလောက် မတ်စောက်နေရာ မြင်းကြီးခမျာ တက်ရန်ကြိုးစားတိုင်း တက်၍မဖြစ် ဖြစ်နေ၏။ ကြာတော့ မြင်းကြီးသည် စိတ်ပျက်လာဟန်တူသည်။ ရေစပ်တွင် ဝပ်နေလိုက်၏။

ချက်ချင်းလိုပင် ရေစီးက မြင်းကြီးအား အောက်ဘက်သို့ သယ်ယူ သွားတော့သည်။

ကျွန်တော်တွင်ပါလာသော ရဲဘော်များအနက် ထက်ဝက်ခန့် ရွှေလီ မြစ်ကမ်းပေါ်သို့ ရောက်လာသောအချိန်တွင် မြောက်ဘက် တစ်မိုင်ကျော် ကျော်လောက်မှ ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ လာနေသော လောရီ ၃ စီး၏ မီး ရောင်များကို မြင်လိုက်ကြရ၏။

လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင်ချထားသော ကင်းများက ရန်သူကို

ရင်ဆိုင်ရန် အသင့်ပြင်ထားကြ၏။

လော်ရီ ၃ စင်းသည် ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လာမလိုလုပ်ပြီးမှ လမ်းတစ်ဝက်မှ ပြန်ကွေ့ကာ နောက်ကြောင်းပြန်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရ၏။

အားလုံးမှာ ဟင်းခဲ သက်ပြင်းချလိုက်မိကြလေသည်။

နံနက် ၃ နာရီလောက်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်က “လှေတစ်စင်း မရှိတော့ဘူး”ဟု လာ၍ သတင်းပို့သည်။ ဤသတင်းကား ကျွန်တော် မကြားလိုသောသတင်းပင်ဖြစ်၏။ တစ်ညလုံး လှေအတွက် စိုးရိမ်နေခဲ့ရာ ဤသတင်းကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ကပ်ကြီးတစ်ခုဆိုက်ရောက်လာသည် ဟုပင် ထင်လိုက်မိ၏။

လှေတစ်စင်းမှာ ကြောက်တတ်သော ရဲဘော်တစ်ယောက်ကြောင့် မြုပ်သွားပြီး လှေသမားရော လှေပါ ရေစီးနောက်သို့ ပါသွားသည်။ ကျန်လှေသမားက ပျောက်သွားသူကို လိုက်ရှာမည်ဟုပြောသဖြင့် မရှာရန် တားထားရသည်။ လှေသမား ‘လစ်’ထွက်သွားမည်စိုးသည့်အတွက် ဒုတိယသောင်ခုံမှ ပထမသောင်ခုံသို့ အပြန်တွင် အစောင့်တစ်ယောက်စီ ထည့်လိုက်ရသည်။ သို့ဖြင့် ခရီးကို ပို၍ဖင့်နွဲ့စေတော့၏။

နံနက် ၄ နာရီအချိန်ခန့်တွင် လှေသမားသည် နောက်ဆုံးကျန်နေသော ရဲဘော်တစ်ယောက်အား ဒုတိယသောင်ခုံပေါ်သို့ တင်ပေးပြီးနောက် မည်သူမှ မသိအောင် ‘လစ်’ပြေးတော့သည်။

ယခုမူ လှေတစ်စင်းမျှ မရှိတော့။

အရပ်ရှည်သူရော၊ ပုသူပါ ဒုတိယသောင်ခုံမှ ရွှေလီတစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးကြရပေတော့မည်။

အချို့ရဲဘော်များက အရဲစွန့်၍ ကူးလာကြသည်။ အချို့က ရေထဲသို့

ရောက်ပြီးမှ သောင်ခုံပေါ်သို့ ပြန်တက်ပြေးကြ၏။ အချို့မှာမူ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်။

အရာရှိလုံးလေးယောက်က ဒုတိယသောင်ခုံသို့သွားကာ မတုန်မလှုပ် ငုတ်တုတ်ဖြစ်နေကြသော ရဲဘော်များအား ကြီးစား၍ကူးရန် နားချကြ၏။

အာဟာရပြတ်ကာ တစ်ညလုံးလုံး ချမ်းချမ်းစီးစီးရှိနေရသည့်အထဲတွင် ကယ်ပါကူပါ တစစာအော်ရင်း ရေစီးထဲတွင် မျောပါသွားသူများကို ကွေ့နေရသောအခါ ရဲဘော်များ၏စိတ်ဓာတ်မှာ ထိန်း၍မရနိုင်အောင် ကျဆင်းနေကြ၏။

ကျွန်တော်က ဆက်သားတစ်ယောက်အား စေလွှတ်ကာ ၁၅ မိနစ်သာစောင့်မည်။ ၁၅ မိနစ်ကျော်လျှင် အရှေ့ဘက်စူးစူးသို့ ချီတက်တော့မည် ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

၁၅ မိနစ်စေခါနီးတွင် ဂျွန်ဖရေဇာကိုယ်တိုင် ဒုတိယသောင်ခုံကြီးပေါ်သို့သွား၍ ရဲဘော်များကို သူနှင့်အတူ ကူးရန် အားပေးတိုက်တွန်းသည်။

ရဲဘော်အားလုံးက ဖြတ်ကူးပါတော့မည်ဟု ကတိပေးပြီး ဖရေဇာနောက်မှ လိုက်လာကြ၏။

သို့သော် ကံဆိုးချင်တော့ ခေါင်းဆောင်ကူးသူ ဖရေဇာကိုယ်တိုင် ရေစီးထဲသို့ မျောပါသွားသည်။

သူ့နောက်မှ လိုက်လာသူ ရဲဘော်အားလုံး သောင်ခုံကြီးပေါ်သို့ တက်ပြေးကြလေသည်။

ဤအချိန်တွင် လထွက်နေပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့က ဖရေဇာကို မြင်ရသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ခက်ခက်ခဲခဲနှင့်ပင် ရေထဲမှပြန်ဆယ်ကြရ၏။

မိုးသောက်ရန် ၁ နာရီနှင့် ၁၅ မိနစ်သာ လိုတော့၏။ ဂျပန်

တိုက်ကင်းအဖွဲ့များရောက်လာရန် အချိန်နီးနေပေပြီ။

ကျွန်တော် တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်ရပေတော့မည်။ ဒုတိယသောင်ခံမှ ရဲဘော်များ ကူးလာသည်အထိ စောင့်မလား၊ ယခုချက်ချင်း ထွက်ခွာ တော့မလား။

တိုက်ကင်းအဖွဲ့များ လာရောက်တိုက်ခိုက်သည်ကို ပြန်လှန်ကာကွယ် ကာ မိုးသောက်သည်အထိ စောင့်မည်ဆိုက စောင့်နိုင်ပါ၏။ မြစ်၏ အထက်နှင့်အောက်ကို ဆန်ကာ စုန်ကာ လှေများ ရလှိုရငြား ရှာနိုင်ပါ၏။

လှေမရလျှင် ဝါးကိုဖောင်ဖွဲ့ရန်အတွက် ဝါးဆို၍လည်း တစ်ပင်မျှ မရှိ။ ပျဉ်တိုပျဉ်စဆို၍လည်း တစ်ခုတလေမျှမရှိ။ ဒုတိယသောင်ခံနှင့် ရွှေလီ သည်ဘက်ကမ်းကို ကြီးသွယ်၍ပေးရန်လည်း ကြီးက တစ်ချောင်း မျှ မပါလား။

မိုးလင်းသည်တိုင်အောင် ဘာမျှ မည်မည်ရရ မလုပ်နိုင်သလို၊ ယခု လည်း ဘယ်လိုမှမလုပ်နိုင်။

အကယ်၍ မိုးလင်းသည်အထိ သည်အတိုင်းဆက်၍နေခဲ့ပါမူ မိမိတို့ အသက်ကို ဘုရားသခင်လက်ထဲသို့ထည့်ကာ ဤမှာဘက်ကမ်းသို့ စွန့်စွန့် စားစား ကူးမြောက်လာခဲ့သူတို့၏ အသက်ရှည်တည်တံ့နိုင်မည့် အခွင့်အရေး ကို ဟိုမှာဘက်သောင်ခံတွင် မိမိတို့အသက်ကို ဘုရားသခင်လက်ထဲသို့ မထည့်ဝံ့သောသူများကြောင့် ဖျက်ဆီးချေမှုန်းပစ်ရာ ရောက်ပေတော့မည်။

ဒဏ်ရာနှင့်ရဲဘော်မှန်သမျှသည်လည်း ဤမှာဘက်ကမ်းသို့ ရောက်နေ ပေပြီ။ စစ်ကြောင်းတွင် အရပ်အပူဆုံး ဂေါ်ရခါးရဲဘော်များအနက် အချို့ သော ရဲဘော်များပင် ဤမှာဘက်ကမ်းသို့ ရောက်နေပေပြီ။ ဟိုမှာဘက် သောင်ခံတွင် ကျန်နေသေးသော ရဲဘော်များ၏ အသက်ရှင်ရေးကား သူတို့၏ အဆုံးအဖြတ်ပေါ်တွင်သာ တည်နေတော့၏။

ကျွန်တော်သည် ဤမှာဘက်ကမ်းမှနေ၍ ဆက်လက်ချီတက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ဟိုမှာဘက်သောင်ခံတွင် ဘုရားသခင်၏လက်ထဲသို့ မိမိတို့အသက်ကို မထည့်ဝံ့ဘဲ ၎င်းတုတ်ကြီးထိုင်နေသော ရဲဘော်များကို စွန့်ပစ်ခဲ့ရပေတော့မည်။ ကျွန်တော်အသက်နှင့်ကိုယ် မြဲသမျှ ကာလပတ်လုံး ဤဆုံးဖြတ်ချက်မှ ပေါ်ပေါက်လာသော စေတသိက ဝေဒနာကို ကျွန်တော် ခံနေရပေတော့မည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ချက် မှန်ကန်ကြောင်းကို ယနေ့တိုင် စွဲစွဲမြဲမြဲ ယုံကြည်လျက်ရှိပါ၏။ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ချက် မမှန် ဟု ထင်သူများသည်လည်း သူတို့အယူအဆနှင့် သူတို့ မှန်နေပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်စစ်ကြောင်းမှ အချို့သော အရာရှိများက ဟိုမှာဘက် သောင်ခံပေါ်တွင်ရှိနေသူများနှင့်အတူ ကျန်နေရစ်ခဲ့ပါမည်ဟု သူတို့ဆန္ဒ အလျောက် ပြောဆိုလာကြ၏။ ကျွန်တော်က သူတို့ဆန္ဒကို မလိုက်လျော၊ သူတို့တောင်းဆိုချက်ကို ပယ်ချလိုက်သည်။

ရွှေလီမြစ်၏ ဤမှာဘက်ကမ်းမှနေ၍ ကျွန်တော်တို့သည် တောထူ သော တောင်တစ်လုံးပေါ်သို့ တစ်နာရီမျှကြာအောင် ချီတက်ခဲ့ကြသည်။ တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ အရဲစွန့်၍ မီးဖိုတစ်ဖို ဖိုလိုက်ကြ၏။

ဟိုမှာဘက် သောင်ခံပေါ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သူများအနက် ဤမှာဘက် ကမ်းသို့ စွန့်စား၍ ရေကူးလာသူများရှိက ကျွန်တော်တို့တပ်ဖွဲ့နှင့် ပြန်၍ ဆက်နိုင်စေရန်က တစ်ကြောင်း၊ ရွဲစိုကာ ချမ်း၍သောတော့မလိုဖြစ်နေသော ကျွန်တော်တို့ရဲဘော်များ သက်သာရာရစေရန်တစ်ကြောင်း ရန်သူများ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည့်ကြားတွင် အရဲစွန့်၍ မီးဖိုကာ လက်ဖက်ရည်အိုး တည်ခိုင်းလိုက်၏။

လက်ဖက်ရည်ဖျော်၍ သောက်ကြပြီးနောက် မီးဖိုဘေးတွင် တစ်နာရီ လောက် အိပ်လိုက်ကြသေးသည်။ ဤအတွင်း ဟိုမှာဘက်သောင်ခံတွင်

ကျန်နေသူများအနက် ရဲဘော် ၂ ယောက် ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ ဆိုက်ဆိုက် မြိုက်မြိုက် ရောက်လာကြ၏။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဤမှာဘက်ကမ်းသို့ကူးလာရန် လှုံ့ဆော်၍မရဟု သူတို့နှစ်ယောက်က သတင်းပို့ကြသည်။

တောင်ထိပ်စခန်းမှ ဆက်လက်မချီတက်မီ ကျွန်တော်က လူစစ်၍ ကြည့်လိုက်၏။

ကျွန်တော်စစ်ကြောင်းတွင် အရာရှိ ၉ ယောက်နှင့် ရဲဘော် ၆၅ ယောက်သာ ကျန်တော့သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုလျှင် ရဲဘော် ၄၆ ယောက်သည် ရေနစ်၍သော်လည်းကောင်း၊ ဟိုမှာဘက်သောင်ခံတွင် ကျန် နေရစ်ခဲ့၍သော်လည်းကောင်း ကျွန်တော်တို့စစ်ကြောင်းမှ ပျောက်ဆုံးသွား ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ရေနစ်၍ပျောက်ဆုံးသည်ထက် ဤမှာဘက်ကမ်းသို့ မကူးဝံ့၍ သောင်ခံပေါ်တွင် ရဲဘော်ခပ်များများ ကျန်နေရစ်ခဲ့သည်ဟုဆိုခြင်းက ပို၍ မှန်ပေလိမ့်မည်။

ဟိုမှာဘက်သောင်ခံမှ ဤမှာဘက်ကမ်းသို့ကူးကာ စစ်ကြောင်းနှင့် အတူ လိုက်ပါလာနိုင်သူများမှာ ရဲရင့်သန်မာသူများသာဖြစ်ကြောင်း၊ စစ်သားကောင်းများသာဖြစ်ကြောင်း အထူးပြောဖွယ် လိုမည်မထင်။ ဤ ရဲဘော်များ၏ တိုက်ပွဲစဉ်တစ်လျှောက်လုံး၌ စစ်သည်တော်တို့၏ ရဲစွမ်း သတ္တိနှင့် စည်းကမ်းကို ပြသလိုက်နာ ကျင့်ဆောင်ပုံမှာ ချီးမွမ်းလောက်ပါ ပေသည်။ ရွှေလီမြစ်လယ်ရှိ သောင်ခံပေါ်တွင် ကျွန်တော်စွန့်ပစ်၍ ထားခဲ့ ရသော စစ်သားများအနက် အနည်းငယ်မျှသာ တိုင်းပြည်နှင့် ကျွန်တော်တို့ တပ်ဖွဲ့အတွက် သက်စွန့်ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ခဲ့သူများဖြစ်သည်။ စွန့်ပစ် ခဲ့ရသူများအနက် ကျွန်တော် ထူးခြားစွာမှတ်မိနေသူမှာ ၃ ယောက်သာ ရှိသည်။ ထို ၃ ယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ မြစ်ကိုဖြတ်ကူးရင်း ရေနစ်သေဆုံးသည်ဟု ယူဆရန် အတော်ပင် သေချာပြီး၊ ကျန် ၂ ယောက်

မှာမှ အရပ်ပုသူများဖြစ်သည်။ သောင်ခံပေါ်တွင် စွန့်ပစ်ခြင်းခံရသူများ အနက် စစ်သား ၂ ယောက်မှာ အိန္ဒိယသို့ရောက်ပါက စစ်ခုံရုံးတွင်တင်၍ စစ်ဆေးခံရမည့်သူများဖြစ်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ရွှေလီမြစ်ကို ဖြတ်ကျော်စဉ်က အဖြစ်အပျက်များ ကား ကျွန်တော်အား တစ်သက်လုံး အိပ်မက်ဆိုးမက်နေသလို ခြောက်လှန့် နေစေမည့် အဖြစ်အပျက်များသာဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်ပြုလုပ်လိုက် သော ဆုံးဖြတ်ချက်ကား ကျွန်တော်အတွက် 'စွန့်'၍လုပ်လိုက်ရသော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ်သလို သောင်ခံပေါ်တွင် ကျန်နေရစ်ခဲ့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက် သူတို့မှာလည်း ကျွန်တော်နည်းတူ 'စွန့်'လိုက်ရခြင်းသာ ဖြစ်သတည်း။

[၆]

ရွှေလီမှနေ၍ အရှေ့ဘက်စူးစူးသို့ ၂ ရက်၊ ၃ ရက်ခန့် ချီတက်လိုက် သောအခါ ကချင်အမျိုးသားနေထိုင်သည့် ကိုးတောင် တောင်စဉ်ဒေသသို့ ရောက်တော့မည်ဖြစ်၏။ ကချင်များသည် ဗြိတိသျှလူမျိုးများပေါ်၌ မိတ်ဆွေ ရင်းချာပမာ ဆက်ဆံတတ်သူများဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့သည် မိတ်ဆွေ နယ်မြေ၌ ရက်ကြာကြာကလေး အနားယူကာ ရိက္ခာလုံလုံလောက်လောက် ရတော့မည်ဟု မျှော်လင့်ရ၏။

ကျွန်တော်တို့တွင် လွန်ခဲ့သော ရက်သတ္တပတ် ၃ ပတ်ကစ၍ ၉ ရက်စာအတွက်သာ ရိက္ခာရှိခဲ့သည်။ လူတစ်ယောက်လျှင် လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်ဖြင့် ဆန် ၃ ပန်းကန်စာနှင့် လားတစ်ကောင်နှင့် နွားတစ်ကောင်စီ သတ်ရာမှ စေ့စရသော အသားအချို ရှိနေခဲ့သည်။ ရိက္ခာနည်းနေသဖြင့် မဝရစာ စားခဲ့ရသော ရဲဘော်များသည် ရွှေလီမြစ်ကိုဖြတ်ကူးရာ၌ ကပ်ဆိုး ကြီးတစ်ခုဖြင့် ရင်ဆိုင်ရသလို ဒုက္ခအမျိုးမျိုး တွေ့ခဲ့ရသည်။ ယခုမှ ရိက္ခာ

က ပို၍ရှားပါးလာပြီဖြစ်၍ ရဲဘော်တိုင်း အားအင်လျော့ပါးကာ ကြာကြာ လမ်းလျှောက်၍မရအောင် မောလာကြသည်။ ခါတိုင်း တစ်နာရီ ချီတက် ပြီးမှ တစ်ခါသာ ရပ်နားလေ့ရှိသော ကျွန်တော်သည် ယခုမူ ခဏခဏ နားနေကြရလေပြီ။ မနားဘဲ ခပ်ကြာကြာကလေး သွားလိုက်လျှင် အမော ဆို၍ အရပ်ကြီးပြတ် လဲကျသွားသူများ ရှိနေပေပြီ။ ရွှေလီမြစ်သို့မရောက် မီကပင် ရဲဘော် ၂ ယောက် အမောဆို၍ သေကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။

ရွှေလီမြစ်လယ်ကောင်ရှိ သဲသောင်ပေါ်တွင် စွန့်ပစ်ထားခဲ့ရသော ရဲဘော်များအရေးကို ဆင်ခြေအမျိုးမျိုးပေး၍ စိတ်အေးအောင် ကြီးစားသော် လည်း စိတ်က မအေးနိုင်။ သို့သော် ရန်သူ့နယ်မြေမှ ကချင်မိတ်ဆွေများ နေထိုင်ရာ ကိုးတောင် တောင်တန်းဒေသသို့ ရောက်တော့မည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်ကလေး လက်လာသောကြောင့် ကျွန်တော် စစ် ကြောင်းမှ ရဲဘော်များမှာ စိတ်ဓာတ် တဖြည်းဖြည်းတက်လာကြ၏။ ဂျွန်ဖရေဇာမှာ စစ်တပ်ထဲတွင် ကချင်အနည်းငယ်နှင့် သိဖူးသော်လည်း ကချင်ခလေ့ထုံးစံများကို အားလုံးသိနေသူတစ်ယောက်လို ကချင်များ မည်မျှစဉ်ဝတ်ကျော့ပုံ၊ ဝက်သားတုံးကို ဒူးခေါင်းလောက်ချက်၍ ခေါင်ရည် ဖြင့် တပျော်တပါးကြီး စားသောက်ရသော ပွဲတော်များကျင်းပပုံ စသည်တို့ ကို ကျွန်တော်တို့ လျှာရည်တမြားမြားကျအောင် လေ့ရှိကြီးလျှောက်၍ ပြောနေသဖြင့် ဆက်၍မပြောရန် မနည်းတောင်းပန်ယူရသည်။

မြေပုံပေါ်တွင်တွေ့ရသော ခရီးစဉ်အရ ကျွန်တော်တို့ ပထမဆုံး တွေ့ရမည့်ရွာမှာ ကချင်ရွာမဟုတ်ကြောင်းကို ရွာအမည်ကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် သိသာနိုင်၏။ ဒုတိယတွေ့ရမည့်ရွာကား ကချင်ရွာပင်ဖြစ်လေသည်။ ဤ ရွာသို့ရောက်အောင် မည်သို့သွား၍ မည်သည့်အချိန်လောက်တွင် ရောက်နိုင် မည်ကို စိတ်အားထက်ထက်သန်သန်ဖြင့် တွက်၍ကြည့်ကြ၏။

သို့သော် ကျွန်တော်ကား ဤခရီးစဉ်တစ်လျှောက်လုံး စိတ်ဓာတ်ကျ ကာ စိတ်အားငယ်၍နေမိလေသည်။ တင်ပါးဆုံအထက်နားတွင် စူးဝင်နေ သော လက်ပစ်ဗုံးဆန်က ခြေလှမ်းလိုက်တိုင်း ကျွန်တော်ကို ဒုက္ခပေးနေ၏။ ရပ်နားချိန်တွင် ခြေသလုံးမှ ကြွက်သားများက မခံမရပ်နိုင်အောင် ကိုက်ခဲ နေသည်။ ရွှေလီမြစ်လယ်ကောင်ရှိ သဲခုံပေါ်တွင် မျက်စိသူငယ်နားသူငယ် ဖြင့် ကျန်နေရစ်ခဲ့သော ရဲဘော်များ၏အရေးကလည်း ကျွန်တော်စိတ်ကို ဒုက္ခပေးနေပြန်သည်။ ဤလမ်းခရီးတစ်လျှောက်၌ ဒန်ကင်နှင့် ဂျွန်ဖရေဇာ တို့ နှစ်ယောက်ကသာ ကျွန်တော်အား စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်အောင် ရယ်စရာမောစရာများကို ပြောမလာခဲ့ပါက ကျွန်တော်အဖြစ်မှာ တော်တော် ဆိုးစရာရှိနေသည်။

ရွှေလီမှ အရှေ့ဘက်စူးစူးသို့ ချီတက်လာခဲ့သည့် ၂ ရက်၊ ၃ ရက် အတွင်းတွင် ကျွန်တော်သည် စစ်ကြောင်းတစ်ကြောင်းကို ကွပ်ကဲ၍ ချီ လာသည့် ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်နှင့်မတူတော့ဘဲ ယာဉ်ခေါ်ဆောင်ရာနောက် သို့ ပါလာသည့် ကူးတို့စီးတစ်ယောက်နှင့်သာ တူနေတော့သည်။ သို့သော် ဧပြီလ ၃ ရက်နှင့် ၄ ရက်နေ့တွင် ရင်ဆိုင်လာရသော အဖြစ်အပျက်များ ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်ကိုယ်ကိုအားပေးကာ စစ်ခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်အဖြစ် ကွပ်ကဲကြပ်မတ်လျက် ရှေ့ဆောင်မှုပေးလာနိုင်တော့ သည်။

ဧပြီလ ၃ ရက်နေ့ ညနေတွင် ကန်တော်ဆိုသောရွာသို့ ရောက်မည် ဟု ကျွန်တော်တို့က တွက်ချက်ထားခဲ့ကြ၏။ သို့သော် ရွာမရောက်မီ တစ်မိုင်ခန့်အလိုတွင် မိုးကြီးစုပ်စုပ်ချုပ်သွားသည်ကတစ်ကြောင်း၊ ခခန်းချ ရန် အကွက်အကွင်းကောင်းသောနေရာကို တွေ့နေရသည် တစ်ကြောင်း တို့ကြောင့် ယနေ့ညအဖို့ ကန်တော်ရွာတွင်းသို့ မဝင်တော့ဘဲ ရောက်သည်

နေရာတွင်ပင် ညအိပ်စခန်းချတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။

စခန်းသည် လမ်းတည့်တည့်ပေါ်တွင်ရှိနေသော်လည်း ရန်သူများသည် ညဘက်တွင် လှုပ်ရှားမှုမရှိသည်ကို ကျွန်တော်တို့အတွေ့အကြုံအရ သိရှိနေပြီးဖြစ်သည်။ စခန်း၏ လက်ယာဘက်တွင် တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသော ချောင်းကလေးကလည်း ကျွန်တော်တို့အား စခန်းချလှည့်ပါဟု ဖိတ်ခေါ်နေသည်။ ချွေး၊ချေးနှင့် ဖုန်များ တစ်ကိုယ်လုံး လိမ်းကျံနေကာ တစ်ကိုယ်လုံးစေးထန်းနေသော ရဲဘော်များသည် ချောင်းကလေးအတွင်းသို့ အလှည့်ကျဆင်း၍ ရေချိုးသူချိုး၊ အဝတ်လျှော်သူလျှော်ဖြင့် ရတတ်သမျှသော အခါအခွင့်ကို အကျိုးရှိအောင် အသုံးချနေကြ၏။

ကျွန်တော်သည် သစ်မြစ်တစ်ခုပေါ်တွင် အလိုက်သင့် လဲလျောင်းရင်း အရေအတွက်အားဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ကျန်းမာရေးသန်စွမ်းမှု အရ အတွက်အားဖြင့်သော်လည်းကောင်း များစွာယုတ်လျော့သွားသော ကျွန်တော့် တပ်ဖွဲ့သားများကို ငေး၍ကြည့်ရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိ၏။

ပိတာဒိုရင်၊ ဂီးလ်မာတင်၊ မောင်ကြန့်နှင့် အပ္ပဒူလ်တို့က မီးဖို၊ဖိုနေကြ၏။

ဒန်ကင်က ကျွန်တော်ထံလျှောက်လာပြီး ရေချိုးရန်တိုက်တွန်းသည်။ ကျွန်တော်က ကလေးတစ်ယောက်လို အတင်းသာ ငြင်းနေမိသည်။ အကြောက်အကန် ငြင်းဆန်နေသည့်ကြားက ဒန်ကင်သည် ကျွန်တော့် လက်မောင်းကို အတင်းဆွဲကာ ချောင်းထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွားသည်။ ကျွန်တော် စိတ်လက်မကောင်းဖြစ်နေသည်ကိုသိသော ဒန်ကင်က ကျွန်တော့်စိတ်လန်းဆန်းသွားအောင် မိခင်က ကလေးတစ်ယောက်အား ရေချိုးပေးသလို ကျွန်တော့်အား ရေချိုးပေးသည်။ ကျွန်တော်က အကျီနှင့် ဘောင်းဘီကို ချွတ်ပြီး ချောင်းထဲတွင် ထိုင်ချလိုက်၏။ ရေက ခါးလယ်လောက်ပင်

မရောက်တတ်။ ကျွန်တော် စိတ်လိုလက်ရ ရေချိုးနေသည်ကိုမြင်တော့မှ သူပါ ရေချိုးတော့သည်။ ရေချိုးရင်းလည်း ရယ်စရာ မောစရာများကို အတောမသတ် ပြောနေ၏။

ကျွန်တော် စောစောကလဲ့နေသည့်နေရာသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ကျွန်တော့်ကိုယ်က လန်းဆန်း၍လာသလို စိတ်ပါလန်း၍လာတော့၏။ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်အတွင်း တုံ့ကိုဘာဝေ ဆိတ်ဆိတ်နေခဲ့သော ကျွန်တော်သည် ဒန်ကင်တို့စကားပိုင်းတွင် လူသွက်တစ်ယောက် ဖြစ်လာတော့သည်။

ဒန်ကင်သည် နောက်ဆုံး တစ်ဘူးသာကျန်တော့သော ဒိန်ခဲဘူးကို ဖောက်လိုက်၏။ ကျွန်တော်နှင့် ဒန်ကင်အတွက် တစ်ခုတည်းသာ ကျန်ရှိတော့သော ရိက္ခာတည်း။

ဒန်ကင်တစ်ယောက်တည်းသာဆိုလျှင် သူသည် ဤဒိန်ခဲဘူးကို ယခုမစားသေးဘဲ နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက်ကြာမှ စားမည့်သူဖြစ်၏။ ယခုမူ ကျွန်တော့်အတွက် နောက်ဆုံးတစ်ဘူးတည်းသာရှိသော ရိက္ခာဘူးကို ဖောက်နေလေပြီ။

ဒိန်ခဲဘူးမှာ ၂ အောင်စဝင်ဘူးဖြစ်ရာ သူနှင့် ကျွန်တော်သည် တစ်ယောက်လျှင် တစ်အောင်စစီးစားကြရ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် လက်ဖက်ရည်နှင့် ဒိန်ခဲကို စားသောက်ကြပြီး နောက် လာမည့်ခရီးစဉ်ကို ဆွေးနွေးကြသည်။

ဤသို့ဆွေးနွေးနေကြစဉ် ကန်တော်ရွာရှိရာ လမ်းဘက်မှနေ၍ မြန်မာလို အော်ခေါ်လိုက်သံတစ်ခုက အမှောင်ထုထဲမှ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် မောင်ကြန့်အား ပြန်၍ထူးရန် တိုက်တွန်းပြီး ခေါ်သူကို လိုက်၍ကြည့်စေသည်။ သို့သော် ခေါ်သူကို မတွေ့ရ။ ကျွန်တော်တို့သည် အန္တရာယ်များဖြစ်လေမလားဟု စိုးရိမ်မိရင်း အိပ်ရာဝင်ကြရတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့လူသိုက်တွင် တပ်ကြပ်ကြီး သွန်ဘော်ရိုး၏ တပ်စုတွင် သာ စောင်များရှိသည်။ သို့တိုင်အောင် ရဲဘော် ၂ ယောက်လျှင် စောင် တစ်ထည်ကျသာရှိတော့သည်။ ကျန်လူများတွင်ကား စောင်တစ်ထည်မျှပင် မရှိတော့။ တပ်ကြပ်ကြီးသွန်ဘော်ရိုးက သူ့စောင်ကို တစ်ဝက်ဖြတ်ကာ ကျွန်တော်နှင့် ဒန်ကင်အား ပေးသည်။ စိတ်ထားမြင့်မြတ်သော တပ်ကြပ် ကြီး ဖြစ်ပါပေ၏။

စောင်ပိုင်းမှာ ၃ ပေခန့်ရှိသည့် ၂ ပေခန့်ကျယ်ရာ ကျွန်တော်နှင့် ဒန်ကင်တို့အတွက် မျက်နှာကို ခြင်မကိုက်အောင် ပုံးလောက်ရုံရှိသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် စောင်ပိုင်းတစ်ပိုင်းကို မျက်နှာပေါ်တွင် လွှမ်း၊ တစ်ရေးအိပ်လိုက်ကြ၏။ သို့သော် မကြာမီ ခြင်နှင့် ဖြုတ်တို့က အုပ်စုဖွဲ့၍ ကျွန်တော်တို့ကို ဒုက္ခပေးလာကြသည်။

“သေမယ့်အခေါက်မှ စစ်ထဲလိုက်မိသလို ဖြစ်နေပြီ ဗိုလ်မှူးရေ” ဟု ဒန်ကင်က ပြောလိုက်သည်ကို မှတ်မိနေသေး၏။ ဒန်ကင်မှာ ကျွန်တော်တို့ စစ်ကြောင်းတွင် ‘တပ်ရေး’ဖြစ်သည်နှင့်အညီ ကျွန်တော်တို့နှင့် အတူစား၊ အတူအိပ်ကာ စာပေဘက်တွင်လည်း ဝါသနာချင်း ကိုက်ညီကြသဖြင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တစ်အူထုံဆင်းသည့် ညီရင်းအစ်ကိုလို ချစ်ခင်ရင်းနှီးမိ သည်။ ရိက္ခာပြတ်ကာ ခရီးလည်းပန်းနေကြသဖြင့် ရဲဘော်တိုင်း ကြုံလို မျှောတော့သောအသွင် ပေါ်နေသော်လည်း ဗလကောင်းကာ သန်မာ ထွားကျိုင်းလှသော ဒန်ကင်မှာ ကြုံလိုသည့်အသွင်ကို မမြင်ရအောင်ပင် ဖြစ်နေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ သူလည်း ကျွန်တော်တို့လိုပင် အစာရေစာ ဝအောင်မစားရဘဲ ခြေသလုံးကိုသာ အိမ်ပြုနေရသည့်အတွက် စိတ်ရော ကိုပါ ပန်းလျနေမည်မှာ သေချာသည်။

ဒန်ကင်သည် တပ်ရေးတစ်ယောက်အနေဖြင့် သူ့တာဝန်ကို ကျေမြန်

ရုံသာမက ကြီးမဲကြေးနန်းဖြင့် သတင်းပို့ သတင်းယူရာ၌ လျှို့ဝှက်စကား ကို ရေးခြင်း၊ ပို့လိုက်သောလျှို့ဝှက်သတင်းကို ရိုးရိုးစာအဖြစ် ပြန်ဆိုခြင်း အလုပ်ကိုလည်း လုပ်လိုက်သေးသည်။ ထောက်လှမ်းရေး၊ စုံစမ်းရေးတို့၌ လည်း ဝင်၍ကူလိုက်သေးသည်။ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းနေသော ရဲဘော်ရဲဘက် များကိုလည်း စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်လာအောင် လှုံ့ဆော်လိုက်သေးသည်။

ဒန်ကင်ကား စွယ်စုံရသော စစ်သားကောင်းတစ်ယောက်တည်း။

ကျွန်တော်သည် ‘ဒေါ်နယ်လီ’အား ရိုးရိုးစစ်သားအဖြစ်ထားသည် ထက် ပို၍တာဝန်ကြီးသော ရာထူးတစ်ခုသို့ တင်ပေးလိုက်ခြင်းက ကျွန် တော်တို့အတွက်ရော၊ သူ့အတွက်ပါ အကျိုးများမည်ဟု ယုံကြည်ကာ သူ့အား တပ်ကြပ်ကြီးအဆင့်သို့ တိုးမြှင့်ခန့်ထားလိုက်၏။ ကျွန်တော် စစ်ကြောင်းတစ်ခုလုံးက ထိုသို့တိုးမြှင့်ခန့်ထားလိုက်ခြင်းကို ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြသည်။ တစ်ဖွဲ့လုံးရှိ စစ်သားများက ‘ဒေါ်နယ်လီ’အား ရာထူးအဆင့်အတန်းမြင့်မခေါ်ဘဲ ‘မစ္စတာ’ဟုသာ ခေါ်ကြ၏။

မိုးလင်းလျှင် လင်းချင်း ဂျွန်ဖရေစာအား သူ၏ဆန္ဒအရ ကန်တော် ရွာထဲသို့ ဆန်ဝယ်ရန် စေလွှတ်လိုက်၏။ သူနှင့်အတူ မောင်ကြန်တစ် ယောက်သာ အဖော်အဖြစ်ပါသည်။ ဖရေစာတို့ထွက်သွားပြီးနောက် ဆယ် မိနစ်လောက်အကြာတွင် ကျွန်တော်တို့စစ်ကြောင်းမှာ နောက်မှလိုက်ပါ လာသည်။

ကျွန်တော်တို့က လမ်းအတိုင်း ရွာထဲသို့ဝင်ရန် အေးအေးဆေးဆေး လျှောက်လာစဉ် ဖရေစာကို ပြုန်းခနဲ တွေ့လိုက်ရ၏။

“ရွာထဲမှာ ဂျပန်တွေရှိတယ်။ အစောင့်တစ်ယောက် ရပ်နေတာ တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကိုတော့ မြင်ဟန်မတူဘူး”

ဖရေစာက သတင်းပို့လိုက်၏။

ကျွန်တော်တို့အင်အားမှာ ၇၀ ကျော်မျှရှိရာ ရွာထဲမှရန်သူမှာ ဘယ်
နည်းနှင့်မျှ ကျွန်တော်တို့လောက် အင်အားရှိမည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်တော်က ဝင်၍တိုက်ချင်သည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့မှာ လူများသော်လည်း အားပြတ်၍နေကြ
သဖြင့် ယခုလောလောဆယ်တွင် ကျွန်တော်တို့ဒေသတစ်ဝိုက်တွင် ရှိနေ
ကြောင်း ရန်သူများမသိအောင် 'လျှို'ထားသင့်သေးကြောင်းဖြင့် ပြောဆို
ကြသောကြောင့် ရှိနေသောလမ်းမှ ဖဲထွက်ကာ ကချင်ရွာတစ်ရွာသို့
မရောက်မချင်း တောများ၊ တောင်များကိုဖြတ်၍သာ သွားကြရန် ဆုံးဖြတ်
လိုက်၏။

ဤဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်းဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့သည် မိုင် ၂၀၊ ၂၅
မိုင်မျှ ဆက်၍ ခရီးနှင့်ကြရဦးမည် ဖြစ်လေသည်။

ရွှေလီမြစ်အရှေ့ဘက်တွင်လည်း ရန်သူများက ကျွန်တော်တို့ကို သုတ်
သင်ချေမှုန်းရန် စောင့်နေပေပြီ။

ထိုည၌ ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်တွင် စခန်းချ
လျက် စားစရာ ဘာမျှမရှိတော့ဘဲ ဝမ်းပောင်းလောင်းဖြင့် အိပ်ကြရ၏။
ကျွန်တော်သည် နောက်ဆုံး ၂ လိပ်သာကျန်တော့သော စီးကရက်ကို
အားရပါးရ ဖွာဖွိုက်လိုက်ကာ အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့ရလေသည်။

ဧပြီလ ၃ ရက်နေ့၊ နံနက် ၆ နာရီတွင် ထိုတောင်ကုန်းမှ ခရီးဆက်
ကြပြန်သည်။ ရဲဘော်အားလုံး ချည့်ချည့်နဲ့နေကြပေပြီ။

တစ်နာရီခန့် ချည့်ချည့်နဲ့နဲ့ ချီတက်လာသောအခါ နတ်စင်တစ်ခုကို
လမ်းဘေးတွင်တွေ့ရ၏။ ကချင်ရွာနှင့်နီးလာပြီဟု ပြသလိုက်သော အထိမ်း
အမှတ်ပေတည်း။

မနေ့က ကန်တော်ရွာအဖြစ်မျိုးနှင့် တိုးနေလျှင် အသင့်ဖြစ်စေရန်

အတွက် ရွာအဝင်လမ်းတွင် တပ်စုတစ်စုကို နေရာယူခိုင်းထားခဲ့ပြီး လူ
လေး၊ ငါး၊ ခြောက်ယောက်ကို လက်ပစ်ဗုံးကိုင်စေလျက် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်
ခေါင်းဆောင်ကာ ရွာထဲသို့ဝင်ခဲ့၏။ အင်္ဂလိပ်စကားနှင့် မြန်မာစကားတော်
သော ညွှန်ဖရေစာကိုလည်း ခေါ်လာခဲ့ရသည်။

ရွာသူရွာသားများက ကျွန်တော်တို့အား ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုကြ၏။
သို့သော် မနေ့တစ်နေ့ကပင် ဂျပန်စစ်သား ၂၀၀ ရွာသို့ရောက်လာပြီး
ယနေ့ သူတို့အတွက် ထမင်းချက်ထားရမည်ဟု ဆင့်ဆိုထားကြောင်း
ပြောပြကြသည်။

ဂျပန်များအတွက် ချက်ရန် စုဆောင်းထားသော ရိက္ခာကို ကျွန်တော်
တို့အား ရောင်းပါဟု ဆိုသောအခါ ရောင်းပါမည်ဟု အလွယ်တကူပင်
လိုက်လျောကြ၏။

ဆင့်ဆိုထားသော ထမင်းထုပ်များကို ကောက်ရန်အတွက် ဂျပန်
စစ်သားများ အချိန်မရွေး ရွာထဲသို့ရောက်လာနိုင်သည်ဖြစ်ရာ ရွာတံခါး
၂ ခုတွင် ကင်းများချ၍ထားလိုက်၏။

ရွာသားများက ကျွန်တော်တို့အတွက် တစ်ယောက်လျှင် ဆန် ၂ လုံး
နှင့် ဝက်သားတုံးတစ်တုံးစီ ပေးလာကြ၏။ အချိန်မှာ ၇ နာရီခန့်သာရှိသေး
သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ခရီးလမ်းပန်းအကြောင်းကို မေးမြန်းနေစဉ် ကချင်
ရွာသားနှစ်ယောက်နှင့် ကျွန်တော်တပ်မှရဲဘော်တစ်ယောက် အပြေးအလွှား
ရောက်လာပြီး ဂျပန်များလာနေကြောင်း သတင်းပို့ကြ၏။

ကျွန်တော်တို့အတွက် ရိက္ခာလည်းရပြီ၊ သတင်းလည်းစုံစမ်း၍ရပြီ။
ရန်သူကိုတိုက်နေ၍ အကျိုးထူးပေါ်ထွက်လာစရာမရှိ။ ထို့ကြောင့် ရွာထဲမှ
ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး ထွက်လာကြ၏။

ရန်သူနှင့် တော်တော်ကလေးဝေးပြီဟု ထင်ရသောနေရာ၌ ရဲဘော်များအား ရပ်ရန်အမိန့်ပေးလိုက်ပြီး ရှားရှားပါးပါးရလာသော ထမင်းနှင့် ဝက်သားကို တစ်ခါတည်းရော၍ ချက်စေသည်။

မီးဖိုမှမီးခိုးများက ကောက်၍ကွေ့၍ အထက်သို့တက်နေသည်ကိုပင် ကြည့်၍ကောင်းနေသည်။ လက်ဖက်ရည်အိုးကိုလည်း တစ်ပြိုင်တည်း တည်ထား၏။

ထမင်းအိုးထဲတွင် ဝက်သားပါထည့်၍ ချက်ထားသော ဝက်သားဒံပေါက်ကား စား၍အရသာရှိလှသည်။ ထို့နောက် လက်ဖက်ရည်သောက်ကြ၏။

ဗိုက်ကလေး တင်းလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဂျွန်ဖရေဇာက “ခု...ကျွန်တော်တို့ရောက်နေတဲ့နေရာနဲ့ ရွာနဲ့ ဘယ်လောက်ဝေးတယ်ဆိုတာ ဗိုလ်မှူး သတိပြုမိရဲ့လား”ဟု မေးလိုက်၏။

“တစ်မိုင်နီးပါးလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့ကွာ”
“မဟုတ်ဘူး ဗိုလ်မှူး၊ ကိုက် ငါးရာလောက်ပဲ ရွာနဲ့ကွာတယ်။ စောစောက ဆာနေလို့ ဒါကို သတိမပြုမိဘူး၊ ခုမှ သတိပြုမိတယ်”

ဖရေဇာပြောသည့်အတိုင်းလည်း အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်း ပြင်းပြလျက်ရှိရာ မြင်နေရသော ဆန်နှင့် ဝက်သားကို စားလိုစောဖြင့် အလျင်စလိုရပ်တန့်ကာ ချက်ပြုတ်စားသောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ချက်ချင်းပင် ချိုတက်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။
ကျွန်တော်တို့သည် မြောက်ဘက်သို့ဦးတည်၍ အတန်ကြာအောင် ချိုတက်ပြီးမှ အရှေ့ဘက်သို့တစ်ဖန် လှည့်၍လာခဲ့ကြပြန်သည်။ ချုံထူထပ်၍ ချောင်းကလေးတစ်ခုဖြတ်၍ စီးဆင်းနေသောနေရာသို့ ရောက်သော

အခါ နေ့လယ်အတွက် ရပ်နားလိုက်၏။

ကျွန်တော်တို့အတွက် ထမင်း ၂ နပ်စာ ရိက္ခာရလာခဲ့သည်။ သတင်းပလင်းလည်း အတော်အတန်စုံစမ်း၍ ရလာခဲ့သည်။ သို့သော် ၂ ခုစလုံးကိုပင် ပို၍လိုချင်နေသေး၏။ ကျွန်တော်တို့ ယခုဝင်ခဲ့သောရွာကား မြေပုံပေါ်တွင် ပြထားခြင်းမရှိသော်လည်း မီးဖြူကျင်းဟုခေါ်သော ရွာဖြစ်ကြောင်း ခုံစမ်းသိရှိရ၏။ ရန်သူများမှာမူ ‘ပန်ပရီ’နှင့် ‘လွန်ပု’ရွာများ၌ စခန်းချလျက်ရှိနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဆက်လက်မချီတက်မီ ဤထက်ပို၍ ခုံလင်သော သတင်းများကို ရထားရန်လိုသည်။ သို့မှလည်း မည်သည့်အရပ်သို့ မည်သည့်လမ်းဖြင့် မည်သို့ချီတက်ရမည်ကို ဆုံးဖြတ်နိုင်မည်ဖြစ်၏။

မီးဖြူကျင်းရွာမှအထွက်တွင် ကျွန်တော်တို့ယူလာသော ရိက္ခာအတွက် အိတ်ထဲမှနှိုက်၍ ပါလာသမျှငွေကို အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့တွင် ပစ်ချပေးရင်း ‘လမ်းပြ’ ‘လမ်းပြ’ဟု မြန်မာလို အပီအသနိုင်ဆုံးအော်လျက် လမ်းပြတစ်ယောက်အလိုရှိကြောင်း ရွာသားများသိအောင် ပြောခဲ့၏။

ရွာတံခါးတစ်ဖက်တွင် ကင်းစောင့်နေသော ရဲဘော်တစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ထံ ပြန်၍ရောက်မလာသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ ရွာထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည့်အကြောင်းကိုမူ ရန်သူများ သိရှိလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ယူဆရ၏။ ကင်းစောင့်ရဲဘော်အား ကချင်ရွာသားများက တစ်အိမ်အိမ်တွင် ဝှက်ထားကြမည်ဟု မျှော်လင့်ရ၏။

ဂျွန်ဖရေဇာ၊ ဒန်ကင်နှင့် ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်က နေ့လယ်နားနေခိုက် ရှေ့ရေးအတွက် ဆွေးနွေးကြသည်။

အရှေ့ဘက်စူးစူးသို့ သွားမလား၊ မြောက်ဘက်သို့သွားမလား၊ တရုတ်ပြည်ထဲဝင်မလား၊ ဖိုဒ်ဟတ်စ်သို့သွားမလား၊ မြစ်ကြီးနား သို့မဟုတ် ဗန်းမော်သို့သွားမလား။

လုံလောက်သောရိက္ခာနှင့် မှန်ကန်သောသတင်းကို မရရှိဘဲနှင့် မည်သည့်ဒေသသို့မှ သွား၍မဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၏။

ဇီးဖြူကျင်းမှသတင်းလည်း ထပ်၍ရအောင် စုံစမ်းရမည်။ ရိက္ခာလည်း ထပ်၍ရအောင် ဝယ်ယူရမည်။

ဂျပန်အချို့ ရွာထဲသို့ နံနက် ၇ နာရီလောက်တွင် ရိက္ခာကောက်ရန် လာခြင်းမှာ တစ်နေရာရာသို့ ချီတက်ရန်ရှိနေသောကြောင့်သာ ဤမျှ စောစောရောက်လာခြင်းဖြစ်မည်ဟု တွက်မိကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ရှိနေသော နေရာတစ်ဝိုက်တွင်လည်း ဂျပန်များရှိနေမည်မဟုတ်ဟု သဘောညီကြသည်။ ထို့ကြောင့် နေ့လယ် ၁ နာရီတွင် ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့အား ရွာတွင်းသို့စေလွှတ်သင့်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကြ၏။

ဒန်ကင်က ထိုအဖွဲ့ကို သူခေါင်းဆောင်၍ သွားပါမည်ဟု ဆိုလာသည်။

ကြမ္မာဆိုးဝင်ချင်တော့ ကျွန်တော်က လွယ်လွယ်ကူကူပင် သဘောတူလိုက်၏။

နေ့လယ် ၁၂ နာရီခွဲတွင် ကျွန်တော်တို့ လက်ဖက်ရည်သောက်ကြသည်။ ဒန်ကင် ဇီးဖြူကျင်းရွာထဲသို့ ထောက်လှမ်းရန်သွားမည့်ကိစ္စအတွက် လူရွေးနေ၏။

မောင်ကြန်နှင့် ဂီးလ်မာတင်း၊ စတီဗီဆင် ခေါင်းဆောင်သော တိုက်ခိုက်ရေး တပ်စုတစ်စု။

ဒန်ကင်သည် သူ့ကျောပိုးအိတ်ကို ယူသွားသော်လည်း သူ့မြေပုံလိပ်ကို ကျွန်တော်ထံ ထားပစ်ခဲ့၏။ ထောက်လှမ်းရေးအတွက် ခရီးထွက်သည့်အခါတိုင်း ရဲဘော်မှန်သမျှ မိမိကျောပိုးအိတ်ကို မိမိနှင့်တစ်ပါတည်း ယူဆောင်သွားရမည်ဟု ဒန်ကင်က သတ်မှတ်ထား၏။

ကျွန်တော်သည် မြေကြီးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကျားကန်ရင်း အညောင်းပြေနေရာမှ ဒန်ကင်လုပ်ပုံကို တစ်ခုချင်း လိုက်၍ကြည့်နေသည်။

၁ နာရီထိုးခါနီးတွင် သူက အသင့်ဖြစ်နေပေပြီ။

“ဗိုလ်မှူး၊ ကျွန်တော်တို့သွားမယ်။ တကယ်လို့ တစ်ခုခုဖြစ်တယ်ဆိုရင် သေနတ်ဖောက်ပြီး အချက်ပေးလိုက်မယ်။ ကိုင်း...သွားပြီ ဗိုလ်မှူး”

“အေး...အောင်မြင်ပါစေကွာ”

ဒန်ကင်က ထွက်သွားပြီးနောက် ကျွန်တော်လက်မှ နာရီမှာ အသွားနှေးလှသည်ဟု ထင်နေသည်။

နေ့လယ် ၂ နာရီခန့်တွင် ကင်းကျနေသော ‘ပက်ပါး’က ချုံများအကြားမှ ဘွားခနဲပေါ်လာကာ “သေနတ်သံနှစ်ချက် ကြားရတယ် ဗိုလ်မှူး” ဟု သတင်းပို့လိုက်၏။

ကျွန်တော်ရော ဂျွန်ဖရောပါ ထိုင်ရာမှခုန်၍ထမိပြီး နားကိုစွင့်ထားလိုက်ကြ၏။

တောတစ်ခုလုံး ခဏမျှ တိတ်ဆိတ်၍နေပြီးနောက် သေနတ်သံ ၃ ချက်ကို သိသိသာသာကြီး ကြားလိုက်ရ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ထလျက်ပင် ရွာဆီသို့ဆက်၍ နားစွင့်ထားကြသည်။ သို့သော် နောက်ထပ်မကြားရတော့။

တစ်ကမ္ဘာလောက်ကြာသွားသည်။

“ဝက်များလိုက်ပစ်တဲ့ သေနတ်သံလား”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ဗိုလ်မှူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီအတိုင်းပဲ ဗိုလ်မှူးက တကယ်ဆင်တာလား”

ဂျွန်ဖရော၏မေးခွန်းကို မဖြေတတ်အောင် ဖြစ်နေမိလေသည်။

ညနေ ၅ နာရီပင်ထိုးနေပေပြီ။ ဒန်ကင်က ပြန်မရောက်လာသေး။ အတန်ကြာလျှင် မောင်ကြန်နှင့် စတီဗင်ဆင်တို့ ပြန်၍ရောက်လာကြ၏။ သူတို့သည် မျက်စိလည်ကာ ပတ်ချာလှည့်၍ သွားနေမိသဖြင့် ယခုမှရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။

ဖရေဇာက မောင်ကြန်ကို မေးခွန်းထုတ်နေသလို၊ ကျွန်တော်က စတီဗင်ဆင်ကို အဆက်မပြတ် မေးနေမိသည်။

ဒန်ကင်ခေါင်းဆောင်သော စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့သည် မီးဖြူကျင်းရွာထဲသို့ ဝင်ခဲ့ပြီးနောက် ရွာအဝင်ဝတွင် ပထမဆုံးတွေ့ရသော အိမ်တစ်အိမ်အနီးသို့ သတိကြီးစွာထား၍ ချဉ်းကပ်ခဲ့သည်။ တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

ဒန်ကင်က လှေကားထစ်များကို ကျော်တက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ဝင်သွား၏။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် သူသည် ကချင်တစ်ယောက်နှင့်အတူ အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာ၏။ ကချင်အမျိုးသားက ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေကြရန် ခြေပြလက်ပြဖြင့် သတိပေးလိုက်သည်။ ဤအချိန်တွင်ပင် ဂျပန်လမ်းပြဟု ထင်ရသော လူတစ်ယောက်က လမ်းချိုးကလေးမှ ရုတ်တရက် ထွက်လာသည်။ သူသည် ဒန်ကင်တို့လူစုကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အော်၍ ထွက်ပြေးတော့သည်။

ဒန်ကင်တို့လူစုသည် ရွာထဲမှနေ၍ တောထူထူရှိရာဘက်သို့ စွပ်၍ ပြေးလာခဲ့ကြ၏။ တောစပ်တွင် ချောင်းကလေးတစ်ခုကို တွေ့ကြရလေသည်။ ဒန်ကင်သည် ထိုချောင်းကမ်းဘေးတွင်ပင် ရွာဘက်သို့ မျက်နှာမူလျက် နေရာယူလိုက်၏။

“ကဲ...မင်းတို့ စခန်းရောက်အောင်ပြေးကြ၊ ငါ ဒီကပစ်ပေးမယ်။ တော်တော်ကြာမှ လိုက်လာခဲ့မယ်”

ဒန်ကင်၏စကားအဆုံးတွင် ဂီးလ်မာတင်ကလည်း ဒန်ကင်အနီးတွင် မှောက်လျက် နေရာယူလိုက်၏။

ရန်သူဂျပန်များက သူတို့လူစုရှိရာသို့ ပြေး၍လိုက်လာကြ၏။

ဤကား စတီဗင်ဆင်နှင့် မောင်ကြန်တို့လူစု ဒန်ကင်အား နောက်ဆုံး မြင်ခဲ့ရသော အခြေအနေပင် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် ဒန်ကင်ပြန်လာနိုးဖြင့် နောက်တစ်နေ့နံနက် အရုဏ်တက်သည်အထိ စခန်းတွင် စောင့်နေသည်။

သို့သော် ဒန်ကင်ကား ပြန်ရောက်မလာတော့။

ကျွန်တော်တို့သည် စခန်းမှနေ၍ အနောက်မြောက်ဘက်သို့ ဦးတည်ကာ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြရသည်။ စိတ်က နည်းနည်းမှမကောင်း။

ဤအချိန်မှစ၍ ကျွန်တော်သည် ယာဉ်တစ်ခုတွင် ကူးတို့စီးတစ်ယောက် အဖြစ် လိုက်ပါလာခဲ့ရာမှ စစ်ကြောင်းတစ်ခုကို ကွပ်ကဲခေါင်းဆောင်သော ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက် ပြန်၍ဖြစ်လာလေသည်။

[မှတ်ချက်။ ။ ဒန်ကင် ကျွန်တော်တို့စခန်းသို့ ပြန်ရောက်မလာသည့် နောက်တစ်နေ့ ဧပြီလ ၄ ရက်တွင် လူအင်အား ၁၀၀ ခန့်ပါရှိသော ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီးဂိုလာခေါင်းဆောင်သည့် ဘားမားရိုင်ဖယ် ဌာနချုပ်သည် မီးဖြူကျင်းသို့ ရောက်လာပြီးနောက် ရွာကိုဝိုင်း၍ တိုက်ခိုက်ကြ၏။ ရွာထဲတွင် အနည်းငယ်မျှသာရှိတော့သော ဂျပန်တို့သည် ဆုတ်ခွာထွက်ပြေးကြ၏။ ဂျပမဒါလာဒါ (ယခု ဗိုလ်ကြီး လာဒါ-ဘီ-ဂျီ-အမ်)ခေါင်းဆောင်သော အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့သည် ရွာတွင်းသို့ရောက်အောင် ထိုးဖောက်ချီတက်သွားကြသည်။ ရွာထဲ၌ သစ်ပင်တစ်ပင်စီတွင် ကပ်၍ချည်ထားသော ဒန်ကင်နှင့် ဂီးလ်မာတင်တို့ကို တွေ့ကြ၏။ နှစ်ဦးစလုံး၏ ကိုယ်တွင် ဂျပန်ယူနီဖောင်းများ ဝတ်ပေးထားပြီး မုတ်ဆိတ်ကိုလည်း ပြောင်အောင် ခိုက်ထားသည်။

ရွာကို ဘားမားရိုင်ဖယ်တပ်သားများ ဝိုင်းလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူတို့နှစ်ယောက်အား ရန်သူဂျပန်များက သေနတ်ဖြင့်ပစ်၍ သတ်ခဲ့ကြသည်။ ဂီးလ်မာတင်မှာ အသက်ပျောက်နေပြီဖြစ်သော်လည်း ဒန်ကင်မှာမူ သေအံ့မှူးမူးတွင်ပင် သတိရနေတုန်း ရှိနေသေး၏။

ဒန်ကင်က ကျွန်တော်တို့ အမှတ်(၅)စစ်ကြောင်း မည်သို့ချီတက်လျက်ရှိသည်ကို ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီးဝိုလာနှင့် ပီတာဘတ်ချန်တို့အား ပြောပြသေးသည်။ ဂျပန်တစ်အုပ်ကြီးလည်း အမှတ်(၅)စစ်ကြောင်းနောက်သို့ လိုက်သွားဟန်ရှိသည်ဟု ထင်မြင်ချက်ပေးသွားနိုင်သေးသည်။ ဒန်ကင်က သူ့လက်မှ လက်ပတ်နာရီကို ဖြုတ်၍ သူ့မိဘများထံပို့ပေးပါဟု မှာကြားရှာသည်။ ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီးဝိုလာသည် သူ့တွင်အသင့်ပါလာသော မော်ဖီးယားတစ်လုံးကို ဒန်ကင်အား ထိုးပေးသည်။ သို့သော် ဒန်ကင်ကား သည်တောင်မှ ကျော်နိုင်တော့မည်မထင်။

ဒန်ကင်အား မော်ဖီးယားထိုးပေးပြီးနောက် တစ်မိနစ်မျှမကြာမီပင် ဘားမားရိုင်ဖယ်မှ ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီးဝိုလာမှာလည်း မည်သည့်အရပ်က လာသည်ဟု မသိရသော ကျည်ဆန်လက်ချက်ဖြင့် အသက်ထွက်သွားရတော့သည်။

တပ်ထဲတွင် အတော်ဆုံးလူ ၂ ယောက်ဖြစ်သော ဒန်ကင်နှင့် ဝိုလာတို့ တစ်နေရာတည်း၊ တစ်ချိန်တည်းတွင် ကျဆုံးသွားရခြင်းမှာ ကျွန်တော်အတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ် အကောင်းဆုံးနှင့် အထူးဆန်းဆုံးကံကြမ္မာဆိုက်ရောက်ချိန်ပင် ဖြစ်သည်ဟု အမြဲထင်နေမိသည်။

လူမသိ၊ သူမသိ မြေပုံပေါ်တွင်ပင် အမှတ်အသားမရှိသော စီးပွဲကျင်းလို ဇနပုဒ်၌ ကျွန်တော်အသည်းနှလုံးနှင့်တူသော လူနှစ်ယောက်သည် မနီးသောအိပ်ခြင်းဖြင့် အိပ်၍ကျန်ခဲ့လေပြီတကား။

[၇]

ကျွန်တော်သည် အားတင်း၍ပင် မပြုံးနိုင်တော့။ ဧပြီလ ၄ ရက်နေ့တွင် ချီတက်ရသောခရီးကား ဆင်ကန်းတောတိုးသည်နယ်တည်း။

သတင်းပလင်းကလည်း စုံစမ်း၍မရ၊ ရန်သူတွေ ဘယ်နေရာတွင်ရှိနေသည်ကိုလည်း မသိရသော ကျွန်တော်သည် ဧရာဝတီရှိရာဘက်သို့ပင် ဦးတည်လိုက်၏။ ကသာနှင့် ရွှေဂူအကြား တစ်နေရာရာမှ ဧရာဝတီကို ဖြတ်ကူးတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။ မည်သည့်အချက်ကို အခြေခံ၍ ဤသို့ဆုံးဖြတ်မိသည်ကိုပင် ပြန်၍ပြောရန် မမှတ်မိတော့။

မြေပုံပေါ်တွင် မြောက်ဘက် မန်းပြင်ရှိရာသို့ ညွှန်ထားသော လမ်းတစ်လမ်း တွေ့ရသည်။ စောက်သော ချောက်ကမ်းပါးနှင့် နက်သောချောင်းများကိုဖြတ်၍ သွားရသော လမ်းတည်း။

မနေ့ကရရှိခဲ့သော ရိက္ခာမှာ ကုန်ခဲ့ပြီ။ ထုံးစံအတိုင်း နို့မပါ။ သကြားမပါသော လက်ဖက်ရည်ဖြင့်သာ တင်းတိမ်ရတော့၏။ နေ့လယ်ဘက် အရောက်တွင် မန်းပြင်သို့ ဦးတည်နေသောလမ်းကို တွေ့ရ၏။ ဤလမ်းမှာ မြေပုံထဲတွင် တောလမ်းအဖြစ်သာ ဖော်ပြထားသော်လည်း ယခုမူ မော်တော်ကားလမ်းဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် နေ့အချိန်တွင် ဤလမ်းကို အသုံးမပြုရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ညနေ ၆ နာရီအထိ ရပ်နားလိုက်ကြ၏။

နေဝင်သွားပြီးနောက် လ၊မရှိသဖြင့် မှောင်နှင့်မည်းမည်း ဖြစ်လာ၏။ စ၍ခရီးမထွက်မီ တော်မိဘလှီးနှင့် ဂယ်ရီရာဘတ်တွင် လက်ကျန်ရှိနေသေးသော အရည်ပျော်စပြုနေသည့် နို့မှုန့်ပြားကလေးများကို လူ ၂ ယောက်လျှင် တစ်ပြားကျစီ ဝေပေးလိုက်၏။ ကျန်သေးသည့် နို့မှုန့်ပြားအချို့ကို လုံခြုံစွာသိမ်းထားစေသည်။

လမ်းမှာ တောင်များပေါ်တွင် ဖြတ်ကျော်၍ ဖောက်ထားသော လမ်း ဖြစ်၏။ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ တောမှာ ထူထပ်ခြင်းမရှိသဖြင့် ကောင်း ကင်မှ ကြယ်ရောင်ကို လမ်းပေါ်မှ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် မြင်နေရသည်။ ခရီးထွက်၍ များမကြာမီပင် ဤလမ်းသည် မြေပုံပေါ်မှလမ်းလို မန်းပြင် သွားသော လမ်းမဟုတ်ဘဲ ရေဝေကုန်းတန်းတစ်ခုနှင့် ယှဉ်၍ပြေးနေသော လမ်းဖြစ်ပြီး ငိုဆင်ဆိုသောနေရာအရောက်တွင် ရေရာဝတီမြစ်ဝှမ်းသို့ ဆင်း သက်နိုင်ကြောင်း သိရှိလာရ၏။

ကျွန်တော်သည် ငိုဆင်သို့မရောက်မီ မိုင်အနည်းငယ်ခန့်မှနေ၍ မော်တော်ကားလမ်းကို ကျွန်တော်အရှေ့ဘက်တွင်ထားကာ ကွေ့ဝိုက်လျက် ချီတက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် တစ်ညလုံး ခရီးနှင့်ခဲ့၏။

သို့သော် နံနက် ၃ နာရီခန့်အရောက်တွင် ကျွန်တော်တို့ရှေ့ ကိုက် ၁၀၀-၂၀၀ ခန့်မှ ကင်းထောက်ချီတက်နေသော ရဲဘော် ၂ ယောက်က လမ်း၏ ညာဘက် ကွင်းပြင်တစ်ဖက်ဆီမှ မီးများမြင်ရကြောင်း သတင်းပို့ လာကြ၏။

ဟင်္သာတိုက်ပွဲကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် ညအချိန်၌ မီးကိုတွေ့ရလျှင် ရှေ့သို့တိုး၍ မသွားသင့်တော့ဟု နားလည်ခဲ့သော ကျွန် တော်သည် လုံခြုံသည့်နေရာ၌ စခန်းချရပ်နားရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။ နံနက်အရက်တက်လာ၍ မီးမြင်ရသည်ဆိုသောနေရာသို့ ကြည့်လိုက်သော အခါ ဂျပန်များဖိုထားခဲ့သော မီးမဟုတ်ဘဲ ကွင်းတစ်ဖက် တောစပ်ရှိ ချုံပုတ်များ တောမီးလောင်ခြင်းသာဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ၏။

မီးလောင်သည့်နေရာမှ တစ်မိုင်ကျော်နေရာတွင်မူ လှည့်၍ပြန်သွား သော မော်တော်ကားဘီးရာများကို လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်တွေ့ရ၏။ ယခုအချိန်တွင် မြန်မာပြည်၌ ကားစီးနိုင်သူများမှာ ဂျပန်များသာ ဖြစ်ပေ

သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ငိုဆင်နှင့် တစ်မိုင်ခန့်အကွာသို့ ရောက်သည် အထိ လာခဲ့ကြသောအခါ လမ်းဘေးတွင် ချောင်းငယ်ကလေးတစ်ခု စီးဆင်းနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ချောင်းထဲတွင် ကျွန်တော်တို့ ရေဘူးများကိုဖြည့်ကြပြီးနောက် လမ်း ကိုကျော်ကာ ချိုင့်တစ်ခုထဲရှိ ချုံပုတ်များအောက်တွင် မီးဖို၍ လက်ဖက် ရည်အိုး တည်ကြသည်။ ထုံးစံအတိုင်းပင် နို့လည်းမပါ။ သကြားလည်း မရှိ။ လူတိုင်းပင် သကြားကို တောင့်တနေကြ၏။ ကျွန်တော်မှာ လွန်ခဲ့ သော ၁၅ နှစ်ခန့်က အီတန်တက္ကသိုလ် ကျောင်းပိတ်ရက်အတွင်း ဘိုင် စကယ်တစ်စင်းဖြင့် လည်ပတ်ရင်း ချောကလက်နှင့် ကိတ်မုန့်များစားခဲ့ ရပုံကို မြင်ယောင်နေမိတော့သည်။ ကျွန်တော်လိုပင် ယခင်က စားခဲ့ သောက်ခဲ့ဖူးသည်များကို ပြန်၍တွေ့ရင်း ရူးမတတ်ဖြစ်နေသူများလည်း မနည်းလှ။ ကျွန်တော်တို့သည် အနီးအနားတစ်ဝိုက်တွင် စားနိုင်မည့် သစ်ဥ သစ်ဖု သစ်သီးဝလံများကို လိုက်၍ရှာကြည့်ကြ၏။

ဘောလုံးငယ်ငယ်အရွယ်ရှိသော စိမ်းနေသည့်သစ်သီးများကို မောင် ကြန်အား ပြကြည့်၏။ မောင်ကြန်က ခေါင်းသာအတွင်ခါနေသည်။ အစိမ်း အတိုင်း စား၍မကောင်းလျှင် ပြုတ်စားရလေမည်လားဟု ပြုတ်၍ မြည်း ကြည့်၏။ ခါးလိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။

တစ်ဖန် ထိကရုံးပင်များကို နုတ်၍ ရေလုံပြုတ်ကာ စားကြည့်သည်။ မျို၍ပင်မရ။ အနီရောင်အသီးများကိုတွေ့၍ မြည်းကြည့်သည်။ အဆိပ်နဲ့ ထွက်နေလေသည်။ စားနိုင်ဝါးနိုင်သည့်အရာဟူ၍ တစ်ခုမျှမတွေ့။ ကျွန် တော်တို့တစ်တွေမှာ အိမ်မြောင်းအမြီးပြတ်သလို ဖြစ်နေကြလေသည်။ မျှစ်ကိုပြုတ်၍ စားလျှင် ကောင်းကြောင်းသိပါ၏။ သို့သော် ဝါးတစ်ပင်မျှ

မရှိ။

ကျွန်တော်တို့ရောက်နေသော တောင်ကုန်းပေါ်မှ မျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် အနောက်ဘက်ကိုပင်ကြည့်ကြည့်၊ အရှေ့ဘက်ကိုပင်ကြည့်ကြည့် ကြည့်၍ မဆုံးနိုင်သော ကွင်းပြင်များကိုသာ တွေ့နေရ၏။ သို့သော် ကွင်းပြင်များ အလွန်တွင်ကား ရွက်ခြောက်တောတစ်ခုက ရှိနေလေသည်။ မည်သည့်နည်းဖြင့်မဆို ထိုတောသည် ကျွန်တော်တို့အတွက် အကွယ်အကာ ပေးနိုင်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်တို့သည် အနောက်ဘက်သို့ဦးတည်၍ လာခဲ့ကြပြီးနောက် ကွင်းပြင်ကြီးအား အမြန်ဆုံးနှင့် အတိုဆုံးဖြတ်ကျော်နိုင်မည့်နေရာကို ရှာကြည့်ကြ၏။

ကင်းထောက်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့က တောင်ကုန်းမှ မြေပြင်သို့ဆင်းရာလမ်းနှင့် ထိုလမ်းက ဦးတိုက်ထားသော တောင်ခြေရင်းမှ မော်တော်ကားလမ်းကို တွေ့ရကြောင်း သတင်းပို့သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ထိုတောင်ဆင်းလမ်းအတိုင်း ဆင်းလာခဲ့ပြီးနောက် မော်တော်ကားလမ်းကို ယုန်ကလေးများဖြတ်၍ကူးသလို ကူးကြရင်း ကျွန်တော်တို့ခြေရာကိုလည်း တတ်နိုင်သမျှ ဖျောက်ဖျက်ပစ်ခဲ့ကြ၏။

မကြာမီ ရင်ခေါင်းလောက်မြင့်ကာ ဖုန်တသောသောထနေသော မြက်ခြောက်တောထဲသို့ ရောက်လာကြ၏။ အရိပ်ခိုစရာဆို၍ လူတစ်ရပ် ကျော်ကျော်မြင့်သော သစ်ပင်အုပ်ကလေးနေရာကျကျတွင် ရှိနေသည်။ နေကလည်း မွန်းတည့်ချိန်၊ လူကလည်း အစာပြတ်နေသဖြင့် မိနစ် ၂၀ ကြာတိုင်း ခဏရပ်နားခွင့်ပေးရတော့သည်။

တောင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် ယနေ့နံနက်က ကျွန်တော်တို့ဖြတ်ကျော်လာခဲ့သော တောင်ကုန်းများကို မြင်နေရ၏။ ယခုရောက်ရှိနေသော နေရာထက် ထိုတောင်ကုန်းများသည် ကျွန်တော်တို့အတွက် ပို၍

လုံခြုံမှုရှိသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလှည့်၍ကြည့်နေစဉ် ကျွန်တော်တို့နောက်ဘက် ကျွန်တော်တို့လာခဲ့သော လမ်းဘက်မှနေ၍ မီးခိုးများတစ်ခုပြီးတစ်ခု ကောင်းကင်သို့ ထိုးတက်လာသည်ကို အံ့ဩစွာတွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော်တို့ စိတ်ဓာတ်အခြေအနေအရ ထိုမီးခိုးလုံးများမှာ ကျွန်တော်တို့ရှိနေသည့်နေရာကို အချက်ပြလိုက်သည့် မီးခိုးလုံးများဟုပင် ယူဆမိတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် နားနေရာမှ ခပ်သုတ်သုတ် ခရီးနှင်ကြပြန်သည်။ ရဲဘော်အချို့မှာ အစာပြတ်ကာ နေပူပြင်းသည့်ဒဏ်ကြောင့် ခဏခဏ သတိလစ်သွားကြသဖြင့် တွဲ၍ခေါ်လာရသည်။ သို့တိုင်အောင် မည်သူမျှ မိမိတို့သေနတ်ကို ထားမပစ်ခဲ့ရဟု ကျွန်တော်က တင်းတင်းကျပ်ကျပ် အမိန့်ထုတ်ထား၏။ မိမိတို့လက်နက်ကို ပစ်ထားခဲ့သူအား ရောက်သည့်နေရာတွင် ချန်ထားခဲ့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား၏။ ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ပစ္စည်းအချို့ကိုမူ မတတ်သာလျှင် မြေမြှုပ်၍ထားခဲ့ရန် အခွင့်ပြုထား၏။

နေ့လယ် ၁ နာရီခန့်အရောက်တွင် မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည် ရုတ်တရက် လက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှ နွား ၂ ကောင်။

ရဲဘော် ၃ ယောက်အား နွား ၂ ကောင်ကို ပစ်သတ်၍ အရေဆုတ်ကာ ခုတ်ထစ်ရန် တာဝန်ပေး၍ လွှတ်လိုက်၏။ ရဲဘော် ၃ ယောက်မှာ အလျင်စလိုနိုင်မှုကြောင့် ချက်ကောင်းကိုမထိမိဘဲ နွားများသည် လေထဲတွင် ခေါင်းထောင်ကာ ယမ်းနဲ့ကိုခံမိသွားပြီး ခြေကုန်သုတ်၍ ပြေးသွားကြတော့သည်။ စားရတော့မည် သောက်ရတော့မည်ဟု အားခဲထားသော ကျွန်တော်တို့မှာ ထိုရဲဘော် ၃ ယောက်အား ဆဲ၍မပြီးနိုင်အောင် ဖြစ်နေ

ကြတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့အခြေအနေမှာ တစ်လုတ်တစ်ဆုပ်မျှ မစားရလျှင် မတ်တတ်မှ လဲကျ၍သေရတော့မလို ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ရွာတွေ့လျှင် ခါတိုင်းလို ရှောင်မသွားတော့ဘဲ ရွာထဲသို့ဝင်၍ အစာရှာတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ရဲဘော်အားလုံးမှာ စစ်သားနှင့် လုံးဝမတူတော့ဘဲ တောင်ငွေကိုယ်စီဖြင့် မိမိတို့ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို သယ်ပိုးနေရပေပြီ။

ရဲဘော် ၃ ယောက်ပင် လမ်းတွင် အသက်ပျောက်ခဲ့ပေပြီ။

ကျွန်တော်တို့ရှေ့ ၅ မိုင်ခန့်အကွာတွင် ကန်သာဆိုသော ရွာကလေး တစ်ရွာရှိနေသည်။ ထိုရွာ၏ ရွာနီးချုပ်စပ်တွင် အခြားရွာများလည်း မရှိ။ ရှိသည့်တိုင် အလှမ်းဝေးဝေးတွင်ရှိသည်။ ကန်သာတည်ရှိသည့် နေရာကလည်း လမ်းဆုံ လမ်းခွဲနေရာမျိုးမဟုတ်။ ကျွန်တော်သည် ယခုအထိ ဂျပန်များနှင့်တွေ့လျှင် မတိုက်ဘဲ ရှောင်၍ရှောင်၍ လာခဲ့ခြင်းမှာ ဝိုလ်မူးချုပ်ဝင်းဂိတ်၏ ဆန္ဒအရ၊ အိန္ဒိယသို့ အတွေ့အကြုံများသော ရဲဘော်များ ပြန်ရောက်စေလိုသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ယခုမူ ရဲဘော်များမှာ ဂျပန်သတ်၍ မသေဘဲ ငတ်၍သေကြတော့မလို ဖြစ်နေလေသည်။ အစာငတ်သဖြင့် ဂျပန်ထံတွင် သုံးပန်းအဖြစ် အပမ်းခံရမည်ဟူသော စိတ်မျိုးကား တစ်ယောက်တွင်မျှ မရှိကြ။ မည်မျှပင် ငတ်နေစေကာမူ တိုက်ရင်းသာ သေလိုကြသည်။

ညနေ ၅ နာရီခွဲလောက်တွင် ကန်သာရွာနားသို့ ကပ်မိကြသည်။ ရွာထဲမဝင်မီ စစ်အရာရှိအားလုံးကိုခေါ်၍ ညွှန်ကြားချက်ပေးသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာထဲတွင် သကြားဓာတ်မရှိသဖြင့် စကားကို အတော်ပင် အားယူ၍ ပြောရသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ကျွန်တော်က ညွှန်ကြားချက်ပေးလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော့်လက်အောက်မှ အရာရှိများသည် မဆိုင်းမတွ

ကျွန်တော်ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း လိုက်နာလုပ်ကိုင်ကြသည်။ ယခုမူ ကျွန်တော်အား ကျွန်တော်ညွှန်ကြားချက်ကို ထပ်ခါထပ်ခါ ပြောရန်သာ တိုက်တွန်းနေကြ၏။ ကျွန်တော်က စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ ဆဲဆို ရေရွတ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်ညွှန်ကြားချက်ကို ထပ်ပြောပြန်သည်။ အရာရှိများ သက်ဆိုင်ရာသို့ ထွက်သွားသောအခါ ညွှန်ပရေစာက ကျွန်တော့်တွင် သကြားဓာတ် မရှိသဖြင့် စကားပြောရာ၌ အခက်အခဲတွေ့သလို၊ အရာရှိများတွင်လည်း သကြားဓာတ် ကုန်ခန်းနေသောကြောင့် သောတအာရုံမှာ ခါတိုင်းလို သွက်လက်ခြင်းမရှိကြောင်း၊ သည်လိုအဖြစ်မျိုးကို သူတို့ ၁၉၄၂ ခုနှစ် ချောက်ကန်တောင်ကြားလမ်းမှ ထွက်ပြေးလာခဲ့ရစဉ် ကြုံခဲ့ရဖူးကြောင်း ပြောပြသည်။ သည်တော့မှ ကျွန်တော့်လက်အောက်မှ အရာရှိများကို ပြန်ခေါ်၍ တောင်းပန်လိုက်ရ၏။

ညွှန်ပရေစာနှင့် ကျွန်တော်ခေါင်းဆောင်သော စစ်ကြောင်းဌာနချုပ်က ရွာလယ်သို့ဝင်ပြီး အခြားတပ်စုများအား ရွာကိုအပိုင်းခိုင်းလိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့သည် ရှေ့သို့တစ်လှမ်းစီချီတက်တိုင်း ရွာထဲတွင် ကျွန်တော်တို့အတွက် ဆုအဖြစ်တွေ့ရမည့် အစားအစာများကို မြင်ယောင်နေကြ၏။

သို့သော် ရွာလယ်သို့ရောက်သောအခါ ကန်သာသည် လူအများစွန့်ပစ်၍ထားခဲ့သော ရွာတစ်ရွာမျှသာဖြစ်ကြောင်း စိတ်ပျက်ဖွယ်တွေ့ရ၏။ ယခင်က စိုက်ပျိုးခင်းဖြစ်ဟန်ရှိသောနေရာတွင်ပင် စားစရာ ဟင်းသီးဟင်းရွက်နှင့် သစ်ဥသစ်ဖု ရှာ၍မရ။

စိတ်ပျက်စရာကောင်းလိုက်သည်မှာ ကမ်းကုန်၍နေတော့သည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်ရဲဘော်များက စိတ်ပျက်သည်အမှုအရာကို မပြ။ စိုးရိမ်ခြင်း၊ ကြောင့်ကြခြင်းမရှိ။ ကျွန်တော်တို့သည် ဘယ်လိုဒုက္ခမျိုးကိုမှ မတွေ့မကြုံရ။ ဘယ်လိုမှမဖြစ်သလို ကန်သာတွင်ပင် ညအိပ်စခန်းချလိုက်ကြ၏။

အိပ်မက်ထဲတွင် ချောကလက်နှင့် မွေးနေ့ကိတ်မုန့်များကို တွေ့နေလေသည်။

ကန်သာရွာတွင် ကံမသာဘဲ ကြမ္မာဆိုးနှင့် တွေ့ရခြင်းမှာ ကျွန်တော်တို့အတွက် အရုဏ်မတက်မီ အမှောင်မှိုက်ဆုံးအချိန်ပင် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရလေတော့မည်။ ကြမ္မာပြိုဟ်ဆိုးသည် ကျွန်တော်တို့နောက်မှ တကောက်ကောက် လိုက်လျက်။ ကန်သာရွာတွင် အတတ်နိုင်ဆုံး နှိပ်စက်ခဲ့ဟန်တူ၏။ သို့သော် ကြမ္မာပြိုဟ်ဆိုးက ကျွန်တော်တို့အား သေစေချင်။ ကျွန်တော်တို့က အသေမခံနိုင်။ ဤသို့ ကျွန်တော်တို့က အစွမ်းမပေး အသေမခံသောအခါ ကြမ္မာပြိုဟ်ဆိုးသည် တပ်လှန်၍ ပြေးသွားတော့သည်ဟု ထင်ရ၏။

ကျွန်တော်တို့ ကုသိုလ်ကံက အကောင်းဘက်သို့ ပြန်၍လှည့်လာလေသည်။

ကန်သာလို စရာဝတီတောင်ဘက်အရပ်တွင်ရှိသော ရွာပျက်မှ ကျွန်တော်တို့ဆက်၍ ချီတက်ခဲ့သောလမ်းမှာ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင်ပင် ကျီးကြောင်းသင့်လျော်သော လမ်းစဉ်ဟု မထင်မိ။ သို့သော် 'ကြက်ကန်းဆန်အိုးတိုး' ဆိုသလို ကျွန်တော်တို့လာခဲ့သောလမ်းမှာ 'ဟန်' နေလေသည်။

ဤအချိန်မှစ၍ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည့် အရာတိုင်းသည် ကျွန်တော်မှန်းခြေအတိုင်း ကိုက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

တိုက်ပွဲစဉ်တစ်လျှောက်လုံး၌ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်လုပ်သမျှ ကိုင်သမျှ ဆုံးဖြတ်သမျှကို ဂျွန်ဖရေဇာနှင့် ဒန်ကင်တို့နှစ်ယောက်အား ဦးစွာအသိပေးပြီးမှသာ လုပ်လေ့ရှိသည်။ သူတို့နှင့်တိုင်ပင်ကာ သူတို့အား ဦးစွာအသိပေးပြီးမှသာ လုပ်လေ့ရှိသည်။ သူတို့နှင့်တိုင်ပင်ကာ သူတို့အား ကျွန်တော်ရည်ရွယ်ချက်များကို ပြောပြထားခြင်းမှာ အကယ်၍ ကျွန်တော် တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ခဲ့လျှင် သူတို့က ဆက်၍ ခေါင်းဆောင်သွားနိုင်စေရန် ဖြစ်၏။ ဤသို့ဆိုခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့စစ်ကြောင်းကို လူ ၃ ယောက်

စုပေါင်း ခေါင်းဆောင်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုလိုခြင်းမဟုတ်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်လုပ်သမျှကို သိနေအောင် ပြောထားခြင်းမျှသာဖြစ်၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ထံမှ အကြံပေးချက်များကို လက်ခံသော်လည်း ဆုံးဖြတ်ချက်များမှာမူ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ချက်များသာ ဖြစ်သည်။ သူတို့ပေးသည့် အကြံများကို လက်မခံသည့်အခါများလည်း ရှိသည်။

ယခုမူ ဒန်ကင်တစ်ယောက် မရှိတော့သဖြင့် ဂျွန်ဖရေဇာအပေါ်တွင် ပို၍အားထားရတော့၏။ ကျွန်တော်နှင့် ဂျွန်ဖရေဇာတို့သည် ရဲဘော်များအား ကြုံတွေ့နေရသော အခြေအနေကို အကောင်းချည်းလည်းမပြော၊ အဆိုးချည်းဖြစ်သည်ဟုလည်း မဆိုဘဲ ရဲဘော်များ၏စိတ်ဓာတ်ကို ထိန်းသိမ်း၍ ခရီးဆက်ကြရသည်။ စည်းကမ်းကိုလည်း တတ်နိုင်သမျှ လိုက်နာအောင် ကြပ်မတ်ပေးသည်။ အရာရှိများအား ရဲဘော်များနှင့်ရော၍ မစားစေဘဲ သီးခြားစားစေသည်။ တစ်စုံတစ်ခု မေးစရာ ပြောစရာရှိလျှင် ကျွန်တော်အား တိုက်ရိုက်မမေးမပြောဘဲ ဒု-စစ်ကြောင်းမှူးဖြစ်သော ဂျွန်ဖရေဇာမှ တစ်ဆင့်သော်လည်းကောင်း၊ တပ်ရေးတာဝန်ကို ယူထားရသော တော်မီဘလိုမှသော်လည်းကောင်း မေးခိုင်း၊ ပြောခိုင်းသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အစာရေစာပြတ်နေသော 'ဒုက္ခိတ' များဖြစ်နေသည့်အတိုင်း စစ်သားများဖြစ်နေကြသည်ဆိုသော အချက်ကို မမေ့ဘဲ စည်းကမ်းကိုထိန်းသိမ်းနိုင်ရန် ဤသို့ပြုလုပ်ရခြင်းဖြစ်၏။ အရာရှိနှင့် ရဲဘော်တိုင်းကိုလည်း မိမိတို့အချင်းချင်းထံမှ စားစရာ သောက်စရာများကို ခိုးယူသည်ဖြစ်စေ၊ ကျေးရွာလူထုထံမှ ခိုးယူယူသည်ဖြစ်စေ၊ တောကျေးရွာသူများအား ဗလက္ကာရ ပြုကျင့်သည်ဖြစ်စေ ချက်ချင်းပစ်သတ်မည်ဟု အမိန့်ထုတ်ထားလိုက်၏။ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်လာလျှင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်၍ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အပြစ်ပေးမည်။ ဤဆုံးဖြတ်

အပြစ်ပေးချက်မှ နောင်အခါ တာဝန်ရှိလာလျှင် ထိုတာဝန်ကို ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းယူမည်။ မည်သည့်အရာရှိကိုမှ ဒုက္ခပေးလိုဟု တိတိ လင်လင်း ကြေညာထား၏။

မှတ်မှတ်ရရ ရဲဘော် ၂ ယောက်သာ ကျေးရွာလူထုကို မချေမငံလုပ် သည့်အတွက် အပြစ်ပေးခြင်းခံရသည်။ အပြစ်မှာလည်း သေဒဏ်ပေး လောက်သည့်အပြစ်မျိုးမဟုတ်။ ရဲဘော် ၂ ယောက်အား ၂ ကြိမ် အပြစ် ပေးရခြင်းမှလွဲ၍ ရဲဘော်အားလုံးသည် ကြံ့ခိုင်သောစိတ်ဓာတ်၊ တင်းကျပ် သောစည်းကမ်းကို လိုက်နာကာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ရဲဘော်စိတ် အပြည့်အဝနှင့် ဆက်ဆံလျက် တိုက်ပွဲစဉ်တစ်လျှောက်လုံး သတ္တိရှိရှိ ချီတက်တိုက်ခိုက်လာခဲ့ပုံမှာ မော်ကွန်းထိုးလောက်ပါပေသည်။ ဤရဲဘော် များနှင့်အတူ စစ်ကြောင်းတစ်ကြောင်းတည်း ချီတက်ခဲ့ရသည်ကိုလည်း ကျွန်တော်သည် အမြဲဂုဏ်ယူနေမည်ဖြစ်ပါသည်။

ဧပြီလ ၆ ရက်နေ့နံနက်တွင် အရည်ပျော်နေသော နို့မှုန့်ပြားအချို့ ကို ဝေငှပေးပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့သည် ကံမသာသော ကန်သာရွာမှ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

နံနက် ၈ နာရီခွဲအချိန်လောက်တွင် လမ်း ၂ ခွဲ ဖြာထွက်နေသော ခွဆုံတစ်ခုသို့ ရောက်လာကြသည်။

ကျွန်တော်က ညာဘက်လမ်းကိုရွေးသည်။ ဂျွန်က ဘယ်ဘက်လမ်း သာမှန်မည်ဟု ကန့်ကွက်၏။ သို့သော် ကျွန်တော်က ညာဘက်လမ်းကို သာ တမ်းတမ်းစွဲနေ၏။ ဂျွန်က တိုး၍ကန့်ကွက်လာလေ၊ ဂျွန် ရွေးသော လမ်းမှာ မှန်သည်ထက် မှန်၍လာလေဟု ကျွန်တော်က ယူဆမိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ကလည်း ပို၍ခေါင်းမာလာသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်ရွေးသော ညာဘက်လမ်းအတိုင်း ခေါင်း

ဆောင်၍လာခဲ့၏။ ဤကား ဒုက္ခအမျိုးမျိုးတွေ့ရပြီးနောက် ပထမအကြိမ် ကံထလာခြင်းပင်တည်း။ ဤသို့ ကံထလာသည်ကို ညနေဘက်ရောက်မှ သိရတော့သည်။

ကျွန်တော် ခေါင်းမာစွာ ငြင်းပယ်ခဲ့သော ဘယ်ဘက်လမ်းမှာ ဂျပန် တိုက်ကင်းတစ်ကင်း ချီတက်သွားသည့် ခြေရာများကို တွေ့ရ၏။ ကျွန် တော်တို့သာ ဘယ်ဘက်လမ်းအတိုင်း ချီတက်ခဲ့ပါလျှင် ဂျပန်တို့နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံရပေတော့မည်။ ယခုကား တေ့လွဲကလေး လွဲကာ အန္တရာယ်ကို ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့ပေပြီ။

'လမ်းမှား'ဟုထင်ရင်း ခေါင်းမာစွာလိုက်လာခဲ့သော လမ်းသည် လယ်ကွင်းတစ်ခုကိုဖြတ်လျက် စီးဆင်းနေသော ချောင်းကလေးတစ်ခုရှိရာ သို့ ခေါ်ဆောင်သွား၏။ ကမ်းနံဘေး မြက်ခင်းပေါ်တွင်ကား အစာစားနေ သော ကျွဲသုံးကောင်။

ဤအကြိမ်တွင် ယခင်ကလို ခဲလေသမျှ သဲရေကျမဖြစ်ရလေအောင် လက်အဖြောင့်ဆုံး တော်မီရောဘတ်နှင့် ပီတာဒိုရင်တို့အား တာဝန်ပေး လိုက်၏။

သေနတ်သံများမှာ ကမ္ဘာကြီးပျက်သွားသလားဟု ထင်ရလောက် အောင် ကျယ်လောင်လှသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့က ဘာမှမမူ။ ကျွဲသုံးကောင်က တုံးခနဲ လဲကျကာ မြက်ခင်းပေါ်တွင် အသက် ပျောက်သွားသည်။

ကျောပေါ်မှ ကျောပိုးအိတ်များကို ချောင်းနံဘေးတွင် ချထားကာ အမဲဖျက်သည့်အဖွဲ့များ ဖွဲ့လိုက်၏။

တိုက်ခိုက်ရေးအဖွဲ့မှ ဝှစ်တင်ဟန်မှာ အရပ်သားဘဝဖြင့်ရှိစဉ်က အမဲသတ်သမားဖြစ်ရာ သူ့အား ကျွဲတစ်ကောင်ဖျက်ရန် တာဝန်ပေးလိုက်

ပြီး တော်မီရောဘတ်က ဒုတိယကျွဲကို တာဝန်ယူသည်။ တတိယကျွဲကိုမူ လဲနေသည့်နေရာ၌ပင် အရန်ရိက္ခာအဖြစ် ချန်ထားလိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့ တွင်ပါသည့် ကချင်စားနှင့် ဂေါ်ရခါးစားကောက်များမှာ တောရှင်းရလွန်း၍ တုံးတိတ်ကြီးဖြစ်နေသဖြင့် ကျွဲရေခွာရသည်ပင် တစ်ကမ္ဘာလောက် ကြာသည်ဟု ထင်ရ၏။ ရဲဘော်များမှာ အားအင်ချည့်နဲ့သူချည်း ဖြစ်နေ၍ ကျွဲဖျက်သူများကို သူ့အဆိုင်းနှင့်သူ လဲ၍ပေးရ၏။ ကျွန်တော်တို့က ချောင်းနံဘေးတွင် မီးဖိုတစ်ဖို ဖိုထားလိုက်ပြီး ခုတ်ထစ်ပြီးအသားများကို တံစို့ထိုး၍ ကင်ကြ၏။

ကျွန်တော်တို့ဝမ်းဗိုက်မှာ ဘီလူးစီးထားသလို ဆာလောင်လျက်ရှိရာ ကျွန်တော်တို့သည် ကျွဲသားကျက်သည်အထိ မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ အစိမ်းလိုက်ပင် ဝါး၍စားကြသည်။ သွေးစိမ်းရှင်ရှင်က ကျွန်တော်တို့ မုတ်ဆိတ်တွင် ပေကျဲနေပြီး စစ်အင်္ကျီအပေါ်သို့ တစက်စက်ကျနေ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ယောက်ဖြစ်နေပုံကို တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ရယ်နေမိကြသည်။

ကောင်းကင်မှ ပျံဝဲနေသော လင်းတများအား ရဲဘော်တစ်ယောက်က "ဟေ့ကောင်ကြီးတွေ၊ ဒီတစ်ခါတော့ မင်းတို့ ကံဆိုးတာပဲကွာ၊ မင်းတို့အစား တို့က ဒီမှာရောက်နေပြီ" ဟု အော်ပြောလိုက်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ကျွဲသားကို ကင်လိုက်၊ စားလိုက် လုပ်နေကြသည်မှာ နံနက် ၉ နာရီမှ ညနေ ၅ နာရီထိဖြစ်၏။ တစ်မိနစ်မျှ အစားမပြတ်ဘဲ စားရင်းမောကာနှင့် မှေးသွားသည့်အချိန်သာ ခဏရပ်သွားသည်။ မျက်စိပွင့်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆက်၍စားကြပြန်၏။

ကျွဲသားကင်ကိုစားချင်သည့်ဆန္ဒက လျော့သွားသောအခါ ကျွဲသားကို ပြုတ်ကာ အရည်ကိုသောက်၍ အဖတ်ကိုစားကြပြန်သည်။ ဤသို့စားနေရင်းလည်း ချောင်းထဲသို့ဆင်း၍ ရေချိုးဖြစ်အောင် ချိုးလိုက်ကြသေး၏။

ရက်သတ္တပတ်အတော်ကြာအောင် ရဲဘော်များ ယူနီဖောင်းချွတ်၍ ရေချိုးသည်ကို မမြင်ခဲ့ရသော ကျွန်တော်သည် ယခု ရဲဘော်များ အဝတ်အားလုံးချွတ်၍ ရေချိုးသည်ကိုမြင်ရတော့မှ ကျွန်တော်ရဲဘော်များ မည်မျှအထိ ပိန်ဆင်းသွားသည်ကို ထိတ်လန့်စွာတွေ့လိုက်ရတော့သည်။ ယခင်က ရင်အုပ်မောက်မောက်နှင့် လက်မောင်းကြွက်သားကြီးများ တောင့်တောင့်တင်းတင်းရှိခဲ့သော ရဲဘော်များမှာ ယခု နံရိုးပြိုင်းပြိုင်းနှင့် ရှိနေတော့သည်။ ယခင်က ဝမ်းဗိုက်ကြွက်သားများ အတောင့်လိုက် အမြောင်းလိုက်ရှိခဲ့သော နေရာတွင် ကြွက်တွင်းကြီးလို ဟောင်းလောင်းဖြစ်ကာ ပိန်ရှည်၍ ကပ်နေတော့သည်။

ဤရက်များအတွင်း ဤမျှ ပိန်ကျသွားသည်ကို အံ့ဩနေမိသလို၊ ဤသို့သောအခြေအနေဖြင့် ဤမျှလောက်ကြမ်းတမ်းသောခရီးကို ချီတက်လာနိုင်သော ရဲဘော်တို့၏ ဇွဲကိုလည်း အံ့ဩနေမိတော့သည်။

တတိယကျွဲတစ်ကောင်ကို ခုတ်ထစ်၍ ရေလုံပြုတ်ပြီးသောအခါ မှောင်စပျိုးလာသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ အင်္ကျီ ဘောင်းဘီအိတ်များနှင့် ကျောပိုးအိတ်ထဲတွင်လည်း ကျွဲသားကင်၊ ကျွဲသားပြုတ်များဖြင့် ပြည့်နေပြီး ကျွန်တော်တို့ သွားနှင့် သွားဖုံးများမှာလည်း ဆက်၍မဝါးနိုင်တော့လောက်အောင် နာနေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ခရီးဆက်၍ထွက်ခဲ့ကြပြန်လေသည်။

ထိုညအဖို့ စခန်းချရပ်နားသည့်အချိန်၌ ကျွန်တော်သည် ကျွဲသားတုံး အနည်းဆုံး ၁၀ တုံးလောက်ကို နို့မပါ၊ သကြားမပါသော လက်ဖက်ရည်ဖြင့် မျှောချခဲ့ပြီးနောက်...မှက်၊ ခြင်၊ ယင်တို့ ကိုက်သည်ကိုလည်း မသိ။ အိပ်မက်ဆိုး မက်သည်ကိုလည်း မသိဘဲ ကုလားသေ ကုလားမော အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်အရက်တက်လာသည့်အချိန်၌ ကျွန်တော်တို့သည် အားအင်ပြည့်ဖြိုးကာ လန်းလန်းဆန်းဆန်း ရှိနေကြ၏။

နံနက်စာအတွက် ကျွဲသားကလည်း အသင့်ရှိနေသည်မဟုတ်ပါလား။ ရှေ့သို့လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် မော်တော်ကားလမ်းမကြီးကို တွေ့နေရ၏။ လမ်းပေါ်တွင် ကားဘီးရာများ။

ကျွန်တော်တို့သည် ကားလမ်းကို သတိထား၍ ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီးနောက် မိုင်ဝက်ခန့် ခရီးပေါက်လာသောအခါ ဘယ်လိုမှ သွား၍မရသော ဗွက်အိုင်ကြီးတစ်ခုနှင့် ပက်ပင်းပါတိုးနေတော့သည်။ မက္ကလက်အနီးတွင်တွေ့ခဲ့ရသော ဗွက်အိုင်ထက်ပင် အသွားရခက်ရာ၊ တစ်ယောက်နောက် တစ်ယောက် တန်းစီသွားမရ။ ကင်းထောက်အဖွဲ့ ၂ ဖွဲ့အား ထွက်လမ်းရှာရန် စေလွှတ်လိုက်သည်။ သို့သော် ရှာမတွေ့။

ကျွန်တော်သည် ကင်းထောက်အဖွဲ့သားများအား ခဏမျှ အမောပြေစေပြီးနောက် စစ်ကြောင်းတစ်ကြောင်းလုံးကိုပါခေါ်၍ အနောက်စူးစူးသို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ကင်းထောက်အဖွဲ့ ရောက်ခဲ့သည့်နေရာအဆုံးတွင် အပေါ်ယံမြေမှာ တင်းလျက် မာနေသကဲ့သို့ ထင်ရ၏။ ရဲဘော်တစ်ယောက်အား ရှေ့တွင် မြေမာမာ ရှိမရှိ ဆင်း၍အစမ်းခိုင်းနေစဉ် အရှေ့ဘက်ဆီမှ စကားပြောသံများ ကြားလိုက်ရ၏။

ကျွန်တော်သည် ရဲဘော်များအား အကာအကွယ်ယူခိုင်းလိုက်ပြီး ညွှန်ဖရေစာ၊ မောင်ကြန်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ၃ ယောက်သာ ရှေ့မှထွက်လာမည့် လူများကို ရပ်၍စောင့်နေသည်။

မကြာမီ ယက်သံသံများ၊ ပလိုင်များဖြင့် ငါးရှာထွက်လာသော ကလေးတစ်အုပ်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်တို့က သုံးယောက်တည်း ရှိနေသဖြင့် ကလေးများမှာ ကြောက်လန့်ခြင်းမရှိဘဲ ကျွန်တော်တို့မေးသမျှ

ပြေကြ၏။

ငိုဆင်ရွာအနီးတွင်သာ ဂျပန်ရှိ၍ ဤနေရာတွင် ဂျပန်မရှိပါ။ ဤဗွက်အိုင်ကြီးကို ကျော်နိုင်သည့်လမ်းကို သူတို့ပြန်ပေါ်သည်ဟု ပြောကြသည်။

ကျွန်တော်က ရဲဘော်များကို ခေါ်လိုက်၏။ သည်တော့မှ ကလေးများ မျက်လုံးပြူးသွားကြသည်။

ကလေးများသည် ကျွန်တော်တို့အား ကျွန်တော်တို့ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ရှာတွေ့နိုင်မည်မဟုတ်သော မြေပျော့ပျော့လမ်းမှ ခေါ်၍သွားကြ၏။ ဤလိုနေရာမျိုးတွင် ဤလိုကလေးမျိုးနှင့် လာ၍တွေ့ရခြင်းမှာလည်း ကျွန်တော်တို့ ကံထလာခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ကလေးများသည် ဟိုတစ်ကွက်သည်တစ်ကွက် ပေါက်နေသော မြက်ပုတ်ကလေးများကို ခြေဖြင့်စမ်း၍ နင်းရင်း လမ်းပြု၍သွားကြ၏။ ကျွန်တော်တို့မှာ ချောကျီနေသော မြက်ပုတ်ကို စမ်း၍နင်းလိုက်တိုင်း တဘိုင်းဘိုင်းလဲကျနေကြ၏။ အချို့ရဲဘော်များမှာ မိကျောင်းလို တွား၍သွားသူသွား၊ မြေပျော့ပေါ်တွင် ဖင်ကို တရွတ်ဆွဲလျက် လက်ဖြင့်သွားသူသွားဖြင့် အမျိုးမျိုးဖြစ်နေကြ၏။ တစ်နေရာတွင် ဘယ်လိုမှရှောင်၍မရသော ဗွက်အိုင်တစ်ခုရှိနေသည်။ ထိုအထဲသို့ ရဲဘော်တစ်ယောက် ကျွဲ၍ကျသွားသည်။ အတော်ပင်အားစိုက်၍ ဆွဲထုတ်ယူရသည်။ မကြာမီ အခြားရဲဘော်တစ်ယောက် ထပ်၍ကျသွားပြန်သည်။ သူ့အား လူတွဲ၍ထူသည့်တိုင် လမ်းမလျှောက်နိုင်အောင် အားပြတ်နေသဖြင့် သူ့အားထားခဲ့ပြီး ရှေ့သို့ဆက်လျှောက်ရသည်။ ပြီးမှ ကလေးများအား ရွာမှလူကြီးများကိုခေါ်၍ ထားပစ်ခဲ့ရသော ရဲဘော်အား ထိုနေရာမှသယ်ယူရန် မှာထားခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်ကိုယ်ကို လူသတ်သမားတစ်ယောက်လို

ထင်နေမိလေသည်။

ညနေ ၃ နာရီလောက်တွင် 'ဆိပ်သာ'သို့ ရောက်ကြသည်။ ကျွန်တော်သည် စစ်ကြောင်းကို ရွာအပြင်ဘက်တွင်ထားခဲ့ပြီး ဂျွန်ဖရောစာ၊ မောင်ကြန်၊ ပီတာဒိုရင်နှင့် တပ်စိတ်တစ်စိတ်ကိုခေါ်ကာ ရွာထဲသို့ဝင်လာခဲ့၏။

ဆိပ်သာကား အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်း ပေါများကာ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သော ရွာကြီးတစ်ရွာတည်း။

အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းများ၏ အနောက်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရေနံကြီးတစ်ကန်ရှိသည်။ လုံးထွင်းလှေတစ်စင်း နှစ်စင်းကိုလည်း ကန်ထဲတွင် မြင်ရ၏။ မြေပုံအရဆိုလျှင် ဆိပ်သာရွာသည် ဧရာဝတီနှင့် ၄ မိုင်ခန့်သာ ကွာတော့သည်။

ရွာတွင်းရှိလူများက အစပထမတွင် ရိက္ခာအပိုအလျှံ မရပါဟု ပြောကြသည်။ မကြာမီ သူကြီးကတော်နှင့်တူသော မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ဆန်ဘယ်လောက်လိုချင်သလဲဟု မေးသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ၇ ရက်အတွက် ဆန်နှင့် ရေနံဆီ သုံးပုံဖြင့်ထည့်ထားသော ကြံသကာ ၂ ပုံကို ဝယ်သည်။ ရွာထဲတွင်ပင် ရဲဘော်များအား ဝေပေးလိုက်သည်။ ၁ နာရီခန့်အကြာတွင် ရွာထဲမှပြန်ထွက်လာခဲ့၏။ အသက် ၂၀ လောက် လူရွယ်တစ်ယောက်လည်း လမ်းပြအဖြစ် ပါလာသည်။

ဆိပ်သာရွာမှ တစ်မိုင်လောက်အကွာတွင်ရှိသော တောထဲတွင်ရရှိလာသော ဆန်နှင့် ကျွန်တော်တို့တွင်ပါလာသော ကျွဲသားကို ရော၍ချက်လိုက်၏။ ဘုရင့်ပွဲတော်စာကဲ့သို့တည်း။

ထမင်းမြိန်မြိန်စားလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှင့် အိန္ဒိယပြည်အကြားတွင် ဧရာဝတီမြစ်ကြီးခြားနေသော်လည်း 'ရွှေမြင်းမိုရ်တစ်တောင်လုံး တုံး

မှတ်၍ခုန်'ဆိုသလို ခုန်၍ရသည်ဟုပင် ထင်နေတော့သည်။

ဒဏ်ရာရှိနေသော ဂျင်းဟာမန်အား တပ်ကြပ်ပိုက်က နေ့ရောညပါ ဂရုစိုက်ရှာသည်။ ဟာမန်၏ ကျောပိုးအိတ်ကို ကူ၍ထမ်းပေးစေသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်အောင် ရယ်စရာမောစရာများ ပြောလာသည်။ သည်အထဲတွင် သူ့တပ်ကြပ်တာဝန်ကိုလည်း ကျွန်တော်အောင် ထမ်းဆောင်လိုက်သေး၏။ ဧပြီလ ၂၆ ရက်နေ့လောက်တွင် ချင်းတွင်းကိုကူးနိုင်မည်ထင်ကြောင်း ဂျွန်ဖရောစာက ပိုက်အား ပြောသံကြားရသည်။

ဆိပ်သာမှ သူကြီးကတော်က ကျွန်တော်တို့အား သပြေလှရွာသို့ ခေါ်သွားပြီး ထိုရွာမှ လူကြီးအချို့နှင့် မိတ်ဆက်ပေးပါဟု ကျွန်တော်တို့နှင့် ပါလာသောလူငယ်ကို မှာလိုက်သည်။ သပြေလှတွင် လှေများရရှိနိုင်သည်ဟု ဆို၏။

ယခုအချိန်လောက်ဆိုလျှင် ထိုရွာရှိလှေများကိုလည်း ဂျပန်များ သိမ်းထားပြီးပြီလား မဆိုနိုင်။

ဂျပန်တို့သည် ကျွန်တော်တို့ကို ဖမ်းမိနိုင်ရန် နေရာအနှံ့ စောင့်နေသည်မှာ မှန်ပါ၏။ သို့သော် တစ်နေရာနှင့်တစ်နေရာ ဆက်သွယ်ရာတွင် ကား နှေးကွေးလှသည်။ ဇီးဖြူကျင်းတွင် ဘားမားရိုင်ဖယ်တပ်သားများ ဝင်တိုက်သည့်သတင်းကို ဤရွာတစ်ဝိုက်တွင်ရှိသော ဂျပန်များ သိပုံမပေါ်သေး။ ဇီးဖြူကျင်းနှင့် သပြေလှမှာ မိုင် ၄၀ ခန့်ဝေးသည်။ မြန်မာရွာသူရွာသားများကလည်း ကျွန်တော်တို့လိုပင် သူတို့လှေများ ဂျပန်သိမ်းသွားမည်ကို ကြောက်သည်။ စေ့စေ့စပ်စပ် မေးတတ်၊ ရှာတတ်လျှင် လှေများ ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားကြ၏။ ဂျပန်များက လှေအချို့ကို မြစ်အောက်ဘက် ၃ မိုင်ကွာရှိ ကုန်းသာရွာသို့ သိမ်းဆည်းယူဆောင်သွားပြီး ထိုမှနေ၍

မြောက်ဘက်ကမ်းရှိ မိုးထားသို့ ဖြတ်ကူးသည်။ မိုးထားမှ ကသာသို့ ကားလမ်းရှိသည်ဟု စုံစမ်းသိရှိရသည်။

ဧပြီလ ၇ ရက်နေ့ညတွင် သပြေလှရွာနှင့် ၃ မိုင်ခန့်အကွာတွင် စခန်းချ၍ အိပ်သည်။ ဆိပ်သာမှပါလာသော လမ်းပြနှင့် ဂျွန်ဖရောတို့က လှေရရှိရန် အစီအစဉ်လုပ်ကြ၏။ နံနက်မိုးလင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်တို့က သပြေလှနှင့် တစ်မိုင်ကွာအထိ ချီတက်သွားပြီး သင့်ရာ အရပ်က စောင့်နေမည်။ လမ်းပြဖြစ်သူက ရွာထဲသို့ဝင်၍ လှေများစုဆောင်း ထားခဲ့ပြီး ကျွန်တော်တို့ထံ မနက် ၉ နာရီခန့်တွင် ပြန်လာမည်ဟု သဘောတူကြ၏။

၈ ရက်နေ့ အရုဏ်တက်တွင် စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ချီတက်လာခဲ့ ကြ၏။ သပြေလှမှာ ဒီရေတက်လျှင် ရွာအနိမ့်ပိုင်းသို့ ရေဝင်သောရွာဖြစ်၍ ရွံ့နှင့် ရေအိုင်များကို မကြာခဏ တွေ့ရသည်။ ပထမတွေ့ရသော ရေအိုင် နားတွင် တံငါတစ်ယောက်နှင့် တဲတစ်လုံးကို တွေ့ရ၏။ သူ့ကိုပါ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ ခေါ်လာခဲ့သည်။ သပြေလှနှင့် အတော်ကလေး နီးလာသောအခါ ကျွန်တော်တို့က သစ်ပင်ချုံပုတ်ကလေးများ ခပ်ကျဲကျဲ ပေါက်နေသည့်နေရာတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး တံငါနှင့် လမ်းပြအား ရွာထဲသို့ လွှတ်လိုက်၏။ သူတို့က နံနက် ၉ နာရီတွင် ကျွန်တော်တို့ထံ ပြန်လာခဲ့ မည်ဟု ကတိပေးသွား၏။ ကျွန်တော်က ပိုပိုလိုလို ၁၁ နာရီထိစောင့်မည် ဟု စိတ်ထဲက ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်သည်။

၁၂ နာရီထိုးသည့်တိုင် တစ်ယောက်မျှ မပေါ်လာ။ ကျွန်တော်တို့ပုန်းနေရသည့်နေရာမှာလည်း လုံခြုံသည့်နေရာမျိုး မဟုတ်။ ၂ ယောက်လုံး ဂျပန်ထံ သတင်းသွားပို့နေကြလေသလား။ သို့မဟုတ် ဂျပန်က မသင်္ကာ၍ ဖမ်းသွားလေသား။ ဆိပ်သာမှ လမ်းပြအား

လှေငှားရန်အတွက် ငွေပေးထားသည်။ စောင့်နေသည့်နေရာမှ နေရာပြောင်း ရမှာကလည်း သူတို့ တကယ်ပြန်လာလျှင် ကျွန်တော်တို့ကို မတွေ့ဘဲနေမှာ စိုးရသည်။

ညနေ ၅ နာရီထိုးသည့်တိုင် တစ်ယောက်မျှ မပေါ်လာသောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် လာလမ်းအတိုင်း ပြန်၍ဆုတ်ခဲ့ကြရ၏။ ရေအိုင်အနီးရှိ တံငါတဲထဲသို့ရောက်သောအခါ တံငါသည် တဲအတွင်းမှ တောထဲသို့ ထွက်ပြေးသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ မောင်ကြန်နှင့် ဂျွန်ဖရောတို့အား ထိုတံငါတဲထဲတွင်ပင် ညအိပ်၍ စောင့်နေရန် မှာကြားပြီး ကျွန်တော်တို့ က လမ်းမှ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် စခန်းချသည်။ နောက်တစ်နေ့ အရုဏ်တက် သည့်တိုင်အောင် တံငါမှာ ပြန်၍မလာသဖြင့် ဂျွန်ဖရောအား တပ်စိတ် တစ်စိတ်ဖြင့် ဆိပ်သာသို့ပြန်လွှတ်ကာ အခြေအနေကို စုံစမ်းခိုင်းလိုက်၏။

ဆိပ်သာမှ သူကြီးကတော်သည် ဂျွန်တို့အား အောက်သို့ပင်ဆင်း၍ စကားမပြောဝံ့လောက်အောင် ဖြစ်နေလေသည်။ ဂျပန်များ ရွာထဲသို့ရောက် လာပြီး ကျွန်တော်တို့အကြောင်းကို စုံစမ်းသွားသည်ဟု သိရ၏။ ယခင်က ထည့်ပေးလိုက်သော လမ်းပြမှာလည်း ရွာတွင်မရှိပါဟု သူကြီးကတော်က ပြောနေလေသည်။

ကျွန်တော်လက်အောက်မှ အရာရှိများက ဧရာဝတီကို တစုတရုံး တည်း ကူးသည်ထက် လူစုခွဲ၍ မိမိတို့သင့်လျော်သည်ထင်သလို ကူးခြင်း က ပို၍ကောင်းလိမ့်မည်ဟု အကြံပေးကြ၏။ ကျွန်တော်သည် လူစုခွဲလိုက် ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

စစ်ကြောင်းတွင်ပါသည့် လူအားလုံးကို အစု ၃ စု ခွဲလိုက်၏။ ကျွန်တော်အစုတွင် အရာရှိ ၄ ယောက်နှင့် ရဲဘော် ၂၀ ပါသည်။ တော်မီရောဘတ်အစုတွင် အရာရှိ ၂ ယောက်နှင့် ရဲဘော် ၂၁။ ဒင်နီရှပ်

အစုတွင် အရာရှိ ၂ ယောက်နှင့် ရဲဘော် ၂၂။

တော်မီရောဘတ်က တံငါတဲကလေးနောက်ဘက်ရှိ ရေအိုင်တွင် လှေတစ်စင်းတွေ့ရသည်။ တဲအနီးတွင်လည်း လှည်းတစ်စီးရှိသည်။ လှေကို လှည်းပေါ်တွင်တင်၍ သူ့ရဲဘော်များအား မြစ်ထဲသို့ရောက်အောင် ဆွဲစေမည်ဟု ပြောသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့အကြံကို သဘောကျ၏။

ကျွန်တော်တို့အစုက မြစ်ဘက်သို့ ချီတက်လာစဉ် တော်မီရောဘတ်က သူ့ရဲဘော်များနှင့် အလုပ်ရှုပ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ကိုက် ၁၀၀ ခန့် ချီတက်လာခဲ့ပြီး နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ရေအိုင်ထဲမှလှေကို ရဲဘော်များက ထမ်း၍ လှည်းပေါ်သို့ တင်နေပြီး၊ တော်မီရောဘတ်က ညွှန်ကြားချက်များပေးနေသည်ကို မြင်ရ၏။ ဤကား တော်မီရောဘတ်အား နောက်ဆုံးမြင်တွေ့လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသတည်း။

ကျွန်တော်တို့အစုသည် လူသိများနေသော သပြေလှသို့သွားသည့် လမ်းကို ရှောင်ကွင်းလျက်၊ မြောက်ဘက်သို့တက်၍လာခဲ့၏။ ချက်ချင်း ဆိုသလိုပင် အသက် ၁၀ နှစ်၊ ၁၂ နှစ်ခန့်ရှိသော ကလေးတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ရလေသည်။ သူက မနေ့ကပင် လှေအချို့ကို မြစ်ထဲတွင်တွေ့ခဲ့ရပါသည်ဟုဆိုသဖြင့် သူ့အား ရှေ့မှတင်ကာ သူ့ခေါ်သည့်လမ်းအတိုင်း လိုက်လာခဲ့ကြ၏။

တစ်မိုင်ခန့် သွားမိကြသောအခါ မြစ်ကမ်းပါးတစ်နေရာတွင် စု၍ ထိုးထားသော တံငါတဲကလေးများဆီသို့ ရောက်သွားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဝင်လာသည်ကိုမြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တံငါသည်များ ဝါးတောထဲသို့ ထွက်ပြေးကြ၏။ ကျွန်တော်တို့က သူတို့အထဲတွင် လူကြီးအဖြစ် အုပ်ထိန်းနေသူအား လှမ်း၍ခေါ်ကြသည်။

တံငါအဘိုးကြီးက သူ့တွင် တစ်ကြိမ်လျှင် လူဆယ်ယောက်တင်နိုင်

သော လှေ ၂ စင်းရှိကြောင်း၊ နေဝင်သွားလျှင် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ပို့ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ မနေ့ကပင် ဂျပန်ကင်ပေတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ထမင်း ချက်ရန် မှာသွားသဖြင့် တစ်နေရာတွင် ပုန်းနေသင့်ကြောင်း ပြောပြသည်။

သပြေလှရွာအနီးတွင် စောင့်ရှာလို အချိန်ကုန်အောင် စောင့်ကြရပြန်၏။ တိုက်ပွဲစဉ်တစ်လျှောက်တွင် တစ်အုပ်တည်းသာ လက်ကျန်ရှိတော့သော အာယာလာ-အိန်ဂျဲလ်ဆိုသော စာအုပ်ကို တတိယအကြိမ်မြောက် ဖတ်ရင်း အချိန်ကုန်အောင်စောင့်သည်။ သို့သော် စိတ်က မဝင်စား။ ဧရာဝတီကိုဖြတ်ကူးဖို့ အရေးသာ စဉ်းစားနေမိသည်။ နေ့လယ်အချိန် လောက်တွင် ကျွန်တော်တို့ပုန်းနေသည့်နေရာမှ ပို၍တော့နက်သောနေရာသို့ တံငါများက ခေါ်သွားသည်။ နေဝင်စအချိန်တွင် လူရွယ် ၂ ဦးပေါက်လာပြီး တံငါစုမှ တံငါအားလုံး ထွက်ပြေးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း၊ သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့အား ကူညီလိုကြောင်း ပြောလာကြ၏။

ကျွန်တော်က ငွေသုံးရာကို အိတ်ထဲမှထုတ်ပြရင်း တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ပို့ပေးလျှင် ပေးမည်ဟုပြောလိုက်၏။ သူတို့နှစ်ယောက်က ပို့ပေးရန် သဘောတူပြီး တစ်ယောက်က လှေရာရန်ပြန်၍ထွက်သွားပြီး တစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူကျန်ခဲ့သည်။

ည ၇ နာရီခန့်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သူက ဦးဆောင်ကာ ကျွန်တော်တို့အား ဝါးတောမှ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းရှိရာသို့ ခေါ်သွား၏။ ညမှာ လမရှိသော်လည်း ကြယ်ရောင်ကလေးများက မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်ဖြင့် လှပစွာ တောက်ပနေ၏။

ဧရာဝတီမြစ်ကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ခြေဖျားအောက်သို့ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်၍ရောက်လာပေပြီ။

မြစ်ပြင်သည် သမုဒ္ဒရာကြီးတစ်ခုရှေ့မှ ကာဆီးနေသလို မည်းမှောင်

ကာ ပြင်ကျယ်ကြီးဖြစ်နေလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဗလုံထိုးနေသော မြစ်ကွေ့ကြီးတစ်ခုနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရပ်နေရာ ဆူညံသော ဝဲလှည့်သံများကို အတိုင်းသားကြားနေရ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် ကမ်းပါးထိပ်မှ အောက်ခြေသို့ဆင်းခဲ့ကြ၏။

ကျွန်တော်က စ၍ ကူးရပေတော့မည်။

ကျွန်တော်တို့၏ လေးလံသော ကျောပိုးအိတ်များကြောင့် လှေတစ်စင်းတွင် လူ ၇ ယောက်သာ စီးနိုင်သည်။ လှေဝမ်းစိုက်တွင် ပွတ်ညှက်များက ခြောက်နေသဖြင့် ရေများ ဒလဟောဝင်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဆောင်းထားသော ဂေါ်ရခါးဦးထုပ်များဖြင့် မရပ်မနား ပက်ထုတ်ကြရ၏။ မကြာမီ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ရောက်လာပြီး ၂ ပေခန့်နက်သော ရေထဲသို့ဆင်းကြရ၏။ အောက်ကသဲမှာ မာနေသည်။

ကျွန်တော်တို့စီးလာသောလှေက တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ပြန်၍လှော်ခတ်သွားစဉ် ဒုတိယလှေ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကမ်းသို့ ရောက်လာ၏။

ရဲဘော်များအား ကမ်းတစ်လျှောက်တွင် ကိုက် ၄၀၀ အထိ ဖြန့်၍ ချထားလိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့ရပ်နေသော ကမ်းစပ်မှ အတော်ဝေးသော ကမ်းပါးမြင့်မြင့်တစ်ခုပေါ်တွင် မီးဖိုကြီးတစ်ဖိုကို ထိန်ထိန်လင်းလျက် တွေ့ရသည်။ ဂျပန်များပင်ဖြစ်မည်ဟု ထင်ရ၏။

နောက် နာရီဝက်ခန့်အတွင်း လှေ ၂ စင်း သည်ဘက်ကမ်းသို့ ရောက်လာကြ၏။ ကျွန်တော့်အစုတွင်ပါသော ရဲဘော်များအားလုံး ပါလာသည့်ပြင် ဒင်နီရှပ်၏အစုမှ ရဲဘော် ၂ ယောက်ပင် ပါလာသည်။ ထိုရဲဘော် ၂ ယောက်အား မီးတထိန်ထိန်တောက်နေသောနေရာကို ရှောင်ရန်နှင့် ကျွန်တော်ချီတက်မည့်လမ်းကို ပြောပြပြီးနောက် ကျွန်တော့်အစုမှ ရဲဘော်များကိုခေါ်၍ မြစ်အထက်ဘက်သို့ ဆက်လက် ချီတက်လာခဲ့ကြသည်။

၁ နာရီနီးပါ မျှ ကြာသောအခါ တောထူထူတစ်ခုထဲသို့ ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် မီးဖိုတစ်ဖို ဖို၍ ထမင်းချက်ကြသည်။ စားကြသည်။ ထို့နောက် စိတ်ချလက်ချ အိပ်လိုက်ကြ၏။

[၈]

ဧရာဝတီမြစ်ကို ဘေးမသိရန်မခဘဲ ဖြတ်ကျော်လာခဲ့နိုင်ပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ခြေလှမ်းများမှာ သွက်နေလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဧပြီလ ၁၂ ရက်နေ့တွင် မြောက်ဘက်စူးစူးသို့ ချီတက်လာကြစဉ် ကိုးတောင်ကွေ့ရွာနှင့် အတန်ငယ်ဝေးသောနေရာ၌ ငါးပက်နေသော အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို သွား၍တွေ့ရ၏။ ရွာထဲသို့ ယခုတလော ဂျပန်များ အဝင်အထွက်များနေသည်ဟု သူ့ထံမှ သတင်းရ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် သူ့ထံ ငါးများကိုဝယ်ယူ၍ ဖုတ်စား၊ ပြုတ်စားကြ၏။ ညွှန်ပရေဇာက အဘိုးကြီးထံမှ ဓားတစ်လက်ကို ငွေနှစ်ကျပ်ပေး၍ ဝယ်ယူသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဧပြီလ ၁၃ ရက်နေ့ နံနက်တွင် ကချင် ၂ ယောက်နှင့်သွား၍တွေ့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က စစ်သား ၂၄ ယောက်ပါသော အင်္ဂလိပ်တပ်တစ်တပ်ကို လမ်းပြရာမှ ယခုပင် ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းစစ်တပ်တွင် ခွေးတစ်ကောင်လည်းပါကြောင်း ပြောပြသည်။ ဒင်နီရှပ်၏ လူစုပင်ဖြစ်သည်ဟု အတတ်သိလိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့ ယခုချီတက်နေသော လမ်းအတိုင်း လိုက်သွားလျှင် ကချင်ရွာတစ်ရွာကိုတွေ့မည်ဖြစ်ကြောင်း သတင်းပို့ကြ၏။

ကျွန်တော်တို့ရောက်နေသော တောင်ပေါ်မှနေ၍ နောက်သို့မျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ မြစ်ကြီးဧရာဝတီကို မြင်နေရလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ပက်ဝက်ဟုခေါ်သော ကချင်ရွာတွင် နံနက်စာ ထမင်းကို မြန်ရေရှက်ရေ စားသောက်ပြီးနောက် တောင်တက်ခရီးကိုဆက်၍ ချီတက်လာခဲ့ကြ၏။ ညနေဘက်တွင် ရှိယန်ဒီဘန်ဆိုသောရွာသို့ ရောက်ကြသည်။ ထိုရွာတွင် မနေ့ညက ဒင်နီရပ်တို့လူစု စခန်းချသွားကြောင်း သိရ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် သူကြီးအိမ်တွင်တည်းခိုကာ သူကြီးနှင့် ရွာသူ ရွာသားများ စေတနာဗရပူဖြင့် ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးသော ထမင်းကိုစား၍ ညအိပ်လိုက်ကြ၏။

ရှိယန်ဒီဘန်မှ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် ဧရာဝတီမြစ်ဝှမ်းအတိုင်း ပြေးနေသော ရထားလမ်းကို မြင်ရ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ပေါ်မှ နေ၍ မြေပြန့်သို့ ဆင်းကြရပေဦးမည်။

ကချင်မိတ်ဆွေများက တောင်ခြေတောစပ်တွင်ရှိသော စဂါးရွာသို့ သွားရန် အကြံပေးသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် အရုဏ်တက်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ပေါ်မှ မြေပြန့်ဆီသို့ ဆင်းလာခဲ့ကြ၏။

နံနက် ၉ နာရီလောက်တွင် စဂါးသို့ရောက်သည်။ တစ်ရွာလုံး ပျူပျူငှာငှာကြည့်ဆိုသည်။ ကျွန်တော် ၅ ရက်စာအတွက် ဆန်များဝယ်ယူ၍ ရဲဘော်များအား ဝေငှပေးထားလိုက်သည်။ ဤရွာမှထွက်လျှင် နောက်ထပ် ဝင်နိုင်သောရွာများ မရှိတော့ပြီ။ ရွာမှန်သမျှကို ရှောင်၍သွားရတော့သည်။

မကြာမီ ဂေါ်ရခါးဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားသော ကချင်ကြီးတစ်ဦး ရေးကြီးသုတ်ပျာဖြင့် ရောက်လာပြီး ဂျပန်တိုက်ကင်းအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ရထားလမ်းတွင် ရောက်နေကြောင်း လာ၍သတင်းပို့သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဂျပန်တိုက်ကင်းအဖွဲ့အား ကချင်ရွာသားများနှင့် ပေါင်းကာ ချုံခိုတိုက်ခိုက်နိုင်သော်လည်း ရွာနာမည်စိုးသည်ကတစ်ကြောင်း။

နောက်ရောက်လာမည့် လူစုအတွက် အခက်တွေ့မည်ကို စိုးသည်က တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် ကချင်မိတ်ဆွေများ ခေါ်ဆောင်သွားသော ဝါးတောထဲတွင် ရှောင်တိမ်း၍နေလိုက်၏။

စဂါးရွာသူရွာသားများသည် ရွာထဲတွင်ရောက်နေသော ဂျပန်များကို ရှေ့ပိုင်းမှ ဧည့်ခံထမင်းကျွေးနေစဉ် တောထဲရှိ ကျွန်တော်တို့အားလည်း နောက်ပိုင်းမှ ဧည့်ခံ၍ ထမင်းကျွေးနေလေသည်။

မကြာမီ ဂျပန်များ ရွာထဲမှထွက်သွားကြ၏။ ရွာထဲရှိ ကချင်မိတ်ဆွေများက ဘီးလ်အက်ချ်နှင့် စစ်သား ၄ ယောက်အား ကျွန်တော်တို့ထံ ခေါ်လာခဲ့၏။ သူတို့သည် တော်မီရောဘတ်အစုမှ ဖြစ်လေသည်။ သူတို့အစုသည် လုံးထွင်းလှေ ၂ စင်းဖြင့် ဧရာဝတီကိုဖြတ်၍ကူးလာကြစဉ် ကမ်းနှင့် ကိုက် ၁၀၀ ခန့်အကွာတွင် လှေမှောက်သဖြင့် လူချင်းကွဲသွားကြသည်ဟု သိရ၏။

ထိုနေ့ မိုးမချုပ်မီ ဂျပန်တိုက်ကင်းအဖွဲ့အား ရှိယန်ဒီဘန်သို့ လိုက်ပို့သော ရွာသားများ ပြန်လာကြ၏။ ထိုအထဲတွင် ဂေါ်ရခါးဦးထုပ်ဆောင်းထားသော ကချင်ကြီးလည်း ပါလေသည်။ ထိုကချင်ကြီးမှာ စစ်မဖြစ်မီက မြစ်ကြီးနားရှိ အင်္ဂလိပ်အရာရှိတစ်ဦးထံတွင် ထမင်းချက်လုပ်ဖူးသူဖြစ်၏။ သူက သူချက်နိုင်သော အင်္ဂလိပ်ဟင်းလျာများစာရင်းကို အရှည်ကြီးပြောပြနေလေသည်။

နေဝင်ဖြိုးဖျအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ စဂါးမှထွက်ခဲ့ကြ၏။ လမ်းမှာ ဝါးတောကိုရှင်း၍ သွားရသောလမ်းတည်း။

ကချင်မိတ်ဆွေများသည် ကျွန်တော်တို့ခရီးမထွက်မီ ရှေ့ပြေးကင်းထောက်ရန် လူများစေလွှတ်ထားပုံရ၏။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လေချွန်ကာ အချက်ပေးသံများကို ကြားနေရသည်။ မကြာမီ မှောင်ရိပ်ထဲမှ

ကချင်အမျိုးသားတစ်ယောက် ပေါ်ထွက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့နှင့်ပါလာ သူများအား ကချင်စကားဖြင့် ပြောပြနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

လမ်းဆုံ လမ်းခွဲများ၌ ဂျပန်များက စောင့်ကြည့်ရန်ချထားသော ရှမ်းများရှိနေသည်ဟု သိရသည်။ ဂျပန်များသည် ရှမ်းနှင့် ကချင်တို့အား ရန်တိုက်ပေးကာ အထူးသဖြင့် ရှမ်းများကို သူတို့လုပ်ငန်းတွင် များစွာ အသုံးချနေလေသည်။ ဤဒေသမှ ရှမ်းများမှာ ရှမ်းကဒူးဟု အမည်တွင်သူ များဖြစ်၏။ ဧရာဝတီနှင့် ချင်းတွင်းအကြားတွင် နေထိုင်ကြသည်။

၂ နာရီခန့် ဆက်၍သွားလိုက်သောအခါ ကချင်ရွာတစ်ရွာသို့ ရောက် သွားသည်။ မြေပြန့်နှင့် တောင်စပ်တွင် ရွာတည်ထားသော ကချင်ရွာ တည်း။ တစ်ရွာလုံးလိုလို အရက်မူးနေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော် တို့ကို အော်၍ ဟစ်၍ ကြိုဆိုပုံမှာ မိုးညှင်းမြို့မှနေ၍ပင် ကြားနိုင်လောက် သည်ဟု ထင်ရ၏။

ထိုရွာမှ ကချင်လမ်းပြ ၃ ယောက်ကိုခေါ်၍ ဆက်လက်ထွက်လာခဲ့ သည်။ လမ်းပြ ၂ ယောက်မှာ ပထမအကြိမ်ရပ်နားစဉ် မူးမူးနှင့် အိပ်ပျော် သွားသဖြင့် သူတို့ ၂ ဦးအား အတော်ပင် နှိုးယူခဲ့ရ၏။

၃ နာရီခန့်အချိန်တွင် သာနေသော လရောင်အောက်၌ ကျွန်တော် တို့သည် ဖော်တော်ကားလမ်းမကြီးအတိုင်း ချီတက်လာခဲ့၏။

ထိုလမ်းအတိုင်း ၄ မိုင်၊ ၅ မိုင်မျှ ခရီးနှင့်ခဲ့ပြီးနောက် လမ်းခွဲကလေး တစ်ခုသို့ ချိုးဝင်ကာ ရှေ့သို့ ၄ မိုင်၊ ၅ မိုင်ခန့်ပင် ချီတက်ခဲ့သည်။

ရှေ့မှ လမ်းပြများ၏ အမူအရာကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် သူတို့သည် ဤဒေသ၌ အန္တရာယ်ရှိကြောင်း ဖော်ပြနေသလို ဖြစ်နေ၏။ မြေပုံအရ ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့သည် ကဒူးဘူတာရှိရာသို့ ရှေးရှု၍ ချီတက်နေ ကြောင်း သိရှိရ၏။

လမှာ ဝင်သွားပြီဖြစ်၍ မှောင်နှင့်မည်းမည်းဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ညွှန်ပရေဇာတို့နှစ်ယောက်က လမ်းပြများအား တိုင်ဝင် ကြည့်သည်။ သူတို့က သူတို့သွားနေသည့်လမ်းမှာ မှန်ကြောင်း၊ စိတ်မချ စရာ မရှိကြောင်း တာဝန်ခံကြ၏။ မကြာမီ မီးကလေးတလက်လက်နှင့် လက်နေသည်ကို လှမ်း၍မြင်ရသည်။ ရွာလား၊ ဂျပန်ကင်းစောင့်တဲလား ဘာမှခွဲခြား၍မရ။ မကြာမီပင် ကလေးငိုသံက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ဒီဟာ ကဒူးဘူတာပဲ ဒုဝါး”

လမ်းပြများက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာပြောလိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့သည် ကိုက် ၂၀၀-၃၀၀ ခန့်အထိ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်၍ပြေးလာခဲ့ရပြီး လမ်း တောင်ဘက်ရှိ တောထဲသို့ ခြေသံမကြားအောင် တိုး၍ဝင်ခဲ့၏။ ကျွန်တော် တို့က ရထားလမ်းအတိုင်း တောထဲမှ ဆက်၍ချီတက်ရန် တိုက်တွန်းကြ သည်။

ကျွန်တော်တို့ ဆက်၍ချီတက်လာကြသောအခါ ခပ်ဝေးဝေးမှ တဂျွတ်ဂျွတ် တဂျက်ဂျက်မြည်ကာ နှေးနှေးကွေးကွေး ခုတ်မောင်းလာသော ရထားတစ်စင်းအသံကို ကြားရ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် ရထားလမ်း အောက် ဘက်ရှိ တောထဲမှနေ၍ ကြည့်နေကြ၏။ ရထားမှာ ထင်းဖြင့်ခုတ်မောင်း ရသော ရထားဖြစ်ရာ များစွာနှေးကွေးလှသည်။ ကျွန်တော်တို့ရပ်ကြည့်နေ သော နေရာမှ ရထားဖြတ်သွားသောအခါ ရထားလမ်းကို ဖြတ်ကျော် လိုက်ကြ၏။ ထိုနောက် ကိုက် ၅၀၀ ခန့်အထိ ရောက်အောင် ချီတက်သွား ပြီးနောက် အရုဏ်တက်သည်အထိ ရပ်နား၍ အိပ်လိုက်ကြ၏။

အရုဏ်တက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်တို့သည် အိပ်မှန် စုံများဖြင့် ထလိုက်ကြပြီး အနောက်ဘက်စူးစူးသို့ ချီတက်လာခဲ့ကြ၏။

များမကြာမီ ကျွန်တော်တို့နှင့်ပါလာသော လမ်းပြများက သူတို့ပိုင်သော နယ်မြေအဆုံးအထိ ရောက်လာပြီဖြစ်၍ ရှေ့ဆက် မလိုက်နိုင်ကြောင်း ပြောပြသည်။ ကျွန်တော်တို့က နောက်ထပ်လမ်းပြတစ်ယောက် တွေ့သည်အထိ ဆက်လက်လိုက်ပါရန် တောင်းပန်ကြသည်။ ဤအခိုက်တွင်ပင် ကျွန်တော်တို့ရှေ့တည့်တည့်မှ ဘိုင်စကယ်စီးလာသော လူတစ်ယောက် ပေါ်လာသည်။ ထိုသူအား လက်ပြ၍တားပြီး ရန်ိုင်သမျှသတင်းကို မေးကြ မြန်းကြ၏။

သူက ရှေ့တွင်တွေ့ရမည်မှာ ကချင်နှင့်မြန်မာ ရော၍နေထိုင်သော ရွာဖြစ်သည်။ 'မင်းက ကချင်လား' ဟု မေးသောအခါ ကချင်ပါဟု ဖြေ၏။

"ဒါဖြင့် တုံ့နဲ့ လမ်းပြအဖြစ်လိုက်ခဲ့ပါ" ဟု ဆိုသောအခါ လိုက်ခဲ့ပါမည်။ စီးလာသော ဘိုင်စကယ်ကို သွား၍ထားပါရစေဦးဟုဆို၏။

ကျွန်တော်တို့သည် စဂါးမှပါလာသော လမ်းပြများအား ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် ပြန်၍လွှတ်လိုက်ပြီး လမ်းဘေးတစ်နေရာတွင် ပြန်လာမည့် ဘိုင်စကယ်စီးသူအား စောင့်နေကြ၏။ မကြာမီ ကျွန်တော်တို့လာခဲ့သော လမ်းဘက်မှ အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ သူက ကချင်နှင့် မြန်မာ ရောနေသောရွာမှ ရွာသူကြီးဖြစ်ပါသည်ဟု ဆိုလာသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ထိုကချင်သူကြီး ခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်လာခဲ့ကြပြီး မတ်စောက်သော တောင်တစ်လုံးထိပ် ဘိုင်စကယ်ထားရာမှ ပြန်လာမည့်လမ်းပြကို စောင့်ရင်း အပန်းဖြေ၍နေလိုက်ကြ၏။

မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်းပင် ဘိုင်စကတ်စီးသွားသော ကချင်လူရွယ် ရောက်လာသည်။ သူသည် ဘိုင်စကယ်စီးလာစဉ်က ဝတ်ကောင်းစားလှကို သာမန်အင်္ကျီလုံချည်ဖြင့် လဲလာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ချက်ချင်းပင် ခရီးဆက်၍ထွက်ခဲ့ကြသည်။ လမ်းမှာ တောင်ကို

ကျွ.၍ ပိုက်၍တက်သွားသော လမ်းဖြစ်၏။ ရထားလမ်းကို ကောင်းစွာ မြင်နေရလေသည်။

"မိုးညှင်းက တောင်ဘက်မှာ"

ကချင်လူရွယ်က အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် ပြောလိုက်သောကြောင့် ဝမ်းသာသွားသည်။

ဘားမားရိုင်ဖယ်တပ်တွင် တပ်ရင်း ၃ ၌ အချက်ပြဆက်သွယ်ရေး ရဲဘော်အဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့ဖူးသည်ဟု သူကပြောပြ၏။ ၄၂ ခုနှစ် အင်္ဂလိပ်များ မြန်မာပြည်မှဆုတ်ခွာရာတွင် ခြေထောက်၌ ဒဏ်ရာရသဖြင့် အိန္ဒိယသို့ မလိုက်နိုင်ဘဲ ကန်ရစ်ခဲ့သည်ဟု သိရလေသည်။ သူ့အား ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ အိန္ဒိယသို့ ပြန်လိုက်ခဲ့လျှင် လွန်ခဲ့သောလများအတွက် စစ်ပြေးလစာများ ပြန်ရမည်။ သူ့ အိမ်သူအိမ်သားများအတွက် ယခုလောလောဆယ် ငွေ ၂၀၀ ပေးခဲ့မည်ဟု တိုက်တွန်းပြောဆိုသောအခါ ထိုကချင်လူရွယ်က လိုက်ခဲ့ပါမည်ဟု ကတိပေးသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် စကားတပြောပြောနှင့်လာခဲ့ရင်း ပေတစ်သောင်းကျော်ခန့်မြင့်သော တောင်တစ်လုံးပေါ်သို့ ရောက်လာကြ၏။ ပင်မထီးရွာနှင့် နီးလာပြီဟု သိရ၏။ ပင်မထီးမှာ ကချင်ရွာပင်ဖြစ်သော်လည်း ဂျပန်များ မကြာခဏလာရောက်ကာ အာဏာပြသဖြင့် ဂျပန်ကိုကြောက်နေရသော ရွာဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့သည် ကချင်လူရွယ်အား သူ့အိမ်သို့ပြန်၍ အကျိုးအကြောင်းပြောရန် စေလွှတ်လိုက်သည်။ သူပြန်သွားပြီးမှ သူ့နာမည်ကို မမေးလိုက်မိပါကလားဟု သတိရလာ၏။

ပင်မထီးမှ ကချင်ရွာသူရွာသားများလည်း အစတွင် ကျွန်တော်တို့အား လက်ခံချင်ပုံမပေါ်။ ရွာမှသူကြီးကိုလည်း မိုးညှင်းတွင်ရှိသော ဂျပန်ကင်ပေများ ခေါ်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကိုစွန့်ပတ်သက်နေသည်ဟု

ထင်နေကြ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်တို့အား တောထဲရှိ ကျောက်ဂူ တစ်ခုထဲသို့ ခေါ်သွားကာ ထမင်းများကျွေးသည်။

ထမင်းစားပြီးလျှင် စားပြီးချင်း ကျွန်တော်တို့သည် ရွာမှထွက်ခွာလာ ခဲ့ကြ၏။ ရှေ့တွင် နတ်မောက်ဆိုသောရွာရှိသည်။

နတ်မောက်သည် ပင်မထီးမှ မဝေးလှသော်လည်း မတ်စောက်သော တောင်ဆင်းက ပေ ၃၀၀၀ လောက်ရှိပြီး၊ ပေ ၃၀၀၀ လောက်ကိုပင် မတ်စောက်စွာ ပြန်၍တက်ရပြန်သည်။ မြေပုံအရ နတ်မောက်တည်ရှိရာ နေရာသို့ ရောက်သွားသောအခါ နတ်မောက်သည် အခြားတောင်တစ်လုံး ပေါ်သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ဤကား ကချင်တို့၏ တောင်ယာလေ့အရ ရွာများပြောင်းရွှေ့ခြင်းပင်တည်း။

နံနက် ၁၀ နာရီမှ ခရီးထွက်ခဲ့သော ကျွန်တော်တို့သည် ညနေ ၅ နာရီမှ နတ်မောက်သို့ ရောက်ကြရတော့သည်။ နတ်မောက်နှင့် ပင်မထီးမှာ မော်တာဖြင့် လှမ်းထုလျှင် မီနိုင်သောခရီးတွင်ရှိသော်လည်း မတ်စောက် သော တောင်တက်တောင်ဆင်းများကြားမှ ခံနေသဖြင့် ဤမျှပင်ပန်းစွာ လာခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။

ထိုနေ့ကား ဧပြီလ ၁၅ ရက်နေ့တည်း။

ဂျပန်ရန်ကို ကြောက်စရာမလိုတော့သဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထမင်းကို မြိန်မြိန်ရှက်ရှက်ကြီးစားကာ အအိပ်ကိုလည်း အတိုးချ၍ အိပ် ကြ၏။ သို့သော် အချို့သော အရာရှိနှင့် ရဲဘော်များမှာ ဆန်နှင့် မတည့်ကြ သဖြင့် အစာအိပ်ရောဂါများ ရလာကြသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ဧပြီလ ၁၆ ရက်နေ့ ဖက်ဖြင့် သေချာစွာ ထုပ်ပေးသော ထမင်းများကို ကိုယ်စီလွယ်လျက် ခရီးဆက်ခဲ့ကြရာ ကမ်းဆိုင်ဆိုသောရွာသို့ နေ့လယ်ဘက်တွင် ရောက်လာကြသည်။ ထိုနေ့

ညနေ ၄ နာရီတွင်ပင် ကျွန်တော်တို့ကို လိုက်လံရှာဖွေလာသော ဂျပန် တိုက်ကင်း အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့သည် ထိုနေ့နံနက် ၁၁ နာရီကပင် ပင်မထီးသို့ ရောက်လာကြောင်း ဆက်သားတစ်ယောက်က ကမ်းဆိုင်ရွာသို့ လာ၍ သတင်းပို့သည်။ ကျွန်တော်တို့ ၁၅ နာရီမျှသွားရသော ခရီးကို ကချင် များက ၅ နာရီနှင့် အရောက် ခရီးနှင့်နိုင်သည်မှာ ချီးမွမ်းစရာပင် ဖြစ်တော့ သည်။

ဤရွာသို့ရောက်သည်အထိ ကျွန်တော်တို့ ၆၄၂၀၀ ပေးလိုက်သော ကချင်ရဲဘော်မှာ ပေါ်မလာ။ ကျွန်တော်တို့နှင့် မလိုက်ချင်၍ တမင်ကျန်ခဲ့ လေသလား။ သို့မဟုတ် ဂျပန်နှင့်တွေ့၍ အခက်ကြုံကာ မလိုက်ဖြစ်လေ သလား။ ဒုတိယအကြောင်းက ပို၍ဖြစ်နိုင်လေသည်။

မမ်ဆိုင်ရွာတွင် ၅ ရက်စာအတွက် ဆန်များ ဝယ်ယူပြီးနောက် ကအန်ဂါးဆိုသော ၂ မိုင်မျှကွာသည့်ရွာသို့သွား၍ ညအိပ်ကြ၏။ ဤရွာတွင် ကျွန်တော်တို့ ညစာစားနေစဉ် ဆက်သားတစ်ယောက် ပေါက်လာပြီး အနောက်တောင် ၅ မိုင်ကွာရှိရွာတွင် အင်္ဂလိပ်စစ်သား ၂၅ ယောက်ရှိနေ ကြောင်း သတင်းပို့သည်။ ဒင်နီရပ်တို့လူစုပင် ဖြစ်လေသည်။

ဧပြီလ ၁၇ ရက်နေ့ နံနက်တွင် ၃ မိုင်ခန့် ခရီးဆန်လိုက်သောအခါ ပကော်ဆိုသောရွာကြီးသို့ ရောက်သည်။ တောင်ပေါ်တွင်တွေ့ရသော ကချင် ရွာများအနက် အစည်ကားဆုံးနှင့် အကြီးဆုံးရွာတည်း။

ကျွန်တော်တို့အား ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆိုကြပြီး ဝက်တစ်ကောင်ကို သတ်၍ ချက်ပြုတ်ကြသည်။ သူကြီးမှာ ရွာတွင်မရှိသော်လည်း သူကြီး သားက လိုလေသေးသည်မရှိအောင် ဝတ္တရားကျေပွန်စွာ ဧည့်ခံသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဝှန်ဖရေစာတို့နှစ်ယောက်က ကျွန်းသားဖြင့် သပ်ရပ်စွာ ဆောက်လုပ်ထားသော သူကြီးသား၏ အိမ်သစ်တွင် ထိုင်နေကြစဉ် တောင်

ဘက်မှ လမ်းအတိုင်း ပကော်ရွာသို့ ရှေးရှုလာနေသော အင်္ဂလိပ်စစ်သား အချို့ကို မြင်လိုက်ရသည်။ တောင်တက်လမ်းမှာ လွန်စွာမတ်စောက်လှ ရာ ကျွန်တော်တို့သည် သူတို့တက်နေသည်ကိုကြည့်ရင်း သနားနေမိသည်။ သူတို့ကား ဒင်နီရှပ်တို့လူစုတည်း။

ကျွန်တော်တို့လူစုနှင့် သူတို့လူစု ပြန်လည်တွေ့ဆုံပွဲကား ပျော်စရာ ကောင်းလှပါသည်။ အရာရှိ၊ အရာခံ၊ အကြပ်တပ်သားဟူ၍ ခွဲခြားမနေ တော့ဘဲ အားလုံးစုရုံးကာ စားကြ သောက်ကြ၊ ကိုယ်တွေ့ကြုံရမှုများကို ပြောပြကြဖြင့် တသောသောဆူညံနေတော့သည်။

ဒင်နီရှပ်တို့လူစုသည်လည်း ကျွန်တော်တို့လိုပင် ကဒူးအောက်ဘက် ၂ ဘူတာအလွန်တွင် ဂျပန်ကင်းဘုတ်ကို ဝင်တိုးမိမလိုဖြစ်ပြီးမှ ရထားလမ်း ကို ကျော်ကာ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ရှေ့တွင် ကချင်များနေထိုင်သည့်ဒေသမှာ ၆ မိုင်ခန့်သာကျန်တော့ရာ ကျွန်တော်တို့သည် အိန္ဒိယသို့ ရောက်နိုင်သည်အထိ မည်ကဲ့သို့သွားရမည် ကို ဆွေးနွေးကြသည်။ ၂ စုစလုံး တပေါင်းတစည်းတည်း သွားလိုလှ သော်လည်း ရှေ့တွင် ကျွန်တော်တို့ဖြတ်သန်းရမည့်ဒေသမှာ ရန်သူများ တက်တက်ကြွကြွလှုပ်ရှားနေသောဒေသဖြစ်၍ လူစုခွဲသွားခြင်းက ပို၍ ကောင်းလေသည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကြ၏။

ဒင်နီရှပ်တို့လူစုက ထမင်းစားပြီးလျှင်ပြီးချင်း အနောက်စုစူးသို့ ထွက်ခွာသွားကြသည်။

မြန်မာအမျိုးသမီးနှင့်ရနေသော တရုတ်တစ်ယောက်က ဂျပန်ရန်ကို ကြောက်သဖြင့် ပင်လယ်ဘူးတွင် ဆန်ကုန်သည်အဖြစ် လုပ်ကိုင်နေရာမှ ဤပကော်ရွာသို့ ထွက်ပြေးလာခဲ့ရပါသည်။ အိန္ဒိယသို့ သူပါလိုက်ပါရစေဟု ပြောလာသဖြင့် လိုက်ရန် ခွင့်ပြုလိုက်၏။

နံနက် ၁၀ နာရီခွဲလောက်တွင် လမ်းပြအချို့ကိုခေါ်၍ မဲစာမြစ်ဘူး ဘက်သို့ ဦးတည်၍လာခဲ့သည်။ ဤနေရာတွင် မဲစာမြစ်သည် ကျောက် ဆောင်ကျောက်ခဲကြီးများအကြားတွင်စီးနေသော စမ်းချောင်းငယ်မျှသာ ရှိလေသည်။ ရှမ်းကဒူးနှင့် ကချင်တို့နေထိုင်ရာဒေသကို သဘာဝအားဖြင့် ခြားထားသော တောင်ကျပ်ကြားလည်း ဖြစ်လေသည်။

မဲစာတောင်ဘက်သို့ မိုင် ၂၀ ခန့်စီးသွားပြီးနောက် တစ်မိုင်၊ နှစ်မိုင် ခန့်ကျယ်သော မြစ်ဝှမ်းကို ဖြစ်ပေါ်စေလျက် စပါးစိုက်ပျိုးရန် နန်းတင်မြေ နုများကို ကမ်းပေါ်သို့ တင်ပေးနေသည်။ ထိုအရပ်တွင်နေသူများကား ရှမ်းအမျိုးသားများတည်း။

မဲစာမြစ်ကိုဖြတ်ကူးနိုင်သည့်နေရာသို့မရောက်မီ ခရီးကြမ်းလွန်းသဖြင့် ခဏရပ်နားလိုက်ရ၏။

ကျွန်တော်တို့ရှေ့တွင် ဖြတ်သန်းသွားရမည့် ချောင်းကြီးဟု အမည် တွင်သော မြစ်၏အညာဘက်မြစ်ဝှမ်းတွင် နေထိုင်သူများမှာ ရှမ်းကဒူး များဖြစ်ကြောင်း၊ သတိဝီရိယနှင့်ထားသင့်ကြောင်း လမ်းပြများက ပြောပြ ကြ၏။ ချောင်းကြီးမြစ်ဝှမ်းကိုဖြတ်၍သွားမည့်အစား တောင်သုံးလုံးဟု ခေါ်သော တောင်စဉ်၏ကျောရိုးကို ဖြတ်၍သွားသင့်ကြောင်း အကြံပေး ကြ၏။

ဧပြီလပင် ထက်ဝက်ကျော်လာပြီဖြစ်သော ယခုအချိန်၌ မိုးများရွာစေ ပြုနေပြီဖြစ်ရာ ပေ ၅၀၀၀ ကျော်မြင့်သော တောင်သုံးလုံး တောင်ရိုးပေါ်၌ စောင်နှင့် အနွေးထည်များမရှိဘဲ ခရီးသွားရန်အရေးမှာ ရင်လေးဖွယ်ပင် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့တွင်ပါလာသော ငှက်ဖျားရောဂါကို ကာကွယ်သည့် ဆေးပြားကလေးများမှာလည်း လက်ကျန်အနည်းငယ်သာရှိတော့ရာ လူ တစ်ယောက် တစ်နေ့တစ်လုံး မှန်မှန်ဝေမပေးနိုင်ဘဲ ၇ ရက်မှ သုံးလုံးသာ

ဝေပေးနေရသည်။ ဤသုံးလုံးစနစ်ကိုပင် ဧပြီလကုန်သည်အထိ ပေးနိုင်ရန် ခဲယဉ်းနေသည်။ တောင်ရိုးပေါ်တွင် ဤကဲ့သို့ ဆေးပြတ်သည်နှင့် ကြုံနေလျှင် ကျွန်တော်ရဲဘော်များ ငှက်ဖျားပြန်ထလာပြီး လမ်းတွင်ပင် ကျန်ရစ်ခဲ့မည်ကို စိုးရိမ်မိသည်။ ငှက်ဖျားဆိုသည့် အဖျားမျိုးကလည်း ဆေးပြတ်လျှင် ပို၍ အပူဒီဂရီတက်တတ်သည့် အဖျားမျိုးဖြစ်၏။

လမ်းပြများက လွန်ခဲ့သော ရက်အနည်းငယ်ခန့်က လူ ၇၀ ခန့်ပါ သော အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက် ခေါင်းဆောင်သည့် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့သည် ဂျပန်သုံးပန်း ၂ ယောက်ကိုပါ ခေါ်ဆောင်လျက် မဲဇာမြစ်ဘက်မှနေ၍ တောင်သုံးလုံးကျောရိုးပေါ်သို့ တက်သွားကြောင်း၊ ထိုအဖွဲ့တွင်ပါသော စစ်သားများမှာ အများအားဖြင့် မြန်မာများသာဖြစ်ကြောင်း ပြောပြကြ၏။ ဇီးဖြူကျင်းတွင် ဝင်တိုက်ရင်း အသက်ပျောက်ခဲ့ရသော ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး ဝိုလာ၏ ဘားမားရိုင်ဖယ်အဖွဲ့သားများသာ ဖြစ်ရမည်ဟု အတတ်သိလိုက်၏။ ထိုအဖွဲ့ကို ယခုခေါင်းဆောင်၍လာသူမှာ ဗိုလ်ကြီး ပီတာဘတ်ချနန်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ပီတာမှာ ယခင်ကပင် ဤဒေသကို ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်ရာ တောင်သုံးလုံး ကျောရိုးပေါ်မှ ဖြတ်၍သွားရန်အတွက် သူ့အဖို့ ဝန်လေးမည် မဟုတ်ချေ။

ဂျပန်တို့သည် မန်စီနှင့် နန်ထွန်းရွာများတွင် အကြီးအကျယ် တပ်စွဲလျက် ခြင်းဒစ်စစ်ကြောင်းမှ လူများကို လိုက်၍ရှာနေကြောင်းလည်း ကြားသိရသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် မဲဇာမြစ်သို့ နေ့လယ် ၁၂ နာရီတွင် ရောက်လာကြ၏။ လမ်းပြများအား လက်ပစ်ဗုံးပစ်၍ ငါးရှာစေပြီး သူတို့နှင့်အတူ နှုတ်ဆက်ထမင်းစားပွဲ စားကြ၏။ ရေခဲတမျှအေးသော မဲဇာမြစ်အတွင်းသို့ ဆင်း၍ ရေလည်းချိုးကြသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့အား ကျွေးရုံမွေးရုံမက ရန်သူလက်တွင်းသို့ ကျရောက်မည့်အန္တရာယ်ကိုပင် ကာကွယ်ပေးသော ကချင်အမျိုးသားများနှင့် လမ်းခွဲခဲ့ကြရ၏။

ကျွန်တော်သည် ခွဲခွာခြင်းအတွက် အမှန်ပင် ဝမ်းနည်းနေမိလေသည်။

လမ်းပြ ၂ ယောက်အား ကျွန်တော်တို့က ယမ်းတောင့်များကို လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးကြ၏။

သူတို့ ၂ ယောက်က ပကော်ရွာဘက်သို့ မျက်နှာမူရင်း ကွေ့ကောက်၍ မတ်စောက်သော တောင်တက်လမ်းကို တက်နေစဉ် ကျွန်တော်တို့ကလည်း ကျွန်တော်တို့၏ ကျောပိုးအိတ်ကို ကောက်လွယ်ကာ မဲဇာကိုဖြတ်ကူးလျက် အစိုးရသစ်တော်လမ်းအတိုင်း ချီတက်လာခဲ့ရတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ကမ္ဘာမြေကြီး၏ ထောင့်စွန်းတစ်နေရာမှ ကျွန်တော်တို့အတွက်ဖြစ်ခဲ့သော ကချင်တို့ဒေသကို စွန့်ခွာခဲ့ရပေပြီ။

[၉]

လမ်းပြများ ညွှန်ပြလိုက်သည့်အတိုင်း မဲဇာမြစ်နှင့် ၄ မိုင်ခန့်ကွာသည့် တောင်ပေါ်တွင် စမ်းတစ်ခုတွေ့ရသည်။ ပြာများ ပူပူနွေးနွေးပင် ပူနေဆဲဖြစ်သော မီးဖိုဒါစာဝက်ခန့်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ဒင်နီရုပ်တို့လူစုစခန်းချသွားခြင်းပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်တို့ ရေဘူးများကို ရေဖြည့်ကြပြီးနောက် ဆက်၍ချီတက်ခဲ့သည်။ နေမဝင်မီပင် ညအတွက် ရပ်နားစခန်းချလိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့စခန်းမှ မိုင်ဝက်ခန့် ရှေ့သို့တိုး၍ သွားလိုက်လျှင် တောင် ၂ ခုအကြားမှ ဖြတ်၍ တစ်ဖက်သို့ဆင်းသွားသော တောင်ကြားလမ်းကို လှမ်းမြင်ရ၏။

သစ်တောလမ်းသည် တွေ့နေရသော တောင်ကြားအတိုင်း မြေပြန့်ဆီသို့ ဆင်းသွား၏။

ကျွန်တော်တို့ရန်သူများ ရှိနေသော ဒေသတည်း။

ကျွန်တော်တို့သည် ဧရာမ မီးပုံကြီးများကိုဖို၍ လှုံကြ၏။ ရှေ့ကျ လျှင် မီးဖိုဖိုရန် အခွင့်ရချင်မှ ရလေတော့မည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် တောင်ကြားကိုဖြတ်၍ ချီတက်သွားသောအခါ ဒင်နီရုပ်တို့လူစု ညအိပ်စခန်းချသွားသည့် ခြေရာလက်ရာကို တောင်ကြား လမ်း အလွန်ကလေးတွင် တွေ့ရ၏။ သူတို့လည်း ကျွန်တော်တို့လိုပင် နောက်ဆုံးအနေဖြင့် အားရပါးရ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး စခန်းချခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

တောင်ကြား၏ အနောက်ဘက်ရှိတောမှာ မထူလှ။ ဝါးတောကြီး မဟုတ်ဘဲ ကျွန်းပင်များသာ ခပ်ကျဲကျဲပေါက်နေကြသည်။ ပထမတွေ့ရသော ရွာကို မဝင်ဘဲ ဒုတိယတွေ့ရသောရွာကျမှ အခြေအနေကြည့်၍ဝင်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား၏။

မကြာမီ ကျွန်းပင်တစ်ပင်တွင်ကပ်ထားသော ကြော်ငြာစာရွက် တစ် ရွက်ကို တွေ့ရလေသည်။

‘နှမ်းခင်းရွာထဲသို့ မည်သူမျှ လက်မှတ်မပါဘဲ မဝင်ရ’

ကျွန်တော်တို့သည် နှမ်းခင်းရွာကို ရှောင်ကွင်းကာ ရှိနေသည့် တော လမ်းမှဖယ်၍ လာခဲ့ကြသောအခါ ချောင်းကလေးတစ်ခုသို့ ရောက်လာ သည်။ ထိုချောင်းဘေးတွင် မီးဖို၍ ထမင်းချက်ကြ၏။

ပကော်ရွာမှ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ လိုက်လာသော တရုတ်ရွှေဆိုက် မှာ စီးကရက်လိပ်ရာတွင် လက်ရာအကောင်းဆုံးဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော်တို့ သည် မြန်မာဆေးရွက်များကို ဝယ်လာခဲ့ကြရာ ဆေးလိပ်လိပ်ရန် စက္ကူသား

လိုနေတော့သည်။ ညွှန်ဖရေဇာ၏ မှတ်စုစာအုပ်မှ လက်ကျန်စာရွက်များနှင့် အာယလာအိန်ဂျဲလ်စာအုပ်မှ စာရွက်များမှာ ဆေးလိပ်စက္ကူများ ဖြစ်လာ ကြတော့သည်။

ပီတာဒိုရင်မှာ တရုတ်အမည် ရွှေဆိုက်ကို ပီအောင် အတန်တန် ကြိုးစား၍ခေါ်သော်လည်း မရသဖြင့် တရုတ်အမည်ကို ရွှေဆိုက်မှ ဖော် ဆိုက်သို့ ပြောင်းလိုက်ရ၏။

နံနက်စာ စားသောက်ပြီးနောက် ဘီဇတ်တောကိုဖြတ်၍ သွားကြရ သည်။ ဘီဇတ်တောလွန်သော် လယ်ကွင်းပြင်များဆီသို့ ရောက်လာကြ၏။ များမကြာမီ ရွာသူရွာသား ၂၀ ခန့်နှင့် လယ်ကွင်းထဲတွင် ရင်ဆိုင်တိုးမိကြ သည်။ ကျွန်တော်တို့ကို မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လှံချည်ကို မ၊၍ ဖဝါးနှင့် တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင် ထွက်ပြေးကြ၏။

လယ်ကွင်းများကို ဖြတ်သန်းပြီးသောအခါ တောအုပ်တစ်ခုသို့ ရောက် လာသည်။ ထင်းခုတ်နေသံ ကြားရ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် ထင်းခုတ် သူများအနီးသို့ ခြေသံမကြားအောင် သွားပြီးမှ ဘွားခနဲထွက်လာကြသည်။ ထင်းခုတ်သူနှစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့အား လမ်းပြပေးရန် သဘောတူ ကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်က ဤဒေသတစ်ဝိုက်တွင် ဂျပန်များ ယခင်က လောက် ခြေမရှုပ်တော့ကြောင်း၊ တစ်ခါတစ်ခါမှသာ တိုက်ကင်းလှည့်လာ တတ်ကြောင်း၊ မနီစီတွင် တပ်စွဲထားသော ဂျပန်များမှာလည်း အနည်းငယ် သာ ရှိတော့ကြောင်း၊ ဂျပန်အများမှာ အင်းတော်သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် သတင်းပေးကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ပေးသော သတင်း မှာ များစွာ ဟုတ်မှန်နိုင်စရာရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ ခြင်းဒစ်တပ်စွဲ၏ ခရီးဝေးဖောက်ထွင်းတိုက်ခိုက်ရေး ရည်ရွယ်ချက်မှာ အိန္ဒိယအား ခြိမ်း

ခြောက်နေသော ရန်သူဂျပန်တို့အား ရှေ့မတိုးရဲအောင် အနှောင့်အယှက်ပေးရန်နှင့် မဟာမိတ်တို့၏ တန်ပြန်ထိုးစစ်အတွက် ရန်ငြိမ်သမျှသတင်းနှင့် အတွေ့အကြုံကို ရယူနိုင်ရန်ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့ည စခန်းချသည့်နေရာတွင် ကျွတ်များက တစ်ညလုံး ဒုက္ခပေးနေသဖြင့် အိပ်၍မရ။ မှက်၊ ခြင်၊ ယင်တို့ကလည်း သောင်းကျန်းလိုက်သည်မှာ ပြောစရာမရှိ။ ပီတာဒိုရင်ကမူ မီးမရှိသော မီးဖိုကို အိပ်ရာလုပ်၍ အိပ်သည်။ ပြာဠေနှင့် နွေးပြီး ကျွတ်နှင့် မှက်၊ ခြင်၊ ယင်များ ပြာနံ့ကြောင့် မလာဘဲနေအောင်ဟု ပြောလေ့ရှိသည်။

ကျွန်တော်တို့ ညအိပ်စခန်းချသော နေရာကား မှော်ပုန်းတောင်ဟု ခေါ်သော တောင်တည်း။ နံနက်သုံးနာရီလောက်တွင် မိုးတသသဲရွာလာသည်။ မိုးစဲသွားသောအခါ ပီတာဒိုရင်၏ အိပ်ရာပေါ်၌ မီးဖို၍ လက်ဖက်ရည် တည်ကြ၏။

ဧပြီလ ၁၉ ရက်နေ့ နေ့လယ်ဘက်တွင် မှော်ပုန်းတောင်၏ တောင်ဘက်သို့ ရောက်လာကြသည်။ လမ်းပြနှစ်ယောက်အား ပိုက်ဆံပေး၍ ပြန်လွှတ်လိုက်၏။ လမ်းမှာ အသွားရလွယ်ကူပြီး ချောင်းနှင့်နီးသောနေရာတွင်သာ တောထူသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုနေ့ နေမဝင်မီ ချောင်းကြီးကမ်းပါးသို့ ရောက်လာကြသည်။ စခန်းချရန်အတွက် ပြင်ဆင်နေစဉ် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်၊ လူရွယ်တစ်ယောက်နှင့် မိန်းမအချို့ပါသော လူစုတစ်စု ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ ဦးတည်လာနေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ သူတို့သည် ကမ်းပါးတစ်လျှောက်တွင် လျှောက်၍ ငါးရှာရန်လာကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သူတို့ထွက်မပြေးအောင် သတိထား၍ ငြိမ်သက်စွာနေပြီးမှ သူတို့လူစုကို ကျွန်တော်တို့က ဝိုင်းထားလိုက်၏။

အဘိုးကြီးမှာ ရွာနီးချုပ်စပ်မှ သူကြီးဖြစ်လျက်၊ လူရွယ်မှာ ဘုံဘေ

ဘားမားသစ်ကုမ္ပဏီတွင် အလုပ်လုပ်ဖူးသူတစ်ယောက်ဖြစ်နေလေသည်။ သူကြီးနှင့် မိန်းမများက ကျွန်တော်တို့အတွက် ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်ရန် ရွာထဲသို့သွားနေကြစဉ် လူရွယ်က ကျွန်တော်တို့သွားမည့် ခရီးလမ်းနှင့် ပတ်သက်၍ အကြံဉာဏ်များပေးသည်။

ချောင်းကြီး၏ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ လှမ်းမျှော်၍ကြည့်လိုက်သောအခါ ဆီးဖြူတောင်တန်းကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှ ကန့်လန့်ဆီးနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဆီးဖြူတောင်တန်းကြီးအား ဖြတ်ကျော်ရန်အတွက် ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ဘက်မှနေ၍ မြောက်ဘက်သို့ တက်ကြရမည်။ ဤကား ကျွန်တော်သိသော လမ်းတည်း။ မိုက်ကဲလ်ဗတ်သည် ဤအစီအစဉ်အတိုင်း နှစ်စာရွာ ကိုဖြတ်၍ ဆီးဖြူတောင်တန်းကို ကျော်ခဲ့ဖူး၏။ နှစ်စာမှမပြတ် လျှင် ဝက်မှောက်ကန်မှ ဖြတ်မည်ဆိုလျှင် ဂျပန်များသွားနေကျလမ်းဖြစ်၍ စိတ်မချရ။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာပြည်ထဲသို့ အဝင်တွင် အသုံးပြုခဲ့သော 'လျှိုဝှက်လမ်း'ကိုလည်း ဂျပန်များ သိနေပေပြီ။

မြေပုံပေါ်တွင် ဆီးဖြူတောင်တန်းအား ဖြတ်ကျော်နိုင်မည့်နေရာများကို ဖော်ပြထားရာ၌ 'ပယင်းတောင်'ဆိုသောနေရာလည်းပါသည်။ သို့သော် ထိုပယင်းတောင်လမ်းအကြောင်းကို ဘာမျှမသိ။ ချောင်းကြီးမှ ဆီးဖြူတောင်တန်းသို့ တက်ရန်လည်း လမ်းဟူ၍ မရှိ။

ဘုံဘေဘားမားမှ လူရွယ်မှာ စစ်ဖြစ်မှ စစ်ပြေးရင်း ဤဒေသသို့ ရောက်လာသူဖြစ်၍ ပယင်းတောင်လမ်းအကြောင်းကို မသိ။ ချောင်းကြီးမှ တက်ရန်သာ အကြံပေးနေသည်။

၁၉၄၂ ခုနှစ် မဟာမိတ်တပ်များ ဆုတ်ခွာရစဉ်က စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များနှင့် စစ်တပ်အချို့သည် ချောင်းကြီးမှတစ်ဆင့် ဆီးဖြူတောင်တန်းကို

ဖြတ်ကျော်ခဲ့ကြသည်။ မြေပုံကိုကြည့်လိုက်သောအခါ မြစ်ကျဉ်းများ၊ တောင်ကျပ်ကြီးများဖြင့် ပြည့်နေသော ချောင်းကြီး၏ မြေမျက်နှာပြင်ပြ မျဉ်းကြောင်းများကို တွေ့ရ၏။ ချောင်းကြီးသည် မြင့်မားသော ကမ်းပါးများအနီးမှ ကွေ့ကောက်၍စီးသွားရာ ဤလမ်းအတိုင်းသာ လိုက်မည်ဆိုပါက ခရီးမဆုံးမချင်း မည်သည့်အရပ်သို့မှ ဖဲထွက်၍မရအောင် ဖြစ်နေမည်ကို သတိထားမိသည်။

ကျွန်တော်တို့အတွက် ဆန်၊ အာလူး၊ ဆေးရွက်နှင့် လက်ဖက်ခြောက်များကို ဝယ်၍ပြန်လာသော သူကြီးက ချောင်းကြီးမှ စီးဖြူတောင်တန်းကို ဖြတ်ကျော်ရန် အကြံကို ကန့်ကွက်၏။ လမ်းက ကြမ်းရုံသာမက ချောင်းကိုလည်း ခဏခဏဖြတ်ကူးနေရမည်ဟု ဆိုသည်။ ထို့ပြင် ချောင်းကြီး၏ အနောက်ဘက်တွင် တပ်စွဲထားသော ဂျပန်များရှိနေရာ ထိုရန်မှလွတ်အောင် ရှောင်ရမည်ကလည်း ရှိသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ပယင်းတောင်လမ်းသာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်။ ဤလမ်းကို လူများအသုံးမပြုတော့သော်လည်း သွား၍ရနိုင်ဦးမည်ဟု ပယင်းတောင်ဘက်မှသွားရန် တိုက်တွန်းနေသည်။

ဂျပန်များသည် တုံမာကင်နှင့် တုံဗောမိတွင် အင်အားကောင်းကောင်းနှင့် တပ်စွဲထားပြီး၊ ထိုနေရာများမှနေ၍ ဥရုမြစ်တစ်လျှောက်သို့ မှန်မှန်ကြီးတိုက်ကင်းထွက်နေကြောင်း၊ ဆင်နာမောင်းရွာအနီးရှိ လယ်ဦးဆိုသောနေရာတွင်လည်း လွန်ခဲ့သော ရက်အနည်းငယ်ခန့်က ဂျပန်နှင့် အင်္ဂလိပ် တိုက်ပွဲဖြစ်ခဲ့သေးသည်ဟု ပြောပြသည်။

ပယင်းတောင်လမ်း အကြောင်းကို သေသေချာချာပြောပြနိုင်သူ မရှိသော်လည်း ထိုလမ်းကပင် သွားတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်၍ အိပ်ရာသို့ဝင်ခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် အရုဏ်တက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခရီး

ထွက်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ ဂျွန်ဖရေဇာက ကျောပိုးအိတ်ကို ကျောပေါ်သို့ မ၊တင်လိုက်ရင်း “ကျွန်တော်တို့ ရိက္ခာပြတ်ပြီး ငတ်လို သေမလိုဖြစ်နေတုန်း ကျွဲသုံးကောင်တွေ့သလို၊ ရွံ့ဗွက်အိုင်ကြီးနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတုန်း ငါးဖူးလာတဲ့ ကလေးတစ်အုပ်နဲ့တွေ့သလို၊ ခုလည်း ချောင်းကြီးကဖြတ်ပြီးသွားတာပဲ ကျွန်တော်တို့အတွက် ကံကောင်းလိမ့်မယ်လို့ထင်တယ် ဗိုလ်မှူး” ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျွန်တော်က အလွယ်တကူပင် သဘောတူလိုက်၏။
ညက ဆုံးဖြတ်ထားသလို ပယင်းတောင်လမ်းအတိုင်း မသွားဖြစ်တော့ဘဲ ဥရုမြစ်ထဲသို့ စီးဝင်သွားသော ချောင်းကြီးအတိုင်း ဆီးဖြူတောင်တန်းကို ဖြတ်ကျော်ရန် ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

ထိုနေ့ကား ဧပြီလ ၂၀ ရက်နေ့တည်း။
၂ နာရီကြာမျှ ခရီးနှင်လိုက်သောအခါ ချောင်းကြီး၏ တောင်ကျပ်ကြား (Gorge) သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

တောင်ကျပ်ကြီးမှာ စာဖွဲ့ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်လောက်အောင်ပင် သာယာလှသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ၌ ကမ်းပါးနှစ်ဖက်သည် လည်ချင်းယှက်သည် ငှက်ဖောင်နံ့ကဲ့သို့ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ကပ်လာပြီး အများအားဖြင့်မူ ကမ်းပါးနှစ်ဖက်သည် ပက်လက်နေသော ဒယ်အိုးနှုတ်ခမ်းကဲ့သို့ ချောင်းရိုရာသို့ ဆင်ခြေလျှော၍ ပြန်ပြူးသာယာစွာ ဆင်းနေကြသည်။ သစ်ပင်ပုကလေးများနှင့် စိမ်းလန်းသော သစ်ပင် ပန်းပင်များက သာယာသောချောင်းဝှမ်းကို ပို၍စိတ်ကြည်နူးအောင် ဖန်တီးပေးနေသည်။

ချောင်းကြီးတောင်ကျပ်ကြားသို့ အဝင်ဝတွင် အရိုးပြိုင်းပြိုင်းထနေသော မော်တော်ကား သင်္ချိုင်းကြီးတစ်ခုကို တွေ့ခဲ့ရ၏။ ၄၂ ခုနှစ်စစ်ပြေးစဉ်က ရန်ကုန်နှင့် မြန်မာပြည်တောင်ဘက်ဒေသတို့မှ အပြေးအလွှား

လာခဲ့ကြသော စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ၏ ကားများတည်း။ သဲများပုံးကာ မော်တော်ကားရပ်လုံးပင် မပေါ်တော့။

ချောင်းကြီး၏ သာယာပုံကြောင့် မနှစ်က မြန်မာ့မြေပေါ်တွင် စ၍ စစ်ဖြစ်ခဲ့သည်ဆိုသော အချက်ကို မေ့နေလေသည်။ သည်မျှမက ကျွန်တော် တို့တစ်တွေမှာ ဂျပန်အမဲလိုက်ခြင်းကို ခံနေရသော စစ်သားများပါကလား ဟူသော အချက်ကိုပင် မေ့နေ၏။

ကြည့်လှဲသော ချောင်းတွင်းမှနေ၍ အပေါ်သို့ မော်ကြည့်လိုက်သော အခါ တောင်ကမ်းပါးယံမှ သွယ်ဖြာစီးဆင်းနေသော ရေတံခွန်များကို မြင်ရ၏။ မြစ်ထဲမှ ရေလောကို ကောင်းကင်မှ မေခလောက လာ၍ နမ်းရန် ဆင်းသက်လာသကဲ့သို့။

ရောင်စုံယုက်သမ်းနေသော ငှက်နှင့် လိပ်ပြာများကလည်း မဖိုခေါ်ထူး ကာ ပျော်မြူးဝဲပျံနေကြသည်မှာ ကြည့်၍ မငြီးနိုင်။

အထက်မြန်မာပြည်တွင် သာယာသော မြစ်ဝှမ်းများ ပေါများလှပါ သည်။ သို့တစေ ချောင်းကြီးမြစ်ဝှမ်းကိုတော့ မိနိုင်တော့မည့်မြစ်ဝှမ်း မရှိ။ အမှန်တော့ ချောင်းကြီးသည် ငိုမလို ရယ်မယောင်နှင့် လွမ်းအောင် ပန်တီးနိုင်သောမြစ်ပါတကား။

ဧပြီလ ၂၁ ရက်နေ့ ညနောက်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် ချောင်းကြီး တောင်ကျပ်ကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီးနောက် ရွာကလေးတစ်ရွာသို့ ရောက်လာ ခဲ့ကြ၏။

ရွာထဲတွင် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်သာ တွေ့ရသည်။ အခြားရွာသား များမှာ ကျွန်တော်တို့ကိုကြောက်၍ တောထဲသို့ ထွက်ပြေးသွားကြသည်။ ထိုညအဖို့ဆို ရွာထဲတွင်ပင် အိပ်ကြပြီး မိုးလင်းသောအခါ အဘိုးကြီးအား တောထဲသို့ပြေးနေသူများအနက် လမ်းကျွမ်းကျင်သူနှစ်ယောက်ကို ခေါ်ပေး

ရန် ပြောရသည်။

ရွာအရှေ့ဘက် နှစ်မိုင်ကွာလောက်တွင် ဂျပန်များရှိနေသည်ဟု သိရ သဖြင့် လမ်းထွင်၍ ထွက်လာကာ ထိုနေရာကို ရှောင်လာခဲ့ကြ၏။ နမ့် ကဒင်ချောင်းသို့ ရောက်သောအခါ ချောင်းအတိုင်း အထက်သို့ ဆန်တက် ကြသည်။ မကြာမီ စစ်လမ်းကျသဖြင့် လူများမနေတော့သော ရွာကလေး တစ်ရွာကို တွေ့ရ၏။ ထိုရွာထဲတွင် ပျက်စီးနေသော စိုက်ပျိုးခင်းကို ပြုပြင်နေသော လူရွယ်တစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုလူရွယ်က ကျွန်တော် တို့အား ရွာအပြင်ဘက်ရှိ တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်သို့ ခေါ်သွားသည်။ ထိုနေရာတွင်ပင် နေ့လယ်ဘက်၌ ရပ်နားကြ၏။ ကျွန်တော်တို့လမ်းပြ အသစ်က တောထဲတွင် ပုန်းနေသူတစ်ယောက်ကို သွား၍ခေါ်ယူလာခဲ့၏။

လူအင်အား ၂၀၀ ခန့်ရှိသော ဂျပန်တပ်တစ်တပ်သည် ဝက်မှောက် ကန်ဘက်မှ မနေ့ကရောက်လာကာ အနောက်ဘက်သို့ ဆက်လက်ချီတက် သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ကြောင်း ထိုလူက သတင်းပေးသည်။

ကျွန်တော်တို့သာ ပယင်းတောင် လမ်းအတိုင်း လာခဲ့မိလျှင် ဂျပန်တို့ လက်တွင် 'ဝိ' ခနဲနေအောင် အမိခံရတော့မည်။

ဂျပန်တို့သည် ဥရုမြစ်ကမ်းပေါ်ရှိ နောင်းပုံရွာတွင်လည်း တပ်ခွဲလှက် တိုက်ကင်းများကိုလင်း ကျေးရွာအနံ့ စေလွှတ်ထားကြောင်း သတင်းပို့ သည်။

မိုးမချုပ်မီ လမ်းပြများအား ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီး နောင်းပုံနှင့် ဆင်နာ မောင်းရွာကို ဆက်ထားသည့်လမ်းပေါ်သို့ တက်၍ ချီတက်လာခဲ့ကြ၏။ ညဘက်တွင် ဝါးတောကြီးတစ်ခုထဲသို့ ဝင်၍အိပ်ကြပြီးနောက် နံနက် မိုးလင်းသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ရန်သူအရိပ်အယောင်ကို မမြင်ရဘဲ ချီတက်ရသော်

လည်း တပ်ကြပ်ခိုက်နှင့် ရဲဘော်အချို့မှာ အစာအိမ်ရောဂါကြောင့် ခရီးကို မြန်မြန်ထက်ထက် မသွားနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကြသောကြောင့် သူတို့အတွက် ပူပန်နေရပြန်သည်။

ဂျင်းဟာမန်က ထူထူထောင်ထောင်ဖြစ်လာပြီး မြင်းဆိုက်အပူဒုလ်က ရယ်နိုင်မောနိုင်လာသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ရေနေ့ငွေဖြင့်ပြေးသော ရထားလို သွက်နေသည်။ ဆန်လက်ကျန်မှာ နည်းပင် နည်းသော်လည်း နှစ်ရက်စာလောက်တော့ ရှိသေးသည်။

ချောင်းတစ်ခုအနီးတွင် ထိုင်၍ အမောဖြေနေစဉ် ချောင်းရိုးအတိုင်း မြောက်ဘက်မှ တောင်ဘက်သို့ စုန်၍ပြေးလာသော လူနှစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့လူစုထဲသို့ ရောက်လာသည်။

သူတို့က သူတို့သည် တုံမာကင်သို့သွားနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ တုံမာကင်တွင် တပ်ချထားသော ဂျပန်တို့သည် မနေ့တစ်နေ့က ဆင်နာမောင်းရွာသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားသည်ဟု ကြားရကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် မိမိတို့နေရင်း ရွာသို့ ပြန်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြသွားကြသည်။

ညနေဘက်တွင် အိမ် ၃ အိမ်တည်းသာရှိသော ရွာကလေးတစ်ရွာသို့ ရောက်ရှိ၍ စခန်းချကြသောအခါ ရွာသားများက ဆင်နာမောင်းသို့ ဂျပန်များ ပြောင်းရွှေ့သွားသည်ဆိုသော သတင်းမှာ ဟုတ်မှန်ကြောင်းဖြင့် ထပ်လောင်း၍ ပြောဆိုကြ၏။ သူတို့က ယနေ့နံနက်ပိုင်းကပင် လူ ၂၂ ယောက်ပါသော အင်္ဂလိပ်တပ်တစ်တပ် သူတို့ရွာမှဖြတ်၍ တုံဗောဓိသို့ ထွက်ခွာသွားကြောင်း၊ ရွာမှ လမ်းပြတစ်ယောက် ခေါ်သွားကြောင်း၊ တုံဗောဓိတွင်လည်း ဂျပန်များ မရှိတော့ကြောင်းဖြင့် ဝမ်းသာဖွယ်သတင်းများကိုပြောပြီး ကောင်းမွန်စွာ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးကြသည်။ ရွာထဲမှ ဆန်ဝယ်၍မရသော်လည်း ဆူဖြိုးသောဘဲ ၃ ကောင်နှင့် ဘဲဥများ ဝယ်၍

ရသည်။ အစာအိမ်ရောဂါရှိနေသူများအတွက် ဟင်းလျာကောင်းကောင်း ရသွားတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်အများစုမှာ လူက လမ်းလျှောက်နိုင်သော်လည်း ခြေထောက်က မခံနိုင်အောင် နာကျင်စုတ်ပြတ်လျက် ရှိနေကြသည်။ တိုက်ပွဲစဉ်တစ်လျှောက်လုံး၌ ယခုလို ခြေထောက်က ဒုက္ခအများဆုံးပေးသည်ကို ဤတစ်ကြိမ်သာ ကြုံဖူးသည်။ ကျွန်တော်တို့ စစ်ဖိနပ်များမှာ အညှင်းလိုက် အညှင်းလိုက် စုတ်ပြတ်သွားကြသဖြင့် ရာဘာဖိနပ်များကို ပြောင်း၍ဝတ်သည်။ ရာဘာဖိနပ်များလည်း အစုတ်စုတ်အပြဲပြဲ ဖြစ်နေပေပြီ။ ချောင်းကြီးမြစ်ဝှမ်းတစ်လျှောက်တွင် နှစ်ရက်လုံးလုံး ရေဖြတ်ကူးလိုက်၊ သဲပေါ်တက်လိုက်ဖြင့် လျှောက်လာခဲ့ရသည့်အတွက် ခြေထောက်နာရောဂါ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ အချို့ရဲဘော်များဆိုလျှင် ခြေထောက်ကို လက်ဖြင့်ပင် အထိမခံနိုင်အောင် ပူးပူးရောင်နေကြတော့သည်။

ဤကဲ့သို့ ခြေထောက်က ဒုက္ခအကြီးအကျယ် ပေးနေသည့်အထဲတွင် ကျွန်တော်တို့တွင်ပါလာသော မြေပုံ ၃ စုံအနက် ကျွန်တော်တို့ ဆက်လက်သွားရမည့် ခရီးစဉ်ကို ဖော်ပြသည့် မြေပုံတစ်စုံတွင် နောက်ဆုံးအရွက်က ပါမလာဘဲဖြစ်နေပြန်သည်။

ရွန်ဖရေဇာက နောက်ဆုံးအရွက် လိုနေသော မြေပုံကို ဖြန့်ခင်းပြီး မြေနီဟိုမှာဘက်တွင်ရှိသော ချင်းတွင်းနှင့် မြေပုံပေါ်တွင်ရှိသော ခရီးမိုင် ၂၀ ခန့်နှင့် ခရီးစဉ်ရှိ ပထဝီနယ်မြေအနေအထားကို သူ့ခေါင်းထဲတွင် မှတ်မိသမျှ ပြန်ပြောနေသည်။ သူ့မှတ်ဉာဏ်မှာ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် တိကျသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ယခုအချိန်၌ ချင်းတွင်းမြစ်နှင့် အတော်ပင်နီးလာပြီဖြစ်ရာ ချင်းတွင်းအား မည်သည့်နေရာမှ ဖြတ်ကျော်သင့်သည်ကို

ဆုံးဖြတ်ရန် လိုလာသည်။

ဟင်္သာတိုက်ပွဲတွင် ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူပါလာသော ကြီးမဲကြေးနန်း စက် ပျောက်ဆုံးသည့်အချိန်ကစ၍ ပြင်ပကမ္ဘာနှင့် အဆက်ပြတ်ရုံမက အခြားစစ်ကြောင်းများ မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်ပျက်တွေ့ကြုံခဲ့သည်ကိုပင် မသိနိုင်အောင် ရှိနေခဲ့သည်။

အင်္ဂလိပ်တပ်များသည် ချင်းတွင်း အနောက်ဘက်ကမ်းတွင် တပ်စွဲထားရာမှ ချင်းတွင်းကို မကျော်ဖြစ်ဘဲ ပြန်၍ တပ်ဆုတ်သွားမည်မှာ သေချာလှသည်။

ချင်းတွင်းအနောက်ဘက်တွင်ရှိသော ဟုမ္မလင်းကိုလည်း ဂျပန်များ သိမ်းပိုက်ထားမည်ဖြစ်ပြီး ချင်းတွင်းတစ်လျှောက်တွင်လည်း ကြည့်ကင်းများ ချထားမည်မှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲ။

လက်ထဲတွင် မြေပုံလည်းမရှိ၊ ရွာနီးချုပ်စပ်မှ ဂျပန်များအခြေအနေကိုလည်း သတင်းမရသောအခါ မြေခိုမြစ်ဝှမ်းမှနေ၍ ချီတက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေသော နေရာနှင့် ချင်းတွင်းမြစ်အကြားတွင် ၅ မိုင်ခန့်ရှည်လျားသော လယ်ကွင်းပြင်ကြီးက ကြားမှခံနေ၏။ ထိုလယ်ကွင်းပြင်များလွန်သော် မိုင် ၂၀ ခန့်ကျယ်သော တောကြီးက ထပ်၍ ဆီးနေပြန်သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့်လွန်သော် ၇ မိုင်ခန့်ရှည်လျားသော မြေခိုမြစ်ဝှမ်း။

၅ မိုင်ခန့်ရှည်လျားသော လယ်ကွင်းပြင်တွင် ချောင်း ၂ ချောင်းက ပေါင်းဆုံမိကြပြီး မက်ကလက်နှင့် တုံမာကင်ဟူသော ရွာ ၂ ရွာကို ပေါ်ပေါက်ဖွံ့ဖြိုးစေသည်။ ထိုရွာ ၂ ရွာကြားရှိ တောင်ကုန်းများမှာလည်း မြင့်မြင့်မားမား မဟုတ်။ ၅ မိုင်ရှည်သော လယ်ကွင်းပြင်တွင် တစ်ရွာနှင့်

တစ်ရွာ ကူးသန်းပေါက်ရောက်နိုင်သော လမ်းများရှိနေ၏။ ဂျပန်များကင်းလှည့်နေမည်မှာ မုချ။ ညကိုအဖော်ပြု၍ ဖြတ်ကူးရပေမည်။

အိမ်ပြန်ခွား အစာမစားဆိုသကဲ့သို့ ချင်းတွင်းနှင့်နီးလာလေ ကျွန်တော်တို့က မြန်မြန်ရောက်ချင်လေ ဖြစ်လာသည်။

လွန်ခဲ့သော ၆ ရက်အတွင်း ကျွန်တော်တို့သည် မိုင် ၁၀၀ ခန့် ခရီးပေါက်အောင် ချီတက်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ သည်းခံစိတ်နှင့် ဇွဲ၏အကျိုးပင်ဖြစ်၏။ ယခုမူ ချင်းတွင်းနှင့်နီးလာသောအခါ သည်းခံစိတ်က ယခင်ကလောက် မပြင်းထန်တော့။ ရောက်ချင်စိတ်နှင့် အမှားမှားအယွင်းယွင်းလုပ်မိမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်ရသည်။ ဆင်ပြောင်ကြီး အမြီးကျမှ တစ်ဆိုသည် အဖြစ်မျိုးကို အဖြစ်မခံနိုင်။

ကျွန်တော်တို့သည် ၃ အိမ်စုရွာမှနေ၍ ဆက်လက်ချီတက်ခဲ့သည်။ ညအချိန်တွင် လရောင်ကိုအဖော်ပြု၍ ခရီးနှင့်ပြီး၊ နေ့ဘက်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နားလိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် တိုက်ကင်းထွက်လာသော ဂျပန်များ၏ အသံဗလံကို အကြိမ်များစွာ ကြားကြရသည်။ သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့ကိုမတွေ့ဘဲ လွန်၍သာသွားကြသည်။

ဧပြီလ ၂၄ ရက်နေ့ အရက်တက်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် မြေခိုနှင့် ၆ မိုင်သာကွာတော့သောနေရာသို့ ရောက်လာခဲ့ကြ၏။ နံနက် ၉ နာရီခွဲအချိန်တွင်ကား မြေခိုရွာထဲသို့ ဝင်မိကြတော့၏။

ရွာသူရွာသားများသည် ကျွန်တော်တို့အား ကြောက်သည့် ဇွဲသည် မသင်္ကာသည့် အမူအရာမျိုးဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။ မြန်မာပြည်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့စဉ်က ကျွန်တော်တို့သည် မြေခိုတွင် လေယာဉ်မှချပေးသော ခိုကျာများကို ကောက်ခဲ့ကြရာ မြေခို ရွာသူရွာသားများသည် ဂျပန်၏ နိပ်စက်ကလုပြုခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်ဟု သိရ၏။ အင်္ဂလိပ်တပ်များအား ခိုကျာ

ကောက်ခံရန် အဘယ်ကြောင့် ခွင့်ပြုခဲ့ရသနည်းဟု ဂျပန်များက ရန်ရှာကြသည်ဟုဆို၏။ ရွာသားများသည် ကျွန်တော်တို့လို စစ်တပ်တစ်တပ်အား အဘယ်သို့လျှင် ရိက္ခာမကောက်အောင် တားမြစ်နိုင်ပါမည်နည်း။

ထိုအချိန်မှစ၍ မြေနီရွာသည် ဂျပန်တစ်လှည့်၊ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်များ တစ်လှည့် ကင်းထောက်လာသော ရွာအဖြစ်သို့ ရောက်လာပြီး ရွာသူရွာသားများမှာ သစ်နှစ်ဖက်အကြား ပေါက်သည့် ဝါးလို အနေရအထိုင်ရ ကျပ်လာခဲ့ရလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် မြေနီတွင် ဆန်ဝယ်ပြီးနောက် မြေနီချောင်းအတိုင်း မြစ်ဝဘက်သို့ စုန်ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်အကြံမှာ မြေနီချောင်းဝမှ နေ၍ တစ်ဖက်သို့ ကူးရန်ဖြစ်၏။ ရွာတစ်ရွာသို့ ရောက်သောအခါ မြေနီချောင်းဝတွင် ကင်းတဲဆောက်၍ စောင့်နေသော ဂျပန်စစ်သားများရှိနေသည်ဟူသော သတင်းကို ကြားရသည်။

မြေနီချောင်းမှာ ချင်းတွင်းမြစ်ထဲသို့ စီးဝင်သော လက်တက်တစ်ခု ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်သည် လမ်းပြနှင့် ကူလီများကိုငှား၍ မြေနီချောင်းဝ အထက်ဘက် ၂ မိုင်ကျော်သို့ ရောက်သည်အထိ ချီတက်လာခဲ့သည်။

နေချစ်ချစ်တောက်ပူနေသည်ကိုပင် ဂရုမထားဘဲ ဆက်လက်၍ လာခဲ့ကြရာ ဆာပီဆိုသော ရွာကလေးသို့ ရောက်လာကြ၏။ ထိုရွာကား ချင်းတွင်းမြစ်နှင့် ကိုက် ၅၀၀ ခန့်သာ ကွာသောရွာတည်း။

ဆာပီမှသူကြီးက လွန်ခဲ့သော နာရီပေါင်းခန့်ကပင် အင်္ဂလိပ်တိုက်ကင်း အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ရောက်လာပြီး ပြန်သွားကြကြောင်း ပြောပြ၏။ ချင်းတွင်း အနောက်ဘက်ကမ်းတွင် တပ်စွဲထားသော အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်တစ်တပ်ရှိပြီး ထိုနေရာ၏အောက်ဘက် တစ်မိုင်ကျော်တွင်လည်း တပ်တစ်တပ်ရှိသေးကြောင်း သတင်းပေးသည်။

ဆာပီရွာရှိလှေများမှာ အင်္ဂလိပ်တိုက်ကင်းအဖွဲ့သားများအား လိုက်ဖို့ ရန် သွားသောကြောင့် တစ်စင်းမျှမရှိ။ တံငါလှေကလေးတစ်စင်းသာ ကျန်နေသည်။

ကျွန်တော်သည် တော်မီဘလိုး၊ မောင်ကြန်နှင့် အင်္ဂလိပ်စစ်သား ၂ ယောက်တို့အား ထိုလှေကလေးဖြင့် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးခိုင်းပြီး ထိုဘက်ကမ်းရှိ အင်္ဂလိပ်တပ်အား သတင်းပို့ခိုင်းလိုက်သည်။

ဗိုလ်မှူးဖာဂတ်ဆင်သည် အရာရှိ ၄ ယောက်၊ အရာရှိမဟုတ်သူ ၂၅ ယောက်၊ တရုတ်တစ်ယောက်တို့နှင့်အတူ ချင်းတွင်းမြစ်အနောက်ဘက် ကမ်းတွင် ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း လှေများ ရလျှင်ရချင်း ချင်းတွင်းကို ကျော်၍ လာမည်ဖြစ်ကြောင်း သတင်းပင်ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် မြစ်အောက်ဘက်သို့ တစ်မိုင်သွားကာ မြစ်ကမ်းပါး ပေါ်ကိုတက်၍ တသွင်သွင်စီးနေသော ချင်းတွင်းရေအလျဉ်ကို ငေး၍ ကြည့်နေမိသည်။

စ၍တွေ့ခဲ့ရသော ချင်းတွင်းမြစ်ရေအလျဉ်သည် ယခုပြန်၍ တွေ့ရသောအခါ ကမ်းမောက်အောင် ဂုဏ်မဆောင်နိုင်သော်လည်း ရပ်နားသွားခြင်း မရှိဘဲ စီးဆင်းမြဲ စီးဆင်းနေသည်။ စ၍တွေ့ရသောနေ့နှင့် ပြန်၍ တွေ့ရသောနေ့များအကြားတွင် များစွာသော အပြစ်အပျက်တို့သည် ဆက်တိုက်ဖြစ်ပွားခဲ့၏။

တစ်ဖက်ကမ်းမှ လှေ ၂ စင်းရောက်လာကာ ရဲဘော်များကိုတင်၍ ချင်းတွင်းမြစ်ကို ကျော်သွားကြသည်။ အရှေ့ဘက်ကမ်းပေါ်တွင် ကျွန်တော်နှင့် ပီတာဒိုရင်တို့နှစ်ယောက်သာ ကျန်ခဲ့တော့သည်။

ဤအချိန်တွင် ရှမ်းအမျိုးသားတစ်ယောက် ပြေး၍ရောက်လာကာ မြစ်အောက်ဘက် ၂ မိုင်ခန့်အကွာတွင် ဂျပန်တိုက်ကင်းအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ရောက်

နေကြောင်း သတင်းပို့လာ၏။ ကျွန်တော်နှင့် ပီတာဒိုရင်တို့သည် ချုံတစ်ခု ထဲတွင် ထိုင်ရင်း တစ်ဖက်ကမ်းမှ လှေများပြန်အလာကို စောင့်နေကြသည်။ ဤအခါကျမှ ပီတာဒိုရင်က ကျွန်တော့်တစ်သက်တာတွင် မေ့၍မရမည့် စကားတစ်ခွန်းကို ပြောသည်။

“ဗိုလ်မှူးခါးမှာ ဒဏ်ရာရသွားကော့ တကယ်လို့ ဗိုလ်မှူးကို တစ်နေ့ ရာရာမှာ ဝှက်ပြီးထားခဲ့ရမယ်ဆိုရင် သူနဲ့အတူ ဗိုလ်မှူးကိုပြန်ခေါ်ဖို့ လိုက်မလားဆိုပြီး ဒန်ကင်က ကျွန်တော့်ကိုမေးခဲ့ပါတယ်ဗိုလ်မှူး။”

ကျွန်တော့်ကိုပြန်ခေါ်ရန် အဖော်ညှိခဲ့သော ကျွန်တော်၏ ရဲဘော်လည်း ဖြစ်၊ ရောင်းရင်းလည်းဖြစ်၊ စာပေမိတ်ဆွေလည်းဖြစ်သော ဗိုလ်ကြီးဒန်ကင်ကား လူမသိသူမသိ မြေပုံပေါ်တွင်ပင် အမှတ်အသားမရှိသော ဇီးဖြူကျင်းရွာ၌ အသက်ပျောက်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီတကား။

ကျွန်တော်နှင့် ပီတာဒိုရင်တို့အား ချင်းတွင်းကိုကျော်၍ ခေါ်ရန် အတွက် လှေတစ်စင်း တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် ပြန်၍လာနေလေသည်။

ယုံကြည်ချက်စခန်း
လင်းသာ၊ သံတွဲမြို့။

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်